
JUDITH MICHAEL
ADEVĂRATA
DRAGOSTE

Capitolul 1

Sara ajunse la terminalul liniei aeriene tocmai cînd familia Corcoran ieşea, urmată de un tînăr care împingea un cărucior plin de bagaje. Îşi parcă maşina între taxiuri şi coborî pentru a deschide portierele, înainte de a-i întinde mîna lui Lucas Wohl.

— Sara Elliott, se prezentă ea. Bine aţi venit la Chicago.

— O.K., îi strînse şi el mîna, pe fugă.

Mijindu-şi ochii în soarele puternic, scoase din portofel o hîrtie de cinci dolari, se uită la ea, o înlocui cu două de cîte un dolar, şi le împinse în mîna hamalului. Apoi se aşeză pe locul din faţă, întorcîndu-se spre Sara.

— N-am prea mult timp. Sînt un om ocupat.

— Atunci, o să ne grăbim, răspunse zîmbind Sara, iar după ce Pussy Corcoran, îmbrăcată-n blănuri şi roşie-n obraji, se ancoră în mijlocul banchetei din spate, porni spre oraş.

— Nu m-aţi mai servit, comentă Corcoran, privind posomorît pe fereastră. Am riscat. Mă tem să nu-mi pierd timpul.

— Vom încerca să ne asigurăm că nu, replică Sara pe un ton amabil.

Toţi o întrebau cum reuşea să le facă faţă clienţilor, petrecîndu-şi zilele cu nişte străini care nu ştiau decît să vină cu pretenţii. Numărul ei de telefon era afişat în aeroporturi, gări şi motelurile de pe şoselele care intrau în oraş. „Bine aţi venit la Chicago!" scria cu litere mari,

deasupra semnăturii primarului. „Pentru o primire oficială, şi ajutor în timpul vizitei sau stabilirii la Chicago, Reprezentantul Orăşenesc este gata să vă servească." Iar dedesubt erau scrise numele Sarei, numărul ei de telefon de la primărie şi adresa de e-mail.

Oficial, avea funcţia de Reprezentant Orăşenesc; neoficial, era Factotum General, Secretară Globală, Enciclopedie Ambulantă, Carte de Telefon Personală, Sluga Tuturor. Oficial şi neoficial, trebuia să zîmbească tot timpul.

— Ne vom uita la trei apartamente, spuse ea, cînd ajunseră pe şosea. Şi am numele...

— Eşti broker? o întrerupse Corcoran. Altfel, de ce să ne mai deranjăm, dacă tot trebuie să găsim un broker imobiliar după ce terminăm cu dumneata?

— Sînt agent imobiliar, răspunse Sara, cu acelaşi zîmbet. V-am pregătit trei apartamente pe care să le vedeţi. Şi, aşa cum a cerut doamna Corcoran, am numele a patru cumpărători personali pe care să-i intervieveze.

— Dumneata trebuie să le iei interviurile, spuse Corcoran. Selecţionează-i.

Zîmbetul Sarei nu ezită.

— Mi-aţi dat telefon ieri; am avut foarte puţin timp.

Corcoran îşi frecă inelul masiv de pe degetul mic al mîinii drepte, ca pentru a ordona unui djin să iasă. Inelul avea un aspect vag militar, îşi spuse Sara. Era un om masiv, cu pielea rumenă şi chipul fălcos, nas lătăreţ şi ochi ciudat de mici, al cărui costum elegant era croit astfel încît să-l facă să pară mai suplu. Pe canapeaua din spate, Pussy Corcoran era scundă şi rotofeie, transpirînd delicat în blănuri, cu părul gelat lucind metalic în lumina soarelui de aprilie.

— Toate apartamentele vă stau la dispoziţie imediat,

continuă Sara, aşa că dacă alegeţi unul, nu veţi sta la hotel decît pînă soseşte mobila.

— Să nu te deranjezi cu nimic care n-are vedere, ceru Corcoran. Vreau casă cu vedere.

— Şi garaj? întrebă Pussy. Ca să nu trec pe-afară prin ploaie?

— Cu garajist, continuă Corcoran. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. La fel şi portarul. Program zi şi noapte. *Numero uno* pe lista mea, serviciu calitatea întîi, non-stop, şi în weekend.

— Cameristă? nu se lăsă Pussy. Şi băi mari? Cu cît mai mult spaţiu de mişcare, cîte una pentru fiecare dintre noi... Asta ţine unită o căsnicie! Unită de-a binelea! rîse ea ciripitor în ceafa Sarei.

— Ce prostie, pufni Corcoran, aprinzîndu-şi o ţigară.

— În maşinile noastre nu se fumează, spuse Sara, zîmbind. Dacă doriţi, pot opri la un hotel. Puteţi fuma în hol, şi am să vă aştept.

— Băga-mi-aş picioarele să-mi bag! explodă Corcoran. Sînt *client,* şi unui *client* nu-i zici ce-are voie şi ce nu. Pe clienţi îi *serveşti,* pentru numele lui Dumnezeu! Că doar te *plătesc.* Sînt banii *mei,* şi pe banii *mei* de rahat pot să fumez cît rahat vreau în maşina dumitale de rahat!

Sara trase pe dreapta şi opri motorul.

— Îmi pare rău, dar nu eu am inventat regulile.

— Lew, spuse Pussy, mai avem doar cîteva minute. Nu-i aşa? o întrebă ea pe Sara.

— Cam cincisprezece minute.

— Lew, doar cincisprezece minute mai avem, continuă Pussy. N-ai putea să...

— Gura.

Corcoran se uita încruntat la maşinile care treceau pe-alături. În sfîrşit, deschise fereastra şi aruncă ţigara.

— Mulțumită? În viața mea n-am mai fost tratat așa, bombăni el. Prin toată lumea am umblat...

Pussy îl întrerupse:

— Nu te-au lăsat să fumezi nici în limuzina aia din...

— Fir-ar mă-sa a dracu', am zis să taci din gură!

Un moment, domni tăcerea.

— Ei, ce pana mea, se răsti el la Sara. Mergem, sau nu mergem?

— Desigur.

Pornind mașina, Sara o înscrise din nou în trafic.

— Și debarale? reluă Pussy? D-alea mari? Și un șifonier din lemn de cedru, pentru blănuri? Destul de spațios ca să le lase loc să respire? Știi cîtă nevoie au paltoanele să respire. Sau...

O măsură cu privirea, prin oglinda retrovizoare.

— Sau, mă rog, probabil că nu știi. Să respire? Au nevoie de mai mult loc decît o adunătură de grăsuni la o convenție!

Și iar ciripi vesel.

— Gura, aruncă absent Corcoran.

Cotiră pe Lake Shore Drive, iar Corcoran privi spre Lake Michigan, cu valurile sale albastre ca o placă de oțel ciocănit întinzîndu-se spre orizont.

— Nu se compară cu oceanul, mormăi el.

— Și servitoare? nu înceta Pussy să trăncănească. Apartamentele astea sînt și cu servitoare?

Sara clătină din cap.

— Mă tem că nu. Dar v-aș putea arăta niște condomenii în hoteluri care oferă...

— Fără hoteluri! lătră Corcoran. Nu suport hotelurile. Acolo toți vor numai să te țepuiască.

— Vă pot aranja să aveți o cameristă, spuse calmă Sara. Sau mai multe — cîte doriți, cît de des doriți. Sau vă pot da

o listă a serviciilor de curățătorie despre care știm că sînt eficiente și de încredere.

— Să și gătească.

Din nou, Sara clătină din cap.

— Vă pot recomanda doi bucătari particulari care sînt liberi chiar acum, dacă doriți să-i intervievați.

— Nu-mi forța mîna, replică el. Nimic nu detest mai mult, decît să fiu forțat. Mai întîi ne luăm apartamentul, apoi o să vorbim despre cameriste și bucătari.

Sara își păstră zîmbetul pe buze și conduse mai departe, spre un turn de sticlă și oțel care domina orașul, lacul și sudul, spre Indiana, pentru a introduce mașina în garaj.

— Băi frate, remarcă în aceeași seară Carrie, în timp ce Sara trîntea cratițele și tigăile, în bucătărie. Iar ai avut un lăbar de client.

— Exact, răspunse scurt Sara.

— Cum îl chema?

— Corcoran.

— Și s-a...?

— Auzi, Carrie, interveni grăbită Abby, ia vino să vezi ce-am primit azi la școală. Ne-ntoarcem imediat! îi spuse ea Sarei, ieșind împreună cu Carrie din încăpere.

Oricît era de prost dispusă, Sara zîmbi, recunoscătoare că Abby îi dădea timp să se calmeze. Era o ușurare să vadă cum, la cincisprezece ani, sora ei începea să devină o adultă care știa cum să intervină din cînd în cînd, la momentul oportun.

Abby continuă și la cină, conducînd conversația pentru ca Sara să se poată relaxa. În cea mai mare parte a timpului, își lăsă gîndurile să plutească în derivă — la problemele de serviciu, la invitațiile la cină pe care spera să le accepte

dacă Abby stătea cu cei mici, la cataloagele de pe biroul lui Abby, cu colegiile pe care voia să le viziteze prin toată țara. Avea prea multe de făcut, timpul nu-i ajungea — și, dacă nu erau atenți, nu le ajungeau nici banii. Apoi, îl auzi pe Doug spunînd:

— Nu pot s-o sufăr; e o labă.

— Ba pentru mine nu e, răspunse Carrie. Mie-mi place la școală. A opta e mișto de tot. Și-n fond, ce altceva ai putea să faci, toată ziua?

— De toate. Un milion de lucruri.

— Ca de pildă? se interesă Sara.

— A, păi, știi tu...

Dîndu-și seama că Sara îi asculta, Doug se întoarse, încolțit, împingîndu-și salata cu roșii prin farfurie.

— Mi-aș face sculpturile și modelajul în lut — tot mereu zici ce talentat sînt, Sara — și, știi, aș citi, și...

— Aiurea, aruncă Abby cu dispreț. Tu nu citești niciodată, decît dacă n-ai încotro. La zece ani, abia dacă pui mîna pe-o carte. Auzi la el, „ar citi“!

— Ba citesc! Citesc foarte mult! Sara știe... nu-i așa, Sara?

— Într-adevăr, îi spuse Sara lui Abby. Seara, cînd caută motive să nu se ducă la culcare. Doug, poate încerci totuși să mănînci măcar puțin din salata aia; face parte și ea din cină. Și de ce nu-ți place la școală?

— Păi, din cauză că e structura aia de putere...

— Că e *ce?* exclamă Abby. De unde știi tu despre „structuri de putere“?

Sara își puse furculița jos.

— Abby, ai un vocabular așa de plictisitor... N-ai putea să te gîndești la niște cuvinte mai interesante, pe care să nu le folosească chiar toată lumea?

Abby o privi lung.

Sora ei ridică din umeri.

— Ştiu că majoritatea celor de vîrsta ta sînt prea neştiutori ca să aibă un vocabular creator, dar niciodată n-am crezut că eşti la fel ca ei.

Carrie ridică privirea dinspre farfurie, unde-şi tăia friptura în feliuţe pătrate şi triunghiulare.

— La vîrsta lui Abby, e important să fii la fel ca toată lumea, declară ea, înţelepţeşte. Cînd ai cinşpe ani, ai cea mai mare nevoie să te accepte ceilalţi; altfel, te simţi respins şi lăsat afară-n frig.

— Deci, şi tu o să fii la fel cînd o să ai cinşpe ani? întrebă Doug.

— Probabil...

Carrie oftă sonor.

— M-apucă deprimarea cînd mă gîndesc. Acum sînt destul de interesantă, dar atunci am să fiu aşa de *plicticoasă!*

— Terminaţi odată! strigă Abby. Ce v-a apucat pe toţi? Nu-s plicticoasă deloc! Şi nici neştiutoare nu sînt! Sînteţi îngrozitori! De ce-şi rîde aşa de mine tocmai propria mea familie? Ce, eu mă rîd de *voi?*

— Noi nu vorbim ca tine, îi răspunse Carrie, pe cel mai rezonabil ton.

— Şi ce-i aşa de groaznic la felul cum vorbesc eu? *Toată lumea* vorbeşte ca...

Se opri brusc.

— N-o spune, o preveni Sara, privind-o pe Carrie, care deschisese gura să spună exact lucrul la care se gîndeau toţi. Abby are şi ea dreptatea ei. Doug, dacă tot nu-ţi mănînci salata, măcar nu te mai juca mereu cu ea. Şi de ce nu-ţi place la şcoală din cauza unei structuri de putere?

— Fiindcă eu n-am *nici o putere,* răspunse el. Vreau să zic, şi-aşa e destul de rău acasă, de cînd [illegible] plecat, şi nu

mai am şi eu un bărbat cu care să vorbesc, da' la şcoală-i cel mai rău. Vreau să zic, tu eşti sora mea mai mare, ai grijă de mine şi-mi spui ce să fac, da' tu eşti bună — tu nu-mi conduci *toată viața,* fiecare *minut* din fiecare *zi,* cum fac ăia de la şcoală, acolo *toți* au mai multă putere decît mine, pînă şi femeile de servici e enorm de dezgustător. Vreau să zic, unii poate or crede că-i cool, de parcă n-ar avea habar ce să facă şi-ar trebui să le spună cineva, da' eu, nu, eu n-am nevoie să-mi zică nimeni ce să fac, pot să hotărăsc şi singur, şi nu pot să *sufăr* cînd vin unii şi-mi fac programul pe toată ziua, şi pe urmă-mi zic: „Uite-aici, minut cu minut, şi dacă nu-ți convine, cu atît mai rău, că tot aici ai să stai, pe scaunul ăsta, în banca asta, ŞI-AI SĂ FACI CE ZICEM NOI, DE-AIA FIINDCĂ NOI AŞA ZICEM!" Mamă, şi dacă asta nu-i o labă, atunci nu ştiu ce altceva e.

La masă se lăsă un moment o tăcere uimită, după care Carrie comentă:

— E un rebel. Ăştia-s întotdeauna destul de dificili.

— Ba sînt *eu însumi,* şi gata! i-o întoarse Doug. Şi *nu-s* dificil. Sînt un om normal!

Sara rîse.

— Cu siguranță. Iar în legătură cu şcoala, ai absolută dreptate: e groaznică, şi trebuie neapărat s-o abandonezi.

— Sara! exclamă Carrie.

Doug rămase cu gura căscată.

— Ce...?

— Nu vorbeşte serios, spuse şi Abby.

Băiatul începu să fărîmițeze felia de pîine pe care-o ținea în mînă.

— Sara, ce-ai *zis?*

— Păi, nimeni altcineva nu mai are problemele astea, răspunse sora lui, aşa că tu de ce să le ai? Sînt sigură că lui Carrie şi Abby nu le spune nimeni ce să facă la şcoală; la fel

de sigură sînt că fac tot ce vor, toată ziua, pînă vine ora să plece acasă. Şi, desigur, şi eu am voie să fac orice vreau, la serviciu; nimeni nu mă pune să fac nici cel mai mic lucru pe care n-am chef să-l fac. Deci, cred că ar trebui să te laşi de şcoală, şi atunci ai să fii şi tu liber, la fel ca noi.

Din nou se lăsă tăcerea.

— Îţi rîzi de mine, spuse Doug într-un tîrziu.

— Exact, exact! strigă Carrie, încîntată. Aşa-ţi trebuie, de prost ce eşti!

— Ba *n-am* fost prost! Vouă la *toate* vă e mai uşor ca mie! Dac-aţi avea zece ani, aţi înţelege; şi nu v-aţi mai rîde de mine. Cînd ai zece ani, toţi te calcă în picioare, da' cînd mai creşti, începi să semeni mai mult cu un om mare. Poţi să-ţi alegi profesorii, şi să te duci în alte clase şi să faci ce cursuri vrei, şi să ieşi seara-n oraş...

— Nici eu nu pot, îl întrerupse Carrie, dar Doug trecu peste ea, continuînd:

— ...şi să conduci maşina, şi...

— Nici asta n-am voie, interveni ea din nou. Băiatul, însă, era de neoprit.

— *...să faci numai ce vrei.* Şi chiar *faci* ce vrei, de cele mai multe ori, îi spuse el Sarei. Tu nu trebuie să stai la birou toată ziua, ca mine, nici să nu ieşi deloc din cameră. Umbli prin tot oraşul, te vezi cu optîşpe milioane de oameni, iar eu stau toată ziua cu un singur prof şi *mă simt oprimat!*

Se uită încruntat la ea.

— Tu *poţi* să faci tot ce vrei. Dacă te hotărăşti că nu-ţi mai place serviciul pe care-l ai, poţi să pleci, şi nimeni n-o să te oprească...

— Şi nici n-o să mă mai plătească nimeni! se răsti Sara — după care, deşi îşi spunea să încerce să se calmeze, îşi dădu drumul şi mai tare. Nu ştii ce vorbeşti, şi e timpul să-ţi asumi şi tu puţină răspundere pentru ceea ce spui. Dacă-i

aşa de mare lucru să ai zece ani, înseamnă că eşti destul de mare ca s-auzi singur ce vorbeşti şi să te opreşti pînă nu spui nişte lucruri care pot fi ridicole şi jignitoare.

— Jignitoare? întrebă Doug, cu voce mică.

— Nu pot să-mi las serviciul; din ce-am trăi? Cine mai cîştigă bani în casa asta? Toţi mergeţi la şcoală, unde vă e locul, iar eu mă duc la serviciu, *fiindcă n-am încotro.* Ştii ceva? Ai să *te laşi* de şcoală... Mîine le dau telefon şi le spun că nu te mai duci, fiindcă trebuie să-ţi iei o slujbă ca să putem să ne cumpărăm de mîncare şi haine şi toate celelalte lucruri care ţie ţi se pare că pică din cer. Iar cînd ai să cîştigi destul pentru toate astea, atunci am să *pot* să plec de la serviciu cînd mi-e prea greu şi nu mai vreau să văd niciodată firma aia şi nici pe oamenii ăia, dar pînă atunci *n-am încotro.* Dacă ai fi mai puţin preocupat numai de tine, ai putea şi tu să înţelegi asta — dar în fond, desigur, ai numai zece ani, aşa cum ne tot aminteşti, şi nu te gîndeşti decît la ce vrei *tu* şi la ce nu-ţi place *ţie...*

— Sara s-a supărat! strigă Doug. Nu-mi place cînd Sara se supără pe mine.

Începu să rupă bucăţi din felia groasă de pîine pe care o fărîmiţa, îndesîndu-şi-le în urechi.

— Nu aud, nu aud! intonă el vesel. Îmi pare rău, o vorbă nu mai aud!

— Of, ce scîrboşenie! protestă Carrie, împingîndu-şi scaunul înapoi. Pe mine scuzaţi-mă, s-ar putea să vărs.

— Noi am plecat de-aici, spuse şi Abby, şi ieşiră amîndouă din sufragerie.

Sara îl privi lung pe Doug, apoi izbucni în rîs.

— Okay, scumpule, e-n regulă, poţi să-ţi scoţi cocoloaşele alea de-acolo.

— Nu aud! continua el să cînte. Scuze, Sara, scuze Sary. Nu aud, nu aud...

— Ba m-auzi perfect. Spală-te-n urechi; n-am chef să se-nfunde țeava de la baie cu miez de pîine, diseară cînd ai să-ți faci dușul.

Doug se uită la ea.

— Nu mai ești supărată?

— Sînt doar nemulțumită. Nu-i același lucru. Lecțiile ți le-ai făcut?

— Nu.

— Bine, atunci, spală-te-n urechi, și pe urmă du-te sus și fă-ți-le.

— Nu trebuie să spăl vasele? Vreau să zic, nu-i rîndul meu astă seară?

— În seara asta am să le spăl eu; următoarele două seri vor fi ale tale. Hai, acum du-te și-ți fă lecțiile. Ai nevoie să te ajut la ceva?

— Ai putea să-mi verifici ortografia?

— Mai tîrziu. Vin imediat ce-am terminat aici. Fugi odată, și între timp fă-ți-le pe toate celelalte.

— Și desertul?

— N-avem. Poți să iei un măr cu tine în cameră.

— Un măr nu-i desert.

— Astă seară, în casa asta, desertul e un măr. Îl vrei sau nu-l vrei?

— Sigur.

Singură, Sara rămase cu privirea la cocoloașele de pîine pe care Doug și le scosese din urechi, la piureul de cartofi răcit și bucățelele de carne împrăștiate prin farfurii, la mazărea căzută pe jos, la cele două pahare de lapte golite și la paharul de apă al lui Abby, decorat cu urma roșie a buzelor. Își umplu iar paharul cu vin și bău încet, lăsînd tăcerea să se așeze în jurul ei.

Sufrageria putea s-o liniștească sau s-o oprime, în funcție de starea de spirit, dar în seara asta era calmantă, cu

masa masivă, din secolul al XVIII-lea, scaunele cu perne de catifea, şi două gheridoane cu încrustaţii masive. Mama ei mobilase casa în anul naşterii Sarei, cînd aveau destui bani şi nici nu bănuiau ce-i aştepta. Covoarele orientale cu franjuri se suprapuneau oblic peste podelele de esenţă închisă, pereţii erau tapetaţi cu motive florale decolorate, iar policandrele de alamă şi cristal răspîndeau o lumină gălbuie caldă peste naturile moarte în ulei, peisajele pastorale şi portretele de pe pereţi, ca şi peste ferestele înalte, cu draperii grele de brocart auriu legate cu şnururi groase.

Sara se întreba adesea dacă părinţii ei creaseră acel sentiment de sanctuar din cauza vreunei temeri fără nume, ceva ce-i determinase să cumpere casa de o sută de ani şi să-i umple camerele pătrate şi înalte cu tot ce dădea o stare de cămin. Nu putea să-i întrebe. Tatăl ei murise de mult, iar mama ei nu-i putea spune.

Abby aruncă o privire în cameră, cu Carrie imediat în urma ei.

— E totu-n regulă?

Sara oftă. Nu voia altceva decît să fie singură.

— Da, mulţumesc, Abby. Nu e nevoie să...

— Ştii, n-a vrut să te supere. Vreau să zic, Doug vorbeşte aşa, ca un om mare — ştie atîtea cuvinte pretenţioase — dar de fapt nu-i decît un copil.

— Ştiu.

— Şi ai avut şi tu o zi grea. De cele mai multe ori, oamenii se poartă de tot rahatu'.

— Destul!

Sara îşi împinse înapoi scaunul. Ar fi trebuit să se stăpînească — Abby era un *ajutor* pentru ea, cum îşi şi spusese, nu demult — dar ca de obicei, nu se putea controla.

— Am încercat să am răbdare, dar sînt sătulă să te-aud vorbind ca o incultă, doar cu cîteva cuvinte pe care le tot

repeţi fiindcă eşti prea repezită ca să te gîndeşti şi la altele. Încetează în clipa asta. Dacă nu-ţi trece prin minte un cuvînt mai potrivit, taci din gură.

— Da' n-am...

— Şi ce ai şi ce n-ai, şi m-am săturat! Ştii ce-nseanmă „rahat"? Ştii sau nu ştii?

— Da, dar...

— Nici un „dar"! Cînd vorbeşti despre excremente, poţi să spui „rahat". Cînd vorbeşti despre oameni care nu-ţi plac, mai ai şi alte cuvinte la dispoziţie: post-crescut, brutal, necioplit, bădăran, nesimţit, rău, meschin, fără inimă, virulent, rece, cinic, lipsit de consideraţie, maliţios, răuvoitor, plin de ură, crud, virtiolant, grosolan, mîrlan, animalic, barbar. Shakespeare a scris despre „lipsă de blîndeţe cu dinţi tăioşi". Asta-i descrie pe clienţii mei mai bine decît toate *rahaturile* tale luate la un loc. De-acum încolo, dacă asta-i tot ce-ţi poate trece prin cap, aş prefera să taci.

Cu voce slabă, Carrie spuse:

— Nu cred că Abby ar putea fi un-Shakespeare.

— N-o fi putînd, se răsti Sara, dar ceva oriunde între Shakespeare şi cretin tot poate fi.

Se lăsă o lungă tăcere. Oftînd, Sara se duse la ele şi le luă de umeri.

— În seara asta mă port foarte urît şi vă rog să mă iertaţi. Duceţi-vă sus. Vin şi eu în cîteva minute.

Cele două surori se uitară una la alta.

— Vă promit. Nu peste mult, am să vin şi eu. I-am spus lui Doug că-i verific ortografia, şi vreau să stau de vorbă şi cu voi, pe urmă. Bine?

— Bine, răspunse Abby.

Şi ieşiră. Tremurînd de spaimă — îşi spuse Sara, revoltată pe sine însăşi. Începu să adune farfuriile de pe

masă.

De ce-am făcut asta? Începi plină de intenții așa de bune, și pe urmă...

N-am vrut să le iau așa de tare... ce groaznic, cum am înmormîntat-o pe Abby sub un dicționar întreg... și pe Doug, înainte de asta... de două ori în aceeași seară... mai mult decît de obicei. Numai c-am avut o zi așa de mizerabilă...

Dar poate că și ziua lor a fost la fel. Nici măcar nu le-am întrebat.

Am să le întreb cînd mă duc sus.

Se așeză din nou. Dorise cu atîta disperare să rămînă singură, încît își încleștase mîinile ca pe niște gheare, în timp ce le cerea fetelor să iasă.

Fusese și ea un copil cîndva, convinsă că o aștepta un viitor minunat.

Tatăl ei murise, iar mama se recăsătorise.

Se născuseră Abby, Carrie și Doug.

(Și Mack. Dar la Mack nu se gîndea niciodată.)

Și pe urmă, Abby și Carrie și Doug rămăseseră singuri, numai cu Sara care să țină familia unită.

„Ce e o familie?" se întrebă ea. „Un grup de oameni care se iubesc? Ei bine, noi ne iubim — dar în rest, nimic altceva nu mai corespunde cu definiția. "

Nu mă pot gîndi la asta acum. Niciodată nu pot să mă gîndesc. Nu-mi folosește la nimic.

Minutele treceau. Din camera lui Abby se auzea muzică. Și-o închipuia cum își făcea lecțiile, legănîndu-se în ritmul melodiei și visînd la... la ce? Băieți? Droguri? Haine? Probabil la toate trei.

Am prea multe la care să mă gîndesc. Așa că n-am s-o fac. Oricum e complet neproductiv.

Și nici n-am să mă mișc de-aici. N-am să fac curat la

bucătărie; nici măcar la etaj n-am să mă duc. Am să stau aici pînă mîine dimineață, cînd va veni vremea să mă duc din nou la serviciu.

Dar am promis.

— Sara! strigă Doug, de la etaj. Vii, sau ce faci?

— Într-un minut.

„Ce naiba," își spuse ea și se ridică, reîncepînd să strîngă masa.

Doug auzi zgomotul vaselor și știu că avea să treacă mai mult de un minut pînă cînd sora lui ajungea la etaj.

— Mereu zice la fel, mormăi el. Într-un minut, într-un minut. Cîte patru milioane de minute crede că am s-o tot aștept?

Dădu cu piciorul într-o grămăjoară de șosete, împingîndu-le în colțul camerei. Sara îi spusese să-și spele hainele... cînd? Cu două zile în urmă? Nu, ieri dimineață, în timp ce el se îmbrăca. *Pune-le-n mașină înainte să pleci la școală.* Ei bine, voise să le pună, dar avusese atîtea pe cap...

Se uită la grămada de șosete și zîmbi, împingînd-o și mai adînc în colț.

Oricum, avea trei surori... De ce nu putea nici una dintre ele să spele rufele? Se dădeau mari, asta era problema. Trei contra unu; nu era drept. Și nici firesc. Ce mai pacoste, să fii singurul bărbat într-o casă plină de muieri! Mack nu trebuia să plece. *Ăsta* era lucrul cel mai nedrept. *Mack* fusese nedrept, dînd bir cu fugiții, lăsîndu-și singurul frate la înghesuială, călcat în picioare de femei.

Sigur că Mack ajunsese celebru — măcar pentru vreo cincisprezece minute. Poza lui în ziarul *„DePaul Neighborhood Voice"*, cu un articol întreg despre el. Unul mic, dar totuși, nimeni nu scrisese niciodată *un cuvînt* despre Doug, iar lui Mack îi acordau atîta atenție...

Mack Hayden, șaptesprezece ani, student în primul an

la Roosevelt University...

Mă rog, nu era tocmai aşa; o dată se lăsase, a doua oară îl dăduseră afară, şi-i spuseseră că nu putea să se mai întoarcă.

...a fost dat dispărut de către sora lui, Sara Elliott. Abby, Carrie şi Douglas Hayden spun că nu ştiu unde e fratele lor. Cînd a fost întrebat, Douglas a răspuns: „Dac-a plecat într-o călătorie, mie nu mi-a spus nimic." Ocazional, Mack Hayden trimisese articole pe teme sportive ziarului „DePaul Neighborhood Voice"; *administraţia ziarului nu ştie să fi lucrat şi în alte locuri. Pare să fi dispărut în ziua de 3 noiembrie, de cînd nu l-a mai văzut nici un prieten, rudă sau coleg de la ziar. Părinţii lui, Tess şi Will Hayden, sînt decedaţi.*

„Nu-i adevărat, nu-i adevărat, nu-i adevărat!" Doug detesta partea asta. Mama lui era înt-un sanatoriu, unde avea propria ei cameră, pe care i-o decorase Sara, şi-i iubea, îi iubea cu patimă, numai că nu le-o putea spune în *cuvinte.* Nu ştia de unde le venise oamenilor ideea asta, c-ar fi fost moartă. Sara telefonase la ziar pentru a le cere să retracteze — „să publice o erată", spusese ea — dar n-o făcuseră. Nu mai puteai avea încredere în nimeni că face o treabă ca lumea.

Dar Mack plecase, atîta era adevărat, dispăruse în ziua de 3 noiembrie — cu trei ani şi şase luni în urmă — şi chiar îşi luase rămas-bun, într-un e-mail trimis lui Doug. „A venit timpul," scrisese el cu majuscule roşii. „Vă scriu la voi toţi, gogoloaie mici de grăsime de pui, din ţa-ţa-ţa capriţă ţa-ţara şcolilor şi-a colegiilor. N-aveţi decît să vă lăsaţi balele-n farfurioare pînă la adînci bătrîneţi, eu mi-am spart şi farfuria, şi zidul, şi mă duc, nene, mă duc. Ştiţi unde-ajunge grăsimea de găină veche şi rîncedă: la gunoi cu ea, la ghenă! Asta v-aşteaptă şi pe voi — pe cînd eu stau pe

picioarele mele, merg pe drumul meu, pe mine n-o să mă îngroape *nimeni* de viu. Rîncezeală plăcută, măi fetițe și băieți; io m-am cărat. "

La vremea cînd Doug citise aceste rînduri, Mack era plecat deja.

Și pe mine m-a lăsat închis aici. Un gogoloi de grăsime de pui. În timp ce el trece prin atîtea aventuri.

Furios, trase cu piciorul șosetele din colț, care alunecară pe podea pînă la picioarele Sarei, apărută în ușă.

— Pentru mine? întrebă ea.

— Scuză-mă. Am uitat să spăl rufele.

— Am observat. Le-am spălat eu.

— Dar...

Băiatul își privi șosetele.

— Cînd ți se termină, sau porți unele murdare, sau le speli pe toate. Nu e nici o grabă.

Se uită la ea, încruntat.

— În casa asta-s trei femei care să spele hainele.

— Și le spală.

— Nu pe toate! țipă el.

Sara se așeză pe marginea patului nefăcut, dînd la o parte cearșaful și pătura îngrămădite.

— Știu că nu e distractiv, nu-i ce vrei tu să faci, nu e domeniul tău. Și noi gîndim la fel. Dacă ne-am putea permite o femeie la curățenie, am angaja una. Îmi pare rău că nu putem. Îmi pare rău că trebuie să-ți cer ajutorul. Îmi pare rău că nu ești fericit. Îmi pare răi că ești singurul bărbat din casă. Mai e și altceva pentru care ai vrea să-mi prezint scuzele?

Doug își mușcă buza.

— Mereu mă faci să mă simt așa de *mic?*

— Serios?

Îl privi lung, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi.

— Chiar vorbești serios? N-am vrut. O, Doug, îmi pare-așa de *rău!* Te iubesc și găsesc că ești minunat, și nu vreau să te simți prost, sau mic, sau...

— Nu! Nu plînge! N-am vorbit serios! N-a fost nimic serios în tot ce-am spus! Iartă-mă!

Se uitară unul la altul, apoi izbucniră în rîs.

— Sîntem oamenii care-și cer iertare cel mai mult din lume! declară încîntat Doug, repezindu-se să-și îmbrățișeze sora cu brațele lui subțiri dar vînoase. Și, peste cîteva minute, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic, Sara începu să-l verifice la ortografie.

Totul era în regulă, își spuse Doug mai tîrziu. Sara îl iubea, celelalte surori erau în camerele lor și-l lăsau în pace, nimeni nu l-ar fi bătut la cap dacă stătea pînă tîrziu, pe messenger cu prietenii. Toți dormeau.

Dar pe mess domnea plictiseala; cei mai mulți colegi încă mai aveau teme de făcut și, după un timp, renunță să mai încerce. Dar, înainte de a-și închide computerul, deschise iar e-mail-ul de la Mack. Îl cita în fiecare seară înainte de a se duce la culcare.

...eu mi-am spart și farfuria, și zidul, și mă duc, nene, mă duc.

...stau pe picioarele mele, merg pe drumul meu...

...pe mine n-o să mă îngroape nimeni *de viu.*

— Doug, de ce mai ești treaz? întrebă Sara din camera ei, aflată mai încolo pe hol.

— Acum mă culc! răspunse el.

Și se vîrî sub pătură, luîndu-și și cartea.

„Te culci, dar nu dormi încă," reflecă Sara, zîmbind. Și-l imagina rezemat de pernă, cu cartea pe genunchii ridicați, concentrîndu-se chiar în timp ce ochii începeau să i se închidă. Peste vreo jumătate de oră, avea să intre la el, să pună cartea pe noptieră, să stingă lumina și să-l sărute pe

frunte. A doua zi dimineață, urma să-i bată în ușă ca să-l trezească pentru școală, și nici unul dintre ei nu avea să sufle o vorbă despre cititul noaptea în pat.

* * *

„Niciodată n-aș opri pe cineva să citească", își spuse Sara a doua zi, în drum spre slujbă. Părinții le spun de-atîtea ori nu copiilor, de ce-am face-o și cînd e vorba de citit?

Oricum, medită ea veselă, eu nu-i sînt părinte, îi sînt doar sora mai mare, și pot să mă port ca o soră.

Atîta numai că trebuia să se achite de toate îndatoririle unui părinte, iar acum avea de mers la serviciu și nu putea decît să spere că urma să aibă o zi mai plăcută decît cea din ajun.

Și, de fapt, așa se și întîmplă, chiar de la bun început.

Clientul o aștepta în apartamentul de hotel. Sara știa că voia să cumpere o casă și trimisese prin fax o listă a zonelor pe care le prefera, cu o săptămînă în urmă.

— Reuben Lister, se prezentă el.

Avea o strîngere de mînă fermă și calmă. Era înalt și slab, puțin adus de umeri, cu chipul prelung și îngust, iar părul și barba, negre și îngrijite, îi erau ușor grizonate. Ochelarii cu rame de baga îi făcea ochii căprui să pară aproape monstruoși, hipnotici. „Ar trebui să poarte rame metalice", își spuse Sara dar, cînd îi văzu gura fermă arcuindu-se într-un zîmbet la fel de sigur pe sine ca strîngerea de mînă, își spuse că arăta atît de redutabil încît, probabil, nimeni nu-i dădea sfaturi în legătură cu ochelarii — ba chiar cu nimic altceva. *O fi avocat, sau agent corporatist, sau spion...*

— Am citit despre Chicago, începu el, în timp ce se așeza la masa de conferințe din livingul apartamentului, așa

că-s destul de sigur pe cartierele pe care le-am ales. Dar s-ar putea să aveți și alte propuneri.

— Nu, ați ales foarte bine; v-ați făcut conștiincios temele, răspunse Sara, scoțînd faxul din servietă. Vă doriți o casă, nu un apartament; vreți să fie în oraș, și mai doriți să fie aproape de biroul unde lucrați, în Hancock Building. Am în vedere patru case, însă poate reușim să mai eliminăm din ele. Cînd trebuie să vă mutați?

— Pînă la sfîrșitul lunii. O persoană de la primărie, pe nume Donna Soldana, a spus că ar trebui să vorbesc cu dumneavoastră, în locul unui agent imobiliar sau al unui decorator. Chiar vă ocupați de toate?

— În limite rezonabile, zîmbi Sara.

Îl simpatiza, fiindcă reținuse numele Donnei, semn că pentru el oamenii cu care lucra erau ființe vii, reale, nu doar niște simple funcții.

— Dar aveți și personal angajat.

— Am niște oameni pe care pot să-i sun. Vă temeți că nu va fi gata totul la timp?

Privind-o contemplativ, Reuben zîmbi.

— Sînt sigur că puteți rezolva orice comandă pe care o acceptați, altfel n-ați primi-o. Ce-aș putea face ca să vă ușurez munca?

— Să-mi spuneți ce-ați dori.

— Foarte simplu.

Deschise un dosar.

— O casă mare, nu în stil modern, cu camere spațioase, plafoane înalte, un șemineu sau două, cel puțin patru dormitoare, un birou sau o cameră care poate fi convertită în birou, bibliotecă, bucătărie mare, nu neapărat nouă — nu mă deranjează să renovez, ba chiar îmi place.

Întinse pe masă cîteva pagini smulse din reviste, fotografii și imprimate de computer.

— Îmi plac antichitățile fine: covoare, mobilă, lămpi. Mi-au atras atenția în Europa; nu mă aştept să găsesc aceleaşi lucruri şi aici, dar asta ar fi ideea.

— Şi imprimatele?

— Instalații, articole de bucătărie, pînzeturi, lucrurile cu care sînt obişnuit şi care-mi plac. Îmi păstrez apartamentul din New York, aşa că aici încep de la zero.

— Pentru dumneavoastră şi soție? Şi copii?

— Pentru mine, răspunse el scurt.

Urmă o scurtă tăcere.

— Ați menționat o casă mare, continuă Sara. Vă gîndiți la invitați, la petreceri?

— Ambele.

— Şi ați dori şi camere pentru servitori?

— Nu, n-am nevoie de ajutoare interne. O menajeră în timpul zilei, şi numele unor firme de catering, cînd voi avea nevoie de ele. Pot să apelez la dumneavoastră şi pentru asta?

— Da. Şi pentru instalații sanitare, electrice, calorifer... Orice aveți nevoie.

Îşi consultă carnetul.

— Ce suprafață de teren v-ar interesa? O curte? O grădină? O terasă?

— Nu sînt în capul listei, dar o terasă şi o grădină ar fi plăcute. Nu mă interesează o moşie.

Sara dădu din cap.

— Două dintre casele de pe lista mea sînt la doar cîteva străzi spre nord de Hancock Building; cred că oricare dintre ele v-ar satisface cerințele.

— În Gold Coast. Colorat, deşi nu tocmai potrivit. Da, aş dori să le văd.

* * *

În seara aceea, Sara fredona în timp ce amesteca tocana de vițel pe care o preparase în ajun. În drum spre casă, trecuse pe la mama ei, şi băuseră ceaiul împreună.

— A fost mult mai bine decît ieri, ba chiar, decît în cele mai multe zile. Nici nu ştiu de ce mă mai surprinde. Mereu mă aştept la tipare fixe: azi a fost neplăcut, deci vor mai urma cîteva zile neplăcute, înainte ca pendulul să revină, iar atunci sistemul se va inversa.

Rîse uşor.

— Dorim cu atîta disperare, toți, să credem că există o ordine în toate... Pariez că Lew Corcoran e sigur că există tipare fixe, pe care el poate să le controleze, aşa că face numai ce vrea el şi se poartă cu oamenii cum vrea, inclusiv cu nevastă-sa... şi ți s-ar face milă de ea, dacă n-ai vedea că nici ea nu pare mult mai cumsecade decît el. Dar pariez că uneori Lew Corcoran se trezeşte la trei sau la patru dimineața, întrebîndu-se îngrijorat dacă înțelege cu adevărat ceva. Sau, cel puțin, sper că aşa face; sper că zace în pat, în întuneric, fără nimeni pe care să-l impresioneze, şi ştie prea bine cît de antipatic e, cît de arogant, necioplit, meschin, solipsist... Dumnezeule, auzi la mine, parc-aş vorbi cu Abby! Biata Abby, zău c-am fost prea aspră cu ea...

Mama ei zîmbi cu o latură a gurii, un zîmbet întotdeauna atins de tristețe, indiferent cît de mult umor sau cîtă plăcere s-ar fi simțit în el. Cîndva, fusese o femeie frumoasă, mlădie şi vibrantă, dar acum era ştearsă, scofîlcită, cu părul castaniu încărunțit, fața trasă şi tenul, cîndva mătăsos, ridat de durere şi furie neputuncioasă. Îşi iubea toți copiii, ar fi vrut să le fie iar mamă şi prietenă, dar simțea o legătură unică numai cu Abby; cu Abby, Tess era din nou dansatoare, învîrtindu-se spre un orizont care nu anunța nici o tragedie.

O privi pe Sara cu jumătatea ei de zîmbet, ridicînd mîna mobilă, cu palma în sus: o întrebare despre Abby.

— Okay, am să-ți spun ce s-a întîmplat.

Sara își trase scaunul mai aproape și umplu din nou ceștile. Amîndouă rămaseră cu privirea spre ploaia slabă de aprilie care acoperea geamul cu un luciu argintiu.

— Și miercurea trecută a plouat, reluă Sara. A trebuit să lucrez pînă tîrziu, iar Abby s-a înfuriat fiindcă voia să-și facă temele cu un grup de colege, acasă la Sue — o mai știi pe Sue Poston: aia înaltă, cu o coadă pînă-n talie și un mers cam săltat; odată, ai spus că-ți amintea de-o girafă. Mi-a plăcut — suna atît de perfect...

Se opri o clipă, privind lung ploaia.

— Mereu nimereai cuvîntul cel mai potrivit, imaginea cea mai adevărată...

Cînd întoarse capul, văzu în ochii mamei sale disperarea.

— Oricum, continuă ea, Abby a trebuit să mă aștepte, și s-a supărat — dar i-a trecut, desigur; întotdeauna îi trece, fiindcă înțelege că nu pot fi complet stăpînă pe timpul meu... A, și, apropo de asta, să-ți spun despre cina de aseară. Fiul tău cel inventiv, Doug, a creat un nou tip de tampon pentru urechi. Și pe urmă, am să-ți povestesc despre Abby. E ora confesiunilor, adăugă ea, cu tristețe...

Îi povesti totul în detalii cît mai vii, imitînd expresiile și tonul lui Doug, iar cînd o văzu pe Tess încruntîndu-se, spuse cu nepăsare:

— A, de fapt n-a fost mare lucru, să știi. Eram prost dispusă, dar diseară totul va fi în ordine iar, pentru că azi sînt așa de veselă.

Din nou, mama ei ridică mîna, cu palma în sus.

— A, datorită primului meu client de azi, un om numit Reuben Lister, din New York. Politicos, civilizat, amabil,

care şi-a facut temele; ştia ce voia, avea fotografii şi imprimate, studiase oraşul. Mi-a uşurat mult sarcina — era tot ce şi-ar putea visa oricine, clientul perfect. Pînă şi oamenii îi plac, şi-a amintit numele Donnei Soldana.

Tess arătă spre mîna fiicei sale, iar aceasta oftă.

— Da, mi-a plăcut — dar n-am să mă mărit cu el, mamă.

Zîmbi din nou.

— Totuşi, săptămîna viitoare vom lua prînzul împreună. A zis că are nevoie de ajutor ca să cunoască mai bine oraşul Chicago.

Mîna mamei sale reveni la loc în poală, iar Sara o sărută din nou.

— Mă duc. Şi te iubesc, chiar dacă-ţi închipui că de fiecare dată cînd îmi place cîte un bărbat, sînt gata să mă mărit cu el.

Tess o atinse pe obraz.

— Ştiu, vrei să aibă cineva grijă de mine. Dar în casa noastră sînt acum trei oameni de care trebuie să aibă grijă cineva, şi mă gîndesc la ei, nu la mine. La mine mă voi gîndi după ce pleacă Doug la colegiu. Mai sînt doar şapte ani pînă atunci; voi fi tînără încă. Şi, oricum, aşa stau lucrurile, şi e foarte bine.

Îşi sărută mama, şi porni spre uşă.

— Te iubesc, ne vedem în weekend.

* * *

Cina fu veselă şi relaxată — atît de multe depindeau de dispoziţiile ei, îşi spuse Sara, simţindu-se vinovată pentru că nu se controla mai bine, ca să fie fericiţi tot timpul.

— Vreau să-mi povestiţi tot ce-aţi făcut azi, le ceru ea, bine dispusă. Şi pe urmă, am să vă vorbesc despre un om pe care l-am văzut în holul unui hotel.

— Ce fel de om? întrebă Abby.

— Vindea ceva.

— Ce vindea? se interesă şi Doug.

Sara făcu o pauză dramatică.

— Nasuri.

— CE???

— Vindea nasuri. Te uitai într-un album, alegeai nasul pe care ţi-l doreai, iar el te punea în transă, cu o baghetă magică, şi cînd te trezeai, aveai un nas nou.

— Vorbeşti aiurea, răspunse Carrie. N-aş scrie asta nici măcar într-o povestire; n-ar crede-o nimeni.

— Dacă aşa zice Sara, atunci poate că *e* adevărat, se încruntă Doug.

— Vai de mine!

Sara se aplecă spre el şi-l sărută.

— Pînă şi Sara mai exagerează din cînd în cînd, micuţule.

— Deci, e adevărat măcar *ceva* din toată povestea asta? vru să ştie Abby.

— În mod destul de ciudat, da. Era un om scund, chel şi zbîrcit, dar avea o mustaţă mare şi stufoasă, purta un costum verde închis la culoare, şi...

— Toate astea-s adevărate? întrebă Abby, cu suspiciune.

— Categoric. L-am văzut cu ochii mei.

— Mă rog, pare mai mult elf decît om adevărat, şi sună ca şi cum ai fi inventat tu totul.

— Ai dreptate, arăta într-adevăr ca un elf, dar nu l-am inventat. Poate că era elf, gnom sau spiriduş, însă mie mi s-a părut că era un om adevărat. Oricum, avea un album mare cu fotografii de nasuri — doar nasuri, nu feţe întregi — şi oamenii pe care-i interesau (aţi fi uimiţi să aflaţi că pe mulţi îi interesa cu adevărat) puteau să-şi aleagă un nas, iar el le

desena foarte repede un portret cu nasul cel nou. Aşa că reuşeau să vadă pe loc cum ar fi arătat, dacă se hotărau să-şi schimbe nasul. Atunci, el le dădea cartea de vizită a unui chirurg plastic — o fi fost fratele lui, cine ştie? — şi trecea la următoarea persoană care stătea la rînd.

— Deci, nu le vindea cu adevărat, spuse Carrie.

— Era agentul lui frate-său, adăugă şi Abby.

— Fiindcă frate-său, probabil, e şi mai scund şi mai urît decît el, continuă Carrie, dezvoltînd ideea pentru o nouă povestire, şi nu-şi poate racola singur pacienţii, şi-n plus mai e şi foarte timid fiindcă odată a fost îndrăgostit de-o fată înaltă, iar ea l-a făcut să se simtă mic şi neînsemnat, aşa că acum se ascunde în sala de operaţie, unde schimbă nasuri.

Sara rîse.

— Dacă are într-adevăr un frate, atunci sînt sigură că e aşa cum spui tu.

— Eu vreau un nas ca al lui Rudolph, Renu-cu-nasul-roşu! exclamă Doug.

— Nu striga, îl dojeni Carrie.

— Ba-mi place să strig!

— Mie, de fapt, nu-mi displace nasul pe care-l am, spuse Abby, dar mi-aş dori o gură ca a Juliei Roberts.

Doug nu se lăsă nici el:

— Eu mai vreau şi...

— Ai mai spus o dată! strigă Carrie. Acum e rîndul meu!

— Nu striga! i-o întoarse Doug.

Rîdeau cu toţii, hohotele lor umplînd toată sufrageria, aşa că trecură cîteva momente pînă să audă sonena.

— Deschid eu! anunţă Doug, repezindu-se prin living spre holul de la intrare.

Surorile lui rămaseră în aşteptare, tăcute. O vreme, nu

se auzi nimic. Apoi, însă, Doug apăru iar în ușă, radios de emoție, urmat de o siluetă înaltă care-i ținea o mînă pe umăr.

— Sara, uite! Uite cine-a venit!

— Bună, surioarelor, salută Mack.

Capitolul 2

Stătea aşezat în capul mesei, cu mîinile împreunate la ceafă şi picioarele întinse, încrucişate la glezne, şi povestea. Înfulecase o farfurie de mîncare, cu două repetiruri, şi băuse o sticlă întreagă de vin roşu. Apoi începuse să vorbească, lăsîndu-şi cuvintele să se reverse ca un torent, de parcă săptămîni de-a rîndul înainte de asta nimeni nu i-ar fi acordat nici cea mai mică atenţie.

Şi poate chiar nu i-a dat nimeni vreo atenţie, îşi spuse Sara. I-ar păsa de el cuiva, pe lumea asta?

Lui Carrie şi Abby le păsa; nu-şi mai puteau lua ochii de la el. Iar Doug stătea aşezat pe braţul scaunului, rezemîndu-se de fratele lui, ca electrizat.

— Aşa că, pînă la urmă, am zis: „Ei, ce naiba, ia hai să-ncercăm, ce-avem de pierdut?" Şi, ia ghiciţi ce s-a-ntîmplat atunci...!

Abby şi Carrie se uitară spre Sara, aşteptîndu-i comentariile tăioase în legătură cu limbajul lui Mack, dar sora lor rămase tăcută.

— Ce...? întrebă Doug, cu sufletul la gură. Ce s-a întîmplat pe urmă?

— Ne-am furişat spre tigru, cu puştile pregătite, da' să vedeţi căcănărie, lăbarul ăla de turist din Florida a strigat ceva gen: „Şase, se trezeşte!", şi tigrul, futu-l în cur pe mă-sa...

Sara îşi împinse scaunul înapoi.

— Haideţi să strîngem masa, ordonă ea furioasă,

începînd să adune farfuriile. Abby; Carrie. *Imediat.*

— Da' n-am putea...? Vreau să zic...

La vederea expresiei ei severe, Carrie se opri.

— E rîndul lui Doug, spuse ea.

— Ba-n seara asta nu! țipă băiatul. Seara asta e specială!

— Pentru toată familia e specială, replică sora lui.

— Atunci, haideți să strîngem cu toții vasele.

Mack se ridică în picioare, cu un zîmbet larg spre Sara.

— Așa e corect: am mîncat, acum facem curat. De ce să-și facă Sara griji cu vasele, cînd deja are atîtea pe cap? Haideți, cine-ajunge primul la bucătărie!

Înhăță cinci pahare de apă, cu degetele înăuntru, ca să le apuce cît mai strîns — Doug îl privea cu gura căscată de uimire — și, cu cealaltă mînă, luă cratița cu tocana de vițel.

— Excelentă tocănița, surioară. Nu făceau și mama și bunica una cam la fel? Nu la fel de bună, totuși, n-avea cum să fie. Asta-i cea mai bună. Cred că se și cunoaște, după cît de mult am mîncat din ea.

Ajunsese deja la jumătatea drumului spre bucătărie. Ceilalți înșfăcară farfurii, cuțite și furculițe și se repeziră după el. Sara auzi apa începînd să curgă, pe lîngă un cor de rîsete.

Încet, se așeză din nou și întinse mîna spre sticla de vin, înainte de a-și aminti că Mack o golise. Se simțea furioasă și revoltată, după care urmă și vinovăția. Ce se întîmpla cu ea? Fratele ei venise acasă după trei ani și jumătate, palid, supt în obraji, flămînd și singur, simțind nevoia unei familii. Și avea o familie, iar unii dintre membrii ei îl primiseră cu drag și bucurie. Ea, însă, nu putea.

A promis că stă și mă ajută să am grijă de ei; a spus c-o să se ducă la colegiu cu jumătate de program, iar eu voi

urma medicina tot cu program redus, iar acasă vom lucra amîndoi, cu rîndul. Mi-a promis.

Dar nu avea decît șaptesprezece ani. Voia să fie liber.

Eu nu aveam decît douăzeci și patru. Și eu voiam libertate.

Dodată, însă, își dădu seama că de-asta venise acasă. Sigur că da — ce alt motiv ar fi putut să aibă? Își făcuse cheful, acum își dorea o familie. Avusese trei ani și ceva de libertate, sau cum o fi numit-o el, și probabil se simțea singur și vinovat că plecase, lăsînd-o pe Sara să se ocupe de toate, iar acum voia să se achite față de ea; față de toți.

O cuprinse emoția. Era aprilie; ar fi putut urma niște cursuri vara, ca să înceapă anul universitar în toamnă. Și putea începe să studieze imediat; toate manualele ei erau acolo, îngrămădite în pod.

„Îmi pare rău că nu m-am purtat foarte frumos la cină," îi spuse ea lui Mack, în gînd. „Eram derutată, și nici tu nu păreai prea... "

Nu păruse cald. Sau iubitor. Sau fratern.

Sau vinovat.

Dar toți am fost atît de surprinși... Și probabil că și el era la fel de debusolat ca noi, erau atîtea ajustări de făcut, toate în același timp... Mîine va fi mai bine. O să dormim cu toții o noapte, și pe urmă vine weekendul, eu am să fiu acasă... O să ne obișnuim iar unii cu alții, și vom putea face planuri.

* * *

Dar, a doua zi dimineață, cînd Sara se trezi, Mack dormea, și nu veni la parter nici cînd toți patru își terminaseră micul dejun.

— Eu am repetiții, spuse Abby. Premiera e în două

săptămîni și trebuie să mă duc neapărat. Ați putea să mă sunați, dacă se întîmplă ceva? Am să-mi țin telefonul deschis.

— Nu cred c-o să se întîmple ceva, răspunse Sara, dar dacă totuși se întîmplă, sigur c-am să te sun. Cînd te-ntorci acasă?

— Pe la patru...? Cinci...? Cam așa ceva. Mersi, Sara, mai strigă ea, pornind deja spre ușă. Te pup.

— Nu putem să-l trezim? întrebă Doug. Mama lui Oliver a zis că ne duce cu mașina la film, dacă ne lași, da'...

— *Trebuie* să-l trezim, insistă și Carrie. Și eu trebuie să mă duc la un film, cu Fran și Debbie, și să luăm și prînzul împreună, dar trebuie măcar să-i zic bună dimineața, că doar e *prima lui zi* acasă. Așa că, *te rog*, trezește-l.

— Aseară, era frînt de oboseală, spuse Sara. Să-l lăsăm să doarmă. E timp destul ca să ne acomodăm, iar azi Mack și cu mine avem de discutat. Duceți-vă, amîndouă. O să ne revedem cu toții la cină.

La etaj, înainte de a intra în biroul ei, străbătu tot culoarul și urcă scara îngustă din spate, pînă la etajul doi, unde Mack își ocupase din nou vechea lui cameră. Ușa era deschisă, iar Mack zăcea de-a latul patului, numai în șort, cu fața îngropată în pernă, brațele desfăcute și pumnii strînși. Fereastra era larg deschisă, iar briza ridica ușor perdelele, dar în aer încă mai plutea un miros dulceag slab, pe care Sara îl recunoscu imediat.

„Da da, avem de vorbit, nici pomeneală," își spuse ea, și reveni în biroul ei de la etajul întîi. Acela era refugiul ei, mobilat cu o canapea pe care o recuperase din pod și o tapițase cu sued roșu, un fotoliu cu dungi cafenii și roșii, un covor turcesc cu modele roșii, maro și aurii frapante, și o masă din secolul al XVIII-lea, găsită într-un hambar plin cu antichități, în Iowa. Computerul și imprimanta stăteau pe

masă ca două anacronisme amuzante, dar Sarei îi plăcea acest efect: îi amintea că unele lucruri care păreau să nu-şi aibă locul acolo erau cu adevărat necesare — la fel ca anumite persoane.

Tocmai îşi terminase însemnările despre întîlnirile cu soţii Corcoran şi Reuben Lister, şi răspundea la un e-mail, cînd Mack apăru în uşă, cu două căni într-o mînă şi un termos în cealaltă.

— Am făcut cafea, spuse el. Sper că-i în regulă.

— Sigur că da, răspunse Sara, iritată la gîndul că trecuse de două ori prin dreptul uşii, fără ca ea să-l audă. Ia loc. Văd că ţi-ai găsit halatul cel vechi.

Mack zîmbi.

— Mă simt bine cu el. O cafea?

— Mulţumesc.

Puse cănile pe birou şi le umplu.

— Un halat moale, bine croit, în care mă simt excelent. Totuşi, mi-e puţin cam mare.

— N-a fost dintotdeauna aşa.

— Ştiu. Am slăbit.

Se lăsă tăcerea. Sara îl privi cum se uita prin cameră. Avea buzele pline şi ciudat de senzuale pe chipul tras; părul blond îi cădea molatec pe umeri, dar tot restul făpturii lui părea încordat şi atent, de la liniile tăioase ale obrajilor pînă la muşchii întăriţi ai gîtului. Ce pîndea? se întrebă Sara. Ce aştepta?

— Arată extraordinar, remarcă el, după ce studiase camera. Nici n-ai zice că a fost a mamei.

— E normal, replică ea scurt. A plecat de-aproape tot atîta timp ca tine.

— Adică, trei ani şi şase luni, cum a precizat Doug.

Sorbi prelung din ceaşcă.

— Bună cafea; întotdeauna o cumperi pe cea mai bună.

Te pricepi la toate, ştiai? Cina de-aseară a fost extraordinară. Tocăniţa de viţel...

— Cea mai bună. Îţi mulţumesc. Mack...

— Iar tu eşti la fel de frumoasă ca oricînd, Sara. Mai frumoasă. Copiii s-au schimbat mult, şi ei — Doamne, cît au mai crescut! — dar tu eşti neschimbată. Vă tot vedeam în minte, pe toţi,— dar, mă rog, ştii, era ciudat, nu puteam să vă *văd* cu adevărat; de fiecare dată cînd încercam să mă concentrez asupra chipurilor voastre, apăreau ca prin ceaţă — nişte pete tulburi, neclare — iar asta-mi amintea cît de departe eraţi — departe, mai departe, tot mai departe, cel mai departe... Îmi puteam imagina fiecare cameră din casă, pînă şi felul cum cădea lumina, dimineaţa şi după-amiaza. Dar pe voi nu puteam să vă văd. Iar asta mă întrista. Îmi era dor de voi.

— Şi nouă ne-a fost dor de tine, răspunse Sara.

— Da', fute-m-aş, Sara, zău că eşti cea mai frumoasă...

— Mack, nu vreau să vorbeşti aşa în casa asta.

— Să nu-ţi zic că eşti frumoasă?

— Ştii la ce mă refer.

— Mda, şi — care-i problema? Aşa vorbesc eu, surioară; toată lumea vorbeşte aşa. Nu-i mare lucru, să ştii. Oricum, aşa-mi *place* mie să vorbesc; astea-s unele dintre cuvintele mele favorite.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Sara cu nepăsare. Mack, ştiu că mulţi oameni vorbesc aşa la fel de firesc cum îşi încheie nasturii de la cămaşă; ştiu chiar şi că lumea are o mulţime de probleme mai serioase decît asta. Dar tot încerc să-i conving pe copii, în special pe Abby, că nu-i frumos, ba chiar, că e grosolan şi ofensiv, şi că de cele mai multe ori e un semn de incultură. Aşa că, va trebui să înţelegi că n-am să o permit, în casa asta.

— Bine, da', uite... Of, ce dracu', devine prea greu ...

Sări din fotoliu şi, luînd-o pe Sara de mijloc, o ridică de pe picioare.

— Fii şi tu mai destinsă, micuţă Sara. Viaţa poate fi şi *distractivă.*

Furioasă, Sara îi împinse pieptul cu o forţă care-l luă prin surprindere, şi fu cît pe ce s-o scape din braţe. După ce se retrase din faţa lui, se aşeză din nou, tremurînd, cu mîinile încleştate pe marginea biroului.

— Niciodată să nu mă mai atingi.

— Dumnezeule, de unde ai vocea asta rece ca gheaţa? Nu, stai, că ştiu de unde... O recunosc. Aşa vorbea mama cînd nu-i plăceau prietenii mei, sau ce făceam — ceea ce, de la o vreme-ncoace, însemna totul şi mereu. Dar, Sara, dulcea mea Sara, eu ţi-s *frate!* Fraţii şi surorile se îmbrăţişează tot timpul. Surorilor le *place* să fie îmbrăţişate.

— Dacă vreau să mă atingi, am să-ţi spun.

Urmă o scurtă pauză.

— Bine. Okay. Îmi pare rău că te-am supărat. Doamne, crede-mă că-mi pare rău. N-am vrut să te necăjesc. Doar că mă bucur aşa de mult că m-am întors acasă... Vă *iubesc!*

Sara trase adînc aer în piept, uimită de propria ei furie. Sigur că fusese surprinsă, dar nu era numai atît. Se simţise violată. Fiindcă, îşi spuse ea brusc, nu avea încredere în el. După toate emoţiile pe care-şi îngăduise să le simtă în noaptea trecută, acum, în lumina cenuşie şi rece a unei dimineţi de aprilie, privind expresiile schimbătoare de pe chipul lui Mack, nu avea încredere în el.

— Mack, spuse ea, avem multe de discutat.

— Exact... Exact, ştiu, dar... chiar în clipa asta? Nu găseşti că-i plăcut să... fim doar, aşa, liniştiţi...? Doar să *fim* aici? Vreau să zic, e ca şi cum aş fi intrat în casă şi nimic nu s-a schimbat, înţelegi, am putut să umblu în debaraua din camera mea fără să mă uit, şi prin bucătărie la fel, cînd

făceam cafeaua, şi toate erau la locurile lor, întindeam mîna şi le luam, ca şi cum m-ar fi aşteptat. Parcă aş fi intrat într-o fotografie, o fotografie sepia...

— De modă veche, adică.

— Mă rog... S-ar putea. Mda, exact — bravo ţie — aşa văd *eu* lucrurile. Toată mobila asta veche, oarecum *mucegăită* şi *demodată,* fără să mai facă parte din *prezent.* Şi casa, surioară, cînd m-am apropiat aseară pe alee, nu mi-a venit să cred, toate pietrele alea cenuşii îngrămădite într-un castel construit de un uriaş, ca şi cum ar fi trîntit o verandă-n faţă şi nişte ferestre şi un acoperiş de ţiglă deasupra, punînd ţiglele ca un copil jucîndu-se cu nişte cuburi, şi mi-am spus...

— Tu ai inventat asta?

— Ce?

— Povestea asta cu uriaşul. Cu castelul. Copilul jucîndu-se cu cuburile.

Mack ezită, apoi zîmbi larg.

— De fapt, nu. Aseară, Carrie mi-a spus despre o povestire pe care o scrie, în legătură cu casa asta, şi cu o fată care se împrieteneşte cu nişte elfi, şi dau o petrecere în curtea din spate... Mi-a spus că subiectul devine destul de complicat, dar n-a intrat în amănunte. E foarte talentată, să ştii.

— Ştiu.

— Zice că scrie o mulţime de povestiri.

— Într-adevăr, pe tot felul de subiecte, scrie nişte povestiri miraculoase, pline de fantezie, uneori despre oameni pe care-i cunoaşte, dar cel mai adesea despre persoane şi locuri pe care le inventează. Îi place la nebunie, şi cu cît experimentează mai mult cu ideile, cu atît evoluează mai bine.

— Eşti mîndră de ea. Ai şi motive. Toţi trei sînt

extraordinari, Sara, ai făcut o treabă nemaipomenită. Sara, sora mai mare... Cine-ar fi crezut? Erai aşa de hotărîtă să te duci la studii şi să devii o doctoriţă celebră, care să vindece lumea de toate bolile, şi-acum iată-te aici, în acelaşi loc de unde ai pornit: cea mai uluitoare mamă. Şi *eu* sînt mîndru de *tine*.

Sara simţi cum o cuprindea furia, şi aşteptă pînă putu să şi-o stăpînească. Într-un tîrziu, spuse cu voce potolită:

— Iar acum, că te-ai întors, o să adunăm cioburile. Fiecare dintre noi se va duce la şcoală, cu jumătate de program, şi va lucra cu jumătate de normă, aşa cum plănuiserăm. În sfîrşit, vom putea face toate lucrurile pe care doream să le facem.

— Sigur că da, răspunse Mack, umplîndu-şi din nou cana. Mai vrei cafea?

— Nu, mulţumesc.

Sorbi din cafeaua fierbinte, suflă în ea, apoi mai sorbi încă o dată.

— Vorbeşte-mi despre slujba ta.

— Mack, vreau să mă întorc la facultate, insistă Sara.

Fratele ei dădu din cap.

— Ştiu.

Începu să învîrtească încet cana între palme.

— Ştiu că vrei să te întorci. O să găsim noi o soluţie. Crede-mă. Dar povesteşte-mi despre serviciul tău.

— *Nu acum.* Avem alte lucruri, mult mai importante, de discutat.

— Ba nu avem, Sara. Pentru mine, cel mai important lucru din lume în clipa asta e să aflu toate noutăţile despre familia mea. Copiii mi-au spus multe aseară, dar mai am atîtea de recuperat... Asta vreau să fac în următoarele cîteva săptămîni: să ajung să-mi cunosc din nou familia, cartierul, să caut nişte vechi cunoştinţe, s-o fac pe turistul în Chicago.

N-am făcut-o niciodată. E timpul să ajung să-mi cunosc propriul oraş.

— Cîteva săptămîni?

— Da, cîteva săptămîni. Nu o viață de om, doar cîteva săptămîni. Sara, Sara, ce e mai important pe lumea asta decît familia? Şi cine să ştie asta mai bine decît tine?

Chipul lui Mack începu să se schimonosească; în ochi îi luceau lacrimi.

— Tu ai umblat prin toate camerele astea, făcînd parte din ele, iar eu circulam pe străzi străine, ca un străin straniu în țări străine, fără să fac parte din nimic. Simt nevoia să fac parte din camerele astea, din casa asta. Şi să fac parte şi dintre voi. O să facem plimbări lungi, noi doi, o să vorbim pe îndelete despre lume, vom ajunge să ne cunoaştem. Şi vom merge cu copii la muzee, şi-n fel de fel de locuri...

Se aplecă spre ea, încordat.

— Ce-ar putea fi mai important decît asta? *Să ne cunoaştem iar. Să ne aparținem unii altora.*

Instinctiv, Sara se retrase, rezemîndu-se de spătar. Îl privi cum învîrtea cana într-o parte şi-n alta între palme, ca şi cum s-ar fi spălat pe mîini, îi privi prima lacrimă rostogolindu-se pe obrazul nebărbierit. Mack şi-o şterse.

— Rahat, am uitat să mă rad. Iartă-mă; groazv îmi mai salut sora mai mare, în prima mea dimineață acasă.

Nedumerită, Sara tăcea, încercînd să-l înțeleagă. Îi era milă de singurătatea şi durerea lui; ar fi vrut să-i şteargă suferința întipărită pe față şi să răspundă expresiei lui iubitoare. Şi-n fond, nu avea dreptate? Nu era familia mai importantă decît orice altceva?

Dar timp de trei ani şi jumătate nu-i păsase deloc de familia lui...

— De ce-ai plecat? îl întrebă, pe neaşteptate.

— Poftim?

O privi încruntat.

— Aşa am vrut.

— De ce? Ce anume se întîmplase, ca să te facă să doreşti asta?

— Nu se întîmplase nimic. Aveam şaptesprezece ani şi voiam să văd lumea. Nu-mi plăcea părticica noastră din ea — prea mică, prea comodă, prea organizată — aşa că mi-am luat zborul. Aşa ceva se întîmplă tot timpul, în familiile oamenilor cumsecade, de clasă mijlocie.

— Tot timpul? Mă îndoiesc. Dar aici s-a întîmplat într-adevăr ceva. Tatăl tău a dispărut.

— Cu patru luni înainte. Nu m-am gîndit niciodată la el. De ce să mă gîndesc la un om care nu se gîndise nici el la noi? N-am mai auzit niciodată de el, nu l-am căutat niciodată, nu mi-a păsat niciodată...

— Serios? Nu ţi-a păsat chiar niciodată?

— Nu, de ce să-mi pese? Nenorocitul ne-a părăsit. S-a lepădat de noi. M-am lepădat şi eu de el. Am fost chit.

Sara aşteptă ca vehemenţa cuvintelor lui, care vibra în aer, să se liniştească.

— Ai plecat în ziua cînd împlineai şaptesprezece ani, spuse ea apoi. Ne-ai spus că prietenii tăi îţi organizaseră o petrecere, aşa că noi am amînat sărbătorirea pînă a doua zi. Dar, evident, nu era nici o petrecere. Atunci, ce anume a fost? Tatăl tău? Ziua ta de naştere?

— N-a fost nimic. La naiba, surioară, nu voiam decît să scap de-aici. Cîţi tipi de şaptişpe ani nu vor să fugă?

— Mulţi, poate — dar cîţi o şi fac, de fapt?

— Şi ce, dacă ălorlalţi le e frică, eu sînt de vină? Surioară, aveam şaptipşe ani. Mă lua cu mîncărici la picioare. Am plecat. Acum ce mai contează? Sînt acasă, unde mi-e locul. Şi am de gînd să stau cîteva săptămîni, să mă acomodez. E şi casa mea, să ştii. Nu e numai a voastră.

e şi a mea.

Ochii Sarei se îngustară.

— Şi cine te crezi, să-mi spui mie că asta-i casa ta, şi ce *ai de gînd* să faci în ea? Ce-ai făcut pentru casa asta, în ultimii trei ani şi jumătate? Sau ca să-i ajuţi pe oamenii cărora le aparţine de fapt? Oamenii îşi însuşesc o casă locuind în ea, nu pleacă şi vin cînd li se năzare, ca pe urmă să se smiorcăie: „E a mea, i-a mea, a mea...! “

Mack îşi desfăcu ambele mîini în dreptul feţei, privind-o pe Sara printre degete.

— Ce-am făcut? N-am spus decît că vreau să locuiesc aici; simt că m-am întors acasă. Dumnezeule, Sara, mă faci să mă simt cu adevărat ca un criminal. Am plecat; m-am întors. Ce-i aşa de îngrozitor în asta? Sînt singurul care-a făcut-o vreodată? Oi fi greşit, poate, şi-mi pare rău că pe urmă mama a făcut atacul ăla, dar eşti sigură c-a fost din vina mea? Poate i s-a întîmplat din cauză c-o întinsese bătrînul, lăsînd-o singură-n pat. Ce naiba, Sara, toate astea au *fost*. Nu le mai putem desface. Totuşi, *aş putea* să zic c-aici sînt la mine acasă, dacă m-ai lăsa.

Sara îşi spuse că era mai bine să nu zică nimic, cînd era atît de furioasă.

— Am să-ţi spun eu ce *este* groaznic...

Mack îşi coborî mîinile, cu un zîmbet tremurător.

— Cel mai îngrozitor lucru e că mă simt ca un străin — aici, în propria mea casă. Am nevoie de timp ca să mă acomodez, să am senzaţia că am revenit cu adevărat la locul meu. Că sînt binevenit. Nimic nu e mai rău, să ştii, decît să te simţi ca un străin la tine acasă.

— Un străin, repetă Sara. Ai spus că erai un străin pe toate acele străzi străine, dar aici umbli prin debara şi prin bucătărie fără să te uiţi, şi toate sînt la locurile lor.

Urmă o pauză. Mack rîse scurt, amar.

— Am exagerat. Dumnezeule, uit mereu ce memorie fantastică ai. Mereu te-am invidiat pentru asta, ştiai? Oricum, te rog să mă ierţi; am exagerat. Uitasem mai multe, nu numai ce memorie bună ai. Adevărul e trist: mă simt cu adevărat straniu, ca un străin într-o casă străină, şi mi-era teamă că, dacă afli, vei crede că nu mi-a fost dor de voi şi n-aţi vrea să rămîn aici, şi fir-ar să fie, Sara, eu *vreau să rămîn aici.*

Ochii i se umpluseră iar de lacrimi. Se ridică brusc în picioare.

— Nu suport să plîng în faţa altora. Mă duc să fac un duş şi să mă rad, altfel n-ai să mă mai suporţi în preajmă. Vorbim mai încolo. Ce zici, te duc să luăm masa în oraş?

Se apleacă şi o sărută pe creştetul capului, apoi ieşi, mergînd rapid şi fără zgomot, cu picioarele desculţe pe podele.

Sara rămase nemişcată, ascultînd sunetele de la etajul doi: sertarele, toaleta, duşul, toate atît de clar, încît îşi dădu seama că Mack nu închisese uşile. „Ciudat," îşi spuse, „dar poate s-a obişnuit să locuiască singur. "

Cuvintele lui pluteau în aer. *Vreau să rămîn aici.* Rostite cu un soi de disperare. De parcă ar fi fugit de cineva... sau de ceva... De străzile străine, de singurătate... Şi de mai ce?

Sau, ca şi cum ar fi trebuit să stea acolo, să aibă o locuinţă, o familie, o viaţă respectabilă, în timp ce... ce anume?

N-avea de unde şti. Nici un indiciu, nici o legătură vizibile între tînărul care stătea acolo plîngînd, cu faţa trasă, şi băiatul fugar din urmă cu trei ani şi jumătate.

Ar fi vrut să-l creadă. Voia să creadă *în* el, să-l placă, să-l iubească chiar. Voia să-l primească înapoi acasă ca pe un frate adevărat.

„Ei bine, am s-o fac,“ își spuse ea. „Cred că măcar atîta lucru îi datorez. O să dureze un timp, cred, dar dacă tot am așteptat atît de mult... “

Nu vreau să mai aștept.

Ridică din umeri. Cît de des le spusese celor trei copii că faptul de a dori ceva nu-l face să se întîmple automat și dintr-o dată, ca prin farmec?

Telefonul sună, iar Sara răspunse absentă.

— Sara, începu Donna Soldana. A sunat Pussy Corcoran — chiar așa o cheamă? Vrea s-o suni. Și a mai telefonat și Reuben Lister, a lăsat numărul de mobil. Și alți cîțiva...

Citi numele și numerele, în timp ce Sara le nota pe o hîrtie.

— Ce cauți sîmbăta la birou? o întrebă.

— Am multe treburi; mai lucrez doar vreo oră, două. Mă gîndeam să ți le dau pe astea. Ai ceva împotrivă?

Sara privi lista.

— Nu, e-n regulă. Are cine să te ducă acasă cu mașina?

— Sara, e ziua-n amiaza mare. N-o să încerce nimic. Și chiar dacă ar încerca, e plin de lume peste tot. O să fie bine.

— Dacă ești îngrijorată, vin și te iau eu.

— Nu sînt îngrijorată. Serios. Ceea ce s-a întîmplat săptămîna trecută a fost o nebunie; înainte, n-a mai făcut niciodată așa ceva. Vreau să zic, să se ia de mine într-un mall... A fost o nebunie și atît. Și cînd am spus că chem paznicul a plecat; n-a fost mare lucru.

— M-aș simți mai bine dacă ai fi cu cineva.

— Îți mulțumesc, dar n-ai de ce să-ți faci griji. Și, oricum, nu pot să umblu c-un bodyguard după mine la orice oră din zi și din noapte. Mă descurc eu, Sara. Trebuie s-o fac.

— Știu.

„Aşa e," îşi spuse Sara. „Toţi trebuie să ne descurcăm cu ceea ce ne pune viaţa în faţă, fiindcă-n cele din urmă nu putem conta pe nimeni că va fi alături de noi, cum spune Donna, la orice oră din zi şi din noapte."

— Ai să mă suni cînd ajungi acasă?

— Da, mămico.

Sara rîse.

— Probail că n-ai nevoie de încă o mamă. Te rog să mă scuzi.

— Nu face nimic. Chiar îmi place, de fapt. Şi voi încerca să te sun.

— Încă un lucru, mai spuse Sara. Numărul de mobil al lui Reuben Lister.

După ce închise, citi încă o dată lista. Pussy Corcoran putea să mai aştepte pînă luni; şi ceilalţi puteau aştepta pînă luni. Toţi, în afară de unul. Întinse mîna după telefon şi formă numărul lui Reuben Lister.

— Bună dimineaţa, o salută el. Mă aşteptam să mă întorc azi la New York, dar de fapt plec abia mîine. N-ai vrea să luăm cina împreună diseară?

Sara zîmbi în sinea ei. Un om care vorbea puţin şi trecea direct la fapte.

— Mi-ar face plăcere, răspunse ea.

— Dacă-mi dai adresa, iau un taxi...

— Nu, nu e nevoie. Vin eu cu maşina, să te iau de la hotel.

— Mulţumesc, dar pot să merg şi pe jos. Am sperat că vei fi liberă, aşa că am făcut o rezervare la *Spiaggia.* Avea doar pentru ora şase şi jumătate; mai devreme decît aş fi vrut, dar în serile de sîmbătă e dificil. Îţi convine?

— Da. Ne vedem acolo.

— Şi ai putea să-mi spui unde-i Muzeul de Artă Contemporană? În momentul ăsta, tocmai mă apropii de

Turnul de Apă.

— La un cvartal spre est, pe Chicago Avenue.

— Ce bine că toate sînt aşa de aproape! Atunci, ne vedem diseară.

Mai degrabă ca o discuţie de afaceri decît o întîlnire personală, la cină. Sara începu să rîdă. Conversaţia fusese ciudată, dar oarecum liniştitoare. Doi oameni care nu se ascundeau după deget, ci treceau drept la subiect.

Atîta doar că, desigur, aveau să se ascundă după deget — aşa cum făceau oamenii întotdeauna, cel puţin pînă începeau să se cunoască mai bine.

„Şi poate că n-o să se termine niciodată," îşi mai spuse ea, cu gîndul la Mack.

Bărbierit, vesel şi îmbrăcat de oraş, acesta apăruse în uşa biroului.

— E timpul să mergem. Mă duc să iau masa la restaurant cu sora mea.

Porniră pe jos, spre Rush Street. Drumul era destul de lung, iar Sara mergea repede, urmată de Mack, care gîfîia la un pas în spatele ei.

— Mereu mergi aşa? o întrebă, în timp ce erau conduşi la o masă laterală. Sau a fost un privilegiu special pentru mine?

— Nu, aşa merg mereu. N-am prea mult timp ca să fac mişcare.

Duşă ce-şi regăsi suflul, Mack începu să vorbească, iar Sara se mai relaxă. Discutară despre schimbările din Chicago, despre cartierul universitar din jurul casei lor, despre prietenii pe care şi-i mai amintea Mack şi despre slujba Sarei.

— Sînt destul de sigură că mă vor lăsa să-mi continui lucrul cu jumătate de normă după ce am să-mi reiau cursurile, spuse ea la un moment dat, dar apoi trecură la alt

subiect, şi de acolo la altul, şi la încă vreo duzină. Erau uşoare, plăcute şi neînsemnate, îşi spuse Sara, în timp ce ieşeau din restaurant. Dar se simţise bine, şi-i plăcuse compania lui Mack.

În drum spre casă, spuse:

— Diseară am program în oraş; o să stea Abby cu Carrie şi Doug.

— Dumnezeule, altă întîlnire, surioară? Două în aceeaşi zi? Nu-i rău!

Sara îl privi şi, fără să răspundă, grăbi pasul, lăsîndu-l în urmă. *N-are decît să-şi găsească singur drumul pînă acasă.* O făcea să se simtă rigidă şi rece. Ca un ţurţure. Şi rea. Nimeni n-o mai făcuse să se simtă astfel.

Decît soţii Corcoran, îşi spuse ea, apoi zîmbi. Ce seară mondenă putea să iasă de-aici: Mack şi Corcoranii. „Trebuie neapărat să-i fac să se cunoască."

— În seara asta, ies în oraş, spuse ea mai tîrziu, în timp ce uda florile cu Abby, în seră; Doug sculpta un cal dintr-un calup de săpun, iar Carrie îşi citea cartea, absorbită. Abby, dacă vrei să-ţi inviţi un prieten, e-n regulă.

— Dar...

Sora ei o privi deznădăjduită.

— *Nu pot* să stau acasă în seara asta. E o petrecere, pentru actori şi echipă, şi *trebuie* să fiu şi eu prezentă.

— Nu mi-ai spus nimic despre aşa ceva, replică Sara. Ai zis că tot weekendul eşti acasă.

— Ştiu, da' abia azi-dimineaţă ne-am hotărît. Toţi voiau să facem o petrecere, şi o s-o ţinem la domnul Barker. Îl mai ştii? Regizorul şi şeful cercului de teatru. L-ai cunoscut la conferinţele din februarie. Vreau să zic, mergem la el *acasă,* n-o să umblăm *aiurea.* Sara, *toată lumea* o să fie acolo. Iar eu sînt *vedeta,* nu se *poate* să lipsesc.

Sara dădu din cap. O înţelegea. Iar Carrie trebuia să

aibă grijă de copiii vecinilor — și, sîmbăta seara, n-avea cum să găsească pe altcineva.

— La ce oră vii acasă diseară? o întrebă ea pe Carrie, care ridicase privirea din carte, ascultîndu-le.

— A zis c-are nevoie de mine de la șase jumate la nouă jumate. Poate mai puțin, dar nu eram siguri. Oricum, copiii vor fi mîncați, așa c-am să iau și eu cina, aici, înainte.

— Okay, se lăsă Sara păgubașă. Poți să te duci la petrecere Abby. Am să rămîn acasă.

Mack, care tocmai intra, spuse:

— Mi-ai zis că aveai o întîlnire.

— O întîlnire? strigă Abby.

— O cină în doi, explică Sara.

— Abby se duce la o petrecere, îi spuse Doug lui Mack, iar Carrie are grijă de copiii vecinilor, și Sara n-are încredere să mă lase singur acasă, așa c-o să stea și ea cu mine. Sigur, aș *putea* să stau singur, toată noaptea chiar, dac-ar fi nevoie, da' toți mă cred un țînc.

— Ce naiba, Sara! se enervă Mack. Doar n-ai de gînd, în aia a mă-sii...

Se uită la Doug și Carrie, apoi la Abby.

— Rahat, tot uit...

Își lovi fruntea cu pumnul.

— Christoase, nici nu-s în stare să...

Apoi gemu.

— Scuze, surioară. Băga-mi-aș, cred că trebuie să nu mai vorbesc deloc...

În sfîrșit, făcu un efort să continue:

— Ascultă, surioară, n-ai să stai acasă... Ce naiba, sînt și eu aici! O să stau cu gașca... mă rog, cu gașca, minus Abby și Carrie... și-o să ne simțim extraordinar. Pot chiar și să gătesc, știi? Nu se compară cu mîncărurile surorii mele mai mari, da' sînt în stare să-ncropesc ceva bun și să zic că-i

cină. O să ne distrăm de minune... Nu, gaşcă?

Doug îşi aruncă braţele pe după Sara.

— Te rog, lasă-l pe Mack să aibă grijă de mine, Sara! De-asta există fraţi mai mari. Te rog, te rog, te rog! O să fiu aşa de cuminte...!

Sara zîmbi:

— Oricum eşti foarte cminte.

— Iar eu voi fi înapoi pe la nouă jumate, adăugă cu gravitate Carrie, aşa că l-aş putea ajuta şi eu pe Mack. Te rog, Sara, spune da. Te rog.

Sara se întrebă de ce ezita. Fiindcă nu ştiu ce să cred despre el, şi cînd nu ştiu, cum să hotărăsc ceva?

— N-am să le fac nici un rău, spuse încet Mack, iar Sara se simţi brusc ruşinată.

— Bine, spuse ea. Am să fiu la *Spiaggia*...

— Ura, uraaa!!! strigă Doug, aruncîndu-şi din nou braţele pe după Sara.

Peste creştetul lui, Sara întîlni ochii lui Mack. Un moment, avu impresia că, în sfîrşit, în casă erau într-adevăr doi adulţi.

* * *

Încălziseră totul în cuptorul cu microunde, şi se aşezaseră la masă, în camera pentru micul dejun. Carrie aprinsese pînă şi lumînările. Totul arăta foarte festiv, remarcă Sara, în timp ce cobora de la etaj, gata de plecare.

Mack ridică privirea spre ea şi murmură:

— Mamăăă...!

— Mamăăă...! repetară Carrie şi Doug, ca un ecou pe două voci.

Apoi, la unison, semn că repetaseră dinainte, toţi trei intonară:

— La revedere, Sara, îşi dorim o seară plăcută!

Sara zîmbi.

— Un cor în casa noastră. Vă mulţumesc. N-am să întîrzii.

Le suflă o bezea, şi-i văzu cum se aşezau, în timp ce se întorcea spre uşa din spate.

— Okay, haideţi să ne luăm de mîini, spuse Mack.

— De ce? întrebă Doug. Cum să mîncăm, dacă ne ţinem de mîini?

— Trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru mîncare.

Sara încremeni în uşă. *Să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru mîncare?* De cînd...?

— Îţi mulţumim, Doamne, pentru aceste bunătăţi, care au fost gătite de sora noastră cea mare, Sara, şi în curînd vor fi devorate de trei credincioşi care-ţi sînt foarte recunoscători, spuse Mack. Okay, acum mîncăm.

Uluită, Sara străbătu curtea spre garaj, şi stătu un moment în maşină înainte de a porni motorul. După care, tot drumul pe Lake Shore Drive, până în parcarea subterană a unui zgîrie-nori cu birouri şi apartamente, încercă să adune la un loc tot ce ştia despre Mack Hayden.

Era atît de concentrată, încît Reuben Lister, cînd o văzu ieşind din lift, fu frapat de felul cum arăta.

— E totul în regulă? întrebă el.

— Da, zîmbi Sara. Cred că arătam de parcă aş fi vrut să rezolv toate problemele oraşului.

— Ale Americii. Poate chiar ale lumii întregi. Le putem lăsa deoparte atîta timp cît mîncăm?

Sara rîse.

— Nici măcar n-au să pîndească în planul doi. Mă aştepţi de mult?

— De două minute.

Porniră pe coridor spre restaurant, unde coborîră cîteva trepte, spre o masă de lîngă o fereastră cît peretele, cu vedere spre Michigan Avenue şi spre lac.

Sara înălţă sprîncenele.

— Cum ai obţinut masa asta aşa de repede?

— Am avut noroc cu cineva care şi-a anulat rezervarea. Tatăl meu avea o brutărie, poate de-aia am şi eu succes cu restaurantele — deşi mă tem că pare lipsit de sens ce spun...

— Într-adevăr.

Zîmbiră amîndoi.

— Unde era brutăria?

— În Brooklyn. Şi acum e tot acolo. De fapt, sînt trei: în Brooklyn, în Manhattan şi în Village, toate numite „Lister and Sons", tata fiind ferm convins că fraţii mei şi cu mine le vom lua în primire, cînd el se va retrage. Toţi am lucrat acolo ani de zile, inclusiv mama, dar numai fratele meu cel mai mic a rămas să se ocupe de prăvălie. Tata încă mai apare uneori neanunţat, ca să se asigure că toate sînt aşa cum trebuie, şi să ia desertul acasă, pentru mama.

— Mama ta nu vine cu el la degustări?

— Nu iese din casă. A suferit un atac de apoplexie, acum cîţiva ani, aşa că stă şi joacă Scrabble cu prietenele, şi trimite scrisori de protest la diverse persoane din guvern, începînd cu preşedintele.

— Ce minunat, că e în stare să facă asta!

Reuben îi auzi nota nostalgică din voce.

— Mama ta nu poate, sau nu vrea...?

— Şi ea a suferit un atac, dar e paralizată pe o parte şi nu poate vorbi. Stă într-un sanatoriu, iar prietenii o mai vizitează din cînd în cînd, dar se simt incomod, tot încearcă să umple tăcerea, şi cînd vorbesc, pe ea n-o prea interesează monologurile lor despre nişte vieţi la care nu poate lua parte.

— Şi tatăl tău?

— A murit cînd aveam trei ani.

— Deci, acum eşti singură?

Sara rîse.

— Nici pe departe. Am un frate şi două surori.

Făcu o pauză, întrebîndu-se cîte detalii să dezvăluie. Între timp, Reuben se sfătui cu chelnerul despre vin, apoi se întoarse să contemple Michigan Avenue. În asfaltul ud se reflectau farurile maşinilor şi vitrinele luminoase, cu manechine în ele — pînă departe, unde în întunericul de pe lacul Michigan străluceau luminile unui vas de croazieră, ca un far.

Întoarse capul spre ea, cînd Sara spuse în sfîrşit, cu un mic zîmbet:

— Avem o istorie mai deosebită. Sînt sigură că nu e unică — un scriitor a spus odată că toate familiile fericite sînt la fel, pe cînd fiecare familie nefericită...

— ...este nefericită în felul ei, încheie Reuben. Tolstoi.

— Da, dar nu se aplică de tot, pentru că noi nu sîntem nefericiţi. La cîţiva ani după moartea tatei, mama s-a recăsătorit, şi s-au născut fraţii şi surorile mele...

— Fraţi?

Sara ezită.

— Da, am spus că am un frate. De fapt, am doi fraţi — şi două surori.

Tăcu din nou, aşa că Reuben o întrebă:

— Şi tatăl tău vitreg?

— Era inginer, director cu controlul de calitate la o companie de electronice, unde a lucrat zece ani, dar cînd firma a fost vîndută, pe el l-au pus pe liber. A căutat de lucru o vreme, cam un an, cred, şi pe urmă, într-o zi, a... dispărut, pur şi simplu. N-am mai auzit nimic despre el, niciodată.

— Şi mama ta n-avea idee unde s-o fi dus?

— Îi spusese că urma să-i scrie, cînd îşi găsea de lucru. Neprimind nici o veste, a angajat un detectiv, care n-a descoperit nimic. Patru luni mai tîrziu, a plecat şi fratele meu, Mack. Tocmai împlinea şaptesprezece ani, şi într-o dimineaţă... s-a dus.

Rîse uşor.

— Îmi fac griji pentru Doug. Are zece ani. Modelele din viaţa lui nu-s cele mai fericite.

— Şi nici pe Mack nu l-aţi găsit?

— N-am avut posibilitatea să-l căutăm: la scurt timp după plecarea lui, mama a fost lovită de apoplexie. Eu eram studentă în anul doi la medicină. Am venit acasă, ca să am grijă de Doug şi de surorile mele.

— Cît a trecut de-atunci?

— Trei ani şi jumătate.

— Deci, Doug avea şase ani.

— Da, aproape şapte. Iar Carrie şi Abby aveau zece şi doisprezece ani.

— Şi tu i-ai crescut pe toţi trei. Şi ţi-ai mai luat şi o slujbă.

— Da.

— E nevoie de curaj, pentru aşa ceva.

Făcu o pauză, în timp ce ospătarul le destupa sticla de vin, apoi spuse:

— Vorbeşte-mi despre Doug, Carrie şi Abby.

Sara îi descrise, cu anecdote, fragmente de conversaţii, crîmpete de dialog.

— Dar toate astea n-au cum să te intereseze.

— Mă interesează copiii. Sînt mandatarul a două centre comunitare cu programe pentru după orele de şcoală, la New York. Ce părere au despre fratele lor? Crezi că i-a abandonat? Aţi mai auzit vreodată de el?

— Mack a apărut la ușa noastră.

Ospătarul le turnă vinul, de un rubiniu închis care contrasta cu albul feței de masă și cu rochia neagră a Sarei. Își atinseră paharele.

— Pentru noile prietenii.

— Ei, domnișoară Elliott!

La auzul vocii, Reuben și Sara ridicară privirile: era prea veselă, prea stridentă.

— Doamnă Corcoran, răspunse sec Sara.

— Ce uluitor, că ești tot aici! Vreau să zic, ne-ai dat o listă așa de lungă de restaurante, nu-i uimitor că și noi l-am ales tot pe ăsta, tocmai în noaptea asta? Noi nu stăm la fereastră, adăugă ea cu invidie, iar Reuben văzu cum își calcula șansele de succes dacă le-ar fi cerut să facă schimb de mese cu ea și soțul ei, și renunțînd. Totuși, nu-i așa că-i îngrozitor? Lew i-a oferit șefului de sală o mică primă grăsuță ca să ne dea o masă aici, lîngă fereastră, nu acolo — arătă ea vag spre nivelul superior al restaurantului — și-ți vine să crezi? L-a refuzat! Pentru Lew a fost un adevărat șoc, dă-mi voie să-ți spun!

Rîse vesel.

— L-am tachinat și l-am tot tachinat. „Nu toți se reped," i-am spus. „Va trebui să înveți obiceiurile locale, acum că locuim aici."

Se uită lung la Reuben, pînă cînd Sara făcu prezentările. Urmă un moment de tăcere.

— Azi te-am sunat, îi spuse ea Sarei. Cred că ai o secretară foarte proastă, dacă nu ți-a transmis mesajele mele.

— V-am primit mesajul. Am să vă sun luni dimineața.

— Dar eu azi am avut nevoie de dumneata! Te-am sunat fiindcă *aveam nevoie de dumneata!*

— Îmi pare rău. Nu lucrez în weekenduri, decît în caz

de urgență.

— Asta a fost o urgență! Am pierdut lista saloanelor de coafură pe care mi-ai dat-o. Ce era să fac, ca să mă tund? Să caut în Paginile Galbene?

Reuben o privi cu interes.

— Şi ce-ați făcut?

Nedumerită, Pussy se holbă la el. După un moment, uşurată, spuse:

— Reuben. Aşa te cheamă, da? Mă gîndeam că poate am uitat, iar Lew se înfurie aşa de tare, încît aproape că aruncă cu tot felul de lucruri — mă rog, chiar aruncă lucruri — şi uit atît de multe nume...

Lăsă fraza neterminată.

— Am întrebat-o pe portăreasa noastră de la hotel, adăugă. Mi-a dat ea o listă de saloane.

— Şi v-ați tuns?

Îşi ridică mîna la păr, bătîndu-şi-l uşor în mai multe locuri, ca pentru a se asigură că-l avea pe tot la locul lui. Apoi, dădu din cap.

— A fost foarte priceput. I-am uitat numele. Dar...

Se răsuci din nou spre Sara.

— Cînd sun pe cineva, am pretenția să mă sune. Nu mă aştept să mi se spună *c-am să fiu sunată luni.*

— Doamnă Corcoran, eu nu lucerez în weekend.

Vocea Sarei era în continuare amabilă, dar Reuben observă cum strînsese din fălci, îngustîndu-şi uşor ochii.

— Cei de la primărie nu-mi cer s-o fac. De fapt, numai doi clienți m-au sunat vreodată în weekend, şi amîndoi aveau urgențe medicale. Înțelegerea mea cu dumneavoastră e încheiată pe aceleaşi principii...

— Ascultă, duduie, *lucrezi pentru mine!* Pentru mine *lucrezi!* Şi acum chiuleşti, în timp ce salariul ți se plăteşte din impozitele depuse de mine...

— Ba de *mine*, mîrîi Lew Corcoran, apărînd în spatele ei. Fleanca, Pussy, că te faci de rîs în mă-ta.

În ochii femeii străluci o scurtă străfulgerare de teroare. Mîna soțului ei i se depuse pe umăr, grea, așa că zîmbi forțat, larg și hotărît. în timp ce Corcoran dădea din cap spre Sara.

— Îmi pare rău că v-a fost întreruptă cina, spuse el.

Apoi se întoarse spre Reuben.

— Ne-am cunoscut.

Reuben se ridică în picioare, trecînd între Sara și soții Corcoran.

— Dacă ne scuzați, noi tocmai încercam să mîncăm de cină.

— Nu ne-am cunoscut la New York? Era ceva în legătură cu banii. Investiții? Operațiuni bancare? Ce era? Nu uit niciodată o față.

Reuben clătină ușor din cap, ca un adult sătul de giumbușlucurile unui copil de trei ani.

— Probabil vă gîndiți la o întîlnire din Newark, acum cîteva luni, apropo de Carrano Village.

— Dumnezeule, așa e! Dumneata ești antreprenorul.

— Șeful de proiect.

— Exact, exact.

Se încruntă, calculînd posibilele ocazii pe care ar fi riscat să le piardă.

— Și cu ce ocazie la Chicago?

Reuben înaintă, silindu-i pe soții Corcoran să facă un pas îndărăt, apoi încă unul.

— Sper să aveți o seară plăcută. Aș dori foarte mult să mănînc de cină. La revedere.

Rămase pe loc, cu cîțiva centimetri mai înalt decît Corcoran, în așteptare. Obrajii lui Corcoran se înroșiseră, iar sprîncenele i se îmbinară într-o linie neagră.

— Am să te sun, spuse el. Mă interesează oricînd să discut noi proiecte.

Apoi o luă pe Pussy de cot, silind-o să se întoarcă o dată cu el.

— Ei, e timpul să mîncăm şi *noi,* nu? ciripi ea. Cred că eşti lihnit, Lew, eu una ştiu că mi-e aşa de foame, c-aş putea să înfulec şi...

Corcoran o trase după el. Sara o privi cum se poticnea pe trepte.

— Îmi pare rău, îi spuse ea lui Reuben, care tocmai se aşeza din nou.

— Eu ar trebui să-mi prezint scuzele. Am fost nepoliticos cu clientul tău.

— Iar acum n-o să mă mai sune, şi nici ea — lucru pentru care sînt profund recunoscătoare.

Rîseră amîndoi.

— Ai un zîmbet frumos, constată Reuben.

Chelneruul se apropie şi le umplu iar paharele. După ce comandară, Sara întrebă curioasă:

— Lucrezi cu el?

— Nu, Doamne fereşte! Compania lui investeşte în proprietăţi imobiliare şi asigurări, dar se zvoneşte că cele mai multe dintre afacerile lor nu sînt pomenite în presă pînă nu e pus cineva sub urmărire penală. S-ar putea ca în Carrano să fi investit, dar mă îndoiesc. Cred că nu venise decît să adulmece terenul.

— Ce e Carrano?

— E planul unui sat din New Jersey, lîngă Princeton. O mie cinci sute de case în jurul unui centru comercial, o şcoală elementară — liceul e în Princeton — bibliotecă publică, centru de recreere, o mică sală de spectacole...

— Şi Carrano...?

— Isaiah Carrano. Un om cum nu se poate mai

minunat, un visător care e hotărît să construiască localităţi curate, sigure şi frumoase prin toată ţara, pentru familiile cu venituri mici. Nu are copii, nu i-a mai rămas nici o rudă, e bogat şi optimist, şi vrea să ajute copiii. Regula lui, pentru Carrano Village, e că numai familiile cu copii, sau care urmează să aibă copii, îşi pot cumpăra case acolo.

— Asta nu-i discriminare? Măcar de vîrstă, dacă nu şi după alte criterii?

— Am mai discutat-o. Isaiah se gîndeşte la o deschidere, instaurînd şi o cotă pentru cuplurile fără copii.

Zîmbind, Sara se interesă despre bibliotecă şi centrul de recreere, apoi vorbiră despre munca lor, despre cărţi, teatru şi muzică, despre oraşele New York şi Chicago. Sara nu-l întrebă ce anume lăsase în urma lui la New York, şi nici el nu aduse vorba despre asta. Nu-l întrebă dacă avea vreo parteneră de viaţă, iar Reuben nu oferi nici această informaţie. Dar conversară întruna, fără nici un moment de plictiseală, iar cînd se ridicară de la masă, Sara întrebă:

— Pot să te duc la hotel cu maşina?

Zîmbiră împreună, conştienţi de absurdul situaţiei: hotelul lui era la doar trei străzi distanţă.

— Mi-ar face plăcere. Îţi mulţumesc.

În timp ce cobora cu liftul spre garaj, Sara se uită la ceas.

— E ora unu! exclamă ea, deznădăjduită. N-aveam idee. Le-am spus că n-am să întîrzii.

— Dar nu stă fratele tău cu ei?

Încet, Sara dădu din cap.

— Şi cu toate astea, ai vrut să ajungi acasă mai devreme.

— Am crezut... nu eram sigură dacă e cazul să-i las mult timp singuri.

— Mi-ai spus că se înţelege bine cu cei mai tineri decît

el.

— Da, sînt în culmea entuziasmului. Nu vreau să par Vrăjitoarea cea Rea de la Apus, şi să le stric reuniunea pe care o au, atît de fericită...

— Dar nu eşti fericită şi tu?

— Nu... încă. Nu-l cunosc cu adevărat, ca om, nici nu-l înţeleg. Aş vrea, dar de fapt nu ştiu nimic despre el. Cînd a fugit, era doar un copil răsfăţat, mereu furios şi gata să riposteze — contra mea, pentru că eram mai mare decît el, contra celorlalţi, pentru că erau acolo, pe terenul lui. Sigur că e posibil să se fi schimbat în anii ăştia care-au trecut — ne-a spus foarte puţin despre locurile pe unde-a umblat, ce-a făcut, şi nici măcar nu ştiu cît să cred din tot ceea ce spune — dar oare se schimbă oamenii vreodată cu adevărat, la un nivel fundamental?

Făcu o pauză.

— Sînt nedreaptă. Îmi cer iertare. Nu-l cunoşti pe Mack...

Şi pe mine abia mă cunoşti...

— ...aşa că n-ar trebui să te silesc să mă asculţi vorbind despre el.

— Pare să ocupe o mare parte din gîndurile tale.

Sara avu un scurt moment de nemulţumire. Gîndurile ei erau ale ei şi numai ale ei. De ce o iscoea atît de mult? Pe cei mai mulţi bărbaţi nu-i interesa nimic altceva decît ei înşişi.

— Şi cine ocupă o mare parte din gîndurile tale? întrebă ea dintr-o dată.

Reuben fu surprins. Îl privi pe casier cum rupea factura din printer, şi rămaseră tăcuţi în timp ce Sara o semna şi porneau din vestibul spre garaj. Valetul aduse maşina ei, ea îi dădu bacşişul, şi abia după ce ieşiră din subteran, pornind pe Oak Street, Reuben răspunse:

— Frămîntări şi complicaţii — probabil nu unice, dar pentru mine sînt noi — despre care am să-ţi povestesc, cîndva, dacă vrei. Nu implică o familie; numai o altă persoană, şi un comportament ruşinos din partea mea, asupra căruia nu vreau să insist, şi o situaţie din care încerc să ies avînd cît mai puţin posibil de suferit, motiv pentru care nu vorbesc prea mult despre toată povestea asta. Dar ocupă într-adevăr o mare parte din gîndurile mele. În restul timpului, mă gîndesc la Carrano Village şi, în ultima vreme, la posibilitatea construirii unui sat asemănător, la vest de Chicago.

Sara se opri.

— Şi la tine, mai adăugă el. Îţi mulţumesc că ai luat cina cu mine, într-un timp atît de scurt. Mi-a făcut mare plăcere. Nu vrei să ne mai vedem şi mîine seară?

— N-ai spus că mîine te întorci la New York?

— E duminică, îşi aminti el. Da. Dar aş putea să amîn pînă luni dimineaţa.

Sara zîmbi.

— Mîine seară ar trebui să stau cu familia mea, spuse ea, oprind maşina în faţa hotelului. Îţi mulţumesc pentru azi; a fost o seară minunată.

Portarul deschise uşa maşinii. Reuben nu se mişcă.

— Şi pentru mine a fost minunată. În toate sensurile.

Zîmbetul Sarei redeveni răutăcios.

— Chiar şi Corcoranii?

— Chiar şi ei. Au creat un personaj negativ secundar, pe care să-l putem antipatiza împreună. Am să te sun de la New York, dacă eşti de acord.

— Mi-ar face plăcere.

— Mîine seară. Dacă nu eşti ocupată cu familia.

— La un telefon pot să răspund.

Drumul de la hotel pînă pe Fermont Street era scurt, iar

Sara ar fi vrut să conducă încet, pentru a-l prelungi şi a avea mai mult timp în care să i se linişească gîndurile. Dar mai era şi nerăbdătoare să ajungă acasă. Cel puţin, avea să-i găsească pe toţi dormind, îşi spuse ea. În casă urma să fie linişte.

Dar la parter ardeau toate luminile, şi înainte de a apuca să scoată cheia, Mack îi şi deschisese uşa din faţă.

— Bine ai venit, bine ai venit în modesta mea căsuţă, zîmbi el larg. Intră şi odihneşte-ţi picioarele obosite de-atîta drum.

După o scurtă pauză, Sara rîse.

— Mulţumesc, domnule, chiar asta am să fac.

Îl auzi încuind uşa din faţă, în timp ce ea intra în bibliotecă. Acolo domnea o ordine desăvîrşită. Jocurile şi cărţile fuseseră puse la loc, gustările şi alte resturi de pe măsuţa de cafea erau strînse. Focul era aprins cu pricepere şi ardea blînd, iar pe micul bar construit de tatăl Sarei într-un colţ al camerei cu lambriuri stăteau o sticlă de coniac şi două pahare.

— Fermecător, murmură Sara.

Mack se duse să toarne coniacul.

— Mie nu, mulţumesc. Am băut destul pentru o singură seară.

Îl văzu ezitînd.

— Dar asta nu înseamnă că tu nu poţi să ţi-l bei pe-al tău.

— Mulţumesc.

Fratele ei i se alătură pe canapea.

— Nu voiam să beau de faţă cu copiii, aşa că am aşteptat.

Sprîncenele Sarei se înălţară.

— Aseară, la masă, ai băut o sticlă de vin aproape întreagă.

— A, da, mă rog, m-a furat... Şi trebuie să mărturisesc că şi-n seara asta am băut una. Ai o pivniţă de vinuri excelentă, surioară. Te felicit; eşti o femeie plină de talente.

— Ai băut o sticlă întreagă de vin?

— Mă rog, a luat şi Abby două pahare.

Sara se îndreptă de spate.

— Are doar cincisprezece ani, Mack. Nu bea.

— Ba da, dar nu-ţi spune. Ce naiba, surioară, n-au fost decît două păhărele, şi de *vin,* nu de gin sau vodcă sau altceva cu adevărat sinistru, ca marijuana... „Mereu meritoria marijuana," fredonă el. Oricum, unde poate fi mai bine să înveţi cum să consumi alcool decît acasă, cu un pahar inocent de vin, *cînd ai cincisprezece ani şi toate prietenele tale o fac?* Hmmm? Şi...

O arătă cu degetul, glumeţ-acuzator.

— ...îi dai şi tu vin!

— Da. O jumătate de pahar. Fiindcă, desigur, prietenele ei beau, şi am presupus că a încercat majoritatea lucrurilor pe care le-au făcut şi ele. Ştie că o jumătate de pahar, *de la mine,* e cantitatea pe care o poate bea la vîrsta asta. Nu vreau să-i dai vin, şi nici altceva.

— De ce nu? „De ce să nu-i dau? " întreabă el pe un ton plîngăreţ, ştiind răspunsul, şi anume: pentru că sora lui nu avea încredere în el. Propria lui soră nu avea încredere în el! Vă întreb, bunii mei ascultători, frumosu-i? Dreptu-i? Sînt fratele ei cel iubitor, şi ea nu-i nici un piculeţ îngăduitoare cu mine. Las-o mai moale, surioară. Ai încredere în mine. Îţi promit că nu le vreau decît binele. Şi mie mi-l doresc, desigur, nu neg, dar şi copiilor. Ascultă, sînt foarte fericit fiindcă ne-am simţit excelent împreună, cu toţii am fost foarte fericiţi, şi asta-i ceea ce vreau. Şi pentru noi, şi pentru tine. Te-ai distrat bine în seara asta?

Sara îl privi lung, cu zîmbetul lui strălucitor, părul

blond ciufulit şi privirea aceea intensă. Doug o acuzase că-l făcea să se simtă mic. Mack o făcea pe ea să se simtă plicticoasă. Greoaie, neînţelegătoare, neinteresantă. Şi răutăcioasă. *Vrăjitoarea cea Rea de la Apus...*

Dar Reuben n-o găsise nici greoaie, nici neînţelegătoare. „Totul depinde de context, “ îşi spuse ea, „iar contextul cu Mack pur şi simplu nu e...“

— Dar se vede clar că te-ai distrat de minune, declară el, pentru că eşti mai frumoasă decît la plecare, iar asta înseamnă că cineva te-a făcut foarte fericită. Nu-i aşa? Cînd e vorba de lucruri de-astea, nu greşesc niciodată. Lucruri ca fericirea şi distracţia şi, o, da, şi dragostea.

— Serios?

Sara se duse la fotoliul din colţ, unde potrivi lampa de citit astfel încît lumina să nu-i cadă pe faţă.

— Ce ştii tu despre dragoste?

— Păi, ştii foarte bine ce...

— Ba nu ştiu de loc. Nu văd nici o mireasă zîmbitoare în tablou; presupun că nu te-ai însurat în timpul cît ai fost plecat.

— Christoase, nu! De ce să fac una ca asta? Una care să se agaţe de mine, să se ţină cu ghearele şi cu dinţii, să aibă *nevoie...* Nevastă, nevoie, nevroză... Nu mă văd deloc în situaţia asta. Sau, mă rog, într-o zi, poate... Acum, însă, sînt prea tînăr.

Îşi umplu din nou paharul de coniac.

— Vezi, surioară, am multe de făcut. Multe, şi grele. Mă aşteaptă un destin mare, aşa că mă pregătesc pentru el. În primul rînd, mă instalez aici, mă reorientez, îmi stabilesc o bază. Înţelegi? Nu poţi să te duci nicăieri, dacă n-ai un loc unde să te întorci, unde uşa e deschisă şi oamenii aşteaptă... cu zîmbetul pe buze. Am învăţat asta.

Tonul său nostalgic şi grandoarea copilărească a

viselor lui îl făceau să pară vulnerabil, iar Sara simţi că i se încălzea inima.

— O să te ajutăm, îi spuse ea. Ne bucurăm că ai venit la noi. Dar trebuie să te duci la facultate, Mack; n-ai nici studii, nici calificări, nu ştii să faci nimic, de fapt...

— *Nu ştiu să fac nimic?* Şi ce naiba crezi c-am făcut în aştia trei ani şi ceva?

Îşi goli paharul, cu o expresie crispată pe chip.

— Mi-am *cîştigat existenţa*, asta am făcut, şi mai pot s-o fac şi mîine, dacă n-ar trebui să...

Se întrerupse brusc şi trase adînc aer în piept. Muşchii gîtului i se relaxară, iar umerii i se înmuiară. Apoi, zîmbi larg.

— Prea mult timp pe drumuri, prea mult timp singur... Am nevoie de puţină educaţie, de-asta am nevoie.

Traversă încăperea şi o sărută pe Sara pe creştet.

— E clar că ştii cum să-mi apeşi butoanele. Eu de fapt...

— Dacă n-ar trebui să... ce?

— ...de fapt, n-am vrut să ţip la tine. *Mea culpa. Mea* mare *culpa. Mea* îngrozitoare *culpa.* Am venit aici, nu vreau altceva decît să fac impresie bună, şi cînd colo spun numai prostii.

Îşi goli paharul.

— Auzi, cred că eşti complet epuizată. Eu, unul, ştiu că sînt. Puştii ăştia ai tăi sînt obositori, nu glumă. Putem să mai vorbim şi mîine.

— Puştii mei?

— Of, doar ştii ce-am vrut să spun. Puştii, *punct.* Copiii. Fraţii şi surorile. Ăştia micii care locuiesc cu noi. Iisuse, surioară, fii şi tu mai destinsă. Îmi dau toată silinţa să mă port frumos.

— *Dacă n-ar trebui să... ce?*

— Să mă aşez într-un loc înainte de a putea începe.

Credeam că ți-am mai spus o dată. Ascultă, eu chiar sînt frînt de oboseală; nici nu mai pot să țin ochii deschiși. Nu înțeleg cum poți să stai trează pînă la ora asta.

Își puse jos paharul.

— Mă duc la culcare. Nu uita să stingi luminile, cînd vii și tu sus.

— *Ce?!?*

— Ei, am *glumit!* Christoase, nu mai poate omul să spună nimic, în casa asta. *Mea* și mai nasoală decît data trecută *culpa*. Sînt în cotețul cîinelui?

— Nu ești în dreapta lui Dumnezeu.

Sara se ridică.

— Ascultă-mă cu atenție, Mack. Am să-ți spun eu unde ești. Ești în casa mea, cu familia mea, și vei sta aici atîta timp cît îți dau eu voie. Nu știu ce urmărești, pe lîngă mesele pe gratis, un pat și un loc cald și uscat, dar n-ai să mă înveți cum să țin casa asta, nici cum să am grijă de fratele și de surorile mele, sau ce părere să am despre tine. Nimeni nu-mi spune mie lucrurile astea. Aici eu sînt șefa, și n-am de gînd să las un străin să-și croiască drum înăuntru cu forța și să se facă stăpîn peste viața noastră. Sînt aici fiindcă n-am încotro. Am avut o viață, îmi făcusem și eu niște planuri pentru viața mea, care mi-au fost retezate la mijloc și a trebuit să mă împac și cu asta, dar nu-s obligată să trăiesc în aceeași casă cu tine. Dacă-ți închipui că poți să te muți aici și să vorbești așa cum îți convine ție, și să fumezi marijuana în camera ta, și să contrazici felurile în care încerc să-i cresc pe copiii ăștia trei, atunci ar fi mai bine să pleci chiar acum. Eu mă duc într-adevăr să mă culc, și dacă dimineață te mai găsești aici, voi înțelege că te-ai hotărît să accepți regulile și deciziile mele, nu toate mofturile tale capricioase și egocentrice. Noapte bună.

Mack o privea, cu gura strînsă. Apoi, în timp ce Sara se

întorcea să plece, pe chipul lui apăru cunoscutul zîmbet vesel, și sări spre ea.

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc! Dumnezeule, cîtă nevoie aveam de așa ceva. Ești minunată, surioară, nu numai mișto ca gagică, da' și deșteaptă! Și înțeleaptă! M-am lăsat dus de val, recunosc, am mers prea departe, mereu am avut problema asta și nu pot s-o sufăr — nu pot, nu pot, nu pot — și tot mereu jur că data viitoare am să mă port mai bine, da' pe urmă iar îmi pierd controlul mi-l pierd și-mi dau drumul și spun lucruri care jignesc oamenii sau îi rănesc... Dumnezeule, nici nu-ți pot spune ce dezolat sînt cînd fac asta — și tocmai ție, nu altcuiva! — dar ai atîta dreptate, n-am cum să te-nvăț să conduci casa asta — ce știu eu despre felul cum se conduce o casă? — sau să crești copiii —, ai făcut o treabă așa de grozavă cu ei, cum m-aș putea eu compara cu tine? Da' am să-ncerc, surioară, îți promit, am să ncerc. Numai să nu mă mai privești ca pe un străin, te rog, nu mai face asta. Am să te-ajut. Am să fiu cuminte. Am să fac tot ce spui tu, numai lasă-mă să stau aici, nu mă alunga, lasă-mă să rămîn, îți promit c-am să fiu cel mai nemaipomenit frate de tot rahatu'... Mă rog, mai nemaipomenit ca Doug, nu, că cine poate fi mai nemaipomenit ca Doug? Dar la fel de bun ca Doug, și pot să te ajut în moduri în care el nu poate încă, la condus mașina, de pildă, și să...

— Să muncești ca să avem din ce trăi?

— Da! Categoric! Lasă-mă numai să mă pun pe picioare, și jur c-am să-ți ușurez sarcina, am să fac tot ce pot, *tot* ce pot, Sara, te rog, te rog, lasă-mă să rămîn, am nevoie de tine, de voi toți am nevoie. Și vă iubesc!

— Poți să stai atîta timp cît respecți regulile, spuse scurt Sara.

Se întoarse din nou spre ușă, ca să iasă din bibliotecă.

Auzi din spate glasul lui, întrebînd-o:

— Mîine seară pleci iar?

— Nu, răspunse ea peste umăr. Şi, te rog, fă focul mic. Şi să nu uiţi să stingi luminile.

Porni spre scară, iar acolo se opri. Auzi uşile de sticlă ale şemineului deschizîndu-se, şi pe Mack împungînd un lemn cu vătraiul. Fredona, prea încet pentru ca Sara să distingă melodia. Reteveiul lovi încă un lemn, apoi începu să bată repetat în tăciuni, pentru a-i sfărîma şi a-i împinge în lături. Uşile de sticlă fură închise la loc şi blocate, iar lampa de citit de deasupra fotoliului se stinse.

Sara porni în sus pe scară.

Mîine seară pleci iar?

Ce întrebare ciudată...!

Capitolul 3

— Nu-l vedem aproape deloc, se plînse Doug, împingîndu-şi lingura prin bolul cu cereale. Dimineaţa cînd plecăm noi, doarme, şi pe urmă, pleacă imediat după cină. Unde se tot duce mereu? Parcă nu i-ar mai plăcea de noi.

— Sigur că-i place de noi, răspunse Carrie. Chiar el a zis. A spus că ne iubeşte. Dar trebuie să se vadă cu tot felul de oameni, asta-i tot. A venit acasă doar de trei săptămîni; poate că-şi caută şi el o slujbă.

— La fel ca tata? întrebă Doug, dintr-o dată alarmat. Dar atunci ar pleca pentru totdeauna, şi uite că n-o face; doarme aici, şi mănîncă...

— Înfulecă.

— Aşa, şi pe urmă, pleacă. Aşa că nu *s-a dus pe bune,* ca tata, sau... ca el, chiar, înainte să se-ntoarcă. Ar putea s-o mai facă, să ştiţi. Să plece iar. Oricum, ce contează, dacă tot nu-l vedem niciodată?

Carrie îl cuprinse cu un braţ.

— Duminică, a stat cu noi toată ziua, ne-a adus un film să ne uităm la el, şi ne-am distrat marfă de tot, nu? Îi place de noi, Doug, nu-ţi face griji.

— De ce să nu-şi facă griji? întrebă Sara, care tocmai cobora din biroul ei de la etaj.

— În legătură cu Mack, răspunse abătut Doug. Parcă nici n-ar mai locui aici.

— I-am spus lui Doug că probabil îşi caut o slujbă, explică sora lor.

— Ce bine-ar fi, replică Sara, luîndu-şi pe ea jacheta taiorului. Trebuie să mă duc. Nu mai aveţi nevoie de nimic, pentru şcoală?

— E totu-n regulă, răspunse Carrie. Îmi iau povestirea — aia despre cel mai fericit cîine din lume, o ştii? Pe care-am s-o citesc în clasă — şi am pregătit cerealele şi pentru Abby.

— Coboară şi ea imediat; îşi termină doar machiajul. Şi, într-adevăr, mi-a plăcut mult povestirea aia. Şi prietenilor tăi o să le placă. La revedere, scumpii mei, ne vedem diseară. Succes la şcoală!

Îi sărută şi ieşi din bucătărie, în curtea din spate, îndreptîndu-se către garaj.

— Nu cred că-i place prea mult de Mack, remarcă Doug, cînd rămaseră singuri.

— Ba cum să nu-i placă? Doar că i-ar plăcea şi mai mult dac-ar avea o slujbă.

Auziră soneria de la intrare, urmată de nişte bătăi nerăbdătoare în uşă.

— Deschid eu! strigă Abby, coborînd în goană scara. Da? o întrebă era pe femeia care apăru în prag; era scundă şi durdulie, şi purta un mantou de blană. Carrie, care stătea în apropiere, îi şopti lui Doug:

— Cred că moare de căldură. E aproape vară.

— Am treabă cu Sara, spuse femeia. Sara Elliott, o cunoaşteţi?

— Nu-i acasă. Îmi pare rău, dar...

— Da' unde e? Trebuie să vorbesc cu ea. De ce-i mereu aşa de greu de găsit?

— Nu e deloc greu de găsit, răspunse rece Abby. Tocmai a plecat la serviciu. Dacă vreţi, pot să vă dau...

— Aşa de devreme? Nu cred. Se ascunde, pe aici, pe undeva; nu vrea să mă vadă. Niciodată nu vrea să mă vadă.

Şi nici la telefoane nu-mi răspunde. Neapărat cer s-o văd! Sînt clientă. Spune-i că Pussy Corcoran are o urgenţă.

— Nu-i aici, se răsti Abby. Şi nu se ascunde de oameni, ce tot vorbiţi? Corcoran...? A...

— Ce?

— Cred că Sara v-a menţionat numele, ieri, alaltăieri... Vă pot da numărul ei de mobil, dacă vreţi.

— Păi, evident. Ce-ai aşteptat pîn-acum? Dumnezeule, numai cu incompetenţi am de-a face...

Doug şi Carrie o priviră pe Abby cum se întreba dacă să-i trîntească lui Pussy Corcoran uşa-n faţă. Pînă la urmă, abia păstrîndu-şi calmul, îi spuse numărul.

— Scumpo, nu poţi să mi-l scrii? ceru Pussy, cu o voce cam smiorcăită. Cred c-am cam ţipat la tine, nu? Să m-audă Lew, s-ar înfuria aşa de tare, c-ar începe să arunce cu tot ce-i cade sub mînă. În mine, adăugă ea cu un rîs scurt şi ascuţit, ca un tril isteric. Drept în mine.

Închise scurt ochii.

— Mi-l scrii?

Abby luă un blocnotes de pe masa din hol şi scrise numărul.

— Nu va mai trece pe-acasă toată ziua.

În vocea ei se simţea o notă discretă dar clară de avertisment: „Să nu te mai prind pe-aici!“ Închise uşa.

— Nici într-un milion de ani n-aş putea să fac munca Sarei, le spuse ea lui Carrie şi Doug. Trebuie să fie o sfîntă. Mai bine se făcea doctoriţă, aşa cum a vrut ea.

— Atunci, ar putea s-o trateze pe Pussy Corcoran cînd e bolnavă şi face şi mai urît, comentă Carrie înţelepţeşte.

— Pussy Corcoran? întrebă şi Mack, care tocmai cobora scara. A fost aici? Vreau să zic, ea zbiera? Rahat, m-a trezit din somn. Cred c-a trezit tot cartierul.

— Cartierul e treaz de mult, replică Abby. Tu eşti

singurul pe-aici care doarme pînă la ora asta.

— Ei, ia stai! ridică Mack mîinile, într-un gest de autoapărare. Ce-am făcut?

— Nu stai deloc pe-acasă, se plînse Doug.

— Îmi pare rău, fraților. Am fost ocupat ocupîndu-mă de tot felul de ocupații. Credeați că v-am uitat?

— Da! răspunse cu îndrăzneală băiatul.

— Of, Doug, doar știi că n-aş face asta. Ce n-aş da să pot sta şi eu cu voi, acasă, da' am avut treabă. Hai să luăm micul dejun, acum că tot m-a trezit din somn curva aia.

— Nu vorbi aşa, îi reproşă Abby, stînjenită. Sarei nu-i place, şi nici nu e frumos.

— Frumos? întrebă Mack. *Frumos?* Asta ce naiba mai înseamnă?

Abby se făcu mai mică.

— Felul cum vorbesc oamenii civilizați. Oamenii care nu sînt... inculți şi prost-crescuți.

— Aşa zice sora noastră cea bună şi dulce?

— Da, răpunse Carrie cu voce sonoră. Ne-a făcut să ne simțim îngrozitor, dar părea să aibă dreptate. De obicei are dreptate, adăugă ea, amărîtă.

— Există nenumărate alte cuvinte, spuse Doug. Enşpe milioane, cum ar veni.

— La fel de bune cum e *rahat?* întrebă Mack. Chiar la fel de bune, pe bune?

Le zîmbi, în zgomotul rîşniței care umplea bucătăria, după care, în timp ce turna cafeaua măcinată în filtru şi adăuga apă, întrebă:

— Ei, ia s-auzim, care sînt?

Ceilalți se încruntară, pe gînduri.

— Milioane! pufni Mack.

— „Necioplit", răspunse Abby. Şi „grosolan"... şi... ăă... „urît", şi... mm... „rudimentar"...

Se opri.

— Nu-mi mai aduc aminte! se tîngui ea. Erau aşa de multe, un şir întreg, şi sunau foarte bine — a, „urîcios“ e încă unul — da' nu mi le pot aminti pe toate. Dacă Sara ar fi aici, le-ar turui ca o mitralieră, pe toate le ştie pe de rost.

— „Rahat“ e un cuvînt perfect, declară ferm Mack. Un cuvînt lumesc de lume, unic în lume şi bun pentru toată lumea, colorat şi expresiv, şi care-ţi îmbogăţeşte vocablarul. Şi *comunică.* Nu-i aşa? Ce altceva vrem de la cuvinte? „Rahat“ *comunică.* Just?

Abby dădu din cap.

— Da, ştiu, dar...

— Şi pariez că şi la tine la şcoală-l foloseşte toată lumea, nu?

— Da, dar Sara zice că asta nu face decît să arate că n-ai un vocabular creator.

— „Rahat“ face *parte* din vocabularul lor. Şi-au *îmbogăţit* vocabularul. Eu cred că sora noastră, oricît de dulce e, rămîne puţin cam constipată cînd e vorba de limbaj. Cam peste măsură de rigidă. Corect?

Nedmerită, Abby se încruntă.

— Nu-i frumos să spui asta.

Mack puse feliile de pîine în prăjitor.

— Încă un lucru care nu-i frumos? N-o critic, iubito, nu fac decît s-o descriu aşa cum e. Cea mai drăguţă persoană din lume, nimeni nu ştie asta mai bine ca mine, aşa că-i cu atît mai trist că e atît de încuiată. Nu-i în stare să se destindă şi să se bucure de viaţă, cu toată diversitatea ei şi cu toate bucuriile şi tristeţile, aşa cum putem noi, patru. Nu e ca noi, aşa-i?

Doug îl privea fascinat.

— Sara conduce toată casa, spuse el. Noi nu... Vreau să zic...

Se opri, incapabil să-şi exprime gîndurile.

— Eu cred că seamănă mult cu mine, adăugă şi Abby. Sau, eu semăn cu ea.

— O *iubim!* strigă Carrie.

Mack se lovi cu palma peste frunte.

— Iar am făcut-o lată. Fraţilor, nici o clipă n-am vrut să spun că n-o iubim. Poate fi total, absolut diferită de noi, şi noi tot putem s-o iubim. O iubim cu adevărat. E extraordinară. Cea mai grozavă...

— Şi nu-i frumos să vorbim despre ea cînd nu-i de faţă, completă Abby.

— Nu se poate apăra, adăugă şi Carrie.

— Hei, hei, hei, nu vă mai înhăitaţi contra bietului vostru fraţior fără apărare! Am să tac, nu mai zic nici pîs. Sara e extraordinară. E sexy şi-i deşteaptă, mult mai deşteaptă decît mine — şi mult mai sexy, trebuie să recunosc...

Carrie chicoti, iar Mack o privi zîmbind.

— E cea mai minunată soră pe care şi-ar putea-o dori cineva, am curajul îndrăznelii de a cuteza să-l provoc pe cel mai provocator dintre cutezătorii îndrăzneţi să aibă curajul de a mă contrazice!

— Şi nu e cu nimic diferită de noi, mai spuse Abby.

— Mă rog, mie mi se pare cam diferită, iubito; noi patru părem mult mai asemănători, mult mai... Dar, ştii ceva, ia ascultă, destul cu toate astea; vrei să auzi despre gîştele africane pe care le-am mîncat?

Doug ridică privirea.

— Despre ce?

— Păi, chestia e că unii oameni cumpără gîşte africane pe post de cîini de pază — sînt enorme, ştii, înalte pîn-aici, grele cam de patruzeci de livre, iuţi de picior, albe ca zăpada, şi gîgîie destul de tare ca să trezească o armată-

ntreagă — iar cel mai bine e că mănîncă numai iarbă! Acri întregi de iarbă. Nici nu mai ai nevoie s-o tunzi. Sînt extraordinare; v-ar plăcea la nebunie.

— Dar... ai *mîncat* una?

— Mă rog, o parte din ea. Ne era foarte foame, n-aveam bani, n-aveam unde dormi, înțelegeți, era una din săptămînile alea proaste, sau poate luni, nu mai țin minte, așa că ne-am adunat cu vecinii care se săturaseră de-atîtea gîgîieli și am fript vreo două pentru masa de Crăciun. O cină cu gust gustos și de bun-gust, aproape ca de curcan.

— Nu te cred, declară sec Abby. Dacă-s așa de iuți de picior, n-ai cum să le prinzi.

— Nici eu nu-l cred, afirmă Carrie.

Mack își acoperi fața cu mîinile.

— V-ați supărat pe mine pentru că am criticat-o pe Sara. Voiam doar să explic că pe lumea asta toți sîntem diferiți — ceea ce e foarte bine, altfel am muri de plictiseală — și că Sara...

Se uită la ei printre două degete și oftă.

— Nici măcar numele nu pot să i-l pronunț. Okay, nu mai scot o vorbă.

Întinzînd mîinile spre Abby, o întrebă cu un zîmbet.

— M-ați iertat? De fapt, cel mai mult vreau să aud despre piesa voastră. Abia aștept s-o văd. Pînă atunci, povestește-mi.

— Eu am s-o vad înaintea tuturor, se repezi Doug. Diseară, au invitat clasa a cincea s-o vadă la o repetiție generală.

— Păi, atunci vin și eu! se oferi Mack. Îmi place să-mi formez o impresie cît mai devreme.

— Nu se poate, ripostă Abby. Numai clasa a cincea. Avem premiera sîmbătă seara, și poți să vii atunci, cu Sara și Carrie.

— Sîmbătă seara-s ocupat.

Le văzu pe Carrie şi Abby încruntîndu-se la el.

— Christoase, sînteţi la fel de constipate ca sora voastră. *Oops, sorry.* Da', nu pe bune, voi zău că trebuie să vă mai şi destindeţi; e loc sub soare pentru de toate, dacă le faceţi loc şi le primiţi primitor cu braţele deschise a bună-primire, nu cu vederi înguste, ca... unii.

— Trebuie să mergem, le spuse Abby lui Carrie şi Doug. Mama lui Oliver va fi aici într-un minut.

— Mama lui Oliver? repetă Mack.

— Doamna Nevins. Locuiesc puţin mai încolo.

— Oliver Nevins. Încă mai eşti prieten cu el? îl întrebă Mack pe Doug.

— Da. sîntem prieteni, răspunse băiatul, pe un ton defensiv.

— Bine, dar e excelent! Bravo ţie; e foarte bine că sînteţi prieteni. Abby, n-aş putea veni diseară? Sîmbătă chiar sînt foarte ocupat.

Abby clătină din cap.

— Nimeni, numai clasa a cincea.

Doug îl privea lung pe Mack.

— Nu-ţi plăcea. Îţi rîdeai de el.

— Oliver? Ba mi-a plăcut dintotdeauna.

— Ba nu, spuneai că-s nişte loseri, toată familia.

— Serios? Ei, înseamnă c-oi fi fost nebun. În fond, dacă ţie-ţi place, trebuie să fie un băiat extraordinar, fiindcă *şi tu* eşti extraordinar.

Doug se lumină la faţă.

— Serios? Mersi. Adică... vreau să zic... îţi mulţumesc mult.

Telefonul sună, iar Abby răspunse.

— Abby, începu Sara, a intervenit ceva şi diseară trebuie să lucrez pînă mai tîrziu. Am încercat să mi schimb

programul, dar nu pot. Vrei să-i iei pe Carrie şi Doug cu tine la repetiţie, te rog? Altă soluţie nu-mi trece prin cap; puteţi merge cu toţi împreună, iar eu am să mă întorc la timp ca să vă iau cu maşina.

— Nu pot, Sara! În seara asta nu se poate să lucrezi. Trebuie să ajung acolo cu o oră mai devreme, şi ce-au să facă în tot timpul ăla... Şi Carrie nu poate să vină, clasa a opta n-a fost invitată...

— Am s-o sun eu pe profesoara voastră, să aranjez. Pot să-şi ia cărţi şi să citească în ora aia, sau Doug va sculpta ceva, ori şi una, şi alta, ori nici una... Găsesc ei ceva de făcut, că doar nu mai sînt nişte bebeluşi... Te rog, Abby, nu vreau să vină acasă în după-amiaza asta şi să nu găsească pe nimeni, iar Doug trebuie să ajungă la spectacol cumva, şi pe urmă Carrie ar fi singură pînă la ora zece, sau cît o fi, cînd am să ajung eu acasă.

— O să fie aici Mack.

Un moment de tăcere.

— Abby, te rog, fă asta pentru mine.

— Dar Mack...

— Nu ştim unde-o să fie Mack. Te rog, Abby.

— Probleme, probleme, interveni Mack. Ia dă-mi să vorbesc eu cu ea...

Şi-i luă receptorul din mînă.

— Ascultă, surioară, orice-ar fi, mă ocup eu. Cu ce vrei să te ajut?

— Cu nimic. Toate sînt sub control.

— Mie nu mi se pare. Haide, ai nevoie de ajtor, şi eu pot să ţi-l dau. Am să-i duc pe Carrie şi Doug la spectacol, dacă rezolvi cu molia care-o fi şefă pe-acolo. Nu-i mare lucru, să ştii. De fapt, chiar îi spuneam lui Abby cît de mult vreau să mă duc şi eu în seara asta.

Aşteptă cîteva clipe, şi cînd văzu că Sara nu mai

spunea nimic, adăugă:

— Okay, atunci ne-am înțeles. Pregătesc eu cina, și pe urmă mergem. E soluția perfectă; n-ai de ce să-ți mai faci griji.

— Cina e gata pregătită, spuse Sara după un moment. Pui la ceaun cu pilaf, într-o oală din frigider, iar pe farfuria de alături sînt zarzavaturi fripte. Abby poate să le termine de copt.

— O să ne descurcăm noi. Distracție...

Abby înhăță iar receptorul.

— Sara, a venit doamna Nevins, vorbim mai tîrziu. Hai te pup!

Sara închise telefonul și rămase cu privirea pe fereastră, spre strada cenușie. Departe, deasupra șirului compact de blocuri administrative, soarele strălucea viu pe cerul albastru vîrstat cu argintiu. Dar, într-un birou de la etajul întîi al primăriei, pe LaSalle Street, atmosfera era aproape tot timpul mohorîtă.

— Grozav mod de a începe ziua, mormăi ea printre dinți, prost dispusă încă înainte ca ziua de lucru să fi început cu adevărat.

— A telefonat Pussy Corcoran, o anunță Donna Soldana, intrînd pe ușă, cu un teanc de hîrtii. A zis c-a încercat să te sune pe celular.

— Am uitat să mi-l deschid. Te rog, sun-o și spune-i că pe ziua de azi sînt plecată. Și, întîmplător, și diseară. Și pentru toată viața — deși cred că nici chiar asta n-ar împiedica-o să mă bată la cap.

O privi lung pe Donna.

— Vînătaia asta-i nouă?

— Nu, e... adică, mă rog, da... M-am lovit cu capul de bufetul din bucătărie.

— Și tot acolo te-ai învinețit și-n jurul gîtului?

Donna nu răspunse.

— Cum a aflat unde stai?

— I-a spus mama, zise Donna, după o lungă ezitare. Cred că s-ar putea să trebuiască să-mi găsesc altă locuinţă.

— Da, ai să-ţi găseşti. Uite...

Scrise repede un număr de telefon pe o hîrtiuţă şi i-o întinse Donnei.

— Ăsta-i mobilul lui Nancy; sun-o acum, pînă n-ajunge la birou. Are o mulţime de apartamente mici, de închiriat, şi liste. O să-ţi găsească o locuinţă mai repede ca oricine. Şi-am să te-ajut şi eu să te muţi.

— Nu, Sara, nu e cazul. Am prieteni care să m-ajute. Oricum, îţi mulţumesc; eşti minunată. Nu ştiu ce m-aş face fără...

Se întrerupse, înghiţindu-şi lacrimile.

— Mai ai nevoie să fac ceva pentru tine, acum?

— Nu, du-te, vezi-ţi de-ale tale. Şi sun-o pe Natasha. Spune-i c-am zis eu că-i o urgenţă.

Va să zică, acum mai avea pe cap şi grija Donnei, pe lîngă toate celelalte! Zilele cele mai lungi şi mai grele erau cele care începeau întotdeauna pe o notă de proastă dispoziţie. Chiar şi aici, în biroul ei, singurul loc unde ştia că era stăpînă pe situaţie, simţea că se aglomerau prea multe. Dar nu chiar atît de multe, îşi spuse ea. Încă mai era stăpînă pe timpul ei, pe felul cum treceau orele, pe modul de a-şi desfăşura activitatea.

Toate erau absolut rezolvabile. Un client avea nevoie de o sală de conferinţe, în aceeaşi seară, pregătită pentru cincizeci de persoane, cu PowerPoint, catering şi personal, sub supravgeherea Sarei. De zeci de ori făcuse aşa ceva; putea să se descurce.

Dar Mack? Putea să se descurce şi cu el? N-avea idee ce însemna asta — dar, dacă lucrurile decurgeau prost,

numai el putea fi de vină. Pentru tot ce nu poți să rezolvi, își spuse ea, dă vina pe Mack.

Mai ales pentru că te face să se simți incomod într-o duzină de moduri diferite.

Cînd ar fi putut să fie un salvator de vieți.

Telefonul personal începu să sune. S-a-mbolnăvit cineva, își spuse ea, smulgînd receptorul din furcă.

— Bună dimineața, o salută Reuben Lister. Ce faci?

— Bine, răspunse Sara, încercînd să vorbească pe un ton cît mai firesc. Bine, mulțumesc.

Își întoarse scaunul spre fereastră. Dintr-o dată, LaSalle Street se luminase considerabil. Reuben o suna de două, trei ori pe săptămînă, și cu o ocazie îi ceruse să-i descrie biroul ei — ca să mi se pot imagina în timp ce vorbesc cu tine — iar ea îl rugase același lucru. Acum îl întrebă:

— Unde ești? În care birou?

— Acasă, privind norii și ploaia, și dacă mă uit drept spre Sheridan Square, văd un rîu de umbrele negre. Nu te-ai așteptat ca oamenii să și le cumpere în culori cît mai vii, ca să înveselească zilele astea mohorîte?

Sara și-l închipui la biroul lui de oțel, privind prin ferestrele late ale camerei din colțul casei, prin ochelarii cu rame de baga. Zîmbi, cînd îl auzi întrebînd-o:

— Tu ce culoare de umbrelă ți-ai ales?

— Roșie, ca să se asorteze cu impermeabilul. Și tu?

— Maro. Mai puțin țipătoare. Azi am să-mi cumpăr alta. S-ar putea să am nevoie, la Chicago?

Sara simți că-i sărea inima din piept.

— Vii la Chicago?

— Duminică, pentru o lună sau chiar mai mult.

O lună, își spuse ea. O lună sau chiar mai mult. Cu voce tare, însă, zise doar atît:

— Mobila ta n-o să fie livrată decît la sfîrșitul

săptămînii viitoare.

— Pînă atunci, am să fiu la Whitehall. Iei cina cu mine duminică seara?

— Da.

— Avionul meu ar trebui să aterizeze la cinci jumate. Vrei să alegi tu restaurantul? Anunță-mă, numai, unde să ne întîlnim. Și vezi, să fie un loc interesant. Eleganța nu e obligatorie.

Zîmbind, Sara notă numele cîtorva restaurante.

— Japonez? Coreean? Filipinez? Mexican? Thailandez? Vietnamez?

Reuben rîse.

— Toate cele de mai sus. Le luăm în ordine. O să fie un proces destul de lung.

În continuare, discutară despre restaurante și specialități culinare cu seriozitatea unor oameni care se pricepeau la mîncărurile alese.

— Atunci, la „Jin Ju", încheie Sara, după ce se înțeleseră asupra bucătăriei coreene. E destul de departe de hotelul tău. Pot să te iau cu mașina.

— Îți mulțumesc. La șapte jumate, dacă e-n regulă, în caz că avionul meu are întîrziere.

Reuben închise telefonul, apoi își aminti că voise s-o întrebe și despre închirierea unei mașini. Întinse mîna spre butonul de redial, dar se opri. De fapt, voia să-i audă iar vocea — și nimic mai mult.

Clătină din cap. Parc-aș fi un adolescent, își spuse și, în schimb, sună la compania pe care o folosea de obicei, ca să-i rezerve o mașină pentru lunea dimineața.

— Salut, spuse Ardis, frecîndu-se la ochi, în timp ce cobora din dormitorul de la etaj. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să dorm; eram frîntă.

Părul îi atîrna moale, cu buclele lui blonde spălăcite;

avea nişte ochi de un albastru deschis, o faţă palidă şi trasă, brăzdată adînc cu riduri de nemulţumire, de la nas pe lîngă colţurile gurii, şi era scundă şi slabă. Cînd se cunoscuseră, cu douăzeci şi doi de ani în urmă, ea avea şaptesprezece ani, iar Reuben, optsprezece. Pe-atunci, faţa ei strălucea de culoare şi făgăduieli, şi avea un zîmbet pe care Reuben îl găsea misterios şi atrăgător, chiar dacă prietenii lui îl acuzau de viclenie. Arăta ca o păpuşă fragilă, cu o frumuseţe de porţelan care-i făcea pe toţi să caşte ochii cînd intra pe uşă. Reuben căscase şi el ochii — şi se îndrăgostise.

— La ce oră m-am culcat? întrebă Ardis, prăvălindu-se într-un fotoliu de piele, lîngă birou. Pe la crăpatul zorilor, trebuie să fi fost; oricît aş dormi, tot nu mă simt odihnită. Acum cît e ceasul?

— La nouă jumate ai dat în primire. Acum e opt jumate dimineaţa.

— La nouă jumate? Nu la două, trei noaptea? Dumnezeu, da' ştiu că eram dusă! Şi zici c-am dat în primire? Am aţipit, vrei să zici. Eram obosită.

Reuben deschise un dosar şi începu să citească.

— Cu tine vorbesc.

— Mai mult singură, cred.

— Ba cu tine! Cu tine! De şase luni nu te-am mai văzut, şi vorbesc cu tine! Îmi place să vorbesc cu tine, Ben, că tu nu mă minţi niciodată. Sau, mă rog, o dată tot m-ai minţit... Cînd mi-ai spus că mă iubeai.

Reuben ridică privirea şi, după un moment, aproape cu uimire, spuse:

— Te-am iubit cu adevărat. Nu mă puteam gîndi la nimic altceva decît la tine. De-asta te-am luat de soţie.

— M-ai luat de soţie fiindcă rămăsesem borţoasă.

— Ba fiindcă te iubeam şi voiam să am grijă de tine. Aveai, aşa, o vulnerabilitate...

Făcu un gest deznădăjduit.

— Nu-ți puteai asuma riscul să mai aștepți, să afli, dar m-aș fi însurat cu tine și dacă nu erai însărcinată. Te puteai scuti de problemele unui avort.

— Minți! îl acuză ea, cu o voce ascuțită și firavă. Am rămas gravidă fiindcă tu începuseși să vorbești *tot timpul* despre fata aia cu care făceai proiecte la cursul de arhitectură.

— Încercam să-ți vorbesc despre lucrările mele. Încercam să cred că te puteau interesa niște lucruri la care țineam. Încercam să te aduc în viața mea.

Nu-l asculta.

— Iar cînd un bărbat începe să spună numele unei fete din două-n două vorbe, înseamnă același lucru: că l-a prins în gheare, și eu rămîn cu ochii-n soare, și nimănui n-o să-i pese de mine.

Își strînse picioarele sub trup, ghemuindu-se în poziție foetală.

— N-am nici mamă, n-am nici tată, începu ea să gîngurească. N-am nici frați și nici surori, nici veri și nici prieteni. Pe nimeni n-am, numai pe Ben al meu, pe Benny al meu, pe Benny-Reubenny care-o să fie bogat și celebru — toți spuneau așa — și a dracului să fiu dacă las pe altcineva să pună mîna pe asta. Sau pe tine.

Gura lui Reuben se strînse cu dezgust, și luă mapa, încercînd să se concentreze, în timp ce se întreba iar, ca-ntotdeauna, de ce-și mai pierdea timpul răspunzîndu-i.

Erau căsătoriți de douăzeci și doi de ani. De douăzeci și unu de ani, Reuben știa că, la fel ca mama ei, era alcoolică. Avortase primul copil imediat ce se căsătoriseră, și încă doi în următorii cinci ani. La douăzeci și opt de ani, Reuben se mutase, după ce se certaseră din cauza băutului ei și celui de-al treilea avort. Îi dăduse casa de pe Tenth Street și un

venit lunar, iar el se instalase într-o mansardă, la o jumătate de milă distanță, destul de aproape ca să-i răspundă cînd o ajungea disperarea.

Într-un fel, încă se mai simțea responsabil. Încă-i mai era milă de ea. Ardis își pierduse controlul asupra propriei sale vieți — și, în mare parte, asupra ei însăși. Reuben, încrezător în propriul lui autocontrol de oțel, îi vedea spaima din ochi și nu putea să nu încerce s-o salveze, înainte de a se îneca de tot.

— Ar trebui să mănînci ceva, spuse el, închizînd dosarul. În cuptor sînt niște cornuri, iar în termos, cafea. Fac și niște ouă, dacă vrei.

— Dumnezeule, nu!

Ardis atinse cu degetul cordonul halatului lui Reuben, care-o cuprindea aproape de două ori, în jurul făpturii ei emaciate.

— Cred c-azi ai să mă trimiți acasă.

— Poți să mai stai vreo două zile.

— Aş putea să rămîn definitiv.

— Nu.

— Aş putea, Ben. Acum sînt bine; am să fiu bine, pentru tine. Ai nevoie de o nevastă — Dumnezeule, casa asta-i plină de ecouri, cînd mergi prin ea! — n-ai putut și tu să-ți cumperi niște covoare? Dac-aș locui aici, peste tot ți-aș pune mochete, moi și pufoase, să te gîdile sub tălpi.

— Ce păcat că nu vei apuca niciodată să faci asta...

Abby se strîmbă. Agitată, privi în jur, prin spațiul creat de el, atît de diferit de casa unde ea încă mai locuia.

— Ba aș putea, spuse ea. Încă mai sînt soția ta, așa că ar fi ușor. Am putea fi *fericiți,* Ben. Șase luni în casa aia de nebuni, la dezalcoolizare... M-am făcut bine, nu mai ai nici un motiv de îngrijorare, mi-e bine acum...

— Aseară, înainte de a ajunge aici, băuseși. Ai băut și

în baie, în loc să mănînci de cină. Unde era sticla? În poşetă, în mantou, în trusa de farduri... Poate-n fiecare dintre ele aveai cîte una. Trebuia să te caut înainte de a te primi în casă.

— Aici nu sîntem la aeroport, se răsti ea, şi nu trec prin nici un fel de poartă de securitate ca să intru. Decît...

Începu să chicotească.

— ...decît dacă vrei să mă pipăi.

În tăcerea care se lăsă, trase adînc aer în piept, prelung, tremurător.

— N-am vrut să spun asta. Adică, am glumit. N-a fost decît o glumă. Ben, te rog, dacă-ţi promit să nu mai beau, pot să stau un timp? Nu de tot; doar... un timp.

— Două zile, după care te duci acasă. Am să angajez pe cineva...

— *Aici* e casa mea!

— ...să vină la tine-n fiecare zi, să-ţi gătească, să-ţi spele şi să-ţi facă tîrguielile. Ar fi trebuit să mă laşi de mult să fac asta.

— Nu vreau pe cineva! Îl vreau pe soţul meu! Vreau să am un bărbat în patul meu dimineaţa cînd mă trezesc! Vrea să mă duc seara în oraş şi să mă distrez!

— Pleci în fiecare noapte.

— Vreau să mă duc cu tine! Tu arăţi bine, Ben oamenii mă invidiază pentru că sînt cu tine. Şi nu mai sînt la fel de...

Se opri.

— Nu mai eşti la fel de frumoasă ca pe vremuri, completă el brutal. Nu mai eşti deloc frumoasă. Nici pe departe.

Îşi luă servieta, puse mapa înăuntru şi traversă biblioteca, trecînd prin dreptul ei în drum spre uşă.

— Mă duc la lucru. Dacă vrei să rămîi aici, ai să-mi respecţi condiţiile. Două zile, şi fără să bei. Iar cînd te prind

că bei, sau că-l plăteşti pe portar ca să-ţi cumpere de băut, cum ai făcut data trecută, ai zburat. Şi n-o să mai ai voie să intri.

Plecă fără să aştepte răspnsul, urmărit de imaginea ei hăituită, cu gura căscată de disperare, furie sau spaimă — nu era sigur care dintre ele, şi nici nu-l interesa.

...un comportament ruşinos din partea mea, asupra căruia nu vreau să insist.

Îi spusese Sarei atîta lucru, la cină, şi era adevărat, deşi se vedea clar că nu era destul de ruşinat ca să se stăpînească faţă de Abby, cînd ajungea la o anumită limită a furiei şi a dezgustului.

...o situaţie din care încerc să ies avînd cît mai puţin posibil de suferit.

Şi asta era adevărat. Atîta îi spusese; cît anume avea să-i mai spună, nu ştia. În chip ciudat, ar fi vrut ca Sara să ştie toată povestea, dar în acelaşi timp, şi la fel de categoric, voia să i-o ascundă.

Fiecare om e o lună şi are o faţă întunecată pe care n-o arată niciodată nimănui.

Deştept băiat, Mark Twain, îşi spuse Reuben; descriere toată omenirea într-o singură frază.

Se întrebă care o fi fost faţa întunecată a Sarei. Îi plăcea totul la ea, şi nu-şi putea imagina şi o latură umbrită. Poate că ea e excepţia, îşi spuse. Nu credea în excepţiile care confirmă regula, dar poate că se înşela.

Ajuns la birou, împinse într-o parte lucrările pe care i le adusese secretara pentru acea zi şi îi telefonă din nou Sarei. N-o găsi la serviciu, aşa că o sună pe mobil.

— Te deranjez? o întrebă el, cînd îi răspunse.

— Nu, sînt în maşină, între clienţi. S-a-ntîmplat ceva? Pari cam abătut.

Pentru că vocea lui Ardis continua să-i raspune în cap,

îşi spuse el, iar vocea Sarei, înceată şi plăcută, nu putea s-o şteargă — sau, cel puţin, nu imediat.

— Am doar o mulţime de probleme de rezolvat înainte de plecare, răspunse el, căutînd vreun pretext pentru telefonul pe care i-l dăduse. Am uitat să te întreb, adineaori, dacă ai mai auzit ceva despre livrarea celor două mese la biroul meu.

— Nu ţi-am spus în ultimul e-mail? Îmi pare rău dacă am omis; reparaţiile la masa de conferinţe s-au terminat. Cea mai mare va fi gata miercuri. Am verificat totul, Reuben; singurele piese pe care n-o să le avem...

Începu să înşire articolele care aveau nevoie de reparaţii mai îndelungate, apoi se opri.

— Ţi-am scris toate astea. N-ai primit e-mail-ul?

— Ba da... Îmi pare rău...

Voia să spună mai mult, să se scuze pentru că cedase dorinţei de a o auzi în toiul zilei, dar se codi.

— Nu trebuia să te deranjez, mai spuse el. Ne vedem duminică.

— Bine, răspunse Sara pe un ton neutru, mirată de stranietatea conversaţiei.

Dar tocmai ajungea la destinaţie, şi-şi văzu clienţii ieşind din hotel.

Cînd reveni la birou, după ora cinci, nu-şi dorea nimic mai mult decît o baie fierbinte, apoi un fotoliu moale, o carte, un pahar de vin roşu şi o cină liniştită.

În schimb, în boxă o găsi pe Pussy Corcoran, care stătea în picioare lîngă biroul ei, cu blana încheiată pînă la gît, deşi era o zi peste măsură de caldă chiar şi pentru luna mai, şi cu mîinile întinse rugător:

— Sara, am nevoie de tine! N-am pe nimeni cu care să vorbesc, pe nimeni care să mă ajute, şi te tot sun şi iar te sun, iar secretara ta zice că eşti ocupată, şi fata de la tine de-

acasă a zis...

— De la mine de-acasă? Ce tot vorbiți?

— Am fost la tine acasă! Ce era să fac? A vorbit foarte frumos cu mine, o tînără așa de drăguță, chiar a zis că le-ai spus despre mine, mi-a recunoscut numele, poți să-ți imaginezi? Nu mi-a venit să cred că ții așa de mult la mine, m-a făcut să mă simt mai bine, dar pe urmă a tot spus că nu erai acasă și nici n-aveai să vii toată ziua, și mi-a dat numărul tău de mobil, ba chiar mi l-a și scris pe hîrtie, probabil o fi crezut că n-am memorie bună; în fine, te-am sunat da' mi-a răspuns un mesaj *înregistrat,* la ce bun să mai ai telefon mobil, dacă tot nu-l ții deschis?

— Doamnă Corcoran, vă rog să mă ascultați. Niciodată să nu vă mai duceți la mine acasă. Ați înțeles?

— Stai o clipă, domnișoară, nu vorbi cu mine de parc-aș fi...

— Și-n fond, de unde-ați avut adresa? Nu sînt trecută în cartea de telefon, iar de la birou de la noi nu se dau niciodată asemenea informații.

— Mi-a dat-o secretara dumitale, o tînără foarte amabilă...

— Donna n-ar face asta.

— Mă rog, acuma, recunosc că i-am zis că mi-o dăduseși dumneata și că eu o pierdusem, că-mi promiseseși să discutăm puțin între patru ochi, înțelegi, fără să ne-audă Lew... și de-asta am și venit, din cauza lui Lew, Sara, ascultă-mă, am nevoie de ajutorul tău...

— Vă rog să plecați imediat de-aici. Nu-mi vine să cred: mi-ați mințit secretara, ați intrat cu forța în casa mea...

— Nu-i adevărat! N-am intrat cu forța nicăieri! Nici măcar *înăuntru* n-am ajuns, fetița aia — e fiica dumitale, nu? Pari prea tînără ca să ai o fiică de vîrsta ei, dar acum lucrurile merg altfel decît pe vremea mea — în fine, Sara,

ascultă, n-am intrat cu forța...

— Nu vreau să mai vorbim despre asta. Nu vreau să mai am de-a face nimic cu dumneavoastră. Plecați și gata. Într-o oră îmi vine alt client, și nici n-am apucat să...

— Dar și *eu* ți-s clientă, și am *nevoie*...

— Nu mai e cazul. S-a terminat. Nu înțelegeți? Nu-mi mai sînteți clientă, și vă cer să plecați. Dacă nu, am să plec eu. Și dacă insistați să mai rămîneți după ce v-am cerut să plecați, v-am spus să plecați, n-aveți decît să stați aici cît vreți, dar biroul va fi gol. Sediul s-a închis.

Fața lui Pussy Corcoran se schimonosi. Își înfundă mîinile mici în buzunarele hainei și rămase nemișcată, cu privirea în Pămînt.

— Cred că n-ai să mă ajuți, șopti ea.

— Nu.

Sara se așeză, prea obosită ca să mai rămînă în picioare.

— Bine, atunci...

Se întoarse, făcînd cîțiva pași.

— Poșeta.

— A...

Pussy reveni și-și scoase o mînă din buzunar, ca să-și ia poșeta. Distrată, Sara observă că aceasta părea suspect de grea pentru o femeie atît de scundă — dar se gîndi că poate făcuse multe cumpărături. Abia reuși să-i distingă șoapta, la plecare:

— Mulțumesc...

Pentru ce? se întrebă Sara. Nu m-am purtat frumos cu ea. Ar fi trebuit să fiu mai amabilă; pare atît de... neajutorată. Nu sînt prea înțelegătoare cu oamenii care nu-s în stare să se descurce prin forțe proprii. Nu e una din trăsăturile mele cele mai plăcute.

Opt apeluri de la Pussy Corcoran, constată ea, răsfoind

fițuicile de lîngă telefonul de birou. Și-i văzuse numărul afișat pe celular de încă șase ori, făr să-i răspundă. Paisprezece apeluri într-o singură zi. Asta nu mai era simplă neajutorare, sau vreun simplu moft. Părea îngrijorare adevărată. Sau panică. Sau frică.

Nu era doar o simplă femeie enervantă, își spuse ea; era la mijloc ceva mult mai grav. Întinse mîna spre telefon, dar acesta începu chiar atunci să sune.

— Ce faci, surioară? întrebă melodios Mack. Voiam doar să raportez, nici un motiv de îngrijorare, ba chiar, toate merg de minune. Trebuia neapărat să-ți spun ce extraordinari sînt copiii ăștia, surioară; ai făcut o treabă formidabilă cu ei. Trebuie să recunosc, ce-i al tău, e-al tău: ai făcut totul singură, fără să te ajute nimeni. Ești într-adevăr nemaipomenită.

O scurtă pauză.

— Mă mai auzi, surioară?

— Da... Îmi trăgeam respirația. Fumezi ceva?

Mack rîse.

— Nu, nu fumez. Mă distrez cu puștii ăștia de toată coma, atîta tot. Luăm o cină plăcută în familie, la Mexico Lindo, și ne pregătim să mergem la Parker unde să fim vrăjiți de spectacolul lui Abby. E o seară foarte amuzantă, surioară; aș vrea să fi putut veni și tu cu noi.

— Și eu. Carrie și Doug și-au luat cărți de citit?

— Cîte trei de fiecare — cît de repede citesc, în fond? — iar Carrie și-a mai adus și un caiet, ca să lucreze la ultima ei povestire, și Doug are o bucată de balsa din care sculptează ceva prea secret ca să ne dezvăluie. Totul o să fie-n regulă, pe bune, surioară.

— Mda... făcu Sara, pe un ton nostalgic. Și tu ce ți-ai adus?

— Am găsit vreo două cărți interesante în bibliotcea ta.

Auzi, apropo, ce-i cu Corcoran ăla?

— Poftim?

— Corcoran. Nevestică-sa a apărut aici azi-dimineață, mai-mai să zboare ușa din țîțîni, căutîndu-te pe tine. L-am cunoscut pe Corcoran — Lew, nu? — la New York... De fapt, chiar eu i-am spus de tine, să te contacteze cînd ajunge la Chicago, c-ai să-l duci tu în cele mai bune locuri — da' nu știam că-i însurat cu-o nebună ca aia. Pussy? Ce nume sonat!

— I-ai spus lui Lew Corcoran să mă sune?

— Da, m-am gîndit că...

— De unde știai cu ce mă ocup?

— Slujba ta, adică? Surioară, am ținut pasul cu tine, o clipă nu ți-am pierdut urma. Ți-am mai spus, îmi *lipseai.* Așa, mă simțeam mai aproape de tine, dacă știam ce făceai. Mă gîndeam să mă întorc și să te-ajut și eu, iar acum îmi doresc s-o fi făcut mult mai devreme — e așa de bine, surioară, chiar că-i *nemaipomenit* să fiu iar cu voi, toți, cu puștii ăștia extraordinari, iar data viitoare va trebui să ieșim toți împreună. Bine? La un restaurant, și pe urmă la un film, sau oriunde vreți voi. E așa de mișto să te simți ca într-o familie! Mai bine decît crezusem. Mai bine decît *visam,* chiar. Hai s-o facem de cît mai multe ori. Și dacă mai ai vreodată nevoie de mine, ca-n seara asta, ajunge doar să-mi spui. Sînt liber oricînd, și te ajut bucuros.

După cîteva clipe de tăcere, timp în care renunță să-l mai întrebe despre Lew Corcoran, preferînd s-o lase pe a doua zi, Sara nu răspunse decît atît:

— Mulțumesc, Mack. Îți sînt foarte recunoscătoare.

Ezită din nou.

— Duminică seara plănuiesc să ies în oraș; m-aș bucura să te știu acasă, cu copiii.

— Nici o problemă. Ba chiar, e excelent. Am să-mi

notez. Acum, trebuie s-o duc pe Abby la şcoală; nu poate să întîrzie, ştii... Vorbim mai încolo.

Sara se uită pe fereastră, spre strada întunecată, văzînd în ochiul minţii contrastul dintre umbrele de pe LaSalle Street şi pîcla violet-albastră blîndă a serii de mai, departe sus. De astă dată, însă, n-o mai deprima.

— Ţi-am adus ceva de mîncare, anunţă Donna, intrînd cu salată şi pîine, şi o cafetieră acoperită. Nu-i cine ştie ce, asta-i tot ce-am găsit. Şi oricum nu mă aşteptam să ai timp şi pentru altceva.

— Donna, eşti minunată, îi mulţumi Sara, făcînd loc pe birou. Dar parcă ţi-am spus să nu dai nimănui adresa mea. N-am vorbit destul de clar?

— Of, fir-ar să fie, Sara, ţi-a spus, deci? M-a tot bătut la cap, înţelegi, şi mi-am dat seama că nu-i periculoasă, nu te-ar fi atacat, pe tine sau familia, şi era aşa de-a naibii de *pisăloagă,* vreau să zic, ştii, pur şi simplu nu ştiam ce să fac ca să scap mai repede de ea. Înţelegi cum e, pariez că există destui oameni care şi pe tine te fac să simţi că...

— Numai să nu se mai repete, o întrerupse scurt Sara. Niciodată. Nu tu decizi cine e periculos şi cine nu; avem o regulă în legătură cu datul adreselor.

Privi mîncarea pe care i-o adusese Donna şi oftă.

— Acum, du-te acasă, e tîrziu. A, stai. Ţi-ai găsit unde să locuieşti?

— Încă nu. Nancy avea un apartament în Lincoln Park, da' stau numai femei, aşa c-am refuzat.

— De ce? Acum nu prea mai ai de ales, Donna, şi n-ar fi acolo cel mai sigur?

— Of, nu ştiu... Totu-i aşa de... Nici nu ştiu ce să zic. N-am avut chef, şi gata.

— Dar dacă tatăl tău vine după tine...

— În noaptea asta o să fie în regulă, iar mîine am să-mi

găsesc eu o casă. Mă descurc eu, Sara, îți dau cuvîntul meu. Ne vedem dimineață.

E ceva ciudat la mijloc, reflectă Sara, în timp ce Donna ieşea pe uşă, făcîndu-i veselă cu mîna. Dintr-o dată, parcă nu mai are nici o grijă. Sau, cel puțin, nu mai e atît de îngrijorată încît să locuiască într-o casă unde n-au voie bărbații.

Dar nu se putea concentra asupra atîtor subiecte în acelaşi timp, şi trebuia ca Donna, Pussy Corcoran şi soțul acesteia să aştepte pînă a doua zi. Pe moment, nu-i mai rămăsese nici o oră ca să-şi pregătească însemnările pentru seara care o aştepta şi să mănînce de cină.

Mai întîi, însă, stătu cîteva momente ca să se liniştească, lăsînd dispozițiile de peste zi să fie înlocuite de o altă stare — o fericire statornică, la fel de calmă ca acel cer al serii pe care nu putea decît să şi-l imagineze: o boltă pastelată care se întindea de la Mack, iubitor şi de ajutor, pînă la New York, unde Reuben plănuia s-o întîlnească duminică, şi să vină la Chicago pentru o lună. Sau chiar mai mult.

Capitolul 4

— Vezi, despre asta era vorba, spuse Doug, dîndu-i mamei sale un urs dansator sculptat, înalt cam de cincisprezece centimetri. Ar fi trebuit să fie din steatit, cum folosesc eschimoşii, da' n-am avut decît lemn. Oricum, e pentru tine.

Tess îşi trecu degetul mare peste suprafaţa mătăsoasă, granulară, a statuetei. Îi zîmbi lui Doug strîmb, cu jumătate de gură, aşa cum putea.

— Îţi place, da? întrebă el. Sara a spus c-o să-ţi placă. La fel şi...

Se întrerupse, amintindu-şi despre ceea ce-i spusese Abby, ca nici unul dintre ei să nu aducă vorba despre Mack, cînd îşi vizitau mama.

— ...şi Abby, şi Carrie. Şi lor le-a plăcut. Dar, înţelegi, despre asta e vorba, *asta* vreau să fac. Tot timpul, înţelegi? Vreau să zic, nu mai suport toate plictiselile alea de la şcoală, şi la ce-o să am nevoie de ele, cînd am să fiu un sculptor celebru? Vreau să zic, pierd atîta timp, şi nimănui nu-i pasă, nimeni nu mă ascultă. Eu nu-s decît „ăla micu' ", care nu ştie ce-i prinde bine şi ce nu. Înţelegi.

Tess scoase un sunet pe care Doug îl interpretă ca fiind aprobator.

— Bine, şi-atunci? Vreau să zic, nimeni n-o să mă ajute. Cum ar veni, aş putea să mă duc să-nvăţ la Institutul de Arte, da' Sara zice că-s prea mic încă. Cred că la fel ar zice şi ei, adăugă el, amărît. Mamă, zece ani e cea mai nasoală

vîrstă din lume, ce n-aş da să treacă mai repede şi să am şi eu cinşpe, şaişpe, acolo... Înţelegi, să fiu *mai mare.*

— Mereu se tot plînge, spuse Abby, intrînd şi sărutîndu-şi mama pe frunte. Iartă-mă că am întîrziat. Ţi-a spus Doug ce mult am aşteptat autobuzul? Şi pe urmă, Carrie şi cu mine am intrat puţin în magazin — ea e tot acolo, o s-ajungă aici în cîteva minute. Arăţi foarte bine — pulovăru' ăsta e nou, nu? Da, că am văzut-o pe Sara cînd l-a împachetat. Ţi-am adus şi eu ceva; m-am gîndit că s-ar putea să ţi se facă frig noaptea, şi ăştia să nu dea destulă căldură...

Deschise o cutie şi ridică un şal de angora, cu modele roşii şi argintii.

— Îţi place? Eu mor după el; e aşa de dramatic, mă duce cu gîndul la Carmen, cînd dansează.

Tess luă un colţ al şalului în mîna nevătămată şi-l frecă între degete, la fel cum făcuse cu ursul cioplit al lui Doug, după care îi adresă lui Abby zîmbetul ei strîmb, arătînd spre umăr. Abby îi puse uşor şalul pe spate şi-i înveli umerii cu el.

— Îşi stă senzaţional. Culorile ţi se potrivesc.

Apoi se aşeză pe scaun, lîngă Doug.

— Despre ce să-ţi povestesc?

— Are un prieten, sugeră Doug. E-n stare să povestească despre el toată ziua.

Carrie, care apăruse în uşă, o văzu pe Abby încruntîndu-se.

— Poate că nu vrea să vorbească despre Sean. Cel puţin, nu de faţă cu *tine.*

Traversă camera şi-şi sărută mama pe obraz.

— Îmi pare rău că am întîrziat, a trebuit să cumpăr nişte şampon, şi Abby mi-a spus ce tip foloseşte, da' nu l-am găsit şi toţi erau prea ocupaţi ca să m-ajute... Nimănui nu-i

place să servească adolescenți, ai observat vreodată?

O sărută din nou.

— Arăți așa de bine! Mi-e dor de tine, tuturor ne e dor, Abby și Doug ți-au spus? Sara ne-a povestit o aiureală cu un elf care vinde nasuri, și am fi vrut să fii și tu de față, fiindcă și tu spuneai mereu povestioare caraghioase ca aia.

Tess arătă spre Abby.

— Ce? întrebă fata. Sara înțelege mereu ce vrei să spui, da' eu nu reușesc...

— Vrea să-i povestești despre Sean, explică Doug.

— Serios? A... Păi... Arată foarte bine, îi spuse ea lui Tess. Și-i drăguț. E irlandez, dar în ultimii cinci ani a stat la Londra. A călătorit aproape prin toată lumea, și o să mă ducă-n locurile care-i plac cel mai mult, pe care nu le-am văzut. Și eu n-am văzut *nimic.*

— Cît de bine vorbește engleza? întrebă Doug.

— În Irlanda se vorbește tot engleza, și oricum, a stat *la Londra,* spuse nervoasă Abby.

— Și-atunci, limba gaelică ce e?

— Irlandeza veche, dar acum toți știu engleza. Oricum, locuiește la *Londra.* Șii, în *Anglia.* Ai auzit vreodată de Anglia?

— Și de ce-a venit aici? o întrebă Doug pe Abby,

— De-aia.

— *De ce?* insistă el.

— Așa a vrut familia lui, să vină aici — și gata!

— Da' ziceai...

Carrie se opri brusc.

— I-ai zis Sarei — nu așa i-ai zis? — că poliția din Londra a sps că prietenii lui au pus o bombă în fața la Harrods — ăsta-i un magazin universal, îl lămuri ea pe Doug — și mulți oameni au fost răniți, așa c-ar trebui să...

— O bombă?!? strigă Doug. Deci, e un terorist?

— Nu e nici un terorist, pămpălăule! se răsti Abby. Pe *el* nu l-au acuzat de nimic, da' era prieten cu gaşca aia şi poliția îi tot chema să-i ia la întrebări, pînă cînd a devenit aşa de... complicat... încît părinții lui Sean şi-au zis c-ar fi mai bine să plece, şi cum tatăl lui are o firmă cu sedii şi la Londra, şi la Chicago, a venit aici. Asta-i tot; nu-i mare lucru.

— Vreunul din prietenii *lui* a făcut-o? întrebă Carrie. A pus bomba...?

— Nu ştiu.

— Vrei să zici, deşi e prietenul tău, nu ți-a spus? nu se lăsă Doug.

— Nu l-am întrebat.

— Voia să-ți vorbească despre asta? insistă Carrie. Cum ar fi, ca să simpatizezi cu el? Vreau să zic, s-ar putea să-i fi fost frică să nu-l aresteze, înțelegi, dacă făcea parte dintr-o bandă...

— O celulă teroristă, articulă mut Doug.

— N-a fost nici o celulă teroristă! protestă Abby. Of, Doug, aşa mă enervezi!

— Ba nu te...

— Doug e prea mic ca să înțeleagă cum e cu sexul, îi spuse Carrie mamei lor, aşa că se amuză pe seama oamenilor care trec prin chinurile lui.

— Prin ce? exclamă Doug.

— *Chinuri?* repetă şi Abby.

— Păi, înțelegi... pasiunea... patima...

— N-ai prefera să auzi despre piesa în care joc? îşi întrebă Abby mama, vorbind cît putea de tare.

— Pot să-i povestesc eu! se şi repezi Doug. Am văzut-o. Extraordinară piesă, e vorba despre...

— Şi eu am văzut-o, interveni şi Carrie, dar ar trebui s-o laşi pe Abby să vorbească. În fond, ea a jucat în piesă, nu

tu.

— Mda, da' ea nu poate să spună ce bine a ieşit, c-atunci ar însemna că se laudă. A fost beton de tot! o asigură el pe Tess. Aşa de bine a jucat, că la un moment dat a făcut pe toată lumea să plîngă. Pe toată lumea, în afară de Mack; el a spus că nu plînge nicio... A. Adică... adică...

Se lăsă o tăcere cumplită. Mîna lui Tess Hayden se ridică încet, tremurînd. Gura începu să i se mişte, iar pleoapele ochiului mobil, să tresalte.

— O, Doamne... şopti Abby.

Tess începu să împungă aerul cu degetul, repetat, spre Doug.

— Păi, mda, vezi, s-a întors, cum ar veni, acu' vreo cîteva săptămîni, cam aşa ceva, şi se poartă nemaipomenit cu noi, da' ştii, mamă, n-am putut să-ţi spunem, vreau să zic, Sara s-a gîndit, adică, n-am ştiut dacă...

Degetul mare al lui Tess începu să zvîcnească; mîna îi căzu în poală, după care bolnava se prăbuşi cu tot trupul înainte. Un geamăt prelung îi scăpă din piept.

— Iartă-mă! ţipă Doug, disperat. N-am vrut!

— Chemaţi pe cineva! zbieră Carrie, dar Abby alergase deja la uşă şi striga după o soră. Să vină Sara! se tîngui ea. O să ştie ea ce-i de făcut.

— Nu-i acasă! răcni Doug. A zis că se ducea-n oraş cu zi-i-pe-nume... tipul ăla pe care-l cheamă aşa, ciudat...

— Reuben, răspunse Abby, care forma deja numărul pe mobil. Sara! strigă ea, peste cîteva momente. Unde eşti? Avem nevoie de tine! Mama a leşinat, sau nu ştiu, a căzut înainte, şi... da, sora e aici, da' *te rog*, Sara, te rog să vii! A, bine...

Îi întinse surorii telefonul.

— Vrea să vorbiţi.

Intră şi medicul, iar Abby, Carrie şi Doug se retraseră

într-un colț, ținîndu-se de mîini. Nimeni nu le mai dădea nici o atenție.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd sosi și Sara, Tess era în pat, iar doctorul plecase.

— Doarme, spuse sora, și cred că nu se va mai trezi pînă dimineață. A suferit un atac ischemic, ceea ce e destul de comun la oameni care au mai avut atacuri, și n-a fost atît de grav pe cît ar fi putut să fie. Probabil o să se simtă bine cînd se trezește — adică, la fel de bine ca înainte. Nu i-a pus viața în pericol, să știți, nici vorbă...

După ce plecă și sora, Sara îi privi pe cei trei frați ai ei din colț.

— Ce s-a întîmplat?

— Eu am fost de vină, spuse Doug.

Își privi picioarele și începu să plîngă.

— Îi povesteam despre piesa lui Abby, și cum plîngea lumea-n sală, și i-am zis... am zis că... Mack n-a plîns.

Acum suspina de-a binelea, cu sughițuri zgomotoase.

— N-am vrut, Sara! De fapt, am avut mare grijă, da' pe urmă... mi-a scăpat, cum ar veni, înțelegi, a vorbit gura fără mine, și mama mă arăta cu degetul, iar eu nu știam ce să fac, așa c-am spus că s-a întors. Înțelegi, că a venit înapoi. Și atunci ea... ea... *a căzut*... Sara, îmi pare rău, n-am vrut! Ce crezi, am omorît-o?

Sara îl cuprinse cu brațul.

— Sigur că n-ai omorît-o. Ai auzit ce-a spus sora.

— Mda, da' s-ar putea și să greșească. Sau ca mama să fie mai grav bolnavă ca oricînd. Și o să mă urască fiindcă din cauza mea îi e rău, și numai eu sînt de vină pentru tot ce s-a-ntîmplat, și n-am vrut!

Sara îl strînse la piept.

— N-ai omorî-o, iubitule, și sînt sigură că nu se simte mai rău din cauza ta, și n-o să te urască niciodată. Ai făcut o

greşeală, dar...

— N-a fost vina lui Doug! interveni Carrie. El făcea tot ce trebuia, i-a adus mamei ursul pe care-l sculptase, toţi stăteam de vorbă şi rîdeam, iar ea era foarte fericită, şi purta şalul cel nou pe care i l-a adus Abby, şi totul era *perfect.*

— Ştiu, spuse Sara. Şi era inevitabil să se întîmple, a fost o prostie să credem că puteam ţine la nesfîrşit secretul. Atîta vreme cît îi vorbim mamei despre tot ce facem, toate lucrurile pe care vrea să le ştie, e imposibil să ţinem secret faptul că la noi în casă mai locuieşte cineva.

— Nici nu ştii ce îngrozitor a fost, continuă Carrie. I-a căzut capul în piept, dădea din deget şi era înspăimîntător şi *groaznic,* iar tu nu erai aici... Unde erai, de fapt? Vreau să zic... unde te-ai *dus?*

— În *oraş* s-a dus, răspunse Abby. Are şi ea dreptul să iasă în oraş.

— Nu şi cînd avem noi nevoie de ea! ripostă Carrie. Trebuia să fie cu noi, în caz că aveam nevoie.

Chiar aşa, îşi spuse înciudată Sara. Poate n-ar strica nici să stau acasă tot timpul, pentru cazul că hotărăşte cineva că are nevoie de mine.

Se întoarse spre patul mamei sale, furioasă şi vinovată. O sărută pe frunte, apoi se retrase şi-şi luă poşeta. Îi era foame. Ea şi Reuben plănuiseră să se ducă la restaurant, după ce vizitau galeriile de artă River North.

— Hai să mergem acasă, spuse ea brusc.

— N-ar fi mai bine să stăm aici? propuse Carrie. Vreau să zic, dacă mama se trezeşte, şi o să se întrebe unde sîntem?

— Sora a zis că probabil o să doarmă toată noaptea, şi nici chiar aşa nu cred c-o să-şi amintească prea mult din cele întîmplate. Hai, Doug, nu te mai smiorcăi; ce-a fost a fost, şi tot s-ar fi întîmplat pînă la urmă, aşa că hai să-

ncercăm să stabilim cum e cel mai bine să procedăm de-acum înainte.

— Nici n-o să fie nevoie, dacă uită de Mack, spuse Doug cu speranță.

— Nu-s prea sigură c-o să uite. Oricum, chiar şi aşa, tot o să-i scape din nou cuiva, mai devreme sau mai tîrziu, aşa că trebuie să fim pregătiți. Haideți, mi-e foame şi v-am lăsat de mîncare acasă, aşa că acum o să luăm cina împreună.

* * *

Stăteau în jurul mesei rotunde din camera pentru micul dejun, vorbind încet.

— Trebuie să fim sinceri, spuse Sara. Nu putem minți; asta ar răni-o mai rău decît orice.

— Dar Doug a spus că Mack e nemaipomenit, gemu Carrie. Pe-asta cum o rezolvăm?

— Păi chiar *este* nemaipomenit! insistă Doug. Mamei i-ar plăcea, nu? Vreau să zic, e *fiul ei.*

— Da' cu noi s-a purtat de tot rahatu', replică Abby, abătută; aruncă o privire spre Sara. Scuză-mă, am vrut să spun că s-a purtat abominabil. Ne-a *părăsit* tocmai cînd aveam nevoie de un bărbat în casă!

— Mă aveați pe mine, îi aminti Doug.

— Da, pe tine, care aveai doar şase ani. Ce-ai fi putut să faci, mă rog?

— Nimic. Cum nici acum nu pot să fac. Nu sînt bun de nimic.

— Eşti bun ca membru al acestei familii, spuse Sara. Eşti important pentru noi, şi te iubim.

— Şi nu-ți mai tot plînge de milă! îl admonestă Abby. Doar fiindcă ai încurcat-o cu mama...

— Abby! o întrerupse ferm Sara.

— Iartă-mă.

— Bine, dar Abby are dreptate, spuse Carrie pe un ton rezonabil. Vreau să zic, ne-a întors spatele şi s-a dus, iar acum s-a *întors*, şi-i ca şi cum asta le-ar drege pe toate. Vreau să zic, înțelegeți, e bine că-i aici, da-i cam greu să-i spunem mamei că totu-i în regulă cînd ea nu-şi aminteşte altceva decît că nu-i în regulă şi că din cauza lui a făcut atacul de apoplexie.

— Nu ştim sigur ce anume i-a cauzat atacul, spuse Sara.

— Trebuie pur şi simplu să... vorbim despre el, spuse Abby. Ca şi cum ar fi doar încă un lucru pe care-l facem. Vreau să zic, vorbim despre şcoală, şi despre piesa mea, despre povestirile lui Carrie şi despre toate celelalte şi... şi despre Mack.

— Ca şi cum ar fi *normal?* întrebă Carrie.

Toți o priviră pe Sara, care dădu din cap.

— Asta-i singura cale, spuse ea. Şi cred că-i cea mai normală, cel puțin atîta vreme cît e şi el aici. Dar lăsați-mă să vorbesc eu prima cu ea, da?

— Da, răsuflă uşurată Abby. Îți mulțumesc, Sara.

Telefonul sună, iar fata alergă să răspundă.

— E Sean, îi spuse ea Sarei. Pot să ies puțin cu el? Vreau să luăm un desert la Webster Place.

— După o zi ca asta... începiu Sara dar, văzînd că ochii strălucitori ai surorii ei începeau să se tulbure, o întrebă: ți-ai făcut toate temele?

— Da! Pot să merg?

— Bine. Totuşi, să nu întîrzii prea mult.

— La zece e-n regulă?

— Da, dar numai cu condiția să te conducă pînă acasă.

— Cînd pot să mă duc şi eu la o întîlnire? o întrebă Carrie pe Sara.

— Te-a invitat cineva?

— Nu, da' vreau doar să-mi fac o idee care sînt parametrii.

Sara rîse.

— Cincisprezece ani, aproape şaisprezece, pare o vîrstă potrivită ca să începi.

— Ca Abby.

— Da, ca Abby.

— Vin într-un minut! strigă Abby, repezindu-se la etaj.

Cînd reveni, Doug îi spuse:

— Au fost *cinşpe* minute.

Se auzi soneria, iar Abby se strîmbă la Doug.

— N-am timp să stau la discuţii cu toţi fraierii care nu ştiu să măsoare timpul. Pa, la toată lumea! Vă pup!

Păreau să fi uitat după-amiaza îngrozitoare prin care trecuseră, îşi spuse Sara. Ce minunat era, să aibă o memorie atît de selectivă!

* * *

Cînd Mack intră pe uşă, în casă domnea tăcerea. Sara citea în bibliotecă, iar Doug şi Carrie erau în camerele lor. Mack urcă imediat scara şi tocmai se pregătea să-şi continue drumul spre etajul doi, cînd se opri în dreptul uşii deschise a lui Doug.

— Ce faci, te pregăteşti de culcare? Chiar aşa de tîrziu e? Îmi pare rău, frăţioare, voiam să petrec o seară liniştită acasă, da' s-au complicat lucrurile.

Se aşeză pe marginea patului lui Doug.

— Ce-ai mai făcut azi? Ai intrat în vreun necaz despre care mi-ar plăcea să aud?

— Am avut un necaz, da, răspunse încurcat Doug, da' nu ştiu dac-ar fi bine să-ţi zic despre el.

— Ei, haide, ce, crezi că nu-s destul de mare ca să pot

auzi? Orice-ar fi fost, dacă tu ai reuşit să te descurci, pot şi eu, aşa că dă pe gură.

— Păi, doar că... Vreau să zic, ştii, n-am vrut să... Atîta numai că... accidental, într-un fel, i-am spus mamei că te-ai întors. Şi n-aveam voie să-i spunem.

După un moment, Mack întrebă:

— Niciodată?

— Ăă, nu ştiu... începu Doug. Adică... nu ştiu, ce mai.

— Mă rog, acum e clar că i-ai spus. Şi dacă stai să te gîndeşti, e şi mama mea, aşa c-ar vrea şi ea să afle. S-ar supăra dacă nu i-aţi spune. Aşa c-ai făcut cum era cel mai bine, ar trebui să fii mîndru.

Făcu o scurtă pauză.

— Vrea să mă vadă?

Doug aruncă o privire spre uşă, înnebunit, dornic să vină cineva, oricine, să-l salveze. Cînd nu apăru nimeni, mormăi ceva nedesluşit.

— Ce-ai spus? îl întrebă Mack. Nu te-am înţeles.

— I s-a făcut rău, spuse Doug, mai tare. Rău de tot. Aşa că nu ştiu dacă vrea sau nu.

— Cum adică, i s-a făcut rău?

— Păi, a leşinat, cum ar veni.

— Şi-a pierdut cunoştinţa?

— Nu ştiu. Cred că da. Au zis c-a avut nu ştiu ce atac, am uitat ce fel. Doctorul şi sora a culcat-o şi au spus c-o să doarmă toată noaptea, aşa că noi ne-am întors acasă.

— Deci, a leşinat cînd a auzit că m-am întors, conchise Mack.

Doug nu răspunse.

— Rahat... mormăi fratele lui.

Se auzi telefonul sunînd, apoi vocea lui Carrie, răspunzînd la aparatul de pe culoar şi, imediat, strigînd-o pe Sara.

— Iubițelul, îi zîmbi Mack lui Doug, înviorîndu-se. Miroase a romantism. Se pare că noi, ăştia patru, iar vom fi de capul nostru, curînd. Aşa o să am ocazia să vă povestesc despre feribotul care s-a scufundat cu mine.

— S-a *scufundat?*

— Cu noi cu tot! Trei sute de oameni, dintre care două sute nouăzeci s-au înecat. A fost foarte dramatic.

— Te-ai urcat într-o barcă de salvare?

— Nu, am înotat.

— Pe ce distanță?

— Una foarte mare, dar acum e prea tîrziu ca să-ți povestesc despre toate întorsăturile şi surprizele de-atunci. Data viitoare cînd mai iese sora noastră cea mare în oraş.

— Ai putea să ne spui la toți.

— Uneori, am impresia că Sara noastră cea dulce nu-mi crede întotdeauna povestirile. Tu ce zici?

— A... Păi, da, aşa cred şi eu, da' ea, înțelegi, nu ştie toate amănuntele.

— Nici tu nu le ştii, şi totuşi mă crezi.

— Cred că, mai degrabă, vreau să te cred, replică Doug cu şiretenie.

— Ei, da' ştii că mă uimeşti, frățioare? Viclean mai eşti!

Ridică mîna, cu palma în față, şi-şi dădură un *high five.*

— Atunci, ne vedem mîine.

Îi mai adresă un semn de salut peste umăr, în timp ce pornea spre uşă.

— Somn uşor.

Pe culoar, ezită, apoi se duse în capul scării. De jos nu se auzea nici un sunet. Coborî pînă la jumătatea distanței, se opri să mai asculte, apoi porni din nou, mergînd încet spre bibliotecă. Dinăuntru se auzea vocea Sarei, vorbind încet şi ferm.

— Nu prea am ce să fac, doamnă Corcoran. Aveți

nevoie de nişte prieteni, sînteţi prea izolată. Cel mai rapid mod de a face cunoştinţă cu diverse persoane ar fi acela de a vă implica în activitatea unor organizaţii. Vă pot prezenta cu plăcere preşedinţilor cîtorva consilii de administraţie. Veţi fi înconjurată de oameni... Nu, nu, pe-asta nu pot s-o fac. Am şi eu o familie, nu pot să-mi petrec serile cu dumneavoastră... Nu, în nici un caz; nu vedeţi ce oră e?

Urmă o lungă tăcere. Mack se încruntă, întrebîndu-se ce mai trăncănea acum căţeaua aia de Pussy. Şi de ce trecuse pe la ei de dimineaţă? Mare comèdie!

— Îmi pare rău, spuse Sara într-un tîrziu, asta-i tot ce pot face. Am să sun mîine la cîteva consilii de administraţie, şi dacă treceţi pe la biroul meu în jurul orelor zece, am să vă dau o listă a celor cu care aţi putea vorbi despre înscriere. Şi, vă rog, ascultaţi-mă: faceţi ceva de una singură: mergeţi şi plimbaţi-vă, exploraţi oraşul, descoperiţi-l. O să vă simţiţi mai bine. Dacă vă mai închideţi în casă şi tot rumegaţi în minte tot ce nu vă place şi nu puteţi controla, pînă la urmă o să vă autodistrugeţi. Noapte bună, doamnă Corcoran, ne vedem mîine, în jurul orei zece dimineaţa.

— De unde ştii? o întrebă Mack, din uşa bibliotecii.

Sara tresări, surprinsă, şi se întoarse spre el.

— Iartă-mă, n-am vrut să te sperii, continuă fratele ei, intrînd în încăpere. Mă duceam la bucătărie, să-mi fac o cafea. Vrei şi tu una?

— Ai putea să nu mai tot umbli pe furiş prin casa asta? se răsti Sara. N-ai nimic altceva mai bun de făcut decît să mă spionezi pe mine?

— Ei, surioară, eşti nedreaptă! De ce să te spionez? Nu făceam decît să trec pe culoar, şi te-am auzit cînd i-ai spus că dacă se închide în casă şi rumegă toate chestiile care nu-i plac, se distruge singură. Aşa e, ai perfectă dreptate, o ştiu din experienţă personală şi m-am gîndit că poate, dacă încă

mai eşti de părerea asta, te ajut şi eu cu ceva.

— Ţi-am spus deja cu ce poţi să mă ajuţi — şi nu o dată.

— Ceea ce şi fac. Mi-am găsit o slujbă. Voiam să-ţi fac o surpriză, după ce semnez contractul, dar treaba e ca şi făcută. Eşti mîndră de mine?

Sara trecu între canapea şi rafturile cu cărţi care acopereau peretele.

— Aş avea motive să fiu?

— Surioară, e o *slujbă.* S-ar putea să cîştig o mulţime de bani, atunci te-ai bucura, nu? Şi ai fi mîndră de mine, aşa-i?

— S-ar „putea" să cîştigi bani — ceea ce-nseamnă că, dacă primeşti slujba asta, ce-o mai fi şi ea, n-o să ai şi un salariu.

— Păi, nu, dacă te gîndeşti la cecul ăla care se ia o dată pe săptămînă, şi căruia-i sînt sclavi cei mai mulţi oameni. Da' asta va fi o treabă în stil mare, surioară, îţi dau cuvîntul meu. Am mai lucrat pentru tipul ăsta şi la New York şi-i un barosan, are şi idei barosane, şi o firmă la fel de babană. Mă place, îi plac şi eu, şi-o să meargă strună. Îţi promit, surioară. La urma urmei, îţi sînt dator pînă peste cap, cum ştiu şi eu, şi mă bucur aşa de mult c-am venit aici, înţelegi, că fac parte dintr-o familie, din familia *mea,* încît aş face orice ca să aveţi o viaţă mai uşoară, cu toţii.

Sara îl privi lung.

— Cine e? Tipul ăsta „barosan" pentru care ai să lucrezi.

— Nu pot să-ţi spun. Nu încă, oricum. Abia după ce batem palma. Dar dacă-ţi faci griji că s-ar putea să nu fie pe bune, înţelegi, să aibă cu adevărat o firmă şi toate alea, poţi să stai liniştită; e tot ce zice, şi mai mult decît atît.

Sara studie rafturile şi se urcă pe scăriţă ca să ia o carte de pe ultimul.

— Eu mă duc sus. Ne vedem mîine.

— Surioară, aşteaptă. Te rog. Încă nu te du. Pot să-ţi fac măcar o ceaşcă de cafea? Îmi place să beau cafea noaptea, tîrziu, niciodată nu-mi strică somnul; mă relaxează, după cîte o zi grea. Lasă-mă să-ţi fac una. Vreau să stăm puţin de vorbă; în ultima vreme, am fost atît de ocupaţi, că nici n-am apucat să stăm prea mult de vorbă. Te rog, Sara... O cafea?

Umerii Sarei se înmuiară, dar dădu din cap.

— Doar pentru cîteva minute. Sînt foarte obosită, iar mîine am iar o zi grea.

— Exact. Ştiu.

Intră în bucătărie înaintea ei, şi aprinse surcelele din soba de cărămidă, în timp ce Sara se aşeza într-unul dintre cele două fotolii care o încadrau. Îl privi cum se mişca prin bucătărie, la lumina flăcărilor, la fel de sigur pe sine ca şi cum n-ar fi lipsit nici o zi din casă.

— Ei, spuse el, punînd două ceşti de expresso pe masa dintre ei şi aşezîndu-se în celălalt fotoliu. Nu-i ca filtrul italian pe care-l prefer, dar am să cumpăr unul imediat ce pot.

Purta pantaloni de costum şi o cămaşă călcată, descheiată la gît. Pantofii-i erau lustruiţi, iar chipul lui îşi pirduse paloarea bolnăvicioasă.

— Arăţi foarte chipeş, constată Sara.

Mack zîmbi.

— E un mare compliment, din partea surorii mele. Îţi mulţumesc. Încerc să fiu în ton cu atmosfera generală din casă şi cu familia Elliott/Hayden. Şi tu eşti foarte frumoasă, Sara, şi te îmbraci extraordinar. Abby ar putea să ia cîteva lecţii de la tine.

— Abby are cincisprezece ani şi se îmbracă la fel ca prietenele ei; nu e o vîrstă cînd tinerilor le prinde bine să iasă în evidenţă. Şi nu sînt nici eu tocmai o frumuseţe,

Mack, cum ştii foarte bine. De ce tot repeţi asta?

— O tot repet? Înseamnă că vorbesc serios. Sora mea e frumoasă. Senzaţională. Uluitoare. Toate astea, şi altele pe deasupra — şi frîntă de oboseală. Sora mea munceşte prea mult.

Făcu o pauză, dar Sara nu spuse nimic.

— Şi plănuiesc să-i uşurez viaţa. Să-i iau cîteva poveri de pe umerii ei graţioşi. Ascultă, Sara...

Se aplecă înainte, umplîndu-i din nou ceaşca.

— Ştiu că nu vrei să laşi copiii să umble creanga, să fie casa goală cînd vii acasă, toate astea, dar l-ai cunoscut şi tu pe tipul ăsta, ai viaţa ta, aşa că de ce nu m-ai lăsa să te ajut? Pot fi aici în cele mai multe seri şi weekenduri, aşa că poţi să-ţi faci şi tu planurile tale, fără nici o grijă. Ţi-ar fi mai uşor şi ţie, nu?

— Aşa, dintr-o dată, ai să fii aici serile şi în weekenduri?

— Ăsta-i planul. Ţi-am spus; acum lucrez; nu mai trebuie să mă întîlnesc seara cu tot felul de oameni, ca să-mi aranjez diverse chestii. Lucrurile *sînt* aranjate; toate sînt la locurile lor. Există un loc pentru orice, şi orice este...

— Şi mama? îl întrerupse brutal Sara.

Mack se opri în mijlocul frazei.

— Rahat...

Îşi acoperi ochii cu o mînă.

— Nici nu ştiu ce să spun despre ea. Doug mi-a povestit ce s-a întîmplat — într-un fel... Mi-a spus destul, oricum, ca să-mi formez o imagine. Christoase, n-ar trebui ca mamele să fie iertătoare? Credeam...

Clătină din cap, apoi îşi coborî mîna de la ochi, privind-o rugător pe Sara.

— Credeam c-o să mă înţeleagă. C-o să mă iubească. Înţelegi? Ca o mamă. E *o iubesc*. Mi-a fost dor de ea, pînă

şi de felul ei de-a mă certa mi-a fost dor, cum îmi tot spunea ce egoist sînt şi... Înţelegi, toată povestea. Şi mi-am zis, că dacă mie mi-e dor de ea, înseamnă că şi ei trebuie să-i fie dor de mine. Şi pe urmă, am aflat că făcuse atacul de apoplexie, şi am crezut că era din cauză că plecase tata, aşa că ea îşi pierduse doi soţi şi era peste puterile... în fine...

Ridică din umeri.

— Am crezut eu multe, încrezător şi cu credinţă am tot crezut... Oricum, Sara, nu-ţi face griji, o să mă ocup eu de toate. Voi găsi o cale de a-i explica totul, şi va fi iarăşi bine, o să mă iubească la fel ca înainte şi-o să uite tot ce s-a întîmplat. Mamele iartă, să ştii; asta-i specialitatea lor.

Întinse o mînă spre cafetieră, apoi ridică brusc privirea.

— Auzi?! Ce-ar fi s-o aducem acasă! Dacă avem grijă de ea cu toţii, pun pariu c-am putea să ne descurcăm. Cine ştie ce-am putea face, noi toţi, împreună? Sara, ascultă-mă, asta-ţi spuneam: m-am *aşezat la un loc.* Acum sînt acasă, unde şi trebuie să fiu, unde-i iubesc pe toţi şi toate, şi sper că şi pe mine mă iubeşte toată lumea. Aşa că iată-mă aici, gata de lucru.

Se îndreptă de spate, cu un mic salut milităresc.

— Ordonaţi, să trăiţi! Sînt gata să-mi închei catarama şi să fac instrucţie la cataramă!

În bucătăria caldă şi .semiobscură, în tăcerea intimă tulburată numai de zumzetul molcom al frigiderului, Sara nu-şi mai putu aminti de ce fusese atît de bănuitoare cu Mack, atît de ostilă, răstindu-se la el aproape de fiecare dată cînd vorbeau. Privindu-l printre pleoape, recunoscu trăsăturile mamei lor, în buzele lui pline şi buclele blonde, în voioşia zîmbetului care i-o readucea în faţa ochilor pe mama pierdută cu ani în urmă. Se ruşină pentru primirea meschină pe care i-o făcuse, şi pentru că se gîndise numai la facultatea de medicină şi la propriile ei planuri, în loc de a-l

ajuta să se reintegreze în familie şi să-şi reclădească viaţa. E unul de-ai noştri, îşi spuse ea, pentru prima oară; şi-i întinse mîna.

— Îți mulțumesc, îi zise. E minunat că te avem aici, alături de noi.

Capitolul 5

Cu un gest teatral, Mack puse pachețelul argintiu în mijlocul mesei de micul dejun și făcu un pas înapoi.

— N-are dedicație, remarcă Doug.

— Poate că-i pentru noi, toți, presupuse Carrie.

Doug clătină din cap.

— E prea mic.

Mack o privi pe Abby.

— Pentru mine? întrebă fata. Dar nu e ziua mea.

Fratele ei zîmbi.

— Nu mai țin minte cînd e ziua ta. Nici a lui Doug, sau a lui Carrie. Așa că e cu atît mai bine că n-am stat s-o aștept.

— N-are nici un sens, îl mustră Carrie.

— Desfă-l odată! strigă Doug. Hai, desfă-l, desfă-l!

Abby trase de funda argintie a pachețelului, apoi desfășură cu grijă panglica, atentă să nu rupă hîrtia. Aruncînd o privire înăuntru, îl întrebă pe Mack:

— Ce e? O agrafă?

— Descoperă singură.

Fata scoase cheia și o ridică.

— Nu-i o agrafă, e o cheie adevărată.

— O cheie de mașină, preciză Carrie.

Abby se holbă la Mack, cu ochii tot mai mari.

— O *mașină?*

— Ia uită-te afară, zîmbi el.

O luară la fugă prin living și sufragerie, năvălind pe ușa

din faţă.

— Mai încolo, arătă Mack cu degetul. Alt loc de parcare n-am găsit...

Coborîră în goană treptele şi, alergînd pe trotuar, ajunseră la o maşină mică şi roşie, care lucea îmbietor, cu parbrizul aproape acoperit de o enormă fundă roşie.

— Asta-i a lui *Abby?* gîfîi Doug, cu răsufarea tăiată.

Mack, care venise pe urmele lor, din casă, răspunse:

— Toată e numai a ei. Poate să vă ia şi pe voi, la o plimbare.

— Da'... da'... nu pot...

Abby se uita fix la maşină, cu lacrimi în ochi.

— Sara n-a vorbit serios, spuse Carrie.

O cuprinse pe Abby de umeri.

— A spus doar că nu poţi să ai maşină fiindcă acum nu ne putem permite s-o cumpărăm. Dar e-n regulă, ai să vezi, o să se *bucure* cînd va afla că Mack ţi-a cumpărat una.

Cînd Abby nu spuse nimic, adăugă:

— Poţi s-o ajuţi la cumpărături şi, ştii, la alte drumuri... O să fie-n culmea fericirii.

Abby se întoarse spre Mack.

— Cum ţi-ai putut *tu* permite s-o cumperi?

— Am o slujbă, răspunse el simplu. Li se întîmplă şi celor mai buni dintre noi, să ştii, şi atunci cumpărăm cadouri frumoase. Haide, Abby, ia cheile şi fă-i proba.

Fata clătină din cap.

— Nu pot.

— Hai odată, în puii mei, că doar e maşina ta! Doar ştii s-o conduci, nu? N-ai învăţat în anul întîi?

Abby încuviinţă.

— Da, da' n-am permis. Şi, oricum, Sara a zis...

— Las-o-ncolo pe Sara, i-o reteză Mack, nervos. Mai sînt cel puţin două ore pînă vine acasă, şi a sosit vremea să

mai fim şi noi activi şi să trecem la acţiune, acţionînd activ. Maşina e aici; şi noi sîntem tot aici; nici nu s-a înserat încă, şi vom încerca jucăria asta nouă. Haide, mergem la o probă de şofat, iar dacă Abby nu vrea să conducă, am s-o fac eu. Haideţi, haideţi, pînă nu se-nvecheşte şi-şi pierde luciul!

— Dar diseară am premieră cu piesa... începu Abby.

Mack însă trecuse pe lîngă ea, dîndu-i pe toţi la o parte şi luîndu-i cheia din mînă.

— Dacă altcineva nu vine, eu tot mă duc, spuse el peste umăr. Mai ai nu ştiu cîte *ore* pînă să trebuiască să ajungi la şcoală, şi-o să ne-ntoarcem cu mult înainte de asta.

Se opri, în aşteptare.

— Sînt singurul căruia nu-i e frică de Sara?

Cît ai clipi, Doug şi Carrie îl urmară.

— Haide, Abby! o chemă Doug. E bine, Mack zice că e în ordine.

— Şi e maşina ta, continuă Mack. La inaugurare, trebuie să stai pe locul din faţă, altfel n-are nici o valoare oficială. Haide, încearcă să te aşezi la volan, măcar să stai acolo, dacă tot nu vrei să conduci.

Iar Abby se aşeză pe locul din faţă, în timp ce Mack lua funda de pe parbriz. Cît de diferit arăta lumea, văzută din maşina ei proprie! Mîinile i se rezemară uşor pe volan, piciorul drept se aşeză lin pe accelerator... trase adînc în piept mirosul de piele nouă şi plastic lucios.

— Arată bine, observă încîntat Mack.

Îi împinse uşor pe Doug şi Carrie în spate, apoi se aşeză lîngă Abby.

— Hai, dă-i bătaie. Să facem cîţiva paşi.

— N-am car...

— Ce naiba, Abby, doar sînt cu tine. Pînă-ţi scoţi carnetul, eu sînt şoferul titular, dar îţi ofer şansa asta s-o probezi. N-o să observe nimeni — şi de ce ar observa?

Haide, doar e a ta; tu trebuie să-i porneşti prima motorul, ca să ştie cine-i şefa.

— Hai, Abby! insistă şi Doug, din spate. Nu te-am văzut niciodată conducînd!

Aşa că Abby porni maşina. Încruntîndu-se concentrată, ocoli cvartalul, apoi încă un cvartal, şi pe al treilea... În spatele ei, Doug şi Carrie rîdeau încîntaţi, iar Mack, alături, fredona un cîntecel — dar Abby abia dacă-i băga în seamă. Se concentra asupra lăţimii străzilor, şi la intersecţii, unde cotea din ce în ce mai strîns şi mai controlat; în cîteva minute, se relaxă, slăbi strînsoarea mîinilor pe volan şi începu să zîmbească. Era în culmea fericirii.

— Trage pe dreapta şi parchează, o dirijă Mack. Poftesc cu poftă pofticioasă la o îngheţată de ciocolată. Mai vrea cineva?

Era ca un vis, îşi spuse Carrie, privind-o pe Abby cum se încrunta, serioasă, în timp ce, urmînd instrucţiunile lui Mack, parca fără să lovească nici maşina din faţă, nici pe cea din spate. Iar după ce-şi mîncară îngheţatele, conduse pînă acasă şi mai stăpînă pe sine, cu senzaţia că-şi sărbătorise mai multe zile de naştere în doar cîteva ore, iar acum se maturizase total. După ce găsi un spaţiu de parcare, la o jumătate de cvartal distanţă de casă, şi înscrise cu precizie maşina în el, se întoarse spre Mack şi-l sărută pe obraz.

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, eşti minunat, nici nu ştii cît de-ţi iubesc...

— Ai *talent!* declară Doug, mîndru.

— Excelent a fost! o lăudă şi Carrie. Abia aştept să-i spun Sarei ce nemaipomenit conduci.

Lui Abby îi pieri tot entuziasmul. Rămase pe loc, cu mîinile în poală.

— O să se spere.

— Nici o grijă, o linişti Mack, vesel. Am eu grijă de Sara. O să fie bine. Haideţi, găşculiţă, să mergem în casă.

Puse enorma fundă la loc pe parbriz şi făcu un pas înapoi, s-o admire.

— Bine, haideţi, haideţi... în casă cu voi.

Era plin de energie, şi-i trimise pe toţi sus, în timp ce el cobora în pivniţă, ca să aleagă o sticlă de vin pe care o aduse la bucătărie. Acolo îl găsi Sara cînd veni acasă, mai devreme decît de obicei, datorită piesei lui Abby.

— Ai avut o zi bună? o întrebă el, turnînd vin în pahare pentru amîndoi.

— A fost ca lumea. Toată lumea e sus?

— Toată lumea, în afară de *mine*. Da, toţi ceilalţi sînt sus.

— Ai ajuns de mult acasă?

— De suficient timp ca să mă distrez puţin cu copiii. Poftim, surioară: ia loc, bea, şi hai să stăm de vorbă. Mă bucur că te văd.

Sara auzi un foşnet în apropiere, după care Doug şi Carrie se repeziră înăuntru, urmaţi mai încet de Abby.

— Ai văzut-o? strigă Doug. Maşina aia, cu funda mare şi roşie pe parbriz?

Sara zîmbi.

— Tocmai voiam să vă întreb dacă aţi văzut-o şi voi. A primit-o cineva cadou, e clar; e parcată în faţa casei Bennett.

Doug îl privi pe Mack.

— Ai zis c-o să-i spui.

— Ce să-mi spună? întrebă Sara.

— Despre *maşină*.

— Doug, şopti Abby.

Sara se întoarse spre Mack, care ridică mîinile, cu un gest de capitulare.

— *Mea culpa* încă o dată. Am făcut o treabă pripită. Frumoasă, dar pripită. Se pare că i-am cumpărat lui Abby o maşină. Abby se temea c-ai să te superi, dar i-am spus că nu poate fi vorba de nici o supărare, ai să te bucuri pentru ea, însă ca să prevenim orice neînțelegere, eu voi fi acela care o să-ți spună.

Se lăsă tăcerea.

— Sara, e fantastică! strigă dintr-o dată Doug, alergînd în bucătărie, fără să mai poată sta pe tuşă. E roşie şi miroase extraordinar, adică, aşa, cam ciudat, dar Mack zice că aşa miros toate maşinile noi, şi toată lumea vrea mirosul ăsta, poți să-l cumperi la cutie, da' noi îl avem pe bune, adică maşina lui Abby îl are, şi a *condus-o,* şi nu s-a ciocnit de nimic, a fost nemaipomenit de cool!

— Abby a condus, repetă Sara, pe un ton afirmativ.

— A condus excelent! preciză cu nepăsare Mack. Stăteam lîngă ea, da' n-a avut nici o problemă, e o adevărată profesionistă. Un exercițiu foarte bun, să ştii — e cea mai bună cale pentru a învăța.

— Sara? întrebă Abby, intrînd în bucătărie. Pot s-o păstrez? E aşa de frumoasă, şi n-am să circul cu ea fără voia ta, dar pot s-o păstrez, te rog?

— Nu ştiu, răspunse încet Sara. Lasă-mă să mă gîndesc.

— Doar n-ai s-o pui s-o dea înapoi! strigă Doug.

Sara îi privi pe toți patru.

...Vrăjitoara cea Rea de la Apus, care le strică tuturor petrecerea...

— Am să mă gîndesc, repetă ea.

— Sara o vreau neapărat! insistă Abby, pe un ton dintr-o dată mai tăios. Sînt destul de mare, şi o să am grijă, şi... şi e cadoul *meu!*

Un junghi scurt de îngrijorare o făcu pe Sara să ezite.

— Ştiu, Abby, spuse ea după un moment, şi n-am

obiceiul să-ţi interzic lucrurile la care ţii cu adevărat. Numai că totul s-a întîmplat foarte brusc, şi vreau să mă gîndesc un timp în linişte. Iar acum, trebuie să pun cina pe masă; nu mîncăm mai devreme, ca să ne putem pregăti pentru spectacol?

— Ba da, dar Sara, trebuie să *ştiu!*

Sara dădu din cap. *E nervoasă din cauza spectacolului; e neliniştită că nu ştie ce-am să spun. Şi cum aş putea să-i refuz un dar atît de minunat? Ce motiv aş avea? Asta-nseamnă că nu prea am ce să spun, dar...*

— În regulă. Poţi s-o păstrezi. Dar va trebui să...

— Sara, îţi mulţumesc!

Abby se repezi la ea s-o îmbrăţişeze, sărutînd-o de mai multe ori pe obraz.

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, eşti aşa de nemaipomenită, te iubesc, o, cît îţi mulţumesc! Am să fac orice, spune-mi numai ce trebuie să fac, şi-am să fac! O, eşti aşa de extraordinară — nu-i aşa că-i extraordinară? îl întrebă ea pe Mack. Vezi, nu e cu nimic diferită de noi, ceilalţi!

— Diferită? întrebă Sara, din cercul braţelor lui Abby.

— Am zis că eşti ca mine, răspunse fericită Abby, făcînd cîţiva paşi de dans. Sau eu sînt ca tine — ştii, sîntem la fel. Şi am avut dreptate!

Alergă pînă în uşă.

— Trebuie să mă pregătesc. Poţi să mă duci cu maşina... ăă...

O clipă, pe faţă i se citi zăpăceala, apoi trase adînc aer în piept.

— Poţi să mă duci acolo pe la şase jumate? E ora la care ne adunăm cu toţii.

Sara scoase un oftat de uşurare, apoi se duse la Abby şi o sărută.

— Sigur că da. Iar mîine ai să-mi arăţi cum conduci. Ne

descurcăm noi cumva.

Se întoarse spre Mack.

— Mai ieşi în oraş astă seară? Nu ţi s-au schimbat planurile?

— Nu s-a schimbat nici un plan, surioară. Plec în cîteva minute.

Sara dădu din cap, apoi îi spuse lui Abby:

— Eu am să mă duc după mama, ca s-o aduc la cină şi la spectacol, aşa că...

— În timp ce Mack e plecat, completă Carrie.

— Exact, confirmă Mack.

— ...aşa că, voi puneţi masa în lipsa mea.

Se întoarse spre aragaz, aprinse focul, îl reglă şi puse deasupra o cratiţă.

— Şi acum, ce-ar fi să vă duceţi toţi sus şi să vă terminaţi lecţiile înainte de cină, dacă pe urmă mergem la spectacol?

În timp ce copiii urcau scara, Sara se întoarse spre Mack.

— Nu trebuia să i-o cumperi, şi-o ştii foarte bine.

— Aşa e. Ai dreptate. Nu trebuia. Iartă-mă, surioară. M-am lăsat dus de val...

Mai turnă vin, înălţînd o sprînceană spre Sara, care clătină din cap, în timp ce amesteca mîncarea în cratiţă.

— Voiam să fac ceva special, continuă el, la spatele ei, şi asta mi s-a părut ocazia cea mai potrivită. Vreau să zic, toţi ceilalţi elevi de la şcoala aia pretenţioasă a ei vor avea maşini, pînă să termine cursurile, iar aşa va ţine şi ea pasul cu ei. La vîrsta asta, înseamnă foarte mult — să ţii pasul; îmi amintesc atît de clar... Şi e fericită. Fericit fericită cu cea mai fericită fericire. Ai văzut cu ochii tăi.

Sigur c-am văzut. Era surescitată; în extaz. Încă mai e un copil, abia se maturizează, se pregăteşte să ia lumea-n

piept, fără să știe despre subtilități și subtexte, sau poate doar indiferentă la ele. Care-or mai fi și alea.

Nu avea încotro, și o știa.

— E un cadou minunat, Mack, extravagant dar atît de generos, și-ți sînt la fel de recunoscătoare ca Abby. Dar cred că te-ai băgat în datorii, și-mi pare rău c-a trebuit să faci asta.

— Sînt stăpîn pe situație, surioară, nu-ți face griji pentru mine. Totu e bine. De fapt, voiam să vorbesc cu tine despre plata chiriei...

— Nu e nevoie să plătești nici o chirie. Asta-i casa ta. Niciodată nu ți-am cerut...

— Într-adevăr, nu mi-ai cerut — ești prea drăguță. Tu ești cea generoasă. Dar e mai bine ca unele lucruri să se facă așa cum se cuvine. Așa că, de-acum încolo, ai să primești cîte un cec în fiecare lună; spune-mi doar cît să fie suma.

— N-am idee.

— Cum să nu ai? Jumătate din cheltuielile tale. În casă locuiesc doi adulți, deci vor achita amîndoi notele de plată. Și imediat ce mă asigur că totul e bătut în cuie, vom vorbi și despre studiile tale, să ți le reiei. Asta-ți doreai, nu?

Sara se așeză pe brațul unui fotoliu.

— Totul să fie bătut în cuie? Încă nu ești sigur în legătură cu noua ta slujbă?

— Ba sînt sigur.

— Atunci, ce-ai vrut să...

Făcu o scurtă pauză.

— Hai, zi-mi totul.

— Despre ce?

— Despre slujbă.

Mack ridică din umeri.

— Te-ai plictisi. Nu e nimic interesant sau glorios, să

ştii, doar că lucrez pentru un tip din afacerile imobiliare.

Tăcu un moment.

— De fapt, îl şi cunoşti. Lew Corcoran. Cel căruia i-am spus să te caute, mai ştii? E puţin cam bădăran — sau, mă rog, nu doar puţin; n-are clasă deloc — clasic clasificat ca lipsit de orice clasă — da' ce mama mă-sii... scuze... el îmi dă pîinea zilnică; are o mulţime de posibilităţi pentru un tip plin de promisiuni — ăsta-s eu. Aşa că, învăţ meserie. Vai, da' ce înspăimîntător, înfricoşător şi înfiorător te încrunţi! Îţi face rău la frumoasa ta frunte, surioară. Am spus ceva ce nu trebuia?

— Ai lucrat pentru el şi la New York?

— Nu. Sau, mă rog, din cînd în cînd, ştii, cînd se ivea cîte ceva mai special. Nu tocmai cu normă întreagă. Dar cînd mi-a spus că urma să vină la Chicago şi eu i-am zis că am aici familia, mi-a oferit, înţelegi, slujba asta.

— Deci, cînd ai venit aici, ştiai deja că urma să primeşti o slujbă?

— Nnţ. Mi se oferise una, dar încă nu ştiam dac-aveam s-o primesc sau nu. Ţi-am şi spus, mai ţii minte? Voiam să mă mai uit prin jur, să încep să mă simt din nou ca acasă, să mă acomodez, cum ar veni...

— Şi te-ai hotărît...?

— Afacerile imobiliare erau şi ele la fel de bune ca oricare altele. De ce nu? Poate că am un mare viitor. Lumea e nesigură, vremurile sînt la fel de nesigure, oamenii îşi caută securitatea, ceva solid de care să poată să se ţină şi care să-i facă să simtă că au cît de cît un mic control asupra viitorului, chiar dacă nu ştiu ce-o să se întîmple în aceeaşi după-amiază. Mi se pare foarte normal.

Urmă un moment de tăcere.

— Şi cîştigi deja destul cît să poţi cumpăra maşina asta pentru Abby?

— Lew mi-a dat un avans. Nu-ți face griji, surioară, e solvabil, și compania lui la fel, iar eu pot avansa repede, ajungînd chiar la nivel internațional. Totul depinde numai de mine, de cît de harnic muncesc. Din imobiliare se cîștigă bani frumoși, surioară; n-am știut niciodată, în viața mea n-am avut habar de treaba asta, da' știi, cum spuneam, e valul viitorului. Iar viitorul tău e cu adevărat pe culmea valului.

Și de ce încă mai avea îndoieli? Ce putea fi în neregulă cu zîmbetul lui deschis, ochii calzi și strălucitori, glasul dezinvolt cu care-i spunea că era gata să muncească din greu ca să avanseze într-o companie de afaceri imobiliare? E ceva în neregulă cu mine, își spuse Sara. Am devenit acră și suspicioasă.

Dar... mașina... Orele ciudate... Felul evaziv de a fi... Lew Corcoran și modul lui de a tot apărea, mai întîi un nume pe un fax, apoi un client, iar acum, patronul fratelui meu...

— Cum se numește firma?

— Corcoran Enterprises. Nu e cea mai originală denumire, da' mie nu mi-a cerut nimeni părerea. Avem și un website, dacă vrei să-l vizitezi...

Sara dădu din cap. În tăcere, Mack își umplu din nou paharul cu vin.

— Nici nu te-ai atins de-al tău. Bea și tu puțin. Măcar unul, ca să-ți poarte noroc. Sau, să-i poarte noroc lui Abby, în seara asta. Îmi pare rău că nu pot să vin și eu, dar e foarte talentată, să știi. O să-ți placă. Vreau să zic, mi s-a părut așa de răsuflat, înțelegi, încă o montare cu „Orașul nostru", unde toată lumea, cu unchii și mătușile și toți frații și toți verii... mă rog, știi și tu cum e. Dar au făcut să pară aproape o piesă nouă. Bună distribuție. Iar Abby e fabuloasă, în rolul lui Emily.

— Doug a spus că n-ai plîns.

— E nu plîng niciodată.

Ridică sticla, înălțînd din sprîncene.

— Nu, mulțumesc.

Sara făcu un efort să nu pună următoarea întrebare, dar aceasta ieşi de la sine.

— Parcă vorbiserăm să nu mai bei o sticlă de vin înainte de cină.

— Of, surioară...

Mack o cuprinse cu brațul, după care, amintindu-şi de o altă ocazie, şi-l retrase repede.

— Nu beau o sticlă întreagă, doar cîteva înghițituri. Exact atît cît trebuie. Ți-am mai spus şi înainte că rezist; întotdeauna mă opresc cu un pahar mai înainte de limită. Apropo, a sunat instalatorul; a zis c-o să vină aici mîine, cu un duş nou. Pentru care baie e?

— Pentru a ta.

— A mea? Da' ce, m-am plîns?

— Te plîngeai înainte, iar acum mi-am amintit şi am verificat, şi nu merge bine, într-adevăr.

— Ai verificat. Ai fost în camera mea?

Tonul lui o făcu să înalțe din sprîncene.

— Am intrat în baie şi pe urmă am ieşit din nou. De ce, e vreo problemă?

— Nu-mi place să intre oameni în camera mea. E o fobie veche. Una dintre numeroasele mele ciudățenii ciudate, pe care-ți cer să mi-o respecți.

— Desigur, răspunse calmă Sara. Ai vrea să chem şi un lăcătuş, ca să-ți instaleze o broască la uşă?

— Sigur, dacă vrei... De ce nu?

Vorbiră despre instalator, despre plantatul florilor de vară şi pregătitul grădinii de zarzavaturi şi curățitul hornurilor. Cînd puse mîncarea pe masă, Sara se simțea mai liniştită, după atîtea discuții despre împărțirea sarcinilor de

întreținere a casei.

Și totuși, își spuse ea după plecarea lui Mack, în timp ce mergea cu mașina spre sanatoriu ca s-o ia pe Tess, avea un sentiment de neliniște care începea să însoțească fiecare conversație cu Mack: o senzație de oarecare neglijență, că prea multe lucruri între ei rămîneau nespuse, neîntrebate, nerezolvate înc

Ce-o mai fi însemnat și asta...

În timpul cinei, cu toții vorbiră întruna, în timp ce Tess mînca. În cele mai multe privințe, mama lor părea să se fi reîntors în locul unde se aflase înaintea ultimului atac de apoplexie.

— Abby poate să mă ducă și pe mine cu mașina? întrebă Doug.

Conversaseră mai mult despre mașina cea nouă; Tess voia să afle cît mai multe detalii despre ea — dar nu și despre Mack. Nimic despre Mack.

— Cînd o să aibă carnet? o-ntrebă Tess.

— La șaișpe ani, adăugă Abby.

Își împinse scaunul înapoi, ridicîndu-se, prea surescitată ca să mănînce.

— Putem să mergem, Sara?

— Noi încă n-am terminat de mîncat, obiectă Carrie.

— Nu vă grăbiți, tu, Doug și mama, spuse Sara. Eu am s-o duc pe Abby și mă întorc în cîteva minute. Carrie, în cuptor sînt prăjituri, te rog să le scoți cînd sună timerul, și să servești pe toată lumea.

Îi era ușor să-și închipuie că formau o familie adevărată, își spuse ea în timp ce o ducea pe Abby spre școală, imaginîndu-și-i pe Doug și Carrie la masă, cum vorbeau însuflețiți cu mama lor. Și, desigur, erau o familie adevărată. *Dacă o familie e orice grup de oameni care se iubesc, noi sîntem ăștia. Nu mi-aș dori decît să fim puțin*

mai... simetrici.

Își putu închipui chiar și simetria, cînd se așezară în amfiteatrul școlii, cu Tess lîngă ea, în scaunul rulant adus la capătul rîndului, Doug și Carrie în cealaltă parte, citind programul și arătînd numele lui Abby...

— ...Cu litere *mari!* șopti Doug.

...și privindu-l pe directorul de scenă cum punea mese și scaune de-o parte și de alta, în timp ce luminile din sală scădeau, iar cele de pe scenă creșteau.

— Ce ciudat, îi șopti Doug lui Carrie. Nu sînt decoruri. Vreau să zic...

— Șșșșt! făcu Carrie. A-nceput să vorbească.

Directorul de scenă era prietenul lui Abby, Harlan Drakovich. Rezemîndu-se de arlechinul din dreapta, spuse:

— Piesa pe care o veți vedea se numește „Orașul nostru". A fost scrisă de Thornton Wilder, iar în ea o veți vedea pe Abby Hayden în rolul lui Emily...

Doug îi dădu lui Carrie un cot în coaste:

— I-a zis numele cu glas tare, ca și cum ar fi celebră!

— Liniște, tinere! se auzi o voce din spatele lor.

— Dar e sora mea! protestă Doug, iar Sara murmură:

— Doug, lasă pe mai tîrziu, te rog.

Nervos, băiatul ridică din umeri, dar se supuse.

— Fiecare copil născut pe lume, continua directorul de scenă, e o încercare a naturii de a făuri o ființă omenească perfectă.

Sara și Tess se uitară una la alta și zîmbiră. *Ne tot străduim.*

— Oamenii au fost hărăziți să trăiască doi cîte doi, spuse directorul.

Și cînd nu se întîmplă așa? Atunci, facem tot ce putem, cîte unul.

Începu și actul trei, cînd Emily moare la naștere, după

care apare în cimitir, împreună cu morții din familia ei și din oraș, văzîndu-se pe sine însăși cînd era o tînără fată, pe familia ei absorbită de treburile fiecărei zile, atît de siguri toți pe faptul că erau împreună.

— O, mamă, insista Abby în rolul lui Emily, în timp ce „mama ei" amesteca mîncarea pe aragaz, concentrată, uită-te o dată la mine, ca și cum m-ai vedea cu adevărat... Mamă, *hai să ne uităm una la cealaltă.*

Sara se aplecă înainte. De unde cunoștea Abby o asemenea stare de insistență dureroasă? Chiar înțelegea cu adevărat cît de repede trece viața, în micile momente cînd sîntem prea ocupați? Sau simțea că nimeni din casă n-o asculta cu adevărat, nu dădea atenție cu adevărat unicității ei și tumultului de a avea cincisprezece ani, aproape șaisprezece, într-o lume complicată, unde era greu să se simtă stăpînă pe situație?

— Totul merge atît de repede, continua Abby/Emily, cu o undă de suspin în voce. Nici n-avem vreme să ne uităm unul la celălalt. Nu mi-am dat seama...

Încet, se așeză pe scaunul ei cu spătar drept, unul dintre numeroasele scaune aliniate ordonat care reprezentau mormintele din cimitir.

— Adio, mamă și tată... Adio, ceasuri care bateți... floarea-soarelui din grădina mamei... Mîncare și cafea... Și adio rochii călcate proaspăt și băi calde... și adio dormit și sculat! O, lume, ești mult prea minunată ca oamenii să-și poată da seama de asta vreodată. Există oare vreo ființă omenească să-și fi dat seama vreodată ce-i aceea viața, atîta vreme cît o trăiește... ce înseamnă fiecare, fiecare minut?

Sara își înghiți lacrimile. În jurul ei, oamenii își trăgeau nasurile și cotrobăiau prin poșete și buzunare, după batiste și șervețele.

— Vezi? remarcă Doug, ștergîndu-se la ochi. Pe toți îi

face să plîngă. Pe toți, numai pe Mack nu.

Nu ne dăm seama, își spuse Sara. „Nu ne dăm seama de toate minunile vieții; sîntem prea ocupați ca să ne trăim fiecare zi pînă a capăt, îngrijorați de micile nedreptăți pe care credem că le-am suferit, chinuindu-ne că nu obținem în fiecare clipă tot ceea ce vrem, luptînd pentru propriul nostru locșor sub soare...

Se aplecă și-l sărută pe Doug, apoi și pe Carrie, prin fața lui.

— Vă iubesc, le spuse ea.

Directorul de scenă trăgea cortina.

— Noapte bună, spuse el încet, foarte încet, în timp ce spectatorii stăteau absolut nemișcați.

În sală se făcu întuneric. Domnea cea mai desăvîrșită liniște. Apoi izbucni o explozie de aplauze. Toți se ridicară în picioare, ovaționînd; colegii de clasă ai actorilor își agitau brațele prin aer.

Abby veni la rampă alături de ceilalți actori, și cînd o împinseră înainte, rămase singură, făcînd o reverență adîncă, mulțumind pentru aplauze și încercînd să nu plîngă pentru că totul era atît de minunat. Toți o iubeau. Viața era perfectă.

Îl văzu pe Doug, în picioare, gesticulînd pe deasupra tuturor celorlalți, și pe Sara, zîmbindu-i, și pe mama ei, încercînd să-i zîmbească. Toți îi zîmbeau. E perfect, își spuse ea din nou. Ăsta-i cel mai perfect moment din viața mea. Nimic nu va mai fi vreodată atît de perfect.

* * *

Dar luni, după ce se terminaseră toate cele trei reprezentații cu „Orașul nostru", iar trupa sărbătorise succesul duminica seara, după ultima cortină, luni

dimineața, la școală, totul continua să fie minunat. Se părea că toată lumea văzuse spectacolul, și toți, chiar și profesorii, spuneau despre Abby că era o adevărată actriță.

Sean era și el impresionat. În timp ce mergeau dinspre laboratorul de informatică către clasa unde aveau cursul de istorie, o luă de mînă și o trase într-o încăpere goală, ca să-i fure un sărut rapid.

— Ești o fată deosebită, îi murmură el la ureche. Din toate pnctele de vedere, te găsesc absolut irezistibilă.

Abby zîmbi misterios, dar imediat după aceea mîna lui îi atinse sînul, în timp ce gura i-o acoperea iar pe a ei, făcînd-o să geamă, adînc, gutural, astfel încît numai el o putea auzi. Sean înălță capul și o strînse de fese, cu un gest jucăuș-stăpînitor pe care Abby nu-l putea suferi.

— Te rog... începu ea să spună, dar în acel moment se auzi soneria, și o luă la fugă zăpăcită pe culoar, în urma lui Sean, pentru a se ascunde în clasa lor. Fură ultimii care se așezară, și toți ceilalți întoarseră capetele spre ei. Pe chipurile unora, expresiile admirative fuseseră înlocuite cu zîmbete afectate.

Abby avea chiloții umezi și se foi incomod, chinuită de instinctele jenante pe care le simțea ori de cîte ori Sean o atingea în feluri neplăcute. Lecția de istorie trecu pe lîngă urechile ei bîzîind ca albinele în grădina Sarei. N-o putea asculta; nu se putea concentra nici măcar atîta cît să-i poată vorbi despre ea lui Sara, mai tîrziu. Ceea ce însemna că avea să vorbească numai el, pînă spunea tot ce avea de spus, iar atunci avea să înceapă s-o mîngîie și s-o sărute, și să-ncerce să-și strecoare mîinile în pulovărul ei și pe sub fustă, iar trupul lui Abby urma să se îndese într-al lui, deși prin minte i se rostogoleau cuvinte ca „nu trebuie“ și „nu e cazul“ și „niciodată“, amestecate cu imagini ale poveștii ideale de dragoste despre care vorbea uneori cu Sara: doi

oameni împărtăşindu-şi gîndurile, speranţele, temerile, după care, la un moment dat, trecînd la sex pentru că era pasul următor şi cel mai firesc, *decurgînd fluent* din intimitatea pe care o legaseră deja... şi care, Abby trebuia să recunoască, între ea şi Sean nu exista nici pe departe.

— Ce prostie, protestă el, cînd Abby se retrase şi-i spuse, cu vocea întretăiată, ce-şi dorea. Cea mai tîmpită pierdere de timp. Eşti tînără şi plină de energie sexuală, e o perioadă specială, şi trebuie să profităm de ea pînă nu trece. De vorbit, putem vorbi oricînd. Bătrînii vorbesc tot timpul; ajungi la patruzeci de ani şi asta-i tot ce-ţi mai rămîne: vorbe, vorbe, vorbe, şi trupuri sleite. Da' uită-te la noi doi! Tineri şi plini de viaţă... şi tu vrei să dai cu piciorul la toate astea! Nici nu mă gîndesc, domnişorico!

— E îngrozitor, îi spuse Abby mamei sale a doua zi, în sanatoriu, după ce Seam o ignorase în pauza de masă, stînd cu seducătoarea Barjorie Bassett şi rîzînd mult, pentru ca imediat după ore să dispară, în loc s-o conducă pe Abby acasă, ca de obicei. Noroc că, încheie ea nefericită, mai sînt şi altele pe lumea asta — piesa, şi prietenele mele, şi familia mea, şi maşina mea cea nouă...

Se opri brusc. De ce tot uita că n-aveau voie să vorbească despre Mack? Vorbiţi despre alte subiecte, le spusese Sara, dar asta era foarte greu, pentru că Mack părea să fie implicat în tot ce se întîmpla în ultima vreme.

— ...şi felul cum m-au aplaudat, de parcă aş fi fost o actriţă adevărată pe Broadway, iar Sean nici măcar nu-i atît de important... Ce?

Mama ei gesticula cu mîna, iar Abby îşi dori să fi fost acolo şi Sara, ca să-i explice... atîta numai că, în prezenţa Sarei, Abby nu vorbea despre asemenea subiecte, ca Sean, pentru că mai curînd ar fi murit decît s-o lase pe Sara să afle despre problemele ei cu el, fiindcă atunci probabil nu le-ar

mai fi dat voie să se întîlnească, iar Abby ar fi murit dacă nu se putea întîlni cu...

— Ce? întrebă ea din nou. Nu înțeleg.

Mama ei se chinuia să scrie, iar Abby se ridică să citească: Fii mîndră.

— Să fiu mîndră, repetă ea cu voce tare. Vrei să spui, să am mîndria mea — dar o am, nu? Nu toată lumea o are?

Mama ei făcu o mică mișcare cu capul: Nu.

— Și dacă cineva te face să te simți prost, ce poți să faci? întrebă Abby. Sara zice că trebuie să te aperi, dar nu mă învață cum.

Tess ridică dintr-un umăr, ca pentru a spune: Vei învăța singură; ai tot timpul.

Sau, poate, voise să spună: Ce contează? Nu-i mare lucru.

Ori, de ce nu: Cum vrei; oricum, tot aia e. Numai să fii fericită.

Capitolul 6

— Fratele meu mi l-a dat! anunță mîndră Carrie.

Stătea împreună cu prietenii în curtea școlii, în recreație, privindu-i cum își dădeau din mînă-n mînă jurnalul mare, legat în piele maro închis, cu numele „Carrie“ gravat pe copertă cu litere aurii.

— *Doug?* întrebă neîncrezător Will Farish. Bine, dar e cam, cum să zic... cam scump...

— Nu, fratele meu Mack.

— Mack? Ăsta cine mai e?

— Ți-am *spus.* E *fratele* meu.

— Mai ai încă un frate? De cînd?

— Tocmai s-a întors din... dintr-o lungă călătorie, iar acum locuiește cu noi.

— Pe bune? Mișto. Cîți ani...

— E foarte... sexy, remarcă Martha Gold, plimbîndu-și degetele peste pielea scoarțelor cafenii ca și cum ar fi mîngîiat blana moale a unei pisici.

Sue Stone o privi cu dispreț.

— Nu-i pentru *teme.* Carrie, cu catastiful ăsta, ai să fii o scriitoare adevărată.

— Deja e o scriitoare adevărată, preciză Joanie Tavish. E o *mare* scriitoare.

— Cred că-i un tip extraordinar, fratele tău, comentă Brad Dorner, care-i telefona adesea lui Carrie seara ca să-l ajute la teme. Vreau să zic, mie frate-meu nu-mi cumpără niciodată așa ceva. De fapt, nici nu-mi cumpără nimic, de

nici un fel.

— Fratele tău e prea ocupat să alerge după fete, replică Joanie.

— Nu-i adevărat, ele aleargă după el.

— Fetele din liceu nu aleargă după băieți. Nici *eu* n-am să alerg, cînd o să fiu la liceu. Soră-mea e-n anul doi şi zice că pe-acolo nu-i nici un tip care să merite. Toți sînt nişte pici smiorcăiți şi cînd nu le faci chefurile, se bosumflă. Îgh! făcu ea, cu un fior de dezgust exagerat.

— Habar n-ai de nimic, încercă Brad s-o pună la punct, fără să-i vină-n minte o replică tăioasă mai devreme de cîteva ore, cînd oricum nu-i mai folosea la nimic.

— Am să-mi scriu aici toate povestirile mele! declară Carrie, atrăgîndu-le iar tuturor atenția asupra ei şi a jurnalului lucitor. Iar Mack vrea să le citească pe toate. Îl interesez foarte mult.

— Aş vrea ca şi pe fra... începu Brad, dar Trent Felsen i-o luă înainte:

— Cîți ani are?

— Douăzeci, răspunse Carrie prudentă, pentru că niciodată nu puteai şti ce-avea să întrebe Trent în continuare; era cam inadaptat şi mereu spunea tot felul de lucruri care-i făceau pe ceilalți să se simtă prost.

— Două*zeci?* repetă el, apăsînd pe a doua silabă. Şi chiar *îl interesezi?* Cu ce, cu mintea ta, sau cu *trupul tău feciorelnic?* se hlizi el, libidinos.

— Of, mai tacă-ți gura, Trent! îl repezi careva, în timp ce Brad căuta zadarnic un comentariu castic, iar Carrie, împurpurată în obraji, pleca grăbită.

Joanie şi alți cîțiva o ajunseră din urmă.

— Nu-i da atenție, îi spuse Joanie. Dacă maică-mea mi-ar da voie să folosesc cuvinte din patru litere, aş zice că-i un caca.

Carrie rîse slab.

— În fine, da' cum rămîne cu fratele tău? întrebă Leonora Yates. Vreau să zic, pare un tip aşa de cool; tare-aş mai vrea să-l cunosc.

— Să nu-i spui lui Trent, interveni Joanie. O să creadă că vrei să-l cunoşti în sens biblic.

— E flăcău? întrebă Barbie Vance, care mereu vorbea ca şi cum ar fi avut cea mai bogată experienţă sexuală din toată şcoala.

Obrajii lui Carrie se înroşiră din nou.

— De unde să ştiu eu?

— Dar *este* cool, nu? insistă Leonora. N-ai putea să mi-l prezinţi?

— Nu ştiu, răspunse Carrie, nefericită.

Susie îi veni în ajutor.

— Carrie e prea binecrescută ca să-ţi spună că nu l-ai interesa. De ce-ar vrea Mack să cunoască o fată de treişpe ani?

— Am paişpe, se lăudă Leonora.

— Oricît oi avea. Lui îi plac numai femeile mai mature, pot să pun pariu. Le aduce acasă, Carrie?

Fata clătină din cap, întrebîndu-se de ce s-o fi băgat într-o asemenea discuţie.

— Cînd e acasă, stă... stă doar cu noi, ştiţi, facem tot felul de lucruri.

— Cum ar veni...?

— Păi, gătim, mergem la cinema, ne plimbăm cu maşina, jucăm Monopoly... La Monopoly, e al dracu' de tot, da' zice că trebuie să-nvăţăm că aşa merg treburile în lume, că toţi sînt puşi să te căpăcească şi trebuie să-i arzi tu mai întîi, iar dacă-ncepe să-ţi pară rău pentru ei, încetineşti şi pierzi avantajul, şi atunci te-au ras.

Urmă o scurtă pauză, timp în care cu toţii îi asimilau

cuvintele. În cele din urmă, Will spuse:

— Sună de parc-ar fi Saddam Hussein.

— Nu-i adevărat!

— Ba mie aşa mi se pare. Vreau să zic, ţie-ţi *place* de el?

— Îl *iubesc!* E un tip minunat. E-ngrozitor ce spui tu, nici nu se compară cu Saddam Hussein. E foarte drăguţ, şi te distrezi aşa de mişto cu el, şi povesteşte cele mai interesante întîmplări, de prin călătoriile lui, înţelegeţi, din întreaga lume, şi i-a cumpărat lui Abby o maşină, şi pe urmă mi-a adus şi mie caietul ăsta...

— *O maşină?!?*

Toţi amuţiră dintr-o dată, stupefiaţi, la gîndul unei maşini. Abby nici măcar şaisprezece ani nu avea! Şi nu era nici Crăciunul, sau...

— Era ziua ei?

— Nu. I-a cumpărat-o pur şi simplu.

— *Mamă.*

— Ce-aş mai vrea să fie fratele meu, spuse Brad într-un tîrziu.

— Cum arată, Carrie? se interesă Joanie.

— Păi, e înalt şi atrăgător, şi blond, şi-şi ciufuleşte părul cînd se gîndeşte la ceva... E ca un prinţ, ştii, care apare de niciunde şi face să se întîmple tot felul de lucruri noi, şi spune poveşti fantastice...

— Ne-ai spus despre poveştile lui, o întrerupse plictisit Will, care nu prea credea în prinţii din basme. Şi altceva, ce mai face?

— Păi, lucrează... undeva. Nu ne-a spus unde. Dar cred că cîştigă o mulţime de bani, fiindcă ne cumpără toate lucrurile astea şi ne duce la filme şi restaurante, şi la îngheţată, uneori după ce luăm cina acasă, şi cumpără CD-uri, şi pentru el şi pentru noi, şi pe urmă...

— Şi chiar îţi *place?* insistă Will.

— DA! De cîte ori trebuie să-ţi spun? Îl *iubesc.* Ne distrăm tot timpul, fiindcă semănăm aşa de mult. Vreau să zic, ştii, chiar e fratele nostru, cu adevărat. Sara e altfel, fiindcă nu-i cu-adevărat sora noastră.

— *Ce?* ţipă Joanie. Nu e sora voastră? De cînd?

— Păi, ba *este,* dar nu cu adevărat. Nu *de tot,* aşa zice Mack. E sora noastră doar pe jumătate, pentru că a avut alt tată decît noi. Toţi avem aceeaşi mamă, dar tatăl ei, înţelegeţi, a murit, cum ar veni, şi atunci mama s-a măritat din nou şi ne-a avut pe Mack, pe Abby, pe mine şi pe Doug, aşa că noi sîntem o familie *întreagă,* iar Sara nu face parte din ea — adică, nu în *întregime.*

Brad părea îngrijorat.

— Nu mi se pare ca lumea, să ştii. Vreau să zic, locuieşte cu voi, şi vă poartă de grijă, adică, ştii, mereu ai zis că ea e şefa...

— Mie mi se pare de-a dreptul îngrozitor, declară Leonora. E ca şi cum n-aţi mai iubi-o.

— Ba o *iubesc!*

Carrie începu să plîngă, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— E minunată, şi întotdeauna am iubit-o!

— Sigur că da, spuse pe un ton ferm Joanie, venindu-i din nou în ajutor. Tot timpul vorbeşti despre ea, şi o iubeşti şi o şi *respecţi,* iar ea... înţelegi, ea vă e o mamă mai adevărată decît e propria voastră *mamă.*

— Mama *nu poate* să ne fie mamă! strigă Carrie înnebunită, simţind că totul scăpase complet de sub control. Ar vrea să fie, dar e *bolnavă!*

— Da, ştim şi noi asta, îi spuse Joanie, încercînd s-o liniştească. E-n regulă.

— Şi nu vreau să mai vorbesc nici despre Mack, nici despre Sara nici despre mama, nici... nici despre nimeni! se

tîngui Carrie. Mă duc în clasă.

— Oricum, era şi timpul, spuse Brad, uitîndu-se la ceas. Acuş o să se sune de intrare... uite... chiar... acum!

Se auzi soneria, iar Brad privi în jur triumfător — dar nimeni nu observase. Grupul pornise deja pe cărarea de cărămizi din jurul eleşteului, spre uşa mare a acelei aripi a şcolii. Carrie îi însoţea, cu capul în piept şi un sentiment de neputinţă. Cum putuse spune acele lucruri despre Sara? Începu să plîngă iar. Numai prostii făcea!

Doug, care alerga pe coridor, se opri brusc la vederea ei.

— Ce-ai păţit?

— Nimic.

— Da' plîngi!

— Ba nu plîng!

— Ba da!

— Am strănutat doar.

— Ai *strănutat?*

— Am guturai. Voi n-aveaţi desenul acum? Vezi c-ai să întîrzii.

— Bine, atunci ne vedem mai tîrziu, încheie el şi o luă la fugă, pentru a se strecura în clasă, unde toţi ceilalţi se aşezaseră la locurile lor şi-şi scoteau creioanele de cărbune.

Doug desena foarte bine în cărbune, aşa că ora de desen îi plăcea la nebunie. Cum să nu-ţi placă o materie la care te pricepi?

— Mă scuzaţi, mormăi el spre domnul Albert, în timp ce se aşeza lîngă colegul său, Jeff Vox. Sora mea avea nevoie de ajutor, aşa că m-am oprit ca să-i dau nişte sfaturi.

Domnul Albert înălţă din sprîncene, ca întotdeauna cînd nu credea pe cineva, dar nu făcu caz numai pentru o „prevaricaţiune“ una dintre expresiile favorite ale lui Doug, dintre toate cele pe care le învăţase vreodată de la domnul

Albert, insignifiantă și relativ inofensivă.

— Subiectul e o persoană care se teme, spuse el pe un ton blajin, iar Doug începu să lucreze preocupat, căci cel mai mult îi plăcea să deseneze fețe omenești.

Nu peste mult, domnul Sullavan se opri lîngă el, aplecîndu-se și scoțîndu-și ochelarii ca să-i studieze desenul.

— Excelent, Doug, e foarte, foarte bine, spuse el. Se vede clar cum tremură de frică, dar nu i se citește numai în ochi sau pe gură, ci pe toată fața, chiar și în unghiul... E un concept foarte matur, te felicit.

— Domnule Albert, spuse Doug, urmînd un sfat pe care i-l dăduse Mack, n-ați putea să-mi aranjați să expun într-o galerie?

— Într-o galerie. Vrei să spui, într-o galerie de artă, undeva în oraș?

— Exact.

— Ei, Doug, dar nu pot face asta. Ești foarte talentat, *foarte* talentat, și sigur îți vom selecționa unele lucrări pentru expozițiile de-aici, din școală, dar încă ești prea tînăr, înțelegi, în curs de maturizare...

— Ați spus că ăsta e un concept matur.

— Așa și este. Dar încă nu poți spune că ești un artist desăvîrșit, nu-i așa? Încă mai înveți, mai ai mult de evoluat, ani întregi în care să studiezi lucrările altor graficieni, să citești și să observi, pentru a învăța cît se poate de mult despre oameni și despre viață... Băiatul meu, vei fi un mare artist plastic cîndva, o prezic cu toată convingerea, iar atunci voi fi mîndru să spun că eu am fost primul tău profesor, dar vremea aceea încă nu a venit.

Doug se încruntă, apoi se aplecă peste desen. Mack îl considera destul de bun ca să expună într-o galerie; cu o seară înainte i-o spusese. *Mack* nu zicea că la zece ani era

prea mic şi imatur. Mack ştia că era un adevărat artist, ca un om mare.

* * *

În aceeaşi seară, însă, Sara îi dădu dreptate domnului Albert.

— Doug, iubitule, nu există prea mulţi desenatori de zece ani care să-şi expună lucrările în galerii; tu de cîţi ai auzit?

— Poate că eu sînt mai bun decît toţi ceilalţi.

— S-ar putea să fii, dar ai ajuns la acelaşi nivel cu cei de douăzeci, treizeci şi patruzeci de ani care în sfîrşit îşi pot deschide propriile expoziţii?

Doug se încruntă, la fel cum făcuse dimineaţa, la curs.

— Cred că nu, mormăi el, ridicînd din umeri.

Sara îl privi atentă, nedumerită că bătea atît de uşor în retragere — Doug, care de obicei lupta cu îndărătnicie pînă nu-i mai rămîneau argumente — însă chiar atunci pastele făinoase dădură în clocot, aşa că-l sărută scurt pe obraz şi se întoarse spre cratiţa de pe foc.

— Ce-ar fi să puneţi masa? propuse ea.

— Ce bine că eşti acasă! exclamă Carrie, care tocmai intra pe uşă, cu noul ei jurnal. Uite, uite, uite ce-am primit de la Mack! Aseară mi l-a adus, dar tu erai plecată, iar azi-dimineaţă ai plecat iar aşa de devreme...

Sara îşi şterse mîinile şi luă jurnalul.

— Ce frumos e, Carrie! E minunat. Un cadou foarte generos.

— Nu-i aşa? M-a văzut scriind în caietele alea oribile care se cumpără de la băcănie, şi a zis că povestirile mele merită un suport mai elegant. Chiar aşa a zis, îmi place mult cum sună: „un suport mai elegant".

— Cu siguranță că așa e. Un registru ideal în care să-ți scrii povestirile.

— Da, și poeziile, și... și gîndurile, pur și simplu. Știi, unul în care să scriu ori de cîte ori îmi vine.

— E prea mare ca să-l porți la tine tot timpul, observă Doug.

— Ba e perfect! se apără Carrie. Oricum, o să-l țin la mine pe birou, așa că atunci cînd îmi vine vreo idee pot s-o notez, iar mai tîrziu să fac din ea o povestire.

— Și cînd o să umpli toate paginile, ce-ai să faci? se interesă fratele ei.

— Am să-mi mai cumpăr coli. Copertele astea o să le păstrez toată viața. Ai nevoie de ajutor? o întrebă ea pe Sara.

— Sigur. Sîntem gata să ne așezăm la masă.

Carrie puse ușor jurnalul pe birou, în camera de micul dejun, și o ajută pe Sara să aducă mîncarea pe masă.

— Abby unde e?

— La un film, cu Sean, răspunse Sara. O să se-ntoarcă pe la nouă jumate, și se pare că și Mack e plecat, așa că voi doi o să rămîneți singuri, dar numai pentru vreo oră și jumătate.

— Chiar trebuie să pleci și tu?

— Am întîlnire cu un client care nu e în oraș decît azi. N-am să stau mult, vă promit.

— Îmi place cînd ești acasă...

Carrie îl privi pe Doug cum sorbea pastele făinoase cu zgomot, făcînd capetele să se agite prin aer și aruncînd în jur cu picături de sos.

— Ce scîrbos ești!

— Așa-s mai gustoase, mormăi el, cu gura plină. Și...

Înghiți, apoi își trase răsuflarea.

— ...pun pariu că de fapt Sara n-are întîlnire cu nici un

client. Precis iese iar cu zi-i-pe-nume...

Observă privirea tăioasă a Sarei.

— *Reuben,* pronunță el exagerat numele. Corect? E mai distractiv decît cînd muncești, nu?

— Cu siguranță, confirmă Sara, amuzată. Dar, din păcate, în seara asta chiar am de lucru. Un client foarte plicticos, și aș da orice ca să stau cu voi, nu cu el.

— N-ai prefera să stai cu Mack?

— Sigur că da. Clientul ăsta mă plictisește îngrozitor, dar n-am ce face. Așa că — repet — am să vin acasă cît pot de curînd posibil. Cel tîrziu la zece. Puteți să mă așteptați, dacă vreți.

— În *timpul săptămînii?*

— Ei, haide, Doug, doar citești în pat mult timp după ce-ar trebui să adormi, în fiecare seară.

Doug zîmbi, cu gura plină de paste făinoase.

— Pe-asta n-ar fi trebuit s-o știi.

— Reuben e un nume neobișnuit, spuse Carrie pe un ton judicios. Înseamnă „iată un fiu".

— *Ce?* exclamă Doug.

— Mai înseamnă și tineresc, entuziast, ambițios; lider și organizator înnăscut. Deci, chiar așa este, Sara?

Sara zîmbi, simțind însă și un mic fior de neliniște.

— Aș zice că da, din cîte știu. Nu sîntem prieteni de foarte mult timp.

— Mai înseamnă, proclamă dramatic Carrie, „care se cam teme de femei dacă nu le cunoaște foarte bine". Și *așa* este?

Sara rîse.

— Pe-asta unde Dumnezeu ai găsit-o?

— Pe Internet. Pe Internet le găsești pe toate. Deci, este sau nu este?

— N-am observat. Oricum, pare să se simtă foarte bine

cu mine.

— Probabil ştie să se prefacă.

Sara o privi lung.

— Carrie, nu te-ai gîndit la posibilitatea că s-ar putea să-i găseşti cîte un cusur fiecărui bărbat care pare să-mi placă?

După un moment de tăcere, Carrie întrebă veselă:

— Deci, cînd ajungem să-l vedem şi noi pe acest misterios Domn New York? Abia aşteptăm, să ştii; şi ar fi şi *cazul.*

— O să-l cunoaşteţi. Curînd, cred. Poate mergem împreună într-o excursie, în weekendul viitor. Apropo, acum nu locuieşte la New York; a cumpărat o casă aici, pentru un proiect pe care-l construieşte în vestul oraşului.

— Ce fel de proiect?

— Un cartier de locuinţe. De fapt, e de-a dreptul un oraş.

— Un *oraş?* Un *oraş întreg?*

— Aşa se pare. Case, magazine, şcoală, terenuri sportive, o bibliotecă... Aproape ca într-un oraş adevărat.

— I-auzi! murmură Doug, impresionat. Ce cool e! Putem să-l vedem şi noi?

— Acum nu prea e mare lucru de văzut; încă se mai fac planuri. Dar terenul e foarte frumos: iarbă şi flori, mulţi copaci, şi un rîu care curge prin mijloc.

— Bine, da' cînd au să construiască, *vom putea să vedem?* Cînd aduc macaralele şi buldozerele şi camioanele, şi toate alelalte, o să putem?

— Da.

— Îmi promiţi?

— Promit.

Sara se uită la ceas.

— Acum trebuie să plec. N-mi convine deloc, da' n-am

încotro. Aveți fursecuri și fructe la desert, după care vă rog să faceți curat. Și să vă faceți temele. Abby va ajunge acasă...

— ...la nouă jumate, completă Carrie. Sara, n-avem *nici o problemă.* Putem foarte bine să ne purtăm singuri de grijă; pe mine m-ai lăsat tot timpul să am grijă de copiii vecinilor.

— În casa asta nu e nici un *copil,* declară Doug cu glas sonor.

Sara rîse, sărutîndu-i.

— Am să sun, ca să mă asigur că Abby a ajuns cu bine acasă.

Sigur c-o să ajungă cu bine acasă, își mai spuse ea, în timp ce mergea spre Lake Shore Drive. Se duseseră la cinema, pe jos; probabil aveau să se întoarcă acasă cu mult timp înainte de nouă și jumătate.

* * *

— Ei, o să întîrzii și tu puțin, spuse nervos Sean. Care-i problema? O să te transformi într-un dovleac, sau ce? N-am mai fost singur cu tine de-o săptămînă și ceva. Mi-e *dor* de tine, cînd nu te am aproape.

Sîngele i se ridică lui Abby în cap la fel ca vinul pe care i-l dădea Mack cînd luau cina fără Sara; simți că i se înmuiau picioarele. Trase adînc aer în piept, iar cînd își găsi din nou graiul spuse:

— Nu pot, pur și simplu nu pot. Trebuie să duc mașina înapoi înainte ca Sara să se prindă c-am luat-o.

— *Nu știe?*

Abby clătină din cap,.

— Ei, bravo ție! Așa te vreau! Un spirit liber și independent. Și cum ai reușit s-o iei fără știrea ei?

— Era parcată dincolo de intersecție; știi ce aglomerată

e strada noastră...

Lăsă fraza în aer.

— Deci, dacă ajungi acasă înaintea ei, totul o să fie perfect.

După un moment de gîndire, Abby dădu din cap.

— Perfect.

— Iar ea ajunge acasă... cînd?

— Lucrează pînă la zece, dar Carrie şi Doug mă aşteaptă la nouă jumate.

Sean se uită la ceas.

— Fir-aş al naibii...! În fine, poţi să întîrzii puţin, şi tot să ajungi înainte de zece. Haide, frumoasa mea, zece minute pînă la lac, douăzeci de minute amoru', alte zece ca să ajungi acasă. N-o să întîrziem. Hai că se poate, haide, amorul ne aşteaptă şi pierdem timpul.

O trase grăbit pe Abby spre maşină şi o privi nerăbdător cum bîjbîia cu cheile. Abby ştia că Sean ar fi vrut să conducă el maşina, dar îi promisese Sarei că n-avea să lase pe nimeni la volan, şi voia să-şi respecte măcar una dintre promisiuni.

* * *

Parcul era cufundat în tăcere, aproape adormit. În clipa cînd Abby opri motorul, Sean o trase spre el, trăgîndu-i în jos decolteul puloverului pentru a-şi trînti gura umedă peste sînul ei. Abby avu senzaţia că se topea, deschizîndu-se, scufundîndu-se în el pînă nu-şi mai simţi deloc propria făptură.

— O, Doamne, gemu Sean şi, descheindu-şi fermoarul, îi forţă degetele să-l cuprindă; era rigid şi fierbinte, uriaş şi ameninţător. Abby, care făcea pentru prina oară aşa ceva, simţi dintr-o dată c-o lua cu ameţeli, şi că se rostogolea într-

un abis unde totul era necunoscut dar înspăimîntător; în gît i se ridică un suspin.

Şi apoi, dintr-o dată, în minte i se ivi din nou imaginea vie a mîinii ei, sub palma transpirată a lui Sean, frecînd viguros... Agrafa de lemn a Sarei. Şi, o dată cu asta, frica şi dorinţa se spulberară, iar Abby începu să rîdă isteric.

Sean se retrase smucit.

— Ce naiba !?

O împinse de lîngă el, trîntind-o cu coastele şi sînii peste volan, iar Abby gemu de durere. Văzu ochii lui Sean, plini de furie şi ură, gura schimonosită şi bărbia repezită înainte, iar cînd mîna i se ridică, se chirci, aşteptîndu-se la o lovitură. În schimb, Sean îşi trase fermoarul la loc, îşi înhăţă geaca de pe bancheta din spate şi deschise portiera maşinii.

— Fă păsărico, scuipă el, cu un glas pe care Abby nu i-l recunoscu. Curvă ordinară ce eşti, cine te crezi...?

Portiera trîntită îi acoperi restul cuvintelor. Lund-o la fugă, dispăru în întuneric.

Abby nu se mişcă. Respira gîfîit, sacadat, pînă cînd suspinul din gît îi plesni, făcînd-o să se repeadă afară din maşină, înnebunită, şi să vomite pe drumul neasfaltat din acel colţ liniştit al Parcului Lincoln.

Cînd se linişti, porni încet, ameţită şi fără nici o ţintă, pînă ajunse la zidul scund din jurul lacului. Mîzgălelile scrijelite pe pietre abia se distingeau în lumina slabă:

KEN O IUBEŞTE PE AL.

DRACU SĂ VĂ IA PE TOŢI.

BETTY & CATHY SE IUBESC.

HAI NEGRI.

EU Sînt DZEU.

DRAGOSTE GAY.

Am să mor, îşi spuse ea.

Era sigură că avea să moară, într-un fel sau altul. Sean

urma s-o ucidă. Sau, avea să i se frîngă inima, înainte.

Am trăit fericită cinşpe ani. Poate că atît am meritat.

Nu sînt o ființă bună; am mințit-o pe Sara şi am rîs de Sean.

Mai bine aş muri.

Sau aş putea să dispar.

Ca tata. Ca Mack.

Atunci aş putea trăi undeva incognito, şi să mă sacrific ca să ajut săracii, şi să-mi fie foame şi frig.

Începu să tremure. Probabil era foarte tîrziu. Nu putea să-şi vadă ceasul, şi dintr-o dată se gîndi la Sara, care-şi făcea griji pentru ea. *O, Doamne, nu fac decît să încurc lucrurile din ce în ce mai rău.*

Alergă înapoi la maşină şi răsuci cheia în contact. Ceasul se lumină imediat: arăta zece şi un sfert. Abby se frecă la ochi. Doar atît era? Păreau să fi trecut cîteva ore; avea senzația că îmbătrînise cu o sută de ani. Îşi scoase telefonul celular din poşetă şi, în timp ce pornea maşina spre ieşirea din parc, sună acasă.

Îi răspunse Carrie:

— Unde eşti? Sîntem îngrijorați!

— Sara a venit? întrebă Abby.

— Nu, a sunat şi-a zis că va fi aici pe la zece jumate. A întrebat de tine, şi i-am spus că încă n-ai venit acasă, şi s-a înfuriat. Unde eşti?

— În drum spre casă.

Încercă să se gîndească la o scuză simplă, care s-o liniştească pe Carrie, şi-şi aminti un lucru pe care Mack îl spunea mereu, făcînd cu ochiul: Jumătățile de adevăruri sînt mai bune decît minciunile: le ții minte mai uşor.

— M-am certat cu Sean, zise ea. Şi a... plecat, iar eu am stat un timp pe gînduri.

— V-ați certat nasol?

— Cred... că da.

— Deci, v-aţi despărţit?

— Nu ştiu... sau, mă rog... poate.

— Ţi-a frînt inima?

Abby începu să plîngă.

— O, sărmana Abby! exclamă Carrie. N-o să vorbim despre asta, ştiu cum pot trădările să zdrobească o inimă sensibilă...

— Termină! strigă Abby. Taci din gură!

Trînti telefonul pe podeaua maşinii şi-şi înghiţi lacrimile, în timp ce străbătea ultimele cîteva străzi pînă acasă. Acolo, fu nevoită să ocolească tot cvartalul pînă găsi un loc de parcare, şi în sfîrşit o luă la fugă pe jos spre casă.

Sara sosi zece minute mai tîrziu. Carrie şi Doug se uitau la televizor, în bibliotecă. Îi sărută şi se aşeză pe braţul canapelei.

— Abby e sus?

Carrie oftă cu jale.

— Cu inima frîntă. Sean a trădat-o, iar ea l-a părăsit pentru totdeauna.

Sprîncenele Sarei se înălţară.

— S-au certat?

— Păi, ea aşa a *zis,* da' ştii, vrea să salveze aparenţele, cum fac întotdeauna eroinele.

Doug ridică şi el privirea de pe bucata de săpun pe care o sculpta.

— Carrie inventează poveşti. Totuşi, în asta de-acum n-o să fie nici bătăi, nici vărsare de sînge, adăugă el cu tristeţe.

— Stingeţi luminile şi, hai, sus! îi chemă Sara. Sînt obosită, cum cred că şi voi sînteţi.

— Eu nu sînt, spuse Doug.

— Nu contează.

Sara îi aşteptă să stingă luminile şi televizorul, şi-i urmă pe scară. De ce nu pot avea probleme numai în weekenduri? se întrebă ea, bătînd în uşa închisă a camerei lui Abby.

— Pleacă! se auzi dinăuntru vocea fetei.

— Nici nu mă gîndesc, răspunse blajină Sara, aşa că mai bine deschide-mi, ca să nu mai pierdem vremea.

Urmă o pauză.

— Poţi să intri; nu e încuiat.

Sara deschise uşa.

— Eu nu dau buzna în camerele ale căror uşi sînt închise, ştii bine asta. Ai şi tu dreptul la linişte ta.

— Atunci, de ce-ai venit aici? Nu vreau decît să stau singură. În *linişte*.

Sara se aşeză în fotoliu, lîngă fereastra mare pe care Abby o decorase cu draperii de mătase în dungi de culoarea caisei şi a fildeşului.

— N-a fost o seară prea reuşită? întrebă ea.

Abby stătea aşezată pe pat, cu genunchii strînşi la piept.

Un timp, nu vorbi nimeni.

— S-a înfuriat pe mine.

— Din vreun motiv anume?

De astă dată, tăcerea fu şi mai lungă.

— Am rîs de el.

Sara dădu din cap.

— Băieţilor le e greu să înghită aşa ceva. Cred că nimănui nu-i e uşor — deşi, uneori, oamenii nu fac altceva decît să răspundă tot rîzînd.

— El n-a putut. Era...

Abby se opri, apoi oftă nefericită. N-avea cum să-i dea Sarei toate amănuntele.

Sara presupuse că era vorba de sex. Unde fuseseră?

Maşină nu avea — decît dacă lui Sean i-o împrumutase tatăl lui. Dar, înainte de a apuca să formuleze vreo întrebare, auzi telefonul, urmat de vocea lui Carrie:

— E Domnul New York al tău!

Ezită — dar Abby, uşurată (însă şi dezamăgită, pentru că într-un fel sperase ca Sara s-o iscodească, să scoată de la ea toată povestea cu forţa, apoi s-o consoleze, aşa cum avea atîta nevoie), spuse:

— E-n regulă, Sara. N-am nimic, serios, e-n regulă; du-te şi vorbeşte.

Şi, cu toate că ştia că ar fi fost mai bine să rămînă, Sara se duse în camera ei să răspundă la telefon, pentru că Reuben fusese pînă la New York în ziua aceea şi nu mai vorbiseră din ajun, iar în acel moment nu-şi dorea nimic mai mult decît să-i audă glasul. Pentru că, recunoaşte, îşi spuse ea; e mult mai uşor şi mai plăcut, în special seara, să vorbeşti cu Reuben, decît să te ocupi de problemele unei angoase romantice, probabil sexuale, proprii unei fete de cincisprezece ani.

Totuşi, după convorbirea telefonică reveni în camera lui Abby, pentru a discuta mai departe şi a-i spune că ea şi Reuben plănuiau să-i ducă pe toţi trei la Galena, să admire stelele, dar înainte de a ajunge acolo auzi soneria de la uşă, iar Carrie şi Doug alergară să răspundă, după care urcară în fugă scara.

— Sara, strrigă Carrie, te caută o doamnă, vrea neapărat să te vadă!

Urcă pînă la jumătatea scării, şoptind sonor:

— E aceeaşi care-a mai fost aici!

Dar Pussy Corcoran o urmase şi stătea la baza scării, cu privirea în sus, spre Sara, şi un zîmbet artificial pe buze.

— Am nevoie de dumneata, spuse ea.

Capitolul 7

— Nu ştiu ce aşteaptă de la mine, îi spuse Sara lui Tess peste cîtva zile, la micul dejun. Îmi tot apare la uşa din faţă, deşi i-am spus de-o duzină de ori să nu mai facă asta, şi se holbează la mine ca şi cum aş fi salvarea vieţii ei, spunînd că are nevoie de mine.

Tess arătă spre mîna stîngă a Sarei, care dădu din cap.

— E clar că-i e frică de bărbatu-său, dar mai este şi altcineva de care-i e frică, cineva care are nu ştiu ce fel de legătură cu soţul ei, poate că lucrează pentru el... Vorbeşte atît de vag, încît n-am nici cea mai vagă idee la ce anume se referă. De fapt, nici nu ştiu mai nimic despre el, dar ea vorbeşte mereu în contextul cunoaşterii unor lucruri pe care n-ar trebui să le ştie — le aude şi le ţine minte, şi am senzaţia că-i umblă prin hîrtiile de pe biroul din apartament — şi zice că Lew, soţul ei, tot menţionează cealaltă persoană în momente neaşteptate, ca şi cum ar fi vreun soi de armă pe care-ar putea-o folosi oricînd vrea. Azi-noapte a vorbit despre...

Tess îşi ridică încet ceaşca de cafea, cu o privire întrebătoare, dornică de detalii. Sara dădu din cap.

— Da, ne beam cafeaua în bucătărie, şi-mi vorbea. O oră întreagă a tot vorbit, ca o moară neferecată, despre coafeze şi cumpărături, şi că Lew o obliga să ducă înapoi la magazin lucrurile care lui nu-i plăceau, şi că ce greu e să ţii cameriste şi bucătărese cînd Lew vine cu atîtea pretenţii şi

se tot plînge şi aduce în ultimul moment musafiri la cină, inclusiv nu ştiu ce individ care ei nu-i place, ba chiar, s-ar putea să se teamă de el — poate că ăsta-i ăla, cum îi spuneam, „arma secretă". Şi e clar că Lew o acuză că-l spionează, că-i ascultă convorbirile telefonice, iar ea susţine că şi să vrea să-l spioneze, n-ar avea nici cea mai vagă idee cum, plus că nici n-o interesează ce face el toată ziua, şi chiar dacă ar interesa-o, Lew i-a spus foarte clar, încă din ziua cînd s-au căsătorit...

Tess făcu un gest.

— Acum patru ani, preciză Sara. A cincea căsătorie a lui, prima a ei. Are aproape cincizeci de ani, sau puţin peste, dar zice că înainte n-a avut niciodată o relaţie serioasă. E destul de atrăgătoare, dar aşa de pisăloagă... Oricum, Lew i-a spus clar că afacerile lui îl privesc numai pe el, iar ea n-are nevoie să ştie altceva decît că i se achită facturile.

Sara luă o îmbucătură din omletă, amintindu-şi zîmbetul fix şi ochii rugători ai lui Pussy.

— Pare să fie o căsnicie îngrozitoare, nu?

Tess îşi întoarse mîna într-un fel pe care Sara nu-l înţelese, pînă cînd văzu că arăta din nou spre inelarul mîinii ei stîngi.

— *De ce* a luat-o de soţie? N-am nici cea mai vagă idee.

Privi crengile pe care vîntul le legăna în dreptul ferestrei; ploaia aproape încetase. Cîntecul unei păsări intra prin gemuleţul de aerisire de la baza ferestrei.

— Pussy Corcoran va trebui să facă mari eforturi pentru a începe să creadă în ea însăşi, cred. I-am făcut cunoştinţă cu cinci directori de organizaţii non-profit. Toţi i-au spus că ar fi încîntaţi s-o primească în consiliile de administraţie, eventual să organizeze dineuri de binefacere, baluri teatrale, concerte... Activităţi care probabil i-ar plăcea şi ei. Te-ai fi aşteptat să se repeadă imediat. A părut într-adevăr

recunoscătoare, dar era şi distrată, şi habar n-am cît a înţeles din toate astea şi cît nu. Părea lipsită de orice voinţă, aproape îngheţată, ca şi cum nu şi-ar fi putut imagina că ar avea cea mai mică putere, orice-ar face — aşa că, de ce să-şi mai dea osteneala?

Clătină din cap, încet.

— Atît de mulţi oameni se simt neajutoraţi... murmură ea, cu gîndul la Pussy şi la Donna Soldana, ocazional Doug, Carrie şi Abby, care se luptau cu anii nesiguri ai maturizării, chiar şi ea însăşi, în momentele cele mai grele. Atît de mulţi se simt vulnerabili într-o lume prea mare şi complicată ca să aibă sens pentru ei. Şi pe urmă apare cît o brută ca Lew Corcoran, care e un om cu adevărat rău şi pare să nu se poată simţi bine decît făcîndu-i pe cei mai slabi decît el să se simtă şi mai mici, şi mai neînsemnaţi, decît sînt de fapt. Poate că şi el se teme la fel de mult ca ei, în fond; poate că e atît de brutal ca să se simtă puternic sau matur, sau amîndouă, însă asta-i cu atît mai rău: că distruge încredera altora în ei înşişi, ca să se simtă el mai mulţumit de sine. Cel mai dezavantajos tîrg, dacă vrei să ştii părerea mea. Vrednic de tot dispreţul.

Ridică privirea şi văzu că Tess se uita la ea cu lacrimi în ochi.

— Iartă-mă, se grăbi ea să se scuze, furioasă pe sine însăşi. Ştiu cît de neptincioasă te simţi, dar crede-mă că nu m-am gîndit la tine; la Pussy mă gîndeam. Tu eşti mai mîndră şi mai sigură pe tine ca ea, deşi trăieşti închisă într-un trup care nu vrea să facă ceea ce ai dori tu.

Tess întinse mîna, cu micul ei zîmbet pe jumătate, iar Sara i-o luă într-ale ei.

— Niciodată n-am vrut să te rănesc; te admir mai mult decît pe oricine. Toţi te iubim, şi-ţi mulţumim...

Mîinile le mai rămaseră o clipă încleştate, în timp ce-şi

zîmbeau una alteia, în tăcere.

— Aş vrea să poţi vorbi, reluă după un timp Sara. Aş vrea să-mi spui ce să fac. De unde pot eu să ştiu dacă tot ce fac pentru ei trei e bine sau nu? Cum hotărăsc părinţii ce să facă, ce să aleagă? De unde ar putea şti întotdeauna ce-i mai bine?

Văzu sprînceana mobilă a lui Tess înălţîndu-se cu o fracţiune.

— Ei, okay, nu ştiu întotdeauna. Dar prietenii mei care au copii, şi părinţii pe care-i văd la şedinţele de la şcoală, par mult mai siguri pe ei înşişi decît mă simt eu în cea mai mare parte a timplui. Tot încerc să-mi imaginez ce-ai face tu, dar mereu se iveşte cîte ceva nou, şi toate jaloanele dispar. Tu ai fost o mamă atît de minunată; n-aş vrea decît să mă pot măcar compara cu tine, aşa cum ai fost ca mamă.

Urmă un moment de tăcere. Apoi, ca şi cum ar fi luat o decizie, Tess arătă spre blocnotesul aflat mereu la îndemînă, iar Sara i-l dădu şi ridică pixul legat de el cu un lanţ subţire. Cu mare dificultate, Tess scrise: Mack.

Era pentru prima oară cînd îi recunoştea prezenţa, de cînd Doug îi dezvăluise reîntoarcerea, cu peste o lună în urmă.

Sara privi literele nesigure.

— Nu crezi c-ai fost o mamă bună pentru el? Dar nici el nu ţi-a fost un fiu bun. Era... dificil, din cîte-mi mai amintesc. Niciodată nu se gîndea la tine, sau la oricare dintre noi — numai de el însuşi îi păsa. Şi a plecat cînd i s-a năzărit, fără să-i pese de ceea ce se întîmpla cu noi.

Contemplă numele lui Mack pe foaia de hîrtie.

— Însă cred că s-a schimbat, continuă ea încet. Se pare că i-au lipsit toate lucrurile bune din familia noastră, iar acum le vrea înapoi. Are o slujbă, şi e acasă tot... sau, mă rog, cam jumate din timp, de fapt, dar aproape oricînd

trebuie ca eu să plec, le găteşte şi-i distrează, mai ales pe Doug şi Carrie, iar lui Carrie i-a dăruit un cadou minunat, un jurnal pentru povestirile ei. Acum am şi eu mult mai multă libertate, iar el mă ajută să plătesc tîrguielile şi întreţinerea...

Se opri, dîndu-şi seama pe ce ton forţat vorbea. Încerc prea tare s-o conving pe mama, şi pe mine însămi, că Mack s-a schimbat şi că totul e-n ordine.

Şi probabil că aşa şi este — atîta numai că...

Tess o privea atît de încruntată, pe cît îi permiteau muşchii feţei.

— Acum e cu totul altfel, urmă Sara, pe un ton voit vesel. S-ar putea să-l îndrăgeşti din nou. Ai vrea să-l vezi?

Urmă o lungă tăcere. Ochii lui Tess se umplură iar de lacrimi. Dădu din cap, mărunt dar ferm.

Sara trase adînc aer în piept. Nu avea idee dacă era o mişcare bună sau nu, dar o începuse, aşa că acum nu le mai rămînea decît să meargă pînă la capăt.

— O să aranjăm cît de curînd, spuse ea. Imediat ce-i aflu programul, am să te anunţ.

Apoi se ridică în picioare.

— Acum trebuie să mă duc. Mergem la Galena, cu Reuben. Vrei să te întorci în camera ta?

Mama ei dădu din cap, iar Sara împinse scaunul rulant pe coridorul cu pardoseală lucioasă.

— Vom sta peste noapte în Galena. E vacanţă, pînă începe Abby munca.

Văzu mîna lui Tess ridicîndu-se, într-un gest întrebător.

— Iartă-mă, credeam că ţi-a spus. Anul ăsta e consilieră a Lakeshore Day Camp. Doug va merge acolo în tabără, pentru încă un an, iar Carrie va fi la cursurile de vară, aşa că, slavă Domnului, au cu toţii ce să facă, în timp ce eu sînt la slujbă.

Tess oftă, în timp ce Sara o ajuta să se mute din scaunul cu rotile în fotoliul ei, după care o îmbrățișă și o sărută.

— Te iubesc.

* * *

Ajunse acasă tocmai cînd sosea și Reuben.

— Bună dimineața, o salută el, sărutînd-o.

Sara zîmbi.

— Ce e?

— Tocmai mi-am sărutat mama, de rămas-bun, iar acum te salut pe tine, de bun-găsit. E o dimineață foarte afectuoasă.

— V-am *văzut!* interveni Doug pe un ton acuzator, ieșind din casă.

Sara se aplecă să-l sărute și pe el.

— Azi e ziua pupăturilor. Unde ți-e rucsacul !?

— A, l-am uitat. Mă întorc într-un minut.

Ce ciudat, își spuse Reuben, după ce se urcară toți în mașină, pornind spre șoseaua de la apus, ce ciudat să aibă trei tineri pe bancheta din spate. Visase — de cîți ani? — să aibă o familie, să-și vadă copiii crescînd... Să le citească, să se plimbe cu ei, să meargă împreună în sute și mii de excursii... Să-i audă șușotind — exact așa cum auzea acum din spatele mașinii, după care Carrie se aplecă înainte atît cît îi permitea centura de siguranță.

— Reuben, o să fim aproape de orașul pe care-l construiești? Doug vrea neapărat să-l vadă.

— Și tu vrei! protestă Doug, indignat. Toți vrem.

Abby tăcea. Se uita pe fereastră, nefericită, convinsă că n-avea să-și mai revină niciodată. Ce treabă avea ea la Galena? Un orășel pe malul rîului, departe de Chicago, cu o

mulţime de case vechi — mare scofală! Avea de făcut un drum lung şi plicticos, împreună cu familia ei şi cu acest... străin. Nici măcar nu era chipeş, nu se compara cu Sean — dar ce conta cum arăta Sean? Oricum n-avea să-l mai vadă niciodată.

— O să facem un ocol, ca să trecem pe lîngă el, răspunse Reuben. Nu e mare lucru de văzut, doar un gard, însă veţi putea vedea cît de mult pămînt avem.

— Şi-o să mai venim cînd vor fi aici toate materialele de construcţii?

— Dacă el şi Sara or mai fi împreună, mormăi Abby.

— *Ce?* o întrebă Carrie.

Abby se adînci şi mai mult în canapea.

— Ştim cu toţii că ai draci, o mustră Carrie, da' nu e nevoie să fii aşa de nesuferită şi să te răzbuni pe nişte oameni nevinovaţi, purtîndu-te de parcă *toată lumea* n-ar avea ceva mai bun de făcut decît să se despartă.

— Mă rog, sînt destui oameni care se despart, răspunse blajin Reuben, după ce schimbă o privire amuzată cu Sara. Dar eu nu plănuiesc să plec nicăieri, ceea ce-i foarte bine, pentru că dacă m-aş hotărî să plec acum, aţi rămîne singuri, departe de casă, fără maşină. Oricum, uite că ne apropiem: vom coti pe un drum mai îngust, după care fiţi atenţi la un gard şi o cărare care duce în Carrano Village West.

— De ce n-o asfaltaţi? întrebă Doug, nemulţumit.

— Am discutat despre asta, dar am decis să lăsăm asfaltatul pe mai tîrziu; maşinile grele şi echipamentele pentru construcţii ar sparge asfaltul, şi-ar trebui s-o luăm de la început. Timp şi bani consumaţi de pomană.

Doug zîmbi radios. Reuben nu făcuse haz de întrebarea lui; o luase în serios. De ce nu puteau toţi oamenii mari să facă la fel?

— Gardul! strigă el, văzînd luciul unei raze de soare pe

oțelul lustruit. Uite-l! Da' oamenii ăia cine-s?

Reuben clătină din cap.

— N-am idee. Nişte excursionişti, poate, veniți să se uite la păsări?

— Dar au ceva în mîini, observă Carrie. Nişte pancarte. Excursioniştii n-ar avea binocluri, sau aşa ceva?

Oamenii stăteau adunați lîngă gardul înalt din plasă de sîrmă, tîrînd pancartele după ei sau ținîndu-le rezemate de umeri. Erau tineri şi bătrîni, cupluri cu bebeluşi în cărucioare, copii adunați în grupuri mici, adolescenți pe skateboard-uri, un invalid într-un fotoliu rulant. Se dispuseseră pe un şir lung de cîteva zeci de metri, paralel cu gardul, iar cînd maşina se apropie, Doug începu să citească inscripțiile de pe pancarte, cu voce tare.

NU NU NU CARRANO!!!
DENSITATEA DISTRUGE
JOS CARRANO — NU BETON PE JOS
CONSTRUCTORI + BULDOZERE = BANDIȚI
IARBĂ, NU ASFALT

— Ia uite! şopti Doug, impresionat. Vorbesc despre oraşul vostru.

— Nu vă vor aici? întrebă şi Carrie. De ce?

— Nu ştiu, răspunse încet Reuben, privind cu ochii îngustați cum un car de reportaj W.G.N. Channel 9, cu o parabolică pentru satelit pe capotă, se apropia în viteză şi oprea lîngă demonstranți. Dar cineva a anunțat şi televiziunea...

Încă o maşină cu antenă parabolică — N.B.C. CHANNEL 4 CHICAGO — apoi o a treia W.B.B.M.-T.V. CHANNEL 2 EYE ON CHICAGO — îi depăşiră şi parcară lîngă prima.

— Nenorociții, mormăi furios Reuben.

— Cine? strigă Doug.

— Încă nu știu. Așa, în general, adăugă el mai calm. Îmi pare rău, îi spuse Sarei, dar trebuie să aflu ce se întîmplă. Dacă nu te deranjează, am să întîrzii cîteva minute...

— Stai cît timp ai nevoie. Nu te-a anunțat nimeni? De obicei, se face publicitate.

— De data asta, nu.

Avea gîtlejul comprimat de furie, ceea ce-l făcea să pronunțe cuvintele sec, sacadat.

— Cine-a organizat treaba asta — a planificat-o, a pus să fie vopsite și distribuite pancartele, a chemat presa — știe meserie și lucrează discret, ceea ce înseamnă disciplină și experiență. Mă duc pînă acolo. Voi ce vreți să faceți în timpl ăsta?

— Vin și eu cu tine! țipă Doug. Niciodată n-am mai văzut așa ceva în persoană. Vreau să zic, înțelegi, la televizor da, dar nu și în *realitate.*

— Și eu vreau să mă duc, spse Carrie. Am să scriu o povestire despre asta. Cum ar veni, că cineva și-a speriat vecinii cu o poveste, și i-a pus să demonstreze, și pe urmă a dispărut, iar vecinii au transformat demonstrația într-un picnic, mulți dintre ei atunci s-au cunoscut prima oară și s-au împrietenit, și toată lumea a fost mulțumită.

— Și de ce să vrea să-i sperie? întrebă Doug.

Carrie ridică din umeri.

— La asta încă nu m-am gîndit. Poate era un soi de criminal și voia să-și construiască o clădire în care să... ei, înțelegi, să ascundă comorile pe care le fura, sau să falsifice bani, sau poate să împacheteze marijuana în pungi din-alea cum au elevii la școală... Cam așa ceva. Scriitorii nu se pot gîndi la toate în același timp, să știi.

— Abby? întrebă Sara. Vrei să vii cu noi? N-o să

dureze mult, aşa că dacă preferi să stai aici, e foarte bine şi aşa.

— Vin şi eu.

Abby privise mulţimea fără curiozitate, pînă la apariţia carelor de reportaj de la televiziune. Atunci, se însufleţise dintr-o dată. Nici în ruptul capului n-ar fi rămas în maşină, invizibilă şi neluată în seamă de nimeni, cînd erau prin apropiere camere de televiziune.

— Poate că nu i-a speriat, spuse Doug, în timp ce porneau în lungul drumului. Vreau să zic, poate le-a promis bani, sau altceva la fel...

— Nu-i rea ideea, încuviinţă Carrie, cu generozitate. Am să mă gîndesc.

— Şi, cine ştie? îi spuse Reuben Sarei, mergînd cu ea înaintea celorlalţi. S-ar putea ca răspunsul să fie cel pe care l-a găsit Carrie.

Sara zîmbi.

— Cunoşti, întîmplător, vreun hoţ care are de ascuns comori furate, şi ar construi o clădire nouă pentru asta?

— Nici unul. Dar nici nu cred că mi-ar da mie raportul, replică Reuben, luînd-o de mînă.

— Se ţin de mînă! şuieră încet Doug.

— Şi? întrebă Carrie, ca şi cum în fiecare zi ar fi văzut cîte un bărbat luînd-o pe Sara de mînă. Sînt prieteni.

Abby nu comentă, amintindu-şi de vremurile cînd şi ea avusese pe cineva care s-o ţină de mînă.

Reuben şi Sara schimbară o privire scurtă, amuzată.

Indiferent despre ce era vorba, Reuben ştia că putea să se descurce. N-ar fi fost prima oară cînd o mare construcţie întîmpina opoziţi, dar la River Bend el şi Iasiah avuseseră mai puţine probleme decît de obicei, cîştigînd aprobarea primarilor, consiliilor municipale şi şefilor de poliţie din oraşele învecinate, a preşedinţilor de cluburi şi alte

organizații care aveau un cuvînt de spus în afacerile civice, și, a ziarelor locale care se entuziasmaseră imediat. Așteptaseră aprobarea finală — un vot din partea consiliului municipal al orașului adiacent, River Bend, să anexeze Carrano Village West — după care comitatul avea să le dea lotul în primire, și puteau începe lucrările.

Acum, însă, mai era și altceva. Reuben îi spusese Sarei despre două scrisori trimise ziarului *Chicago Tribune,* ceea ce putea sugera că cineva organiza opoziția în culise. Dacă oamenii prezenți acolo, o adunătură pestriță, fuseseră convinși să vină, toată situația se schimba.

Între timp, demonstranții se înmulțeau. Apărură și niște polițiști, care se dispuseră la distanțe egale pe marginea drumului, privind spre oamenii care veneau cu mașinile din orașele învecinate și-și ocupau locurile în rînd, arătînd de la un minut la altul tot mai puțin pestriți și mai organizați. Rîzînd și conversînd, îmbrăcați în blugi și pantaloni scurți, treninguri și haine de grădinărit, aduceau cu ei bannere și pancarte. Un băiat își ținea coada pancartei rezemată pe umăr, ca și cum ar fi fost o pușcă.

SALVAȚI PREERIA

Un altul și-o legăna ca și cum ar fi dat după muște.

CONSTRUIȚI PARCURI PENTRU POPOR

Reuben clătină din cap.

— Ar trebui să se înțeleagă. Să decidă cum pot face și una, și alta.

Șirul trecea acum de colț. Oamenii din față nu păreau gata să pornească; toți stăteau liniștiți în soarele cald de iunie, vorbind cu însuflețire de parcă tocmai s-ar fi întîlnit

în piață.

— Ce așteaptă? se întrebă Sara.

Apoi se întoarse spre reporterii și operatorii care coborau din mașini.

— Păi sigur că da! Ce altceva? În zilele noastre, dacă n-ai public nu faci nimic. Reuben, s-ar putea ca asta să fie o publicitate teribilă.

Reuben dădu din cap.

— O s-o contracarăm.

Ajunseră în partea din față a șirului, unde Sara văzu trei femei care purtau șorțuri — *Șorțuri? De parcă tocmai ar fi ieșit din bucătărie, lăsîndu-și oalele pe aragaz cît dădeau o fugă pîn-la demonstrație și-napoi. Ce spontan! Ceea ce putea fi exact aparența dorită de cineva anume* — și doi băieți care ținea un banner cu inscripția:

DUMNEZEU A FĂCUT PREERIA
ȘI A VĂZUT CĂ ERA BINE.

Băieții o văzură, iar unul dintre ei ridică din umeri, semn că nu era ideea lui. Aveau vreo paisprezece ani, și zîmbiră conspirativ, începînd să fîlfîie viguros bannerul, sub forma unui tango sexy și pervers.

— *Hola!* strigă unul dintre ei în timp ce se învîrteau în mijlocul unui cerc de privitori care se amuzau, făcînd comentarii sugestive, pînă cînd băieții se prăbușiră, gîfîind de rîs.

— Ce naiba v-a apucat, măi băieți? îi întrebă severă o femeie în altă. Ce sîntem aicea, la circ, sau la miting?

— Care miting, că nu mergem nicăieri, replică unul. Ne *plictisim,* mamă, ai zis c-o să fie distractiv, da' nu se-ntîmplă nimica.

— Nu vedeți camerele de televiziune? Vreți s-apăreți

diseară la ştiri dansînd ca două fîţe? Idioţilor! Hai, sus cu voi, într-un minut pornim!

Reuben aşteptă în spatele ei, pînă cînd femeia se întoarse.

— Putem sta de vorbă un minut?

Femeia îl măsură cu privirea.

— Sînteţi reporter?

— Da, minţi el simplu, începînd să caute prin portofel. Legitimaţia mea de presă...

— Lăsaţi, că nu-i nevoie, îl linişti femeia cu un gest, privind în jur. Da' cameraman n-aveţi?

— Vine şi el în cîteva minute, e mai încolo puţin. Văd că aţi format o coloană destul de lungă. Cam cîţi oameni aţi zice că sînt aici?

— A, vreo cinci mii, mai mult sau mai puţin...

Sara numără repede o duzină de oameni din apropiere şi făcu un calcul aproximativ. Trei sute, cel mult patru. *Dar tot destul de mulţi ca să atragă destulă atenţie.*

Reuben dădu din cap, cu seriozitate, în timp ce făcea însemnări într-un carneţel.

— Şi dumneavoastră sînteţi şefa?

Femeia rîse.

— Nu, eu sînt doar mama puştiului de-acolo. Da' cunosc pe toată lumea. Puteţi să mă întrebaţi orice, nu e nevoie să mai vorbiţi şi cu altcineva.

Reuben dădu iar din cap. O observă pe Sara începînd să se îndepărteze.

— Ai putea să vii şi tu aici.

— Nu, vezi-ţi de... interviu. Eu aş dori să vorbesc cu unii dintre oameni.

În timp ce Sara îl saluta pe unul dintre demonstranţi, Reuben se întoarse din nou spre femeie.

— Iar numele dumneavoastră este...?

Femeia scoase un ruj, pe care şi-l trecu peste buze cu un gest expert.

— Charlie Donavan. De la Charlotte, dar nimeni nu mi-a spus vreodată aşa, decît părinţii mei, Dumnezeu să-i odihnească. Ziceau că suna ca un nume de prinţesă. Eu le-am spus că parcă era numele unui oraş, rîse ea.

— Sau al unui deşert, murmură Reuben. Şi cine a organizat marşul ăsta? E foarte impresionant.

— Nu-i aşa?

Charlie Donavan privi cu satisfacţie în lungul şirului, oprindu-se un moment cu ochii spre Sara.

— Cine l-a organizat? Nu ştiu. Vreau să zic, ştiu, da' nu ştiu... Înţelegeţi ce vreau să spun?

Reuben clătină din cap.

— Păi a venit un tip, un puşti, la vecinul meu — Ted îl cheamă — şi i-a zis că-l ajută să facă rost de pancarte şi bannere, şi de toate, dacă vrem să protestăm contra la satu' ăsta, cum îi zice... Carrano, aşa. A zis că dacă ne-adunăm destui, îi putem sili să-l facă foarte mic, sau să nu-l mai facă deloc.

— Şi de ce să nu-l mai facă? întrebă Reuben, scriind în carneţel.

— Păi, ştiţi, vin aşa de mulţi oameni, şi maşini, gunoiere, pompieri, poliţie... Şi n-au să primească decît familii tinere! Nu v-a spus nimeni asta? *Nimic decît puştime.* Nici măcar un bunic, acolo, de sămînţă. Ştiţi ce-o să se întîmple cu impozitele noastre, ca să plătim pentru toate şcolile alea noi? Toţi banii o să ni se ducă numai pe impozite, şi noi ce-o să putem face? Nimica, naibii, ăsta-i adevărul!

— Dar veţi avea servicii poliţieneşti şi de pompieri mai bune decît acum, replică Reuben, şi şcoli mai bune, deoarece cu cît e mai întinsă şi mai diversificată zona, cu

atît devine mai atrăgătoare pentru profesori. Şi veţi avea acces la toate, pe gratis — sală de sport, piscină, terenuri de tenis, săli de şedinţe — tot ce acum nu există în zona asta.

Ochii femeii se îngustară.

— Dumneata eşti şefu'?

— Asta sînt cîteva dintre argmentele pe care le-am auzit în favoarea proiectului.

Femeia stătu un moment pe gînduri.

— Atunci, aşa o fi... Nouă nu ne-a zis nimeni nimic de toate astea. Piscină? O vorbă n-am auzit. Da', *ia stai o clipă.* Ai spus diverse, nu? Ştiu eu ce-nseamnă asta, înseamnă oameni pe care nu-i vrei, ca întotdeauna. Plătim nişte impozite de nu mai avem ce mînca, şi ne pomenim cu *african-americani* — să mori de rîs, sînt ăştia africani cum sînt şi eu! — şi *mexicani,* şi nici măcar nu vorbesc engleza, aşa c-o s-ajungem să plătim pentru ore de *engleză* în şcoli *americane.* Şi evrei, probabil. Tipu' care-a pus la cartier numele după al lui, Carrano, îl cheamă *Isaiah.* Îl dă de gol. Vă zic eu, treaba asta nu face decît să *distrugă* peste noapte un cartier civilizat, atîta face.

Reuben se strădui să-şi păstreze o expresie neutră.

— Asta înseamnă că veţi organiza mai multe demonstraţii?

— Exact, exact. Puştiul ăsta care l-a ajutat pe Ted să pregătească totul, a zis că trebuie să fie un efect cumulativ, înţelegeţi, aşa că deja fac planuri pentru următoarea. Cică-i ca un virus, dacă-i lăsăm să construiască aici, au să se răspîndească, înţelegeţi, ca un virus, şi destul de curînd o să plătim pentru toţi străinii ăia care vor da buzna aici. Şi operatorul ăla unde-i? Trebuie să plec, în cîteva minute pornim.

— Cine-a zis? întrebă Reuben.

— Poftim?

— Cine-a spus că porniți în cîteva minute?

— A... Nu știu, doar că e ora.

— Pe Ted cum îl mai cheamă?

— Ted Waszenski. Da' n-aveți nevoie de el, v-am spus e totul.

— Și e de aceeași părere că n-aveți nevoie de diversitate?

— Ascultați, *nimenea* n-are nevoie d-aia, nici dumneavoastră n-aveți, pe pariu. Doar vreți să vă *cunoașteți* vecinii. Vreți să trăiți în *siguranță.* Diversitatea înseamnă toți în aceeași oală, nu? Asta distruge distructiv un oraș civilizat. Sună bine, nu? Mie zău că-mi place. Am s-o scriu pe-un banner, pentru data viitoare; dă bine la televizor, nu?

Reuben se încruntă. *Frazele astea nu de la Ted le știe, sînt sigur, ci de la puști, cine-o mai fi și ăla, tipul cu lozincile... Catalizatorul.*

— Acuma zău că trebuie să plec, spuse Charlotte. Unde naiba vi-i operatorul?

— N-am idee. Dar o să apară el, și atunci am să-i spun să vă caute.

— Charlie Donavan.

— Am reținut.

— Și să apară un reportaj despre mine.

— Am să mă străduiesc.

Reuben se uită în jur și o văzu pe Sara, care era mai aproape de el decît se așteptase.

— De obicei nu mint, spuse el. Dar dacă ziariștii pot să deformeze uneori adevărul, cred că și antreprenorii imobiliari au același drept.

Sara dădu din cap.

— Pari să înveți repede.

Urmă o pauză. Dacă era rîndul lui să aștepte o aprobare, nu primi nici una.

— Copiii unde-s? întrebă Reuben într-un tîrziu.

— Umblă încoace şi-ncolo, se uită la oameni. Le-am spus că ne întîlnim aici, peste...

Îşi consultă ceasul.

— Chiar acum, de fapt.

Un reportrer de televiziune şi un cameraman se apropiară de ei.

— Ăştia-s adevăraţi, murmură Reuben.

— Sînteţi Reuben Lister, spuse reporterl. V-am văzut fotografia cînd a fost anunţat proiectul Carrano Village West. Aveţi un minut să stăm de vorbă?

— Eu mă duc să-i găsesc pe ceilalţi, spuse Sara, şi plecă, în timp ce reporterul punea deja primele întrebări, sub privirile curioase ale cîtorva demonstranţi.

Tocmai ajunsese la capătul coloanei, cînd apăru şi un elicopter, zburînd pe deasupra manifestanţilor. *Un elicopter, pentru un mic marş spontan care nici măcar nu fusese adus a cunoştinţa presei?* Apoi îşi aminti ce-i spusese Reuben. *Bine pus la punct, într-adevăr!*

Din capul coloanei, începură scandările, străbătînd-o pe toată lungimea, ca un val. Sara îi găsi pe Abby, Doug şi Carrie uitîndu-se cu gura căscată, în timp ce demonstranţii cîntau zgomotos:

— Nu... nu... nu... Carrano! Nu... nu... nu... Carrano!

Reuben era în locul unde-l lăsase, stînd cu spatele spre demonstranţi, negru de furie.

— Nu stăm şi la discursuri, anunţă el. Plecăm de-aici chiar acum.

— De ce? vru să ştie Doug.

— Fiindcă mi-a fost de-ajuns! se răsti Reuben. M-am săturat pîn-aici de toţi aceşti...

— Eşti supărat pe noi? întrebă băiatul, cu voce mică. Ştiu că n-am venit înapoi cînd a spus Sara...

— Reuben nu e... începu Sara.

— ...*cretini* fanatici, încuiați, meschini, răi și *proști.*

— De-ajuns, îl temperă Sara, să mergem la mașină.

Porniră în tăcere. Sara ținea brațul peste umerii lui Doug, și-l simțea tremurînd.

Pe drum, îl dirijă pe Reuben, cu ajutorul hărții.

— Și ce altceva a mai spus Charlotte? se interesă ea.

— Sînt împotriva creșterii impozitelor, aglomerației, negrilor, evreilor, mexicanilor — a tuturor celor care nu-s ca ei. Dar mi s-a părut foarte ciudat că a folosit două fraze care păreau complet necaracteristice pentru ea. O dată, a spus că în Carrano Village nu va veni nici măcar un bunic de sămînță. E o figură de stil cum obișnuiesc unii oameni să folosească, dar nu în *stilul ei.* Apoi, o frază despre care a zis că i-a plăcut — ceea ce înseamnă c-o auzise de la altcineva — despre prea multe soiuri de oameni, care distrug distructiv un oraș civilizat. Din nou, o expresie stranie pentru ea.

Sara se încruntă.

— Mack vorbește așa, spuse Carrie.

Reuben o privi pe Sara.

— Fratele tău?

— Da.

— Mi se pare cam tras de păr...

Făcu o pauză.

— Ție nu?

— Ba da.

— Carrie! strigă Doug. Uite caii! Aleargă în *galop!* Fără să-i călărească nimeni!

— Fabulos...! șopti Carrie. Abby, *privește!* Sînt așa de *frumoși!* Haide, *uită-te.* Ai nevoie de frumusețe în viața ta, mai ales acum.

— De unde știi tu de ce am eu nevoie?

— Pentru că am *empatie*. Eu sînt *scriitoare*. Frumusețea ajută la suferințele tragice. Repede, uită-te, aproape că nu se mai văd...

Sara și Reuben schimbară un zîmbet.

— Puțin mai mult dramatism decît mă așteptasem pe ziua de azi, murmură el.

Mai tîrziu, Sara avea să-și amintească după-amiaza aceea ca pe începutul unui moment perfect din timp. Douăzeci și patru de ore de armonie și rîsete, și mici plăceri pe care le-ar fi păstrat ca pe niște comori, pentru totdeauna, dar aveau să-i fie șterse din minrte imediat după întoarcerea acasă, în după-amiaza următoare. Însă pînă atunci, totul era scăldat într-o lumină magică, aurie.

Hotell era o moară renovată, cu restaurant care dădea spre Mississippi. Cele cinci camere ale lor ocupau tot etajul întîi, de o parte și de alta a coridorului. Abby ridică din sprîncene cînd descoperi că luaseră cinci camere, nu patru. Din ușa camerei sale, întrebă neîncrezătoare:

— Tu și Reuben nu stați în aceeași cameră? Vreau să zic, ce demodați sînteți... Vreau să zic, nu e nevoie să faceți asta pentru noi; toți știm... Vreau să zic, pînă și Doug știe... înțelegi...

— Că ne culcăm împreună? întrebă Sara. Și tu de unde știi asta, mă rog?

Abby roși.

— Păi, fiindcă... toți fac la fel. Cînd se iubesc, vreau să zic. Iar tu și Reuben arătați de parcă... înțelegi... de parcă ați fi îndrăgostiți.

— Toți? repetă Sara.

Obrajii lui Abby se înroșiră și mai intens, în timp ce-și muta privirea.

— Eu, nu, mormăi ea. Vreau să zic, știi, cei mai mulți oameni. Oricum, oameni în toată firea, care pot... să-i *facă*

față. Nu de *mine* ziceam.

Sara o cuprinse pe după umeri, strîns.

— Mă bucur că gîndești așa. E greu, cînd ești tînăr, să înțelegi cu cît înseamnă sexul mai mult decît simplu sex. Sînt atîtea probleme de rezolvat...

— De la tine știu.

— Da, dar nu întotdeauna știm cîte din ele lasă urme de durată.

Abby strînse buzele, pentru a n-o întreba dacă ea și Reuben se culcau cu adevărat împreună. Nu era treaba ei.

Pînă la cină, se mai liniști, și fu chiar și ea surprinsă să constate cît de bine se simțea. Reuben făcea niște jocuri de cuvinte foarte amuzante, și le povestea despre New York. Apoi Doug alergă sus și aduse o sculptură din lemn de balsa pe care o făcuse chiar înainte de cină, un iepure chircit pe o piatră, speriat, ca aceia pe care-i văzuseră pe marginea drumului.

— Ce crezi, mi-ai putea aranja să deschid o expoziție? întrebă el, în timp ce Reuben învîrtea iepurele între degete, admirîndu-l.

— O expoziție? Mă îndoiesc. Proprietarii de galerii sînt oameni prudenți; nu primesc aproape niciodată artiști necunoscuți.

— Toți sînt necunoscuți la început, spuse Carrie. Pînă și Picasso a fost.

— Pînă și Picasoo, îi dădu dreptate Reuben. Dar el a studiat ani de zile în școlile de arte și la Academia Regală din Spania, și a fost sărac și necunoscut, pînă cînd oamenii au început să-i cumpere tablourile. Iar unii dintre cei mai celebri artiști ai lumii au expus mai întîi în baruri, magazine sau restaurante, oriunde găseau un patron dispus să expună un tablou sau o sculptură — adesea în schimbul unor mese — și, dacă nu-l găseau, își improvizau expoziții pe trotuar.

Şi pe urmă, cînd cîţiva oameni au început să le cumpere picturile, şi s-a răspîndit vestea că se întîmpla ceva special, i-au „descoperit" şi proprietarii de galerii. Majoritatea patronilor de expoziţii preferă fie vagonul al doilea sau al treilea după locomotivă, nu primul, în caz că le sînt înşelate aşteptările.

— Şi dacă le sînt înşelate aşteptările, ce se întîmplă?

— Se simt prost şi pierd nişte bani. Dacă te numeşti expert în arte, aşa ceva e inacceptabil.

— Eu cunosc pe cineva care-mi poate aranja să expun într-o galerie, spuse Doug.

Sprîncenele lui Reuben se înălţară.

— Pe un proprietar de expoziţie?

— Nu, dar... are cunoştinţe şi relaţii.

— Atunci, cred c-ar trebui să-i ceri să şi le folosească. Am să vin şi eu la vernisaj.

După un moment, Doug dădu din cap, aproape fără tragere de inimă...

* * *

— ...ca şi cum, comentă Sara în aceeaşi seară, stînd pe verandă cu Reuben, n-ar vrea să pună la încercare acea persoană-minune, de teamă că n-o să meargă.

— Şi ai idee cine e persoana?

— Cred că Mack. Îi umple capul cu tot felul de fantezii, ca să-şi joace rolul de tătic mare şi bun. Şi admirat. Şi iubit.

— Şi este admirat şi iubit?

— Carrie şi Doug mor după el, cred, sau poate sînt doar fascinaţi. Despre Abby, n-am idee ce părere are.

Clătină din cap cu tristeţe.

— Iar încep; îmi pare rău. Nu te interesează poveştile lui Mack, nici chinurile mele în legătură cu el, dar fac ce fac

şi pînă la urmă iar aduc vorba despre toate astea. Hai să schimbăm subiectul.

Reuben o cuprinse cu braţul.

— Ţi-a trecut prin minte că mereu aduci vorba fiindcă te fac eu s-o aduci?

— Mi-a trecut, însă chiar dacă e adevărat, n-ar trebui s-o las eu să se întîmple. Ai destule pe cap şi fără problemele mele de familie. Ce-ai de gînd să faci în privinţa demonstraţiilor de la şantier?

— Am să vorbesc cu liderii. Am să fac cunoştinţă cu Ted, după care Isaiah şi cu mine vom discuta cu el şi cu ceilalţi.

— Crezi că s-ar putea ca şi vecinii să aibă dreptate?

— Adică, motive legitime de nemulţumire.

— Să zicem, de îngrijorare.

— Da. Ştiu că au. Dar am trimise flyere la toate adresele din zonă, în care am arătat clar ce planuri avem, şi cum vom evita unele dintre problemele de care se plîng ei acum. Totul a fost pe faţă; au avut la dispoziţie luni întregi în care să răspundă, şi nimeni n-a scos o vorbă.

— Eşti sigur că au citit flyerele?

— Cred că le-au citit; e cartierul lor, aşa că de ce să nu le citească? Şi ce altceva am fi putut face? S-o luăm la picior pe străzi, ca să ne asigurăm că citesc cuvînt cu cuvînt? Asta nu e responsabilitatea noastră, ci a lor — să fie atenţi măcar la ce se întîmplă în curtea din faţa casei.

Era tot mai furios, sau îşi lăsa furia care clocotise mocnit toată ziua să iasă abia acum la suprafaţă.

— Sînt aşa de absorbiţi de vieţile lor proprii, încît nu mai văd lumea din jur; e prea mare, prea complicată şi prea ambiguă, şi nu le place. Lor le plac lucrurile mici şi simple. Pe celelalte le ignoră, fiindcă s-ar putea să fie prea grele pentru creierele lor mărginite.

Sara se îndepărtă de brațul lui.

— Atunci, de ce-au ieșit în stradă, ca să demonstreze îngrijorați de ceea ce se va întîmpla?

— I-a ațîțat cineva.

Era atît de absorbit, încît nici nu observă că Sara se distanțase de el.

— Sînt influențabili, iar cineva a folosit o mulțime de cuvinte răsunătoare, pînă i-a întărîtat și i-a făcut să se ridice din fotolii. De mai multe ori, asta-i clar; Charlotte a spus că plănuiau deja demonstrația următoare. Așa că trebuie să ne descurcăm cu ei. S-o luăm de la zero, să vorbim în paragrafe scurte, eventual să dăm și cu barosul, pîn-o să le intre bine-n capete.

— Credeam, spuse Sara după un moment, că-ți plac oamenii.

Surprins, Reuben se întoarse spre ea.

— Dar îmi plac!

— Întotdeauna?? Sau numai atunci cînd nu-ți stau în drum?

Cîteva momente, domni tăcerea.

— Ai avut o viață așa de ușoară, încît nu ești obișnuit cu opoziția?

— Nu... Da... De fapt, mult timp mi-a fost ușor, mult mai ușor decît majorității oamenilor. Aveam o familie puternică și iubitoare; și încă mai e așa și acum. Nu flămînzeam niciodată; niciodată nu ne lipseau hainele, cărțile sau jucăriile. Cînd eram mici, părinții noștri ne duceau la teatru, la cinema, la circ, concerte și muzee... în toate locurile care făceau din oraș universul nostru. Chiar și după ce mama mea n-a mai putut să vină, ne ducea tata, iar după ce am crescut, am început să-l ducem noi pe el, și pe mama, cînd putea să vină. Cît am fost tînăr, nu m-am gîndit la asta niciodată, dar aveam tot ce-mi doream, sau ce-mi

puteam dori.

— Şi pe urmă?

— A, eforturile obişnuite pentru a începe, nimic surprinzător sau ieşit din comun. Nu ne aşteptăm niciodată cu adevărat la ele, pentru că sîntem atît de siguri că am fi gata să cucerim lumea şi să ajungem pe cele mai înalţe culmi de... faimă, cred, şi admirtaţie, şi bogăţie, desigur, deşi nu m-am considerat niciodată un om deosebit de bogat; niciodată n-am urmărit scopul ăsta.

— Şi ce scop ai urmărit?

Reuben se aplecă înainte, cu mîinile încleştate între genunchi.

— Să clădesc comunităţi unde oamenii să poată trăi în armonie cu pămîntul şi vecinii. Voiam ca oamenii să poată percepe pămîntul, indiferent dacă acesta conţine o pădure, o prerie, un lac, un ocean sau un masiv muntos. Voiam ca vieţile lor să se combine cu o ambianţă vie, nu cu dreptunghiuri de beton pline cu cărămizi şi oţel. Şi mai voiam, atît cît se putea, să construiesc case destul de îndepărtate între ele încît fiecare familie să aibă intimitatea ei, dar în acelaşi timp să facă parte dintr-o comunitate, astfel ca să poată alege între a se întîlni cu ceilalţi sau să se retragă la adăpost în casele lor, după cum vor în fiecare moment.

Îi zîmbi Sarei.

— N-am vrut să-ţi ţin o predică. De fapt, lucrurile astea le spun atunci cînd vorbesc în faţa grupurilor comunitare, dar în seara asta a sunat ca o predică.

— Şi vecinilor de lîngă Carrano Village le-ai spus toate astea?

— Totul era inclus în flyere.

— Pe care pariez că cei mai mulţi dintre ei nici nu le-au citit.

— De ce?

— S-ar putea să fi crezut că erau simple reclame, aşa că le-au aruncat. S-ar putea să fi părut o acţiune de colectare de fonduri, aşa că iar le-au aruncat. S-ar putea să fi semănat cu manifestele electorale, şi cum oamenii nu sînt prea mulţumiţi de politicieni, în zilele noastre, le-au...

— ...aruncat, încheie Reuben în locul ei, dînd din cap. Îmi pare rău că m-am stropşit, ca un om din Neanderthal. Nu-mi displac oamenii, şi nu-i privesc de sus ca şi cum abia acum s-ar fi tîrît afară din mare.

Sara înălţă din sprîncene.

— Se pare că iar exagerez.

Auzindu-l, zîmbi.

— Am auzit vorbe mult mai urîte, de la unii care antipatizează cu adevărat oamenii. Şi nici nu se punea problema ca eu să te antipatizez pe tine.

— Ar fi cel mai rău lucru. Dar nu vreau nici să te dezamăgesc.

— Nu, nu spune asta. Nu-s cine ştie ce fiinţă superioară care să-i judece pe alţii. Vreau doar să fii aşa cum eşti. Chiar dacă unele lucruri îmi plac la tine şi altele nu, e firesc să fie aşa, nu crezi?

— Ba da.

O cuprinse din nou cu braţul, şi rămaseră tăcuţi, cu privirea spre rîul, ale cărui valuri luceau argintii în lumina lunii, printre copacii negri care foşneau. Era linişte. Abby se dusese în camera ei, ca să citească sau să scrie în jurnalul de însemnări; Doug şi Carrie stăteau pe balconul din spate, identificînd constelaţiile, după o carte pe care Sara le-o dăduse în ajun.

— Sînt trilioane de stele... şoptise Doug, la căderea întunericului. Catralioane...! Şi... uite! Calea Lactee! E *adevărată!*

Pe veranda din faţă, Sara şi Reuben tăceau, atît de

aproape unul de altul încît se încălzeau reciproc, în timp ce dinspre rîu se înălța frigul.

— Abby zice că sîntem de modă veche, murmură Sara.

— Uneori, e mai bine să fii așa.

— Într-adevăr. Și mie-mi place.

— Atîta vreme cît e numai pentru noaptea asta.

Sara zîmbi somnoroasă, simțindu-i bătăile inimii pulsînd lîngă ale ei.

— Cel mai mult mi-a plăcut că amîndoi am știut că așa avea să fie, fără să discutăm măcar.

— Și managerul a fost la fel de surprins ca Abby; ai observat?

— Da. Oare chiar toată lumea se așteaptă ca orice cuplu de adulți să se culce împreună? Dacă am fi frate și soră?

— Cu trei copii după noi?

— Nimeni n-ar crede asta, murmură ea zîmbind. Nici că sînt sora, nu mama lor.

Mai tăcură un moment, apoi Sara întrebă:

— Cît de tîrziu e?

— Aproape două.

— Sper c-au adormit.

Se îndreptă de spate.

— Și cred că ar trebui să dormim și noi. Vor avea grijă să ne trezească de cum se luminează de ziuă — pentru ei, nu și pentru noi.

Aplecîndu-se spre el, îl sărută ușor.

— Noapte bună.

Reuben se ridică o dată cu ea și o luă de mînă, gata să-i spună: Mai stai puțin, sînt anumite lucruri despre care voiam să-ți vorbesc...

Dar n-o făcu. Era mai bine să i le spună a doua zi, cînd aveau să fie mai puțin somnoroși. Sau a treia zi, după ce se întorceau acasă, cînd urmau să fie singuri. Sau chiar în ziua

următoare, cînd...

— Noapte bună, îi spuse el şi o lăsă să plece

Capitolul 8

— Nu te mai bîţîi! se răsti Lew Corcoran la Pussy, aruncîndu-i o privire în oglinda din dormitor, în timp ce-şi aranja nodul cravatei de mătase; inspectîndu-şi imaginea, se descheie la un nasture al sacoului, ca să-şi studieze mai bine burta. N-ar strica să mai slăbesc puţin, spuse el. Şi cu tine ce dracu' e pe ziua de azi?

— Pantofii... ăia negri... sînt sigură că i-am pus...

— Ai douăzeci de rahaturi de perechi de pantofi negri.

— Pantofii Escada, de satin, cu năsturel... de decor...

— Pentru numele lui Dumnezeu, încalţă-te cu orice. Cui naiba crezi c-o să-i pese cum arăţi tu? Sau să observe măcar?

Pussy tresări.

— Îmi pasă mie, şopti ea.

Şi-ţi păsa şi ţie, cîndva, sau măcar te prefăceai, continuă în gînd, încercînd să-şi amintească în care debarale căutase. Cîte avea? Nu ştia. Nici măcar nu voia să ştie. Erau prea multe. Şi prea mari. Toate erau prea mari. Lui Lew îi plăceai lucrurile mari. Monstruoase.

Prin interfon, bucătarul întrebă:

— Doamnă Corcoran, n-aţi precizat pe ce platou să servim clătitele flambate.

Pussy, care îngenunchease lîngă o debara, se întoarse spre Lew, privindu-l.

— Hai, alege unul, îi spuse el. De cupru, eventual.

— El se pricepe mai bine decît mine la lucrurile astea...

— *Ocupă-te odată.*

Toți invitații erau bărbați, aranjați și spilcuiți. În timp ce-i saluta, Pussy repeta fiecare nume și îl uita imediat. Noroc că nu era acolo și tînărul, cel chipeș și arătos care o speria într-un fel, deși nu știa niciodată de ce. Nici măcar numele lui nu și-l mai amintea — Dick? Nick? Zack? — deși îl văzuse cu Lew și la New York. Mereu trecea pe la ei, să-și primească ordinele.

Îi făcu semn unui chelner că i se golise paharul. Cînd acesta ezită, își dădu seama că Lew îi spusese să nu-i mai dea de băut.

— Dominic! îl strigă ea veselă. În partea asta, nu mai avem deloc vin.

Fără ezitare, pentru a evita un incident care să strice seara, Lew dădu din cap spre ospătar, care o servi. Pussy sorbi și zîmbi — sorbea și zîmbea, și-și amintea trecutul, și între timp prindea crîmpeie din conversațiile din jurul ei.

— ...o mie de acri?

— Pe o colină, cam la un sfert de milă de rîu.

Lew explica, vorbind pe acel ton răbdător pe care-l folosea cu Pussy, cînd era gata să explodeze de furie pentru că ea nu înțelegea cîte ceva.

— O pajiște lată de trei sute de picioare coboară pînă la rîu, unde vom acosta. Orașul e mai în amonte cu o milă și jumătate, River Bend...

— Așa se numește?

— Da: Cotul Rîului.

— Cam tîmpit nume.

— Nici pe ăia de-acolo nu-i dă mintea afară din casă. Habar n-au că în apropiere există și o localitate numită Chicago.

Prin umoarea de glasuri bărbătești, Pussy își aminti

cum îi spusese Sara să se plimbe prin Chicago, să cunoască orașul, să-și facă prieteni. Dintr-o dată, simți cu disperare nevoia s-o sune. Trebuia să-i vorbească, să-i audă vocea, să creadă că era reală, să creadă tot ce spunea. Fără să se gîndească la ce făcea, își împinse scaunul înapoi.

— Draga mea, spuse Lew, cu un glas a cărui suavitate o zgîria pe nervi. Ai nevoie de ceva?

Toți o priveau, pentru prima oară de cînd începuse dineul.

— Vreau doar... să dau un telefon, spuse ea.

— Dar, desigur, poate să mai aștepte. Vom avea nevoie de tine curînd, pentru desert.

Pussy se opri la jumătatea mișcării, parțial așezată, parțial în picioare.

Unul dintre bărbații din dreapta ei spuse:

— Ei, dacă e ceva important...

Lew bătu cu degetele în masă, mărunt, aproape delicat.

— Nu... se așeză Pussy la loc. Poate să mai aștepte.

Și, fără a-l privi pe Lew, își refăcu zîmbetul fix, gesticulă să i se mai toarne vin și se lăsă purtată de gînduri.

Lew fusese cel mai drăguț dintre toți bărbații care-i făcuseră curte. Soția lui murise, iar el locuia singur, într-un apartament imens cu vedere spre lacul din Central Park. Pe-atunci, și Pussy era singură, lucrînd ca bucătăreasă și menajetă la un cuplu vîrstnic, în schimbul unui dormitor cu baie, la subsolul unei case din Queens. Camerele spațioase ale lui Lew, glasul lui autoritar, trupul masiv și costumele elegante, și mîinile lui late, în pat, învîrtindu-i trupul obez încoace și-ncolo, îndesîndu-i capul între picioarele lui, împingînd-o să se pună în patru labe, dădea un nou sens servituții ei. Cînd Lew îi anunțase pe foștii stăpîni că Pussy pleca, îl adora deja, și-l însoțise acasă cu pașii ei greoi, în extaz.

Se căsătoriseră peste doi ani, cînd Pussy reuşise să-şi încheie fermoarul unei rochii de mireasă, să se fardeze cu dibăcie şi să vorbească numai cînd i se adresa soţul ei. Trecuseră patru ani de-atunci — de cînd Pussy Corcoran, repetîndu-şi pentru sine noul nume numai ca să-l audă, crezuse că toate visele ei se adeveriseră, întocmai aşa cum şi le visase.

— ...ultimul lot de mărimea aia, pe Fox River, îl auzi ea pe Lew spunînd, cu un oraş în apropiere.

— Dar l-a cumpărat Carrano.

— Şi nu are autorizaţia de anexare de la River Bend.

— Aşa că vor construi satul fără aprobare.

— Comitatul nu le va permite.

— Ştii sigur?

— N-au nevoie de încă o municipalitate independentă, ca un Carrano Village West, cu primar şi consiliu orăşenesc propriu, şi vor să rezolve River Bend fără să cheltuiască banii comitatului. Pot face asta anexînd un sat subvenţionat generos sau, şi mai uşor, pot să se uite cum curg locuri de muncă şi impozite de la un cazinou. Am trei voturi sigure din cinci împotriva aprobării de anexare pentru Carrano, şi în favoarea cazinoului nostru.

— Promisiunile se uită uşor.

— Astea au fost plătite, iar după vot se va mai achita o tranşă. N-au să uite.

Se lăsă tăcerea.

— Dar dacă poate Carrano să facă oraşul, de ce nu ar vota doar ca să-i acorde anexarea? Ar fi cel mai simplu lucru, fără să-nceapă să dea din gură că Mafia, că una alta, cum fac oamenii mereu cînd e vorba de cazinouri. Aşa că ei votează pentru anexare, iar tu ai zburat.

— Or să voteze pentru cazinou. Nu vor vrea ca oraşul să fie construit, punct.

— De ce mama mă-sii să nu vrea? Carrano are toate aprobările în afară de cea pentru anexare, şi ai spus că oraşul are nevoie de ajutor, iar satele, cum spuneam şi eu, sînt curate; nimeni nu-şi face griji în legătură cu Mafia şi alte alea. Aşa că ce-o să-l oprească?

Corcoran zîmbi subţire.

— Oamenii. Trăim într-o democraţie, ai uitat? Puştiul umblă din poartă-n poartă ca să-i convingă pe toţi ţăranii că oraşul Carrano e un pericol pentru stilul lor de viaţă. E bun: o mutră sinceră, un zîmbet larg, le are cu cuvintele. Duminica trecută, a adunat cîteva sute pentru o demonstraţe — marş, discursuri, a venit pînă şi televiziunea şi-o să mai facă, în fiecare weekend aduce alte cîteva sute în plus. Îi ţine pe toţi în clocot — ce crezi, o să voteze vreun politician cu riscul de a declanşa o revoltă locală?

Puştiul, îşi spuse Pussy. Cel ai cărui ochi o speriau. Binecuvîntase un Dumnezeu amorf — în care nu putea să creadă; ar fi vrut, dar Lew spunea mereu că numai cei slabi îngenunchează şi se roagă; cei puternici stau pe picioarele lor şi *acţionează,* — cînd văzuse că nu făcea parte dintre invitaţii acelei seri.

— Şi cînd crezi c-o să începeţi săpăturile pentru fundaţii?

— În vreo doi ani. Imediat ce legislatura votează licenţa, vom începe lucrul la hotel şi la debarcader.

— În uralele localnicilor? O să le placă hotelul şi cazinoul plutitor mai mult decît un oraş nou?

— Le plac banii. Credeţi că există vreun alt motiv pentru care apar peste tot case de jocuri legalizate? Oraşele de pe cursurile rîurilor intră în moarte clinică de cum li se închide cîte o fabrică; vechiturile părăginite de pe Fox River, Illinois, Mississippi, sînt pline de muncitori care nu mai au unde să se ducă, ce să facă, în timp ce li se dărîmă

casele în cap. Au urlat destul de tare şi s-au ales cu vaporaşe. Cazinouri. Locuri de muncă, turişti — autobuze pline cu gospodine plictisite şi optimiste — şi bani încasaţi din impozite. Spuneţi-mi voi mie cine ar vota împotrivă.

— Eşti chiar aşa de sigur?

— Am umblat mult pe teren.

Carrano, îşi spuse Pussy. Am auzit de asta. Cineva vorbea despre Carrano, iar pe Lew îl interesa. Îmi dau seama oricînd; i se ciuleşte urechea aia, dreapta, ca a unui cîine cînd aude ceva. Zîmbetul i se lăţi. Ca a unui cîine.

Dar cine o spusese? Încercă să-şi amintească. Fusese într-un loc plin de oameni şi... ospătari! Un restaurant, iar Sara era şi ea acolo. Apoi îşi aduse aminte clar: Sara împreună cu un bărbat mai în vîrstă, sever la înfăţişare, care se ridicase în picioare şi făcuse un pas înainte, astfel încît Pussy şi Lew fuseseră nevoiţi să se retragă. Iar cînd Lew întrebase cine era, sau cam aşa ceva, omul — Reuben! Aşa-l chema, Reuben! — spusese că era în legătură cu Carrano Village. Iar urechea lui Lew tresărise imediat, ciulindu-se ca a unui cîine.

Poate că Sara avea şi ea o legătură cu Carrano Village. Cu Reuben şi, prin el, cu Carrano Village. Iar Lew încerca s-o oprească. Trebuie s-o previn, îşi spuse Pussy. Nu-l pot lăsa pe Lew să-i facă nici un rău. E singura mea prietenă.

Prin toropeala caldă a vinului pe care-l băuse, încercă să asculte ce vorbeau.

— ...douăzeci la sută, spunea Lew. Familia păstrează un milion de părţi; pe celelalte le oferim cu şaizeci.

— Nu pot să cumpăr acţiuni ale unei afaceri care poate fi doar un vis frumos, Lew, doar ştii asta. Dacă n-ai să-l construieşti niciodată?

— O să-l construim. Începem a doua zi după ce cumpărăm terenul de la Carrano. Ne aşteptăm să fie nevoit

să-l vîndă în şase luni de-acum încolo, poate opt, cel mult; are prea multe interese care depind de el, ca s-o mai lungească. Imediat ce-o să afle că nu poate să-l anexeze, ceea ce înseamnă că nu poate nici să construiască, o să renunţe la el, iar noi îl vom lua în primire.

— Deci, atunci vom începe să vorbim despre cumpărare.

Cu glasul său mortal de răbdător, Lew răspunse:

— Oferim două sute şaizeci de mii de părţi. Dacă vreţi opţiuni, acum e momentul. Îl deschidem imediat ce desţelenim pămîntul. Să mă anunţaţi la timp.

— Pescuitul cum se prezintă pe-acolo?

— Plătică, crap, alte cîteva soiuri. Nu mai e ca pe vremuri, apa e prea poluată, dar mai merge, totuşi.

— Trebuia să vii cu noi săptămîna trecută, patru zile pe Roaring Fork, cei mai buni păstrăvi pe care i-ai văzut vreodată.

.Pussy nu-i mai ascultă. De pescuit îmi arde mie! îşi spuse ea, furioasă. Eu vreau să aud despre Sara.

— Iubirea mea?

Lew o privea zîmbind, cu ochii lipsiţi de orice expresie.

— Desertul.

Un chelner îi trase scaunul înapoi, ajutînd-o să se ridice. Pussy se duse la bucătărie. Bucătarul avea platoul de servit gata, cu şirurile de clătite suprapuse perfect, de la un capăt la altul. Lew îi spusese că aceea avea să fie contribuţia ei pentru seara respectivă. Odată, la New York, admirase o gază care aducea un desert flambat la masă ca o regină mîndră purtînd o flacără sacră. Aşa vei face şi tu, îi spusese el lui Pussy, care începuse să tremure, rugîndu-se ca Lew să uite.

Dar Lew nu uita nimic, niciodată. Aşa că Pussy se opri lîngă bucătar, începînd să toarne peste clătite coniac

încălzit.

— Madame e prea generoasă, spuse sever bucătarul.

Pussy însă se temea să nu i se stingă flacăra pe drum, şi mai adăugă o doză de coniac. În sfîrşit, ridică platoul greu şi se duse la uşa batantă.

— Aprinde, ordonă ea.

Clătinînd din cap, bucătarul apropie de clătite un chibrit lung, aprins, iar Pussy intră în sufragerie.

Flăcările se repeziră în sus, pîrlindu-i părul. Se revărsară ca o cascadă peste marginile platoului, într-o cataractă topită, cuprinzîndu-i mîinile şi încheieturile. Cu un ţipăt, Pussy scăpă platoul, iar flăcările se întinseră pe covor, spre cele şapte perechi de pantofi din piele de sub masă. Oamenii săriră de pe scaune şi începură să tropăie cu picioarele pe covor, strivind sub tălpi clătitele şi luînd platoul de cupru în şuturi ca pe o minge de fotbal aprinsă.

Pussy se îndepărtă, parcă plutind, şi cînd ajunse la o distanţă sigură îi privi abulică. Scena era agitată şi nebunească, şase personaje în costume negre sărind în toate părţile, înălţîndu-se ca nişte spectre dintre flăcări, cu ţipete stranii. Numai Lew nu se mişca, stînd rigid în capul mesei. Pussy îl vedea cu coada ochiului; nu se uita la el, absorbită de spectacolul din faţa ei. Ea făcuse totul. Săriturile, ţipetele acuţite, lumina flăcărilor care trezea la viaţă sufrageria neînsufleţită... toate erau opera ei, numai a ei. Zîmbea; puternică, energică, vie.

Dar curînd flăcările scăzură şi se stinseră. Bărbaţii se întoarseră la locurile lor, lăsînd în urmă un oval înnegrit pe covorul ars. Ca unul, începură să-şi exprime îngrijorarea.

— Nu-i mare lucru, să ştii...

— Oricum nu voiam, să mănînc desertul; îmi face rău la numărul de la curea.

— Păcat de covor.

— Ştiu un tip care poate să-l dreagă, un armean mic, e-n stare de orice. O să-ţi dau numărul lui...

În sfîrşit, Pussy privi chipul împietrit al lui Lew. „O să mă omoare," îşi spuse ea, şi ieşi în fugă din sufragerie.

Nu se putea duce în dormitor; acolo ar fi căutat-o în primul rînd. Se ascunse în bibliotecă, apoi deschise una dintre uşile de mahon ale cabinetului lui Lew şi intră, închizînd-o în urma ei. Acolo n-avea s-o caute niciodată; era teritoriu interzis.

Se aşeză pe canapeaua de piele. Nu putea suferi pielea; era alunecoasă şi rece. După cîteva clipe, se ridică iar, pornind cu paşi mărunţi prin cameră. Am să fug. Nu voi lua nimic din lucrurile lui Lew. Am să mă duc doar la Sara, şi ea va avea grijă de mine.

Se opri la birou şi ridică receptorul telefonului. Ştia numărul pe de rost.

— Sara! exclamă ea. Slavă Domnului că te-am găsit. Pot să vin să locuiesc la tine?

— Să *locuiţi* la mine? Vreţi să-l părăsiţi pe soţul dumneavoastră?

— Da, da, da. Trebuie să plec de-aici, să scap, l-am supărat aşa de tare, e furios, *furios,* nu mai pot să stau aici, altfel o să mă omoare...

— Nu puteţi vorbi serios, doamnă Corcoran. În nici un caz n-o să vă omoare...

— Ba da! Ba da! E aşa de...

— Dar mi-aţi mai spus şi înainte că se înfuriase pe dumneavoastră, şi de fiecare dată s-a calmat. Aşa a fost? S-a calmat, şi totul a mers iar ca înainte?

— E ca...

Pussy se aşeză pe scaunul rotativ al lui Lew. Era tot din piele, dar n-avea încotro, n-o mai ţineau picioarele.

— ...ca şi cum ţi-ai spune că totul e-n regulă, dar nu poţi

uita ce-a spus cineva, şi nici el nu poate uita, aşa că rămîne pe dedesbt, pe sub toate, şi te tot doare, aşa că, nu, cred că nu e-n regulă, nimic nu mai poate fi în regulă, niciodată...

Desena cercuri, cu alte cerculeţe mai mici înăuntru, cerculeţe captive în cercuri, aproape zgîriind hîrtia cu pixul, pe măsură ce mişcările îi deveneau tot mai disperate.

— Şi de data asta am făcut ceva îngrozitor, o prostie, i-am distrus dineul şi niciodată n-o să mă mai ierte, afacerile sînt singurele la care ţine cu adevărat şi eu am stricat totul...

— Toată seara, sau doar o parte din ea?

Tonul practic al Sarei o făcu să se întrerupă din văicăreli.

— Desertul.

— Deci, ceva n-a fost în regulă cu desertul. Cu siguranţă, aşa ceva se poate ierta.

— Era singurul meu rol, tot ce aveam de făcut. În rest, doar să tac şi să zîmbesc cît mai mult.

Începu să taie cercurile cu linii transversale.

— Sara, nu mai pot sta aici, n-am unde să mă duc, numai pe tine te cunosc, te rog, Sara, te rog să mă primeşti la tine! N-am să te deranjez, am să fac curat în casă — ştiu cum — am să fac tot ce vrei, te rog, te rog...

Îşi încleştă palma peste gură, ca să-şi înăbuşe suspinele, ruşinată. N-avea să plîngă; era prea puternică pentru aşa ceva.

— Voi încerca să vă găsesc o locuinţă pentru noaptea asta, spuse ea în cele din urmă. Mă tem că n-ar fi bine să veniţi aici. Credeţi-mă, doamnă Corcoran, am să...

— Spune-mi Pussy! Niciodată nu-mi spui aşa! Ţi-am mai cerut-o şi înainte, şi nici nu-ţi pasă de ce te rog eu! De parcă nu ţi-ar plăcea de mine!

— Ba îmi plăceţi, şi vreau să vă ajut... Promit c-am să vă găsesc o locuinţă sigură, unde să staţi pînă vă gîndiţi ce-

ar fi mai bine să faceți în continuare. Nu puteți lua nici o hotărîre cîtă vreme sînteți atît de tulburată. Aveți nevoie de timp şi linişte. Totul o să fie bine, vă dau cuvîntul meu. Sînteți o persoană puternică; vă puteți făuri o viață fericită; voi face tot ce pot ca să vă ajut să hotărîți ce veți face în continuare. Am să vă sun într-o oră şi-am să vă spun...

— Nu! Să nu suni aici! Te sun eu. Dar... într-o jumătate de oră, e bine aşa? El o să fie încă la cină...

— Voi vedea ce pot face. Şi... încercați să vă păstrați calmul. Orice s-ar întîmpla, n-aveți nimic de cîştigat dacă vă pierdeți controlul.

Încet, Pussy închise telefonul. *Orice s-ar întîmpla...* Oare Sara o credea? Dacă nici pe Sara nu mai putea să conteze, însemna că nu-i mai rămînea nici o speranță.

Şi nu mi-a zis Pussy.

Dar a spus că-s puternică. O persoană puternică, aşa a spus. O viață fericită. N-ar fi spus asta, dacă nu vorbea serios.

Pussy continuă să gîngurească de una singură:

— O persoană puternică... O viață fericită...

Apoi îşi lăsă capul în mîini şi începu să suspine.

Lacrimile îi căzură pe hîrtiile răsfirate pe birou, şi tresări, speriată iar. Le şterse cu latul mîinii, apoi scoase un şervețel dintr-o cutie aflată în spatele ei şi-l trecu peste pagini, mototolind-o pe cea de deasupra. O, Doamne! îşi spuse ea şi, în panică, făcu hîrtia ghemotoc şi o aruncă în coşul de gunoi, îndesînd-o pînă-n fund. Acum biroul atăta normal. Ca nou.

Paginile erau acoperite cu coloane lungi de numere intercalate cu fragmente de text scrise mărunt; îi jucau pe dinaintea ochilor, negre pe alb, albe pe negru, într-un vălmăşag ameţitor, şi se gîndi la Lew, cum lucra cu ele, cum le manipula la fel ca pe oameni, trecînd prin lumi şi

lumi despre care ea nu ştia nimic. Cum nu ştia nimic nici despre el. Se culcase cu el, se măritase cu el, călătorise cu el, iar dacă i s-ar fi cerut să scrie o scurtă descriere despre cine şi ce era Lew Corcoran, n-ar fi putut s-o facă.

Incredibil, moţăi cîteva secunde — sau minute? — cu capul rezemat pe degetele înlănţuite şi coatele în mijlocul hîrtiilor lui Lew. Tresări, ridicîndu-se şi încercînd să se concentreze asupra ceasului montat într-un glob terestru. Trecuseră patruzeci de minute de cînd o sunase pe Sara. O, Doamne, poate că a plecat de-acasă, are şi alte griji pe cap în afară de mine...

Înhăţă receptorul şi formă numărul.

— Sara! Credeam că ai plecat în oraş.

— Cum aş fi putut să plec, cînd v-am promis vă voi avea grijă de dumneavoastră?

Pussy simţi un val uriaş de recunoştinţă; spatele i se îndreptă. Sara avea grijă de ea.

— Mulţumesc, şopti. Mulţumesc...

După care uşile duble ale cabinetului se dădură de perete, şi în prag apăru Lew.

— ...Gardner, spunea Sara. Nancy are un apartament liber, al unei îngrijitoare. Puteţi sta acolo oricît doriţi. Adresa e... Aveţi un creion?

Privindu-l ţintă pe Lew, Pussy şopti:

— Da...

Însă mîinile-i erau îngheţate şi neptincioase.

— O sută treizeci şi patru, Elm; piatră cenşie, cîteva statui de piatră în faţă. De la dumneavoastră de-acasă, ajungeţi cu un taxi în zece minute. Vă duceţi chiar în seara asta?

— Da... şopti iar Pussy.

— Ce s-a întîmplat? întrebă tăios Sara. Care-i problema acum?

— Nimic. Am... am să fac... ce mi-ai spus.

Mîinile îi tremurau, în timp ce închidea telefonul.

— Cît ai citit?

Glasul lui Lew suna gîjîit. Încă nu se clintise din uşă.

— Nimic... făcu ochii mari Pussy.

Şi clătitele?

— Nimic, îngînă el. Toate-s întinse-n faţa ta.

— Dar nu înţe... Am văzut o mulţime de numere şi nu înţeleg nimic din ele. Ce înseamă... Sînt doar... numere. Cuvinte... Săreau în toate părţile.

— Ţi-am spus să nu intri niciodată aici.

— Ştiu, Lew, dar erai aşa de frios...

Nu-i aminti! Nu mai adu vorba!

— Aveam doar nevoie de un loc unde să fie linişte.

— Aşa că ai ales biroul meu. Ca să mă spionezi. N-a fost de-ajuns că te-ai dat în spectacol acolo, m-ai făcut de rîs în faţa oamenilor, ca o bătută-n cap...

Telefonul sună. Pussy îl privi lung. Revenise Sara, întrebînd-o de ce închisese, de ce vorbise în şoaptă. Mîna i se apropie de receptor.

— Lasă-l.

Lew făcu un pas spre ea. Fără a ridica glasul pentru a se face auzit peste sunetul telefonului, spuse:

— Şi, pe deasupra, mă mai şi spionezi... De ce? Credeai că mă poţi şantaja, ca să uit farsa din sufragerie? Nu patul e locul său de şantaj? Vacă proastă, încerci să...

Pussy zbieră. Sudoarea i se prelingea printre sîni şi pe şira spinării; rochia neagră de satin se freca de pielea scaunului (îşi imagină că avea pete de sudoare, dar nu-i mai rămînea timp să se jeneze). Se sculă, şi se agăţă de marginea biroului, ţinîndu-se de el, proptind-şi călcîiele în podea. Înfrigurată şi udă, tremurînd, convinsă că avea să moară, simţi un val de ură simplă şi pură, atît de intensă

încît aproape că-i putea simţi gustul.

— Nu ţi-am citit hîrtiile alea de rahat! ţipă ea, spre propria ei uimire ca şi a lui Lew, care rămase — văzu clar — cu gura căscată. Mă doare-n fund de ele, şi mă doare-n undeva şi de prietenii tăi, şi de tine mă doare tot acolo!

Acum tremura atît de tare, încît îi clănţăneau dinţii. Ieşi de după birou şi se repezi la Lew, atît de feroce încît acesta se trase instinctiv într-o parte. Întorcîndu-se lateral, Pussy trecu pe lîngă el şi-şi văzu de drum, dar nu spre uşa din faţă, aşa cum îşi dădu seama prea tîrziu că ar fi trebuit să facă, ci spre dormitor. Intră şi trînti uşa după ea.

Lew o o urmă valvîrtej, şi o văzu cum se ferea lîngă masa de toaletă.

— Cine mă-ta te crezi? Vorbeşti cu mine ca o tîrfă, ca tîrfa care erai cînd te-am adunat de pe drumuri...

— Vorbesc ca tine! ţipă Pussy. De la tine am învăţat!

— Vezi să nu. Nici cel mai mic căcăţiş de lucru nu l-ai învăţat de la mine. Cînd te-am găsit, erai o proastă şi la fel ai să rămîi toată viaţa, nu-mi eşti de nici un folos, strici toate lucrurile pe care pui mîna, şi nu eşti decît un rahat la fel ca ele, cel mai mare din toate, şi de nici un folos.

— M-ai luat de nevastă! zbieră ea. M-ai iubit!

Lew pufni.

— Te-am iubit! Pentru numele lui Dumnezeu, m-am însurat cu tine pentru că ai fi devenit ca şi proprietatea mea.

Rîse din nou.

— Că mult mi-ai mai şi folosit!

Cu un ţipăt sugrumat, Pussy trase de sertarul mesei de toaletă şi smulse dinăuntru micul pistol pe care-l ţinea la îndemînă de cîteva săptămîni. Era negru, cu o chiulasă argintie deasupra; îl alesese pentru că era compact şi uşor, şi o făcea să se simtă mai bine, dar nici o clipă nu se gîndise că avea să-l folosească într-adevăr. Acum părea greu, şi-i

aluneca în palma transpirată, aşa că fu nevoită să-l ridice cu ambele mîini.

— Curvo, mîrîi Lew şi se repezi spre pistol.

Pussy închise ochii şi apăsă pe trăgaci. Dar uitase siguranţa chiulasei. În clipa dinainte ca Lew să-i smulgă pistolul, îşi aminti că vînzătorul îi arătase cum să-l dezasigure. Imediat, se făcu întuneric.

Capitolul 9

Mack puse o vază cu trandafiri în mijlocul mesei şi făcu un pas înapoi ca să-şi admire opera.

— La cină, anunţă el, apoi întinse braţul, cu cotul îndoit, spre Abby, care-l luă de braţ ca s-o conducă la masă. În acelaşi timp, cu braţul îndoit exact în acelaşi unghi, Doug o escorta pe Carrie, care de mult se oprise din chicotit şi acum îi plăcea foarte mult totul.

Se aşezară la locurile lor obişnuite, la masa rotundă: Abby în dreapta lui Mack, Carrie în stînga lui, iar Doug între cele două surori.

— Arată cool, comentă Doug, privind aranjamentul floral. Urmează ceva special?

— Sărbătorim ceva? întrebă şi Carrie.

— Da, răspunse Mack, da mai întîi...

Toţi patru se luară de mîini şi înclinară caetele.

— Pentru ceea ce vom primi, intonă el, îi mulţumim Domnului şi-i cerem să ne binecvînteze toate faptele, precum şi sufletul sărmanei Pussy Corcoran, şi s-o primească la intrarea în cer, deşi s-a sinucis.

— Sara n-a spus aşa! protestă Doug. A spus doar c-a murit.

— De unde ştii că s-a sinucis? întrebă Carrie.

— Ai *cunoscut-o?* se interesă şi Abby.

Mack îşi aruncă mîinile în sus.

— Asediat din toate părţile, declară el dramatic,

ridicîndu-se de la masă.

Reveni cu cratița pregătită de Sara din seara trecută și puse alături și un castron cu cușcuș.

— Repeziți-vă. Toți întrebătorii-ntrebători și-ntrebările lor întrebătoare își vor primi răspunsurile răspunzătoare la momentul potrivit.

Suspicios, Doug mirosi mîncarea.

— Ce-i asta? N-am mai mîncat niciodată așa ceva.

— Pui marocan, răspunse Mack, punînd un polonic peste o movilă de cușcuș, într-o farfurie pe care i-o dădu lui Abby. E clar să sora voastră cea curajoasă a încercat un restaurant marocan, într-o seară cînd se distra cu misteriosul ei curtezan, în loc să stea acasă și să facă parte din familie, și s-a amorezat atît de amoros de mîncarea de-acolo, încît și-a dedicat viața stăpînirii lămîilor conservate, turmericului și altor asemenea bunătăți.

Doug îl privi uimit.

— Lămîi *conservate?* Împietrite, cum ar veni?

— Hai, fii serios, răspunse Carrie, umplîndu-și farfuria. Sara n-ar pregăti ceva ce n-am putea să mîncăm. Cum adică, se distra cu misteriosul ei curtezan, în loc să stea acasă...

— Scuze, scuze! se repezi Mack. Am uitat — pe Sara n-o criticăm niciodată.

— ...și să facă parte din familie? continuă Carrie. Crezi că nu mai face parte din familia noastră?

— *Sigur* că face... începu Abby.

— Sigur că face, preluă din zbor și Mack. Mă gîndeam doar că ar fi foarte frumos dacă uneori am mai simți și noi treaba asta.

Le privi chipurile nedmerite.

— De pildă, Abby nu mi-ar vorbi despre Sean — și-n fond, de ce să-mi vorbească ea *mie* despre niște lucruri atît

de intime? — căci pun pariu că i-ar plăcea să discute asta cu *alt*cineva, iar acel altcineva ar putea fi Sara, dacă s-ar mai gîndi şi ea din cînd în cînd şi la familia ei, nu numai cum să se tot distreze cu cavalerul ei în armură lucitoare.

— Nu e corect, protestă Carrie cu voce mică. Vreau să zic, se gîndeşte la noi, mult. Şi-n seara asta nu se distrează; e la funeralii.

— Parastas, o corectă Mack. A unei idioate care s-a împuşcat. V-aţi pus toţi destulă mîncare? Atunci, haideţi, înfulecaţi-o pînă nu se răceşte. E aşa de delicioasă, încît nici nu-mi vine să cred că a fost adusă dintr-o ţară străină şi ciudată, de lîngă coastele Oceanului Indian.

— Ăla-i Madagascarul! spuse Carrie, chicotind, dintr-o dată mai bine dispusă.

— Nu pe bune!? Atunci, de unde...?

— Din Africa! strigă şi Doug.

Mack se prefăcu uimit.

— Marocul e în Africa? Vrei să zici, pe-acolo, pe lîngă Lacul Victoria?

— Nu! rîse Doug satisfăcut. Sfinte Sisoe, tu n-ai fost niciodată la şcoală? E în...

— Ne tachinează, spuse Carrie.

— ...nordul Africii, dincolo de Mediterană, vis-à-vis de Spania. Pînă şi de *vorbit,* vorbesc în spaniolă acolo.

— Nu-i adevărat, îl contrazise Carrie, vorbesc araba.

— Abby, tu ştiai toate astea? o întrebă Mack, dar Abby tăcea, palidă la faţă.

— Şi ce-i aia, parastas? se interesă Doug. Vreau să zic, credeam că astă seară era vorba să fie funeraliile lui cum-o-cheamă. Înmormîntarea.

— A ars-o la crematoriu, spuse cu nepăsare Carrie.

— Şi ce dacă? Tot i se puteau face şi fune...

— Un parastas este o slujbă de comemorare a cuiva,

începu să-i explice Mack, luînd încă o porție de pui. De obicei, după cîtva timp de cînd a murit. Imediat după moarte se fac funeraliile — cînd jalnicii jelesc jălalnic. Parastasul se ține mai tîrziu, uneori mult mai tîrziu, ca acum, la trei săptămîni după ce Pussy s-a împușcat, pentru ca oamenii să aibă timp să se adune, și de obicei după atîta vreme toți sînt mai veseli. Nu mai plînge nimeni, doar țin discursuri și tot oftează. Auzi, Abby, ia fii atentă, îmi pare rău că te-am rănit.

Îi puse o mînă pe măr.

— Voiam doar să-ți spun că, dacă ai nevoie de mine, îți sînt alături. Nu fi supărată...

— Nu sînt supărată pe tine — pe Sara sînt supărată!

Ultimele cuvinte îi năvăliră printre lacrimi. Mack o cuprinse cu brațul, în timp ce Doug și Carrie o priveau cum se rezema de pieptul lui — imagine care-i făcea să se simtă stînjeniți, fără să știe nici ei de ce. După cîteva momente, Doug întrebă cu glas sonor:

— Și eu unde-o să-mi expun lucrările?

Peste capul lui Abby, Mack îi zîmbi:

— I se acordă prea multă atenție lui Abby? N-au rămas destule aplauze la scenă deschisă și pentru Doug?

— Ce rău ești! exclamă Carrie. Doug nu voia decît..

— Ai dreptate, ai dreptate, sînt un mizerabil, și ar trebui să iau pe mine o cămașă din pînză de sac și să fiu împușcat la crăpatul zorilor, spînzurat de-un felinar, rupt în bucăți, dat prin smoală și prin fulgi și pus la stîlpul infamiei din piața satului să caște gura la mine toată lumea.

Doug și Carrie chicoteau, iar Abby se oprise din plîns.

Mack întinse și celălalt braț:

— Haideți, fraților, știți bine că scena mea e deschisă pentru toată lumea.

— Ești tulburat pentru că s-a sinucis femeia aia,

comentă Carrie înțelepțește. Te înțelegem. Cred că e îngrozitor să cunoști pe cineva care face una ca asta. Vreau să zic, de ce a făcut-o, în fond?

Mack oftă.

— Greu de spus. Era cam nebună, de fapt; nu-și găsea locul nicăieri. O mare pacoste, o pacoste pestilențială și pestiferă. N-avea nici o ocupație, n-o interesa nimic, din cîte-am putut eu să văd. Nu ca Doug, care e un artist, sau Carrie, scriitoarea, ori Abby, actrița noastră. Și era proastă și ca nevastă. Poate că a ajuns în sfîrșit la concluzia că nu exista nimic pentru care să merite să trăiască.

— Ce idee îngrozitoare, spuse Carrie.

Abby se îndreptă de spate.

— Mie-mi pare rău pentru ea. Cred că e foarte singură.

— *Era* foarte singură, o corectă Carrie.

— Da, nu-i așa că-i îngrozitor? Cînd te gîndești că a murit... Vreau să zic, așa, dintr-o dată, *nu* mai e. Cum poate cineva care *era,* dintr-o dată să *nu mai fie?*

— E ca și cum ai șterge un desen, explică Doug. Ca și cum, într-o bună zi, am fi șterși cu toții.

— Și cine-o să ne șteargă? întrebă Mack.

— Nu știu. Întreab-o pe Carrie. Ea e cea care scrie tot felul de lucruri.

Mack clătină din cap.

— Măi copii... Voi mai aveți mult pînă să muriți. De ce vă gîndiți de pe-acuma la asta?

— Fiindcă cum-o-cheamă...

— Pussy, preciză Abby. S-a sinucis.

— Exact, dar de ce să n-o fi făcut? întrebă Mack. Nu e deloc grozav să rămîi în viață, dacă n-ai nici un motiv. Dacă ești prost și deranjezi oamenii, și știi că o faci, ce naiba, de ce să mai pierzi vremea sculîndu-te în fiecare dimineață, ca să ai încă o zi proastă? Termini odată cu toate, și faci o

favoare la toată lumea.

Carrie îl privea lung.

— Tu nu *vrei* să trăieşti?

— Pe bune că da, iubito; am o droaie de motive. Dar dacă le pierd...

Şi-şi trecu degetul prin dreptul beregăţii.

— Dar ai putea să găseşti *alte* motive.

— Poate că da, poate că nu... Hai, nu face mutra asta aşa de serioasă. Doar viaţa n-are de ce să fie serioasă; e mai mult un joc. Ca Monopoly, înţelegeţi? Dacă-ţi iei proprietăţile şi hotelurile potrivite, ajungi mare baştan şi poţi face ca totul să iasă cum vrei tu, şi eşti fericit. Dacă se-mpute brînza, ce mama mă-sii, partida s-a terminat. Trebuie să se termine la un moment dat, şi al dracului să fiu dac-am să las pe altcineva să decidă cînd se va termina şi jocul meu.

Dintr-o dată, Carrie se întoarse spre Abby.

— De ce ai draci pe Sara?

— Ce? întrebă Abby, smulsă din gînduri.

— De ce ai draci?

Abby se foi pe scaun, incomod.

— N-am vrut să spun ce-am spus. Mi-a scăpat...

— Ceea ce-nseamnă că pîndea chiar sub suprafaţă, aşteptînd o ocazie să scape, sublinie Mack.

— Păi, de fapt nu am draci pe ea, ştiţi, doar că... Vreau să zic, obişnuia să vină în camera mea tot timpul şi să mă-ntrebe ce mai fac şi cum o mai duc, şi dacă vreau să vorbim despre ceva şi, înţelegeţi, despre *mine*. Şi pe urmă, n-a mai venit.

— Da' nici tu nu voiai să-i spui nimic, îi aminti Carrie. Te-am auzit, uneori nici măcar n-o lăsai să intre în cameră.

— Ştiu, dar ea tot încerca. Sau pleca şi se întorcea peste cîteva minute, şi iar încerca. Şi chiar dacă nu-i spuneam nimic, mă simţeam bine, că atunci îmi vorbea ea despre alte

lucruri, şi cînd îmi vorbea aşa, despre, ăă... orice, era mişto. Ştiam că o aveam alături, şi că-şi făcea griji pentru mine...

Ridicînd vocea, încheie:

— Dar a *încetat!*

— Cînd? se interesă Carrie.

— Of, nu ştiu... De-o vreme... Ca şi cum... s-ar fi dat bătută, sau ceva.

— E ocupată, spuse Mack. Cu Reuben, după cum ştiţi. Dar ce importanţă are asta? N-ai nevoie de ea — ne ai pe noi. Pe mine. Mie poţi să-mi spui orice; eu sînt discreţia întruchipată. Mă pricep chiar mai bine decît Sara să te ascult, fiindcă sînt mai obiectiv şi am umblat mai mult prin lumea asta. Sara e legată de casă, înţelegi, cîtă vreme prea plecata ta slugă a călătorit peste tot prin lume şi ştie cum să-i vină de hac oricui.

Abby se încruntă.

— Eu nu vreau să-i vin de hac nimănui. Vreau numai să am o viaţă fericită.

— N-am putea vorbi despre altceva? strigă dintr-o dată Doug. M-am săturat de toate astea.

— Care toate astea? întrebă Carrie.

— Despre oameni care se sinucid şi Abby care nu e fericită şi... *toate* astea. N-am putea să vorbim despre lucruri mai plăcute?

— Nu există nici un fel de lucruri plăcute, răspunse Abby, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi.

— Dacă v-aş spune eu o poveste? propus Mack. Şi desert, nu vrea nimeni?

— O poveste despre ce? întrebă Doug, în timp ce strîngeau masa, iar Carrie aducea cupele pentru îngheţată.

— Spune-mi tu.

— Ce-ai zice de insula aia despre care ne-ai vorbit? Aia care-i o ţară întreagă? Povesteşte-ne ceva despre ea.

— Nauru. Ai memorie bună, Doug. Dar, mai întîi, să începem desertul.

Trăgîndu-şi nasul, Abby îşi puse în cupă o lingură de îngheţată, iar Carrie aduse la masă şi borcanul cu fursecuri. Mack îşi umplu din nou paharul cu vin, şi pe al lui Abby.

— Okay, deci e o insulă foarte săracă; v-am spus asta. Nu mai sînt mine — li s-au epuizat zăcămintele acum cîţiva ani...

— Ce zăcăminte? întrebă Doug.

— Fosfaţi, răspunse Carrie. Am căutat pe Internet. Cei de-acolo vorbesc engleza.

Mack dădu din cap.

— Într-adevăr. Plus propria lor limbă, un dialect din Pacificul de Sud. Şi au computere. Sînt destul de modernizaţi, doar cu banii stau prost. *Dar,* se zvoneşte pe insulă despre o comoară ascunsă. Se pare că, în urmă cu ani de zile, cînd Nauru şi-a cucerit independenţa, noul prim ministru a acceptat tot felul de daruri, aur, argint şi alte valori, de la guvernele care voiau să aibă dreptul de a exploata minele de pe Nauru. Primul ministru a luat cadourile şi a păstrat şi drepturile asupra mineritului, după care a murit. I-a spus fiului său că ascunsese comoara, dar nu i-a dezvăluit locul. Aşa că, într-o zi, un băiat de zece ani, pe nume Lagumot, s-a hotărît s-o găsească.

— Povestea asta e adevărată? întrebă Doug.

— Da şi nu. Deci, Lagumot a pornit în căutarea comorii, împreună cu prietenul lui, Derog, care avea treisprezece ani.

— Aveau vîrstele noastre, îi şopti Carrie lui Doug.

— Ei, şi aceşti doi căutători de comori au scotocit insula în lung şi-n lat. Au căutat pe sub bolovani, au săpat în jurul copacilor, s-au scufundat printre recifele de corali şi au scobit găuri în zidurile caselor. După care, într-o noapte, au

spart una dintre principalele bănci ale țării.

— *Au spart-o?* întrebă Carrie. Și paznicii ce făceau?

— Se cam chercheliseră, și n-au auzit nimic. Banca asta făcea afaceri cu companiile americane, așa că era plină de fișiere cu nume americane pe ele. Lagumot a citit numele și și-a amintit că tatăl lui îi povestise despre America, unde aurul și argintul cresc ca fructele în copaci, așa că s-a gîndit că poate comoara era în America, sau în acea parte a Americii care se afla în Banca Națională din Nauru, și dacă o găsea, tatăl lui avea să fie foarte mîndru de el. Așa că au început să deschidă sertarele fișierelor, fără să știe că cineva îi privea printr-un vizor din perete. Erau atît de concentrați, încît n-au auzit nici poliția, care cobora în subsol să vadă cine făcea atîta zgomot.

— Și? întrebă Doug, cînd Mack se opri.

— Atît pentru seara asta. Doar nu v-așteptați să vă spun totul într-o singură seară, nu? Plăcerea trebuie să se prelungească, așa îi crește valoarea.

— Nu te poți întrerupe tocmai acum! strigă Carrie. Vreau să zic, nici *eu* nu mă întrerup cînd ajung la mijlocul cîte unei povestiri.

— Pe vremuri, așa făceau. Ziarele publicau cîte un capitol pe săptămînă. Aveți puțintică răbdare și așteptați să vă vină rîndul, la fel ca restul lumii, nu mai fiți așa de răsfățați, răzgîiați și cocoloșiți.

Abby simți un fior și văzu nedumerirea pe fețele lui Carrie și Doug. Și ei simțeau la fel, își spuse. Mack vorbea pe un ton glumeț, dar chipul lui părea serios, ca și cum i-ar fi urît pentru că erau răsfățați.

În clipa următoare, însă, Mack zîmbi și-și desfăcu brațele.

— Veți afla continuarea în curînd, vă promit.

Se ridică și-i strînse pe toți în jurul lui. Neliniștea lui

Carrie se risipi. Se simțea bine, ținută în brațe, alături de familia ei, luînd cina și vorbind despre de toate, chiar și despre moarte, în bucătăria lor caldă, destul de mare ca să încapă înăuntru toți patru.

— N-avem nevoie de Sara, spuse Mack. O ducem de minune, numai noi, împreună.

Abby se încordă, iar Carrie și Doug începură să se foiască în strînsoarea brațelor lui Mack. Nu știu...! se tîngui Carrie în sinea ei. Nici nu mai știu ce să cred! Ieși în fugă din cameră și urcă scara pînă în camera ei.

— Carrie, un-te duci? strigă Mack.

— Abby? întrebă nesigur Doug, privindu-și sora.

— De ce nu poți să fii drăguț? întrebă Abby, cu un tremur în voce. De ce trebuie să strici totul cu răutățile tale?

Închise ochii. *O vreau pe Sara.*

Și chiar atunci, telefonul sună. Și era Sara.

— Unde ești? exclamă Abby, imediat ce-i auzi vocea.

— La salonul de pompe funebre, vorbesc de pe mobil. Într-un minut trebuie să intru iar. Ce s-a întîmplat, Abby?

— Ăă... nimic. Nimic! Totul e-n regulă, e perfect, stăm la bucătărie și vorbim și... și rîdem. Știi... Ne distrăm. Am mîncat pui marocan făcut de tine; a fost foarte bun. Oamenii plîng după Pussy?

— Nu, și e îngrozitor; n-au venit mulți, și cred că eu sînt singura de-aici care a cunoscut-o. Eu și soțul ei. Stă pe rîndul din față, și n-am vorbit cu el. Abby, ești sigură că e totul în ordine?

— Da! Vreau să zic, desigur... De ce n-aș fi?

Abby simți un junghi de nemulțumire. Sigur că e totul în ordine — ce crede, că am *nevoie* de ea?

— Deci, toți oamenii ăia... n-au cunoscut-o niciodată?

— N-aș crede; nici nu pot să-mi imaginez cine sînt. Nici pastorul n-a cunoscut-o vreodată; vorbește despre viață și

moarte ca şi cum ar fi o comemorare în general, nu a unei persoane reale. Abby, nu cred că mai am ce să fac aici; vin acasă acum.

— Nu! Ai vrut să te duci acolo, mi-ai spus că i-o datorai lui Pussy.

— Dar voi sînteţi mai importanţi. Chiar acum pornesc.

O, îţi mulţumsc, îţi mulţumsc! reflectă Abby.

— Abby?

— Da. Okay.

— Într-o jumătate de oră am ajuns.

* * *

Sara rămase un moment nemişcată, stînd pe gînduri, apoi îi telefonă lui Reuben.

— Îmi pare rău, nu ne putem vedea în seara asta. E ceva în neregiă cu Abby, sau poate cu toţi trei; nu ştiu ce se întîmplă, dar trebuie să mă duc acasă.

Urmă o scurtă pauză.

— Îmi pare rău. Eram pregătit să-ţi ofer mîncare, băutură şi muzică, pentru a te binedispune după comemorare.

— Exact de aşa ceva aveam nevoie. Unde eşti?

— La birou.

— Îmi place să mă gîndesc la tine şi să mi te imaginez — unde eşti, ce faci... Ai fost la River Bend toată ziua?

— Da. Acum, spune-mi unde eşti *tu*.

— În deprimanta recepţie a salonului de pompe funebre, cu glasul nesuferit de vesel al pastorului răsunînd prin uşa închisă, în timp ce vorbeşte despre o femeie pe care n-a cunoscut-o niciodată. Iar acum ies, pornind spre maşină. Ai vorbit cu oamenii pe care voiai să-i vezi în River Bend?

— Cu majoritatea. Sînt oameni cumsecade, preocupaţi

de comunităţile lor, derutaţi de informaţiile contradictorii pe care le primesc. Totuşi, nu-s chiar atît de derutaţi încît să aştepte; au demonstraţii programate pentru duminica asta, şi pentru duminica viitoare, şi cumva sînt convinşi că anexarea nu va fi aprobată decît dacă facem unele concesii.

— Ce fel de concesii?

— Încă nu ştim, dar cred că vor fi unele pe care nu le putem accepta. Cei care manipulează toată afacerera asta vor să ne silească să vindem pămîntul.

— Pentru ca ei să-l poată cumpăra şi să construiască pe el... ce anume?

— N-am idee, decît că nu mă aştept să fie parcuri pentru cetăţeni. Oamenii lui Isaiah îi cercetează pe toţi cei care şi-au manifestat interesul faţă de proprietatea asta, în ultimul an. Azi nu ne-a putut spune nimeni despre cine e vorba, se pare că oamenii într-adevăr nu ştiu.

— Dar voi n-o să vindeţi!

— Încă nu, dar avem şi noi limitele noastre pînă unde putem suporta costurile terenului fără a şti dacă şi cînd putem începe să construim. Ascultă, ai destule pe cap în seara asta; poţi să stai la mine mîine seară?

— Da.

— Nu te-ai uitat în agendă.

— Nu contează. O să contramandez totul. Putem lua cina mai tîrziu? Aş vrea să stau cu copiii pînă după ce mănîncă.

— Oricînd vrei. Mi-e dor de tine.

Stînd în picioare, lîngă maşina parcată, Sara închise ochii, imaginîndu-şi-l pe Reuben la birou, în cabinetul său cu rafturi pline de cărţi, mutînd alene piesele de şah pe tabla cu intarsii de lîngă scaun.

— Da, răspunse ea, şi porni spre casă, gîndindu-se că ar fi putut spune mult mai multe.

* * *

Luminile erau aprinse la toate ferestrele, iar la masa de jocuri din bibliotecă se desfăşura o partidă animată de Monopoly.

— Sara, uite ce mi-am cumpărat! exclamă Doug, cînd o văzu intrînd pe uşă. New York-ul! Cu New York-ul cîştigi oricînd! Şi cu celelalte portocalii... nu?

— Şi cu roşiile! strigă Carrie. Le am pe toate trei, şi pe toate am să-mi construiesc case!

Înfrigurată, Sara rămase în uşă. Toată energia din cameră se concentra în cercul cald din jurul mesei; restul casei, cu toate ferestrele sale luminate, părea oarecum în umbră.

— Abby, o chemă Sara.

Sora ei ridică privirea. În ochi i se citea nemulţumirea, dar şi deruta.

— Bună, salută ea fără nici o intonaţie.

Nu era fericită, dar nu-i convenea nici că Sara venise acasă, ca răspuns la strigătul ei de ajutor.

— Excelentă partidă, surioară! anunţă vesel Mack, în timp ce-şi număra banii. Nu vrei să intri şi tu, ca parteneră a cuiva?

Pe un ton voit indiferent, Sara spuse:

— Păreţi destul de bine aranjaţi, cu toţii. Am să fiu în biroul meu...

...dacă are cineva nevoie de mine, ar fi vrut să adauge, dar se stăpîni. Întorcîndu-se, porni orbeşte spre scară, şocată de faptul că avea lacrimi în ochi.

În cabinet era linişte. Sara îşi lăsă capul în mîini. Oare Mack era un părinte mai bun pentru copii? Sau, poate, ştia ceva în plus faţă de ea... Totul era absurd, îşi spuse; cîndva,

nu-şi dorise nimic mai mult decît să împartă responsabilitatea unei familii şi să se concentreze asupra propriilor ei scopuri, iar acum, cînd Mack părea s-o ajute să facă tocmai asta, se simţea inutilă şi deprimată. Nimic nu te mulţumeşte, îşi spuse ea cu reproş, după care ridică repede capul, cînd auzi nişte paşi grăbiţi urcînd scara.

— Falită total, anunţă Carrie, trîntindu-se pe canapea. M-au distrus. Cred că Doug avea dreptate, în legătură cu proprietăţile portocalii.

— A fost distractiv?

— A, sigur. Sau...

Se încruntă.

— Da, a fost. Dar, ştii, Mack e destul de dur la Monopoly. Şi-n plus, mai e şi toată zăpăceala asta...

Sara simţi o undă de speranţă.

— Zăpăceală?

— Păi, ştii, mi-e greu să descriu ce se întîmplă. Vreau să zic, cînd e totul vesel şi frumos, cînd devine... of, nu ştiu... oarecum... mă rog, nu mai e frumos... şi nici vesel... de fapt, nici nu ştiu ce se întîmplă.

— E ceva în legătură cu Abby sau Doug?

— Nu, oftă Carrie. De Mack e vorba. Nu reuşesc să-l înţeleg. Vreau să zic, pe cei din propria ta familie ar trebui să poţi să-i înţelegi, nu? Vreau să zic, o *scriitoare* ar trebui să facă asta tot timpul, nu? Să înţeleagă de ce sînt oamenii ciudaţi sau răi sau cum or fi. Şi eu ar trebui s-o pot face, nu? Dacă vreau să ajung o mare scriitoare...

Sara aşteptă un moment, cu senzaţia că-şi croia drum pe un teren minat. Apoi se aşeză lîngă Carrie, pe canapea, cuprinzînd-o de umeri cu braţul.

— Te pricepi extraordinar de bine să înţelegi oamenii. Toate povestirile tale arată asta. Şi adevărul e că Mack mă nedumereşte şi pe mine, în cea mai mare parte a timpului.

Carrie o privi mirată.

— Şi pe *tine?* Dar tu le ştii pe toate.

Sara zîmbi.

— Nu tocmai. Sper doar că ştiu mai multe decît tine — altfel, ce rost ar mai avea să îmbătrînim? Dar sînt sigură că niciodată n-am să le ştiu pe toate. Lumea e atît de mare şi complicată, încît nimeni nu poate să le ştie pe toate, darmite să le mai şi înţeleagă, iar asta include cîteodată chiar şi misterele din familii.

— La fel ca în familia noastră.

— Ca într-a noastră.

Sara făcu iar o pauză, din nou cu gîndul la moartea lui Pussy Corcoran.

— Tot ce putem face, spuse ea într-un tîrziu, e să reţinem informaţii şi să le putem folosi cînd vom avea nevoie de ele. Cu cît vezi mai multe — cu cît le *vezi* cu adevărat, nu doar să le zăreşti în treacăt — cu atît vei înţelege mai bine, cînd va veni momentul.

— Asta se numeşte observaţie. Mereu îmi spui despre ea.

— Fiindcă e importantă pentru noi, toţi — dar pentru un scriitor e esenţială.

— Şi profesoara mea de engleză zice la fel. Spunea că trebuie să observăm lucrurile, nu să le lăsăm să lunece pe lîngă noi fără a le da nici o atenţie.

— Bun sfat.

Tăcură. Sara se gîndea s-o mai întrebe despre Mack — ce făcea, ce spunea? — dar ar fi fost mai bine s-o facă din proprie iniţiativă, neiscodită.

Iar atunci, n-avea să se mai oprească.

— Doug şi Abby au aceeaşi părere ca tine despre Mack? Sînt nedumeriţi şi ei?

— Nu ştiu. Mă rog... cred că da. Nu prea vorbim despre

asta.

Se foi sub brațul Sarei — *ca și cum n-ar fi suportat gîndul că Mack era criticat* — și dintr-o dată spuse:

— Mi-a venit o idee de povestire! Cred c-ar fi mai bine să mă duc s-o scriu.

— Categoric!

Sara o îmbrățișă, sărutînd-o pe creștetul capului.

— Te iubesc. Și cred că ai un spirit de observație minunat.

Carrie dădu din cap, cu seriozitate.

— Mulțumesc.

Se ridică în picioare și porni spre ușă, apoi se întoarse.

— Uitasem... Susie vrea ca mîine noapte să stau la ea. Îmi dai voie?

— Sigur că da. De la ce oră?

— A, de după-amiază, cred. Probabil o să mergem și la un film. Îți mulțumesc, Sara. Te iubesc.

Sara zîmbi. *Uite, așa aflu și eu că mai sînt iubită.*

Cînd sună telefonul, se duse la birou și răspunse absentă, cu gîndul la jocul de jos. Auzi vocea Donnei Soldana, încordată, cu răsuflarea tăiată.

— Sara, pot să vin pînă la tine? Trebuie neapărat să vin, n-am unde să mă... Vreau să zic, nu știu la cine să... Sara? Pot să vin? *Acum?*

Sara încercă să se concentreze asupra noii probleme.

— Ce s-a întîmplat, Donna? Unde ești?

— Pe Clark Street, la cîteva străzi de tine... Sara, trebuie să mă primești, am nevoie de cineva, de tine am nevoie, umblu pe străzi de ore-ntregi, sînt *frîntă* de oboseală. N-an să te deranjez, pot să dorm pe jos, oriunde... Sara? Mă mai auzi?

Gîndurile Sarei erau în plin tumult, reluînd ultima ocazie cînd auzise o asemenea rugăminte — *Sara, pot să vin*

să locuiesc la tine? — cînd pierduse o jumătate de oră căutînd o locuință pentru Pussy în loc să-i spună să vină imediat. Pentru Pussy, care cu cîteva zile înainte stătuse la picioarele scării, cu un zîmbet pierdut, spunîndu-i: Am nevoie de tine — iar acum era moartă.

— În regulă, îi spuse ea Donnei. Nu va fi nevoie să dormi pe jos; am o canapea în camera de recreere de la subsol, dacă nu te deranjează. Ce-i cu tine, ai pățit ceva?

— A, păi, știi...

— Da?

— Merge și la subsol. Oriunde. Ajung imediat.

Și nu te deranja să-mi mulțumești, adăugă Sara în sinea ei, după care se rușină de propriile-i gînduri.

— Sara, Mack mi-a găsit o galerie! anunță Doug, aruncîndu-se pe canapea. O galerie! Pentru expoziție! Expoziția *mea!* Numai a mea, fără nimeni altcineva! Nu-i marfă? A făcut-o, exact așa cum mi-a promis!

— Minunat, răspunse prudentă Sara. Chiar ți-a găsit o galerie? Vreau să zic, o galerie adevărată?

— Da, zice că-i în Franklin Park.

— Nu știam că există galerii de artă în Franklin Park. Și cînd se va deschide expoziția?

— Mack zice că acum negociază. În curînd vom determina definitiv și data, a zis. Știi și tu cum vorbește el. Și, știi, înainte a fost îngrozitor — înțelegi, s-a purtat cam urît, ca și cum nu i-ar mai fi plăcut de noi, dar îi place, îi place mult, și-o să am o expoziție și voi fi un artist adevărat!

— S-a purtat urît? repetă Sara.

— A, păi, știi tu...

De ce tot zic oamenii știi tu, cînd eu nu știu nimic? se întrebă ea.

— Ce știu? se interesă, pe un ton mai puțin binevoitor

decît ar fi vrut.

— Păi, ştii tu...

Doug se întrerupse brusc.

— E cam sucit, uneori, ca şi cum ar zice nişte lucruri sau şi-ar rîde de noi, mă rog, de fapt nu-şi rîde de noi, doar că... ştii tu. Da-i mişto de tot, Sara, zău că aşa e! Vreau să zic, e cam cel mai bun frate pe care aş putea să-l am, nu?

Sări în picioare.

— Aşa că trebuie să-mi continui lucrul la sculpturi, ca să am cîte trebuie; Mack zice c-o să am nevoie de cel puţin treizeci de lucrări.

— Şi acum cîte ai?

— Nici nu mai ştiu, vreo sută, poate... Dar trebuie să le aleg pe cele mai bune. Asta-i marea mea şansă! Trebuie să fie cît mai bune!

Alarmîndu-se dintr-o dată, Sara se aşeză lîngă el şi-l cuprinse cu braţul pe după umeri, la fel cum făcuse şi cu Carrie.

— Doug, iubitule, nu-ţi face prea mari speranţe; chiar dacă se va întîmpla cu adevărat, n-o să fie un eveniment de care să depindă toată viaţa ta.

— Se *va* întîmpla!

— Tot ce se poate. Dar n-ai cum să fii sigur pînă nu bateţi palma. Ştii şi tu asta. Nu vreau să-ţi spun altceva decît că, orice s-ar întîmpla, nimic nu rămîne bătut în cuie. O să mai ai tu o mulţime de expoziţii, în viitor; ai într-adevăr mult talent şi, o dată ce va avea şansa să se maturizeze...

— Mereu zici la fel! sări Doug în picioare, nervos. Mack zice că sînt gata, iar el *ştie ce zice.* A umblat prin toată lumea şi se pricepe la orice. Ne-a povestit despre o insulă numită Nauru, una foarte mică, dar pe care e o ţară întreagă, înţelegi, şi cu guvern şi cu tot, şi oamenii sînt foarte săraci, dar acolo e o comoară, numai că-i ascunsă, şi

nişte tipi — de aceeaşi vîrstă cu Carrie şi cu mine — o s-o găsească. E o poveste foarte mişto.

— Cred c-am să vorbesc cu el, spuse Sara. Unde e?

— A ieşit. Mîine noapte pot să stau la Jeff? M-a întrebat azi, la tabără; maică-sa zice că-i în regulă.

— Sigur că da. De la ce oră?

— De pe la prînz, cred. S-ar putea să ne ducă maică-sa şi la un film, cu maşina. Da?

— Da.

— Excelent. Noapte bună, Sara.

O sărută pe obraz.

— Te iubesc, mai spuse el şi plecă.

Sara rămase cu privirea în gol, spre fereastră, pînă cînd auzi soneria. În drum spre uşă, la baza scării, se întîlni cu Abby.

— Te caută una, Donna... I-ai spus că poate să stea aici? Doar n-o să-i dai camera mea!

— În nici un caz! O să se culce jos, în camera de recreere. Nu i-aş da nimănui camera ta, Abby, doar ştii asta. Donna e secretara mea şi are nişte probleme. O să-ţi placă, e o femeie foarte drăguţă.

Abby ridică din umeri.

— Nu-mi place să stea străini în casă.

Faţă de Mack n-ai avut nici o obiecţie.

Şocată, Sara se întrebă: Ce-o fi cu mine? De obicei, nu am asemenea idei pline de răutate, şi cu atît mai puţin faţă de familia mea.

— Îmi pare rău, îi spuse ea lui Abby, scuzîndu-se pentru cuvintele pe care Abby nu le auzise, şi o îmbrăţişă — tocmai cînd apărea Donna.

— Sara, e îngrozitor, tot ce poate fi mai rău...

Ultimul cuvînt se transformă într-un ţipăt ascuţit, în timp ce Donna se agăţa de Sara, plîngînd.

— E groaznic, groaznic! Nici nu ştii... Cea mai îngrozitoare seară din viaţa mea... Am crezut c-o să mă omoare!

Sara se retrase.

— Să te *omoare?* Dar cum...?

— Dădea cu mine de toţi pereţii, şi... O, Doamneee...!!! se văicări ea, cu un ţipăt prelungit ca tînguielile de jale ale unor bocitoare.

Doug şi Carrie ieşiseră în goană din camerele lor şi tocmai se pregăteau să coboare, cînd Sara îi văzu şi clătină din cap.

— E-n regulă, le spuse ea, păstrîndu-şi calmul pe sub toate vaietele Donnei. Totul e sub control.

— Da' *zbiară,* remarcă Doug.

— Ştiu.

Sara îşi privi secretara, de obicei atît de calmă şi eficientă, acum transformată dintr-o dată într-o banshee.

— Nu e nimic de văzut aici, le spuse ea lui Doug şi Carrie, pe un ton destul de tăios.

— Cred că nu sîntem doriţi, răspunse Carrie şi, peste un moment, amîndoi se retraseră într-un pas spre camerele lor.

— A luat un cuţit! ţipă Donna. Şi n-am putut să...

— Poftim? Donna, stai puţin.. A fost la tine în *apartament?*

— Ăă... păi, ştii tu.

— Ba nu, se răsti Sara, nu ştiu nimic.

Donna se puse pe plîns şi mai zgomotos. Răbdătoare, Sara o aştepta.

— A început să plîngă...

Cuvintele i se rostogoleau gîtuite, printre suspine.

— Ca un copil, a căzut în genunchi şi a spus că nu-l pot părăsi, că o să *moară...*

— Să-l părăseşti? Ce vrei să-l spui?

— Să-l părăsesc! Ştii, să nu-l mai văd niciodată, cum ar veni...

— Dar e tatăl tău; l-ai părăsit cînd ai plecat de-acasă.

— Sara, sînt aşa de obosită că nici nu mai ştiu ce vorbesc. Pot să stau jos undeva?

— Iartă-mă, sigur că da. Nu trebuia să te ţin aici, în picioare.

Întorcîndu-se cu ea spre uşa bucătăriei, întîlni privirea lui Abby — sceptică, aproape dispreţuitoare. Sara uitase că era şi ea prezentă. O fi geloasă? se întrebă.

— Abby, te rog, fă patul pe canapea, şi verifică şi baia de jos, vrei? Să fie săpun şi un pahar curat... Ştii tu ce ai de făcut, hai, te rog.

Abby dădu din cap, apoi articulă mut:

— Minte.

Ochii Sarei se îngustară.

— O să discutăm în camera ta.

Apoi o conduse pe Donna la bucătărie.

— Îţi fac un ceai, să-l iei cu tine jos. Ai nevoie de puţin timp, ca să te linişteşti; o să stăm de vorbă dimineaţă.

— N-ai şi ceva de mîncare? Nici n-am apucat să iau cina.

La naiba, îşi spuse Sara, care se enerva tot mai tare de la o clipă la alta, zău că mi-ar conveni şi mie măcar un cuvînt de recunoştinţă. În tăcere, încălzi o porţie de pui şi cuşcuş de la cină, şi pregăti şi un ceainic.

— Pe-aici, o chemă ea.

Coborîră împreună în camera de recreere. Abby pregătise canapeaua şi aprinsese lampadarul de alături. Pe măsuţă pusese un pahar cu apă şi două cărţi — povestiri de Balzac şi O'Henry, favoritele ei, deşi nu şi ale Donnei, probabil; totuşi, era foarte frumos că se gîndise şi la asta.

— Sînt aşa de dărîmată, oftă Donna. Şi moartă de

foame.

Se aşeză la măsuţă şi începu să mănînce.

— Cred că dimineaţă am să merg la birou împreună cu tine, da?

Sara o privi lung. Oare era atît de obişnuită să fie servită, încît i se părea cel mai firesc lucru?

— Mîine e sîmbătă, îi aminti ea scurt. Noapte bună.

— Mulţumesc, Sara, spuse Donna, cu gura plină. Mi-ai salvat viaţa, ştii?

Sara urcă în casă, închizînd în urma ei uşa scării de la subsol.

În casă era linişte. Revenise seninătata confortabilă dintotdeana. Chiar şi cînd vaietele Donnei răsunaseră prin încăperi, îmbrăţişarea casei nu putuse fi zguduită. Sanctuarul nostru, îşi spuse cu ironie răutăcioasă Sara, repetînd cuvîntul pe care mama ei îl folosise atît de des.

La etaj, uşa camerei lui Abby era închisă. Sara ciocăni.

— Sigur, răspunse Abby, iar sora ei o găsi uitîndu-se la un DVD cu *Victor/Victoria.* Vezi, îi spuse fata, în timp ce Sara se aşeza în fotoliu, e la fel ca-n filmul ăsta: îţi dai seama imediat cînd cineva se preface.

— Eşti îngrijorată c-am să-i dau atît de multă atenţie Donnei, încît nu voi mai avea timp pentru voi trei?

Abby opri filmul.

— Dacă sînt geloasă, vrei să zici? Dumnezeule mare, Sara, ce prostii poţi să vorbeşti! Iartă-mă, se grăbi ea să se scuze, n-am vrut...

— Dacă nu e gelozie, atunci ce e?

— Minte. Nu pot suferi oamenii care mint. Vreau să zic, dacă nu poţi avea încredere că-ţi spun adevărul, ce rost mai are să discuţi cu ei?

— N-ai de unde să ştii dacă minte sau nu; mie nu mi se părea deloc nesinceră.

— Tu eşti aşa de încrezătoare, Sara. Mereu crezi că toţi oamenii sînt buni. Chiar şi cînd nu ţi-s simpatici, niciodată nu te gîndeşti că ar putea să fie şi răi.

— Nu-i adevărat, o contrazise Sara, cu gîndul la Lew Corcoran — şi, de fapt, la o întreagă categorie de clienţi la fel de aroganţi şi cruzi ca el. Spune-mi de ce crezi că Donna minte.

— Una la mînă, plînge prea mult.

— Of, Abby...

— Bine, mă rog, şi eu am plîns mult cînd Sean... cînd am încetat să mă mai văd cu el. Dar eu aveam inima frîntă. Ea încearcă să impresioneze, să-ţi stîrnească mila. Şi pe urmă, a încercat să acopere lucrurile care n-aveau sens pentru tine. Cum ar veni, a spus că-l părăseşte, iar ţie ţi s-a părut că nu se lega... Şi cînd a vorbit despre cuţit, şi că el a intrat în apartament... Chestii de-astea.

Sara se miră că Abby, care cel mai adesea părea preocupată numai de sine, ca orice fată de cincisprezece ani, putea avea un asemenea spirit de observaţie, la care Carrie nu reuşea încă decît să aspire.

— O să aflu mîine, îi spuse ea. S-ar putea să ai dreptate... pur şi simplu nu ştiu.

O sărută pe amîndoi obrajii.

— Eşti minunată, Abby, şi-ţi mulţumesc pentru felul cum gîndeşti, chiar şi cînd o faci prea repede ca noi, ceilalţi, să te urmărim. Noapte bună, iubito.

— 'te bună, răspunse absentă Abby. A, şi să nu uiţi că mîine noapte dorm la Laurie. Vom fi opt, petrecerea dinainte ca ea să împlinească şaişpe ani. Zice că e o vîrstă aşa de importantă, încît trebuie să dai cît mai multe petreceri, şi înainte, şi după. O să pot să fac şi eu la fel?

— Sigur că da. Să-mi spui de cîte petreceri ai nevoie, unde şi cînd, şi aranjăm totul.

— Serios? Chiar ai să-ți faci timp pentru asta?

Abby sări în picioare și o îmbrățișă.

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc, deja am așa de multe idei...

Făcu o scurtă pauză.

— Pot să merg cu mașina mea pînă la Laurie?

— Abby, știi că n-ai voie să șofezi neînsoțită; nu ai permis. După ce vei împlini șaisprezece ani...

— Mă rog, n-ai putea veni tu cu mine, și să mă lași să conduc? Ai mai făcut așa de cîteva ori. Altfel, cum să exersez?

Sara dădu din cap:

— Ai dreptate. La ce oră vrei să ajungem acolo?

— Pe la patru, patru jumate...? A închiriat o grămadă de filme, și o să comandăm și pizza.

Din nou, Sara dădu din cap, deși gîndurile i-o luaseră deja înainte: *Toți trei și-au făcut program, vor fi cu prietenii lor, fericiți... O noapte întreagă pentru mine și Reuben.*

Emoționată, Abby o sărută.

— Ești așa de bună, Sara, te iubesc de mor, te iubesc! Niciodată nu mă faci să mă întreb dacă-ți place de mine sau nu, sau dacă nu cumva îți rîzi de mine... Ești cea mai bună soră din lume, Sara!

— Cine-ți face figuri din-astea? întrebă Sara repede.

— A... nimeni, ridică Abby din umeri. Mă gîndeam, doar... că ce bine că tu nu le faci.

O vorbă urîtă despre Mack n-ar scoate — nici unul dintre ei...

Și nici ea nu putea să-i forțeze. Tot ce putea face — cum trebuia să-și reamintească mereu — era să le stea la dispoziție cînd simțeau nevoia să stea de vorbă.

Se retrase în dormitorul ei și-l sună pe Reuben. Vorbiră pînă pe la miezul nopții. Una dintre observațiile lui continuă

s-o sîcîie şi după aceea.

— Aş da cît de cît atenţie bănuielilor lui Abby faţă de Donna. Tu eşti atît de preocupată de nevoile oamenilor, căutînd mereu să-i ajuţi, încît nu-ţi permiţi să te mai şi distanţezi, şi să ai îndoieli. S-ar putea ca Donna să fie absolut sinceră — dar, din ce mi-ai spus, eu n-aş trece cu vederea nici peste suspiciunile lui Abby. E o fată destul de prespicace.

— Am să mă gîndesc, răspunse Sara.

Şi se gîndi — toată noaptea.

* * *

— Bună, o salută Donna a doua zi dimineaţa, intrînd în bucătărie. Excelent pat, am dormit ne-ntoarsă; mă simt de un milion de ori mai bine. Doamne, ce noroc pe mine că te-am găsit aseară! Dacă nu erai tu, cred că m-aş fi sinucis. Ştii, ar trebui să trec pe-acasă şi să-mi iau nişte haine şi alte lucruri. N-am să prea arăt ca o secretară, dacă-n fiecare zi mă îmbrac la fel.

— O să-ţi găsim o locuinţă, spuse Sara pe un ton neutru. Începem să căutăm chiar de azi.

— Dar aici e perfect! Vreau să zic, nu te deranjez, aşa-i? Sînt tăcută ca un şoricel, nici nu mănînc prea mult, putem şi să mergem împreună cu maşina la birou, şi toate cele. Nu definitiv, Sara, dar măcar pentru cîteva săptămîni, poate? Pînă ne lămurim? Chiar că-mi place foarte mult aici; mă faci să mă simt binevenită, şi pînă acum...

Ochii i se umplură de lacrimi, şi întinse o mînă spre Sara.

— Nimeni nu m-a mai făcut vreodată să mă simt ca acasă. Tu eşti aşa de...

— Mama ta nu te făcea să te simţi ca acasă?

— A, ba da, sigur că da! Am vrut să zic, de-atunci încoace. Nimeni nu s-a mai purtat cu mine ca tine, Sara, de-atunci încoace, tu eşti aşa de înţelegătoare şi generoasă... eşti aşa de *bună...!*

La fel ca Mack, îşi spuse Sara dintr-o dată. Farmec brusc, cuvinte mieroase, un apel la lucrurile pe care nu putea rezista să nu le dea cînd îi erau cerute: atenţie, mîngîiere, sprijin, căldură. *Cu excepţia lui Pussy.* Gîndul o rodea adînc, ca întotdeauna cînd îşi retrăia acel eşec. Şi nu-şi putea asuma riscul ca situaţia să se repete.

Sînt iraţională. Donna nu s-ar sinucide.

Dar tocmai a spus că ar fi putut-o face, dacă nu mă găsea pe mine.

Şi Pussy? M-am gîndit vreodată că s-ar putea sinucide?

— Poţi să stai un timp, spuse ea într-un tîrziu. Dar vei avea nevoie de o locuinţă proprie, unde să te poţi instala pe o durată mai lungă...

O aşteptă pe Donna să dea din cap afirmativ, apoi continuă:

— Şi vom merge la poliţie, să vorbim despre tatăl tău. Nu se poate să te hărţuiască aşa, şi să te ameninţe; ai nevoie de protecţie.

— Nu! În nici un caz! Să nu faci asta, Sara! Să nu te-amesteci!

— *Să nu m-amestec?* Păi chiar tu m-ai amestecat. Mi-ai cerut ajutorul; încerc să te ajut. Ce-i cu tine? Vrei să continui să fugi de el toată viaţa?

— E... e vorba de mama. Nu te poţi duce la poliţie; asta ar omorî-o. Sau...

Vocea îi redeveni înnebunită.

— ...sau ar omorî-o *el!* Ar fi ca şi cum *eu* aş fi omorît-o! Sau chiar *tu!* Ceva cu adevărat îngrozitor...

— Termină! ce tot vorbeşti? Tatăl tău te-a violat, te hărţuieşte, te-a ameninţat cu cuţitul. De ce să te mai temi de el? Ştiu eu ce fac, Donna. Luni vom vorbi cu un avocat, şi vom găsi o cale de a o proteja pe mama ta, după care ne ducem la poliţie. E timpul să-ţi iei viaţa în propriile-ţi mîini.

Buzele Donnei se strînseră, iar Sara îşi zise: Nu-i place să i se spună ce să facă. Mă rog, cît de multor oameni le-ar plăcea? Vrea să aibă parte de compasiune şi de un refugiu unde tatăl ei să nu-i poată da de urmă; le-a găsit, şi atîta-i e de ajuns deocamdată. Crede că deja e stăpînă pe viaţa ei. Chiar dacă trăieşte de pe-o clipă pe alta, se crede stăpînă pe situaţie. De ce s-ar bucura că eu o învăţ ce să facă.

— Pot să mă duc să-mi iau nişte haine? întrebă Donna, îmbufnată.

Sara oftă.

— N-ai nevoie de permisiunea mea ca să te duci nicăieri. Aici nu eşti la închisoare. Numai că ar trebui să mănînci ceva, înainte să pleci.

— Niciodată nu mănînc dimineaţa. Totuşi, voi avea nevoie de o cheie a casei.

Sara începea să-şi piardă răbdarea.

— Nu încuiem uşa în timpul zilei. Poţi să vii şi să pleci cînd vrei.

— Şi noaptea?

— Ai să lipseşti noaptea de-acasă?

— Păi, sigur că da. Am şi eu prieteni...

— O să vorbim despre asta mai tîrziu.

Urmă o scurtă pauză.

— Bine. Pa. Ne vedem mai încolo.

Poate pentru că aici nu sîntem la birou, îşi spuse Sara, privind-o pe Donna cum pleca. Dacă şi la birou s-ar purta la fel, n-aş ţine-o nici cinci minute. Şi nici la mine-n casă n-aş ţine-o prea multă vreme.

— Sara, am scris o povestire! anunţă Carrie, întinzîndu-i un teanc de hîrtii. Aseară am terminat-o. Vrei s-o citeşti?

— Şi micul dejun?

— Sigur, da' nu poţi s-o citeşti *acum?*

— Dacă pui tu micul dejun pentru tine şi Doug. Abby o să şi-l ia cînd se scoală.

Carrie presără zmeură peste două boluri cu fulgi de cereale, într-unul turnă şi lapte, şi se aşeză în faţa Sarei, privind-o atentă în timp ce citea.

Sara era cea mai rapidă cititoare din familie, toată lumea o ştia. De astă dată, însă, mergea încet. Pornise repede ca de obicei, dar nu peste mult începuse să facă pauze, să revină la fragmente pe care le mai citise, recitind paragrafe sau studiind propoziţii.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Carrie, neliniştită.

Sara ridică privirea.

— E cu totul altfel.

La fel ca multe dintre povestirile lui Carrie, şi aceasta se petrecea într-o casă asemănătoare cu a lor — dar tonul nu semăna cu al nici uneia dintre scrierile ei. Intitulată Aurelia Rose, povestirea începea într-o noapte de iarnă, cînd pe Aurelia Rose, o fată de treisprezece ani, o trezea din somn un zgomot. Cobora tiptil scara şi vedea un hoţ. Acesta era frumos ca un prinţ, şi purta o mantie închisă la culoare care se înfoia romantic în timp ce el trecea dintr-o cameră în alta, luînd tablouri de pe pereţi şi vaze rare de pe rafturi, pentru a le aduna pe toate într-un sac mare şi negru. După ce umpluse sacul, îl ridicase şi pe căţelul Aureliei Rose, numit Monte Cristo, care-i adulmeca pantalonii.

— Cum a intrat hoţul în casă? se interesă Sara.

— A forţat broasca de la uşa din faţă. Cred c-ar trebui s-o precizez undeva.

— De ce Monte Cristo n-a lătrat?

— A, păi... hoţul şi-a stropit pantalonii cu o substanţă care le place cîinilor. Zeamă de carne, sau... sos, sau... firimituri de biscuiţi pentru cîini. Cam aşa ceva. Trebuie s-o introduc şi pe asta.

Sara dădu din cap şi citi mai departe.

Hoţul tocmai se întorcea să plece, cînd o văzu pe Aurelia Rose la picioarele scării, cu toţi muşchii din trupul încremenit de spaimă îngheţaţi. Blestemînd, chipul lui frumos se încruntă teribil. Îl lăsă pe Monte Cruisto jos şi scoase din buzunar un pistol uriaş şi negru, care arăta înspăimîntător.

— Nu trage! exclamă Aurelia Rose, încercînd cu disperare că vorbească încet ca să nu-şi sperie ceilalţi membri ai familiei, nevinovaţi, care dormeau fără să bănuiască nimic. Ştia că dacă o auzeau ar fi sărit din paturi alarmaţi, iar hoţul cel chipeş, care astfel se speria, ar fi putut să-i împuşte pe toţi. Aurelia Rose îşi dorise dintotdeauna să fie o eroină, şi chiar dacă acum tremura de frică, ştia că i se ivise ocazia. Mai ştia şi că era mai deşteaptă decît hoţul, căci orice om deştept s-ar fi făcut doctor, scriitor sau agent de public relations al municipalităţii, nu hoţ.

— Te rog, spuse ea cu toată seriozitatea, n-am să te pîrăsc, dacă pleci şi nu ni-l iei pe iubitul nostru Monte Cristo. Poţi să păstrezi tablourile şi vazele şi celelalte... Cu ele, vei ajunge putred de bogat! Dar lasă-ni-l pe dragul de Monte Cristo!

Inima lui de piatră nu fu clintită de expresia rugătoare din ochii ei frumoşi. Ţinea pistolul îndreptat direct spre inima ei.

— Eşti doar un copil. În copii nu poate avea nimeni încredere. Ai să mă pîrăşti imediat ce-am să ies pe uşă.

— Nu mai sînt un copil, sînt adolescentă. Şi-ţi dau cuvîntul meu de onoare.

Hoţul stătu mult timp pe gînduri, mutîndu-şi pistolul dintr-o mînă în alta, în felul acela al criminalilor de meserie de a jongla cu armele, pentru a înspăimînta şi mai mult victimele neajutorate care stăteau în faţa lor.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Eşti foarte frumoasă, dar pe sub chipul ăsta al meu, care şi el e frumos, am o inimă de piatră, şi nu pot risca să mă dai de gol.

Ridică pistolul şi o împuşcă pe Aurelia Rose drept în inimă. Apoi îl înhăţă fără milă pe Monte Cristo şi ridică sacul cel greu. În timp ce auzea din dormitoarele de la etaj strigăte de spaimă, ieşi calm pe uşa din faţă şi dispăru pentru totdeauna.

Sara rămase mult timp cu ochii asupra ultimei pagini.

— Ei? întrebă Carrie.

— E... foarte diferită, repetă Sara.

— Şi ce-i rău în asta? Scriitorii inventează mereu lucruri diferite, nu?

Sora ei ridică privirea.

— De ce a trebuit să moară?

— Fiindcă... De unde să ştiu *eu* de ce? Aşa e povestirea, şi gata! Vrea să zic, hoţul era un om rău, şi nu-i plăceau deloc copiii, înţelegi, deşi uneori se prefăcea că i-ar fi plăcut, şi... şi n-avea inimă, poftim!

— De ce ţi l-ai ales tocmai pe el ca personaj?

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Nu-ţi place.

— Stai o clipă, iubito, n-am făcut decît să te întreb de ce ai vrut să scrii despre un astfel de om.

— Fiindcă... fiindcă aşa am *vrut*. Fiindcă sînt *scriitoare*. Scriitorii scriu despre de toate. Nu pot să scrie mereu numai poveşti frumoase şi cu final fericit.

— De ce?

— Fiindcă în viață nu e așa. Știi și *tu* asta! Te superi pe oameni, vii nervoasă de la serviciu, Abby e necăjită din cauza lui Sara, iar Mack devine din ce în ce mai... Vreau să zic, se mai întîmplă și alte lucruri, ca Pussy aia care s-a sinucis...

— Ce?

— Mack a zis că s-s împușcat. Și *se mai întîmplă* și lucruri rele, toată lumea știe, așa că *trebuie* să scriu despre lucrurile astea, dacă vreau să ajung o mare scriitoare.

— De ce-ați vorbit despre Pussy Corcoran, tu și Mack?

— El s-a rugat lui Dumnezeu s-o primească în rai, deși a fost o idioată și s-a sinucis. La rugăciunea dinainte de cină, știi...

Urmă o scurtă tăcere.

— Carrie, reluă Sara într-un tîrziu. Crezi... Ai spune că ești o persoană fericită?

Carrie ridică din umeri.

— Sigur.

— Nu, stai și gîndește-te bine. Spune-mi cît poți de serios. De obicei, scrii povestiri plăcute, care seamănă cu *tine*... pline de viață, de bucuria de a trăi și de a descoperi lucruri noi... Povestirea asta nu e deloc în același gen. Știi cumva de unde ți-a venit ideea?

Carrie clătină din cap.

— Ideile nu-mi vin de nicăieri. Sînt doar... în mine. Vreau să zic, pare ciudat, dar mă gîndesc la scris la fel ca... știi, cum te gîndești tu la preparatul cinei. Vreau să zic, dintr-o dată, știi ce-ai să gătești, și-atunci te duci la bucătărie și faci mîncarea. Și eu la fel — dintr-o dată, am o povestire, înțelegi, *apare* așa, pur și simplu. Așa că o scriu.

Făcu o pauză, iar Sara așteptă.

— Și uneori sînt povestiri vesele, cînd mă simt fericită,

dar alteori mă simt, înțelegi, supărată, sau îngrijorată, sau... în fine, dar aiurea, și atunci povestirile sînt așa, mohorîte, dar eu nu *încerc* să le fac așa. Înțelegi?

Sara o sărută pe creștet.

— Exact așa spun scriitorii cînd vorbesc despre munca lor.

— Scriitorii adevărați? Care scriu cărți?

— Scriitorii adevărați. Dar și tu ești o scriitoare adevărată. Încă n-ai fost publicată, și s-ar putea să mai treacă mult timp pînă atunci, dar după felul cum vorbești despre scris, și cum îl simți în tine, îmi dau seama că ești o scriitoare autentică, una serioasă, și într-o bună zi ai să ajungi chiar mare.

Fața lui Carrie se luminase.

— Serios? Una *mare?* Păi, atunci... n-aș putea să încep de pe-acum? Vreau să zic, știi, Mack a spus c-o să-mi publice povestirile într-o revistă, și i-a făcut rost și lui Doug de-o galerie, așa că s-ar putea să-mi apară și mie, iar atunci vei fi cu adevărat mîndră de mine, iar eu am să *știu* că-s o scriitoare adevărată.

— Vrei să spui că n-ai să mă crezi pînă nu ți-o confirmă și Mack? întrebă Sara, fără să se poată stăpîni.

Văzu pe fața lui Carrie nedumerirea.

— Iartă-mă, scumpo, se grăbi ea să se scuze, sărutînd-o din nou. Am spus o prostie. Dar, înțelegi, chiar mă îndoiesc că Mack va găsi un editor pentru lucrările tale. Scrii foarte bine pentru cineva de vîrsta ta...

Carrie deveni mai rigidă, cu o expresie închisă pe față.

— Carrie, s-ar putea să nu-ți convină că ai numai treisprezece ani, dar atîta ai, și tocmai ai început să descoperi lumea, și motivele pentru care oamenii se comportă în felul în care o fac. Ți-am spus vreodată că și eu am vrut cîndva să ajung scriitoare?

— Tu vrei să fii medic! Dintotdeauna ai dorit-o!

— Aproape dintotdeauna. Cînd eram în liceu, îmi doream mai mult decît orice să scriu cărți lungi, pline de oameni frumoși și bogați, deștepți și romantici — toate lucrurile pe care nu le regăseam în mine, sau cel puțin așa credeam — și cu personaje negative care semănau întocmai cu persoanele care nu mă simpatizau pe mine în realitate. Mai tîrziu, am descoperit că medicina îmi plăcea și mai mult.

— Dar eu nu iubesc nimic mai mult decît literatura! Și știu destule despre lume. Înțeleg atîtea lucruri!

— Da, așa e. Numai că nu destule. Iubito, chiar dacă ai înțelege la perfecție întreaga lume, încă nu ești gata să publici, pentru că mai ai pînă să înveți meseria de scriitor. Poți să ai niște idei extraordinare și să fii o artistă adevărată înăuntrul tău, dar trebuie să cunoști mecanica scrisului.

— Ca gramatica, adică, spuse Carrie cu dezgust.

Sara zîmbi.

— Parțial, dar mai mult e un fel de magie care-ți transformă ideile și sentimentele în cuvinte și fraze ce aduc cititorii în lumile create de tine, și-i fac să simtă stările personajelor și să le înțeleagă situațiile și deciziile.

Carrie se încruntă.

— Și acum n-o fac?

— Încerci. Încă nu reușești, pentru că n-ai scris destul. Trebuie să scrii mii și mii de pagini, acțiune și schițe de caractere, pentru a învăța ceea ce ai în tine în povestirile și cărțile pe care le vor îndrăgi cititorii tăi.

— Și tu de unde știi toate astea? Că doar nu ești scriitoare.

— Am încercat să fiu, dar am descoperit că mă pricepeam mult mai bine să studiez trupul omenesc decît să scriu despre ființele omenești. Cred că tu vei constata că la

scris te pricepi mai bine decît la orice altceva. Apoi, te vor ajuta profesorii tăi, alți scriitori, și cărțile pe care le citești, dar în primul rînd, cu cît scrii mai mult, cu atît îți vei găsi mai curînd stilul propriu, propriile trăsături distinctive. Iar atunci îți vei găsi și un editor. Mai mulți chiar, probabil.

Se lăsă o lungă tăcere. Sara știa că o suprasolicita pe Carrie cu prea multe informații, dar nu putea să se oprească.

— Te rog, iubito, nu-ți clădi speranțele pe temelia unor fantezii. Bucură-te de anii ăștia cît înveți și absorbi experiență și aptitudini; fii receptivă față de orice, și atunci vei fi gata să fii asemenea marilor scriitori: o persoană care ajută oamenii să înțeleagă lumea mai bine, și să-i facă față, și să cîștige la maximum. Vei face toate astea, dar ai nevoie de timp și de maturitate. Și de observație, și înțelegere. Am mai vorbit despre asta.

— La nesfîrșit, oftă dramatic Carrie. Aceleași lucruri i le spui și lui Doug.

— Și pentru el sînt la fel de adevărate.

— Dar Mack i-a făcut rost de o galerie.

— Ai văzut pînă acum vreo expoziție Douglas Hayden?

— Nu, dar... pun la punct detaliile — așa a zis Mack.

— Cînd se va întîmpla, am s-o cred și eu.

Carrie îi smulse povestirea din mînă.

— Nu-ți place.

— N-am spus asta. Am spus că e altfel.

— N-ai spus nici că-ți place. Și mereu spui că-ți plac povestirile mele. Spui că sînt excelente, sau amuzante, sau... cum or fi. Întotdeauna spui că-ți plac.

Pentru că, își zise Sara cu amărăciune, mi s-a părut că nu strică să te încurajez. Și uite unde-am ajuns.

Își căută cuvintele potrivite.

— Mi-e greu să-mi placă o povestire atît de tristă. M-ai făcut să țin la Aurelia Rose, iar ăsta e un lucru esențial la o

povestire, dar nu m-a făcut deloc să mă simt fericită.

— Puteai să fii *impresionată,* replică furioasă Carrie.

— Dar sînt! se repezi Sara s-o asigure, recunoscătoare că-i servise cuvîntul cel mai potrivit. Sînt impresionată de stilul în care ai scris-o, şi de starea pe care ai creat-o. M-ai făcut să mă simt îngrijorată, încordată şi nefericită.

Îi studie faţa.

— Nu la fel te-ai simţit şi tu cînd ai scris-o?

— Nu ştiu! Ţi-am spus, o aveam în mine, şi a ieşit afară pur şi simplu!

Şi, sărind în picioare, ieşi pe uşă înainte ca sora ei s-o poată opri.

Sara rămase mult timp nemişcată. *Trebuie să mă distanţez de toate asta. Aici în casă sînt furtuni emoţionale prea puternice.*

* * *

Parcă drept răspuns, pînă după-amiază casa se goli. Sara porni prin camere, ca şi cum le-ar fi descoperit din nou. Nimic nu se schimbase, dar totul era altfel: nemişcat şi tăcut, parcă aşteptînd următoarea izbucnire. Savurînd liniştea, Sara anticipa momentele cînd Abby, Carrie şi Doug aveau să se întoarcă şi să-şi ocupe iar locurile în acele camere.

Şi Mack? Locul lui unde era?

Aş vrea să plece, îşi spuse ea. Totul pare să se schimbe, să se mişte mai repede, să se rostogolească scăpînd de sub orice control...

Dar cum să-i spui unui membru al propriei tale familii să plece din casă?

Sus, la birou, începu să lucreze la hîrtiile pe care şi le adusese acasă de la biroul ei din primărie — iar la ora cinci,

îi dădu telefon lui Reuben.

— Toţi sînt în siguranţă, pe la diverşi prieteni. Pînă mîine după-amiază, nu mai am nici o obligaţie.

— Ba ai una. Să-ţi petreci orele astea cu mine. Mă gîndeam să luăm cina aici, în loc să ieşim în oraş. Ţi-ar plăcea?

— Da, dacă gătim împreună.

— O idee excelentă. Cînd poţi să ajungi la mine?

— La ce oră ţi-ar conveni?

— Acum o oră. Ieri. Acum.

— Într-o juma' de oră?

— Te-aştept.

Reuben nu fusese niciodată la ea în casă. Nici unul dintre ei n-o menţiona; păreau să evite ideea, ca şi cum ar fi fost conştienţi că în momentul cînd Reuben păşea prin camerele pe care Sara şi le însuşise, avea să-i devină mai mult decît prieten, camarad şi amant. Avea să-i fie... ce anume?

Neştiind care era răspunsul, ocoleau întrebarea. Însă chiar şi aşa, Sara îşi imagina că Reuben ar fi arătat ca la el acasă.

Dar, în dormitorul lui, sub greutatea lui solidă, cu mîna lui pe sîn, cu buzele mişcîndu-i-se peste ale ei, se deschise în calea simţirii, a dorinţei, a amîndurora. În spaţiul acela silenţios nu mai era loc pentru nimeni altcineva, pentru alte probleme, întrebări sau cereri. Doar Sara şi Reuben, cu mîinile mişcîndu-li-se împrejurul trupurilor, excitant şi posesiv, cu trupurile întîlnindu-li-se şi contopindu-li-se într-un limbaj al lor şi numai al lor, descoperind o unitate şi un miracol pe care nu le cunoscuseră niciodată — şi, neştiindu-le, nu putuseră bănui, măcar, ce pierduseră.

— Eşti o femeie extraordinară, îi spuse Reuben, după ce se liniştiră din nou; zăcea alături, rezemat într-n cot,

mîngîindu-i uşor fața cu o mînă. Cînd nu eşti aici, tăcerea din casa asta poate fi sufocantă, iar cînd eşti aici, cîntă.

Sara zîmbi.

— Îți mulțumesc. Ce frumos vorbeşti! Îmi dai atîtea motive să fiu recunoscătoare...

— Pentru ce anume, exact?

Rîzînd, îi răspunse:

— Uite cum vorbeşte un om care construieşte oraşe întregi la scară şi are nervoie de exactitate! Ei bine, *exact* pentru prietenie, camaraderie, complimente generoase, conversație interesantă, sfaturi bune...

— Îți dau şi sfaturi? Încerc să n-o fac niciodată, dacă nu sînt întrebat.

— M-ai sfătuit s-o ascult pe Abby în legătură cu Donna. Cred că Abby a avut dreptate, şi tu la fel. Dar nu vreau să vorbesc azi despre asta. Nici măcar să mă gîndesc la ea nu vreau.

— Ai dreptate, noaptea asta e numai pentru noi. Hai să ne întoarcem la recunoştință.

— Mai vrei?

— Dacă mai este.

Ochii lui Reuben erau serioşi — pentru el nu era un joc — aşa că Sara îi răspunse cu aceeaşi seriozitate:

— Pentru blîndețe şi înțelegere, pentru că mă asculți cu adevărat fără să-ți foloseşti cealaltă jumătate din puterea de concentrare ca să te gîndeşti la răspunsuri deştepte, pentru că ai atîtea de spus şi niciodată nu-mi vorbeşti de sus, pentru că te interesează lumea, pentru că-ți plac oamenii, pentru că iubeşti cărțile şi muzica, pictura şi teatrul, pentru că te pricepi la mîncărurile bune şi le iei în serios, pentru că ai spirit de aventură.

— Şi...?

— Of, lacom mai eşti.

— Sau poate doar nerăbdător să mai aud.

Sara își apropie fața de a lui și îl sărută.

— Pentru că ești răbdător și rezonabil cu familia mea. Pentru sexul excelent, mai minunat decît mi-aș fi închipuit vreodată.

Reuben zîmbi.

— Ultimul, dar nu cel de pe urmă. Îți mulțumesc pentru toate astea. Dacă ar fi fost rîndul meu, înșiram aceleași lucruri, plus curajul tău și devotamentul față de familie. Și încă una. Sper că-mi ești la fel de recunoscătoare pentru ea pe cît îți sînt și eu. Pentru dragoste.

Sara lăsă cuvîntul să se așeze treptat în sufletul ei. Nu fusese folosit în grabă, sau ieftin; Reuben Lister nu avea nimic grăbit ori ieftin. Și nu era nici prefăcut, ca să cîștige cine știe ce. În Reuben Lister nu exista loc pentru prefăcătorii.

— Da, spuse ea. Și pentru asta îți sînt foarte recunoscătoare — pentru că mi-o dăruiești și pentru că o primești de la mine.

Luară cina cu întîrziere, dar și timpul se modificase, cel puțin pentru noaptea aceea. Erau eliberați de orice program de lucru, de necesitățile familiale, de pretențiile cunoștințelor. După masă, își duseră cafelele și fursecurile în cabinetul lui și se așezară pe canapeaua de catifea reiată.

— Am multe să-ți spun, începu Reuben, după prima ceașcă de espresso. Am tot amînat, ridicol, ca și cum dacă nu-ți vorbeam despre asta aș fi putut-o face să dispară din viața mea. Dar ceea ce avem între noi acum e prea important ca să mai jucăm teatru; vreau să știi ce anume e real în viața mea și ce probleme am de rezolvat.

Încă un pas, își spuse Sara, poate cel mai mare din toate. Cel pe care îl așteptase. Își puse ceașca jos.

— Te ascult, spuse ea.

Dar era prea tîrziu pentru sincerități neforțate. Căci, în clipa următoare, se auzi soneria, iar cînd se duse să deschidă, Reuben o văzu în prag pe Ardis, cu bagajele.

Capitolul 10

Parcă ar fi fost dirijorul unei filarmonici, îşi spunea Mack, arătînd într-o direcţie, făcînd cu mîna într-o altă direcţie, aducîndu-i pe toţi la ordine. De fiecare dată cînd organiza demonstraţiile tot mai zgomotoase ale NuCoMoRB (Nu Construcţiilor Monstroase în River Bend, denumire inventată de el şi preluată într-un titlu din *Chicago Tribune),* se desfăta cu sunetul care se rostogolea peste masele de demonstranţi, confirmîndu-i puterea. Nu conta (sau, mă rog, nu *prea* conta) că Lew îi ordonase să rămînă invizibil, şi prin urmare îşi alesese înlocuitori care să dea semnalul de pornire sau oprire a marşului şi a scandărilor. Nu conta (de fapt), fiindcă Mack Hayden era creierul care orchestra cu măiestrie fiecare mişcări, şi o ştiau şi el, şi Lew Corcoran. *Cu măiestrie măiastră de maestru,* exulta el, din postul său aflat într-un pîlc de copaci, la o oarecare distanţă, privind spre cele două-trei mii de perechi de ochi întoarse spre liderul ales de el, în aşteptarea ordinelor. *Oamenii mei.*

Nici urmă de sarcasm. Era cît se poate de serios.

Dîdu din cap spre Ted Waszenski, omul său de încredere, care păşi în faţa coloanei, ridică braţul, apoi îl lăsă să cadă brusc. Pancartele se ridicară, o pădure de slogane brăzdate cu semne de exclamare; bannerele se întinseră de-a latul drumului, între demonstranţi. Coloana se puse în mişcare, la început greoi, apoi din ce în ce mai

repede, în timp ce unii manifestanți aleși pe sprînceană începeau să cînte, dînd tonul pentru toată lumea.

Era un moment minunat. Totul mergea conform planului; Lew avea să fie mîndru de el. Mack închise ochii, într-un moment de satisfacție pură. Dar, cînd îi deschise, avu un șoc: pe lîngă coloană mergea Reuben Lister, vorbindu-le demonstranților, împreună cu o femeie care-l urma la un pas mai în spate — scundă, slabă, îmbrăcată într-un taior scump, cu tocuri înalte, machiaj gros și ochelari mari de soare. Lister nu-i prea dădea atenție, dar femeia îl urma pas cu pas, ca și cum de el ar fi depins toată viața ei.

Frustrat, Mack își lovi palma cu pumnul, urîndu-l pe Lister pentru că încerca să smulgă oamenii de sub controlul lui, urîndu-l pe Lew Corcoran pentru că-l silea să rămînă invizibil, urînd-o pe Sara fiindcă nu dezvăluia nimic despre Lister; urîndu-și mama fiindcă nu stabilise o dată în care să-l primească, deși în principiu acceptase; urîndu-și tatăl pentru că-l lăsase încurcat, dispărînd tocmai cînd lui Mack i se terminaseră drogurile, le datora bani tuturor și avea nevoie de ajutor ca să iasă naibii din încurcătura în care se băgase; urîndu-i pe Doug și Carrie și Abby, că erau așa de fericiți încît în veci n-ar fi înțeles problemele pe care le avea el; urîndu-i pe demonstranți pentru că făceau atîta zarvă, pentru că vorbeau cu Lister, pentru că se simțeau bine.

Mack se mira mereu să vadă cîte motive de ură existau pe lumea asta.

Îl văzu pe Lister privind spre el, și se retrase mai în spate, între copaci. Lister nu-l observă; n-avea cum. Și, oricum, ce conta? Nu-l cunoștea... decît poate dacă-i arătase Sara vreo fotografie? Pozele alea pe care le făcuse Carrie cu cîteva săptămîni în urmă? Lew nu l-ar fi iertat că-i lăsase să-l fotografieze. Christoase, de ce-o făcuse?

Mack nu mai putea sta locului; porni printre copaci,

împleticindu-se de enervare, spre maşină. N-avea decît să se ocupe Ted de marş şi de reporteri, să vadă şi el ce greu era. Mack Hayden pleca naibii de-acolo, şi ducă-se-n mă-sa Reuben Lister şi muierea aia care era cu el.

* * *

Reuben văzu silueta neclară retrăgîndu-se între copaci şi dispărînd. Curios, îşi spuse el, cu toată agitaţia care domnea acolo, şi atenţia pe care le-o acordau tuturor reporterii de la ziare şi televiziune, de ce s-ar fi ascuns cineva în umbră?

Ca să nu fie văzut.

Ca să nu-i scape din ochi.

Ca să fie atent la... ce?

O fi puştiul, cei despre care vorbesc oamenii cînd îi întreb cine organizează demonstraţiile. Puştiul. El şi Ted; ei fac totul.

Dar în ce scop? Acolo era organizare serioasă. Cineva îl trimitea pe puşti să facă treburile murdare, cu dispoziţii clare să nu se-arate şi să lucreze doar cu cîţiva oameni-cheie. Şi să-i dea raportul.

Cuiva care era şi mai invizibil. Cuiva care voia să distrugă Carrano Village West.

Fiindcă...?

Fiindcă îşi dorea el pămîntul.

Pentru...?

Era clar că nimeni de-acolo nu ştia răspunsul. Cînd vorbea cu Ted, Reuben auzea numai fraze bine şlefuite şi memorate despre congestionarea traficului, numărul prea mare de copii, creşterea impozitelor pentru noile şcoli, autogunoiere, drumuri, neamuri proaste care veneau să se mute acolo, umplerea preriei cu beton, magazine şi case,

cînd localnicii își doreau cît mai mult spațiu liber.

Dar Reuben știa că, dacă Isaiah renunța la Carrano Village, oamenii n-aveau să se aleagă cu spațiu liber, ci cu cine știe ce antreprenor necunoscut care planifica vreo construcție enorm de profitabilă. Nu exista nici un alt motiv de a-și da osteneala să organizeze demonstrații săptămînale și să-i plătească pe cei angajați să le conducă.

— Ce este? întrebă Ardis, ridicînd vocea pentru a se face auzită peste rumoarea mulțimii și zgomotul elicopterelor de deasupra. Ne spionează cineva?

— Nu știu...

Reuben se întoarse din nou cu fața spre coloana de manifestanți.

— Cineva se ascundea printre copaci. N-am idee dacă ne pîndea pe noi sau nu.

— Sper că nu. Nu sînt gata. Vreau să zic, nu tocmai. Adică, să apar în fața publicului ca o soție cu care să te mîndrești.

Reuben rămase tăcut. Mai tîrziu, își spuse el. Nu aici, nu pe stradă. Așteaptă pînă diseară, la cină, și spune-i abia atunci.

Două săptămîni fără Sara. Două săptămîni în care nu purtase nici un fel de conversație cu ea. Dar, de fapt, incomparabil mai mult decît două săptămîni. Un interval de timp nemăsurat, o întindere mohorîtă, fără nimic din tot ceea ce prezența ei ajunsese să însemne pentru el.

Nu făcuse prea mult în acele două săptămîni; nici nu prea dormise. Ardis se mișca prin camera de oaspeți și baie cît mai zgomotos, la orice oră din zi și din noapte, anume ca s-o audă, să fie mereu conștient c-o avea cu el în casă. Cînd Reuben refuzase categoric s-o primească în dormitorul lui acceptase surprinzător de repede, dar apoi își făcuse simțită prezența oriunde putea.

Spre uimirea lui, nu bea alcool. Consuma cantități mari de cola dietetică, bere de ghimbir nealcolizată, cafea italiană neagră și ciocolată, ingerînd cantități de cafeină care l-ar fi putut intoxica pînă și pe cel mai înveterat dependent. Reuben era oripilat că o lăsase din nou să-i invadeze viața — o viață care, în ultima vreme, ajunsese s-o includă și pe Sara.

Trebuia s-o includă. Dacă avea să-l mai primească înapoi. O sunase o dată, o singură dată, în ultimele două săptămîni. Răspunsese Abby, dar Sara venise apoi la telefon.

— N-am să-ți cer să vorbim acum despre asta, îi spusese el. Mi-e rușine pentru situația în care te-am pus și știu că nu am nici o scuză. Voiam să-ți dezvălui și acel aspect din viața mea, dar nu era deloc un subiect atrăgător, așa că am tot amînat... Mă rog, toate astea le știi. De ani de zile am vrut să pun capăt acestui mariaj, care nu mă punc deloc într-o situație favorabilă, dar niciodată n-a părut să existe un motiv decisiv. Acum am unul, dar nu aveam dreptul să aștept pînă... pînă ți-am făcut ție un lucru atît de îngrozitor. Voi încerca să mă achit față de tine, dacă-mi dai voie, dar trebuie să termin mai întîi cu problema asta. Îți dau cuvîntul meu c-am s-o rezolv. Și aș dori să te mai sun, dacă se poate.

Urmă o lungă tăcere.

— După ce... o rezolvi, răspunse Sara.

Reuben expiră prelung; pînă în acel moment, nu-și dăduse seama cît de rigid stătea.

— Îți mulțumesc. Mi-e dor de tine. Te iubesc.

* * *

— Benny, hai să plecăm de-aici, îi zîmbi vesel Ardis, cu

acelaşi zîmbet arcuit care-l cucerise încă de prima oară. Hai să mergem undeva şi să ne distrăm. Poate...

Ochii-i cra mari şi strălucitori, lăsînd să se zărească mici scînteieri de disperare.

— ...ne ducem acasă şi facem ceva deosebit. Dragoste de după-amiază. N-am mai făcut-o de-atîta timp, Benny...

Reuben se lupta cu contradicţiile: dezgustul faţă de faptul că i se oferea, că se arunca la picioarele lui chiar în timp ce el lua distanţă; apoi, un val de amintiri despre o Ardis caldă, atrăgătoare, aventuroasă şi captivantă pentru soţul foarte tînăr care fusese el cîndva. Nu voia să aibă nimic de-a face cu ea, dar amintirile îi înväluiau pe amîndoi într-un fel de cocon, legîndu-i unul de altul, sau pur şi simplu de trecut.

— Benny?

După ce... o rezolvi.

Se răsuci spre ea, brusc, brutal — atît de clar auzise vocea Sarei.

— Ben! ţipă Ardis, scrîşnit.

Reuben rîse scurt, furios. *Parc-am fi într-o farsă franţuzească. Un bărbat şi două femei — dar nu e nici o întrecere între ele.*

— Ţi-am mai spus, începu el, vorbind atît de încet încît Ardis fu nevoită să facă eforturi pentru a-l auzi, că nu mă cheamă aşa.

Îi dădu cheile maşinii.

— Eu mai stau aici un timp; poţi să mă aştepţi în maşină, sau să pleci. Te rog să fii înapoi într-o oră.

Ardis îl privi lung.

— De unde ştii că am să mă mai întorc.

Reuben ridică din umeri.

Chipul ei se schimonosi... şi în faţa lui apăru femeia în care se transformase pe parcursul primelor cîteva luni de

căsnicie, înlăturînd orice altceva, la fel ca atunci. Zornăind cheile, se îndepărtă, cu paşi destul de dificili pe tocurile înalte — dar Ardis ştiuse întotdeauna cum să plece.

Reuben îl căută pe Ted, pe care-l găsi lîngă platforma cu staţia de amplificare.

— Au venit destul de mulţi, comentă el. Eşti la fel de bun ca un organizator profesionist.

Moşmondind la un microfon, Ted îi răspunse, fără să ridice privirea.

— Îmi dau toată silinţa. Vrei ceva anume? Sînt cam ocupat.

— N-ai un minut pentru mine? Aş dori să-ţi pun cîteva întrebări.

Ted îl privi în sfîrşit.

— Un minut — şi atît.

— Cum se numeşte tipul care te ajută să organizezi toate marşurile astea?

— Băi frate, de fiecare dată mă întrebi acelaşi lucru. Ţi-am mai spus: îl cheamă Matt.

— Nume de familie n-are?

— Nu mi l-a spus. Ce contează?

— Te plăteşte?

— Ce?

— Pentru toată treaba asta. Şi pentru că nu-l iei la întrebări. Cît îţi dă?

— Nu-i treaba ta. Îmi ajut naibii vecinii, cartierul... Nu vrem să se congestioneze traficul, plozi care să alerge peste tot, impozite umflate pentru şcolile noi, neamuri...

— Am auzit toate astea. Ştiu ce nu vreţi. Ce crezi c-o să obţineţi dacă noi ne retragem de-aici?

— La dracu', ţi-am mai spus de-o mie de ori. *Spaţiu liber*. De cîte ori tre-să-ţi tot zic, băi frate? Şi-acum, hai, valea; sînt ocupat. Lasă-ne dracu-n pace.

Reuben clătină din cap.

— N-o să vă alegeţi cu nici un spaţiu liber. Vă veţi trezi cu altceva — cu totul altceva.

— Ce naiba tot vorbeşti acolo?

— Dacă noi nu construim aici, o să construiască alţii. De ce crezi că le convine să cheltuiască bani ca să vi-i scoată pe-ai voştri-n stradă în fiecare săptămînă? Oricine-ar fi, nu locuiesc pe-aici; puţin le pasă de congestionarea traficului sau creşterea impozitelor în River Bend. Vor pămîntul pentru propriile lor construcţii.

— Gogoşi.

— Ba nu sînt gogoşi, cum ştii foarte bine. Trebuie să-ţi fi trecut prin minte să te întrebi de ce eşti plătit pentru...

— N-am spus niciodată că-s...

— Eşti plătit, şi-i mai plăteşti şi pe alţii. Şi pentru ce? Pentru un lucru pe care nu poţi nici măcar să-l prezici. S-ar putea să fie blocuri de apartamente, poate chiar o fabrică, sau...

— Mai tacă-ţi gura! nu cauţi decît gîlceavă, asta faci!

— Încerc că contruiesc aici un sat modern, cu locuri de joacă, sală de sport, piscină şi terenuri de baschet, pe care să le puteţi folosi cu toţii. Încerc să protejez cîteva pogoane de spaţiu liber...

— Ce tot zici, fratele meu? Tipu' ăsta o să construiască... ce ziceai?

— Nu ştiu. Ţi-am spus, s-ar putea să fie o fabrică... orice. dar îţi garantez că spaţiul ăsta n-o să rămînă liber. O să vă pomeniţi cu...

— *N-ai de un' să ştii!* N-ai nici un căcăţiş de informaţie pe care să n-o avem şi noi. Da' ştii că ai obraz, băi frate, să vii aici şi să-ncerci să sperii nişte oameni cinstiţi care se luptă pentru casele lor. Noi ne *luptăm* aici, fratele meu, aşa că cară-te dreacu' şi lasă-ne să ne vedem de treabă.

Şi se răsuci în loc, reluîndu-şi lucrul la microfon.

— Cînd ai să-l mai vezi pe acel Matt? se interesă Reuben.

Ted clătină din cap.

— Nu ştiu.

— Cînd primeşti o veste de la el, mă suni şi pe mine? Aş vrea să-l cunosc.

— E, el nu vrea să te cunoască pe tine. Ştii că ai obraz? Auzi acolo, băi frate, să-mi ceri să te sun! De parcă n-aş avea ceva mai bun de făcut!

Se uită la ceas.

— Christoase, am întîrziat zece minute.

Îi făcu cu mîna cuiva de pe platformă, iar Reuben văzu o femeie scundă care trecu imediat în dreptul unuia dintre microfoane şi începu să vorbească.

— Alo! Alo? Alo! Sînt Margie Partopulous... alo? Alo!

Treptat, mulţimea se linişti.

— Vă mulţumesc, oameni buni, vă mulţiumesc, sînt puţin cam emoţionată, înţelegeţi? Adică, eu nu-s o... nu ţin spiciuri, nu mă pricep deloc bine la d-astea, îmi văd doar de familia mea, da' ştiţi, de-asta sînt îngrijorată, cum ar veni, pentru CASA MEA şi COPIII MEI şi VALORILE MELE MORALE şi de-asta am venit aici, înţelegeţi, la marş şi la toate, de-asta sînt azi aici, ca să MI LE APĂR!

Ca la un semnal, mulţumea izbucni în ovaţii, bannerele se agitară, peste tot fulgerară blitzuri, iar seara, la actualităţile de la ora zece,m Doug şi Carrie îl văzură pe Reuben cum stătea încruntat lîngă platforma vorbitorilor.

— Sara! strigă Doug, sărind în picioare.

Erau într-o cameră pe care n-o mai foloseau aproape niciodată, plină de jocuri şi jucării, un cal de lemn, cîteva truse de LEGO, dominouri, Scrabble, piese de puzzle, o canapea adîncă şi două fotolii, în faţa televizorului. Cu ani

în urmă, Doug, Carrie şi Abby zugrăviseră fiecare perete în cîte o altă culoare — galben deschis, verde pal, roz şi albastru închis — făcînd ca odaia să arate în acelaşi timp caleidoscopică şi, în mod neaşteptat, caldă şi primitoare.

— Cum e şi casa noastră, spusese bucuroasă Abby. Nimeni altcineva n-ar mai putea locui; e numai *a noastră*.

— Sara! răcni din nou Doug, aşezîndu-se la loc pe canapea.

— Nu! îl opri Carrie, cu severitate. Cred că s-au despărţit.

Dar Sara apăruse în uşă, venind la etaj după ce pregătise cina pentru seara următoare.

— Ce se întîmplă?

— Ăă, nimic, mormăi Doug. Iartă-mă.

— Doug s-a emoţionat, spuse şi Carrie.

Sara intră în cameră şi văzu pe ecran mitingul de la River Bend. În colţul imaginii, Reuben stătea puţin retras, privind mulţimea. Perspectiva se schimbă, cînd un cadru luat din elicopter arătă un plan general, în timp ce reporterul vorbea despre „mii de vecini revoltaţi". După care, fără nici o tranziţie, începu un reportaj despre o crimă din North Shore.

— Părea să fie Reuben, spuse Sara pe un ton indiferent. Cred că demonstraţiile alea n-au încetat. Să nu mai staţi mult, voi doi; mîine dimineaţă aveţi tabără şi cursuri de vară.

Nedumerită, Carrie o privi lung:

— Văd că stai foarte mult pe-acasă... Seara, vreau să zic.

Sara rîse, amuzată ca întotdeauna de transparenţa lui Carrie.

— Ai dreptate. Majoritatea prietenilor mei sînt în vacanţă luna asta, iar Reuben şi cu mine nu ne vedem.

— N-o să vă mai vedeți niciodată? întrebă Carrie, neliniștită.

Fără să-și ia privirea dinspre televizor, Doug interveni și el:

— Nouă ne cam plăcea.

— Și mie, răspunse Sara, simțind o durere în suflet. Nu știu dacă niciodată sau nu. Are de rezolvat niște probleme; și eu la fel. Așa că nu pot să prezic nimic.

— Niciodată nu ne făcea să ne simțim ca niște proști, continuă Doug.

— Vorbea cu noi de parc-am fi fost oameni mari, adăugă și Carrie. Și era drăguț, știi, vreau să zic, rămînea tot timpul drăguț, nu se tot schimba, ba drăguț, ba nedrăguț.

Se încrntă spre Sara.

— Nu-l mai iubești?

Cînd am spus eu...?

Sara o privi lung, apoi se hotărî să spună pur și simplu adevărul.

— Ba da. Îl iubesc.

Și sînt fericită din cauza asta, sau nu? Nici eu nu știu.

— Bine, atunci, spuse Carrie, pe un ton categoric.

— Nu e întotdeauna de ajuns. Cînd relațiile dintre doi oameni se complică...

— Da' ce-i așa de complicat? Vă iubiți și vă simțiți bine împreună. Altceva ce mai contează?

O nevastă. Luni întregi de secretomanie. Refuzul de a se destăinui. Pierderea încrederii.

— Toate lucrurile care fac din două vieți una.

Sara încercă să zîmbească, dar se simțea goală pe dinăuntru și pierdută, și nu voia decît să se ghemuiască în camera ei, fără să mai trebuiască să explice nimic, și cu atît mai puțin niște lucruri pe care nici chiar ea nu le înțelegea.

— Viețile noastre au atît de multe straturi, Carrie, atîtea

lucruri se petrec în acelaşi timp...

— Ca intrigile dintr-o carte! exclamă fata. Dar, dacă e propria ta povestire, poţi să rezolvi toate intrigile şi totul să se termine cu bine.

La asta, Sara zîmbi în sfîrşit.

— Cînd voi găsi o soluţie cum s-o fac, am să te anunţ. Sînt destul de sigură că nu e chiar atît de simplu.

Doug închise televizorul.

— Nu mai am chef să mă uit.

— Nici eu, se ridică şi Carrie în picioare. Cred că mă duc la culcare.

După ce aruncă telecomanda pe canapea, Doug se întoarse spre Sara şi o cuprinse cu braţele.

— Nu fi tristă, Sara. Noi te iubim.

Carrie îi îmbrăţişă şi ea, iar ochii surorii lor se umplură de lacrimi.

— Sara, nu plînge, îi spuse fata, în timp ce începea şi ea să lăcrimeze.

Făcînd un efort să se stăpînească, Sara răspunse:

— N-am nici un motiv să plîng. Locuiesc în cea mai frumoasă casă din lume, cu cei mai buni oameni. În casa noastră e destulă iubire ca să mă sature ca o cină întreagă de Thanksgiving. De fapt, sînt plină, pentru mai multă nici nu mai am loc.

Carrie chicoti, ridicînd capul:

— Pe bune?

— Pe bune.

— Da' Reuben...

— Reuben e un tip extraordinar şi poate că-ntr-o zi vom fi din nou împreună, dar acum am destule probleme pe cap, cu voi trei.

— Şi cu Mack, spuse Doug, slăbind strînsoarea.

— Şi cu Donna, adăugă Carrie.

— E foarte ciudată, continuă băiatul. O să mai plece vreodată de la noi?

— Sara aşa vrea, spuse Carrie.

— Şi nu poţi să-i spui? o întrebă Doug. Vreau să zic, nimănui nu-i prea place de ea, şi nici ea nu ne dă prea multă atenţie, decît din cînd în cînd îmi trînteşte cîte o pupătură groaznică şi zice că ce chipeş sînt. De ce-mi tot face asta?

— Nici nu ştiam că o face, răspunse Sara. De ce nu mi-ai spus?

— Mi-a zis că să nu-ţi spun. Că mă iubeşte fiindcă-şi poate închipui că-s fratele ei, da' ţie să nu-ţi spun, că n-ai înţelege. Nu e *fatal,* ştii, Sara, e doar nesuferit. Şi ciudat.

— A cumpărat şi un fotoliu, completă Carrie. L-a pus jos, lîngă patul ei.

— Ce?

— Zicea că n-are un loc unde să stea jos comod, înţelegi, să se uite şi ea la televizor, aşa c-a adus fotoliul ăsta şi un prieten i l-a dus jos. Ieri.

— Jos nu e nici un televizor.

— I-a dat Mack unul. A zis că dacă tot trebuie să stea la subsol, măcar să aibă şi ea o vedere ca lumea spre lumea lumească. Sau, cam aşa ceva...

— *Şi de ce nu mi-aţi spus?* O, iertaţi-mă, se grăbi Sara să se scuze, văzînd cît de nefericiţi erau că se răstise la ei. Nu e vina voastră. Doar că aş prefera să mai ştiu şi eu ce se întîmplă la mine-n casă.

Tonul ei îl făcu pe Doug s-o privească alarmat:

— Să nu zici că ţi-am spus ceva, ştii, despre pupături şi fotolii şi... nimic.

— Nici o grijă. Şi-acum, hai, la culcare cu voi. S-a făcut tîrziu.

— Eşti okay? întrebă Carrie.

— N-am nimic, zîmbi Sara. Voi doi mă faceţi să mă

simt minunat.

— Sara, mai spuse Doug din uşă, mîine am să vin mai tîrziu acasă; Mack trece să mă ia de la tabără şi să mă ducă la galerie, ca să stabilim unde-o să-mi pun toate lucrările.

Nu mai scap odată de el, îşi spuse Sara; prin toate-şi bagă coada. Ar fi vrut ca Mack să plece. Şi să plece şi Donna. Să aibă casa doar pentru ea şi familia ei, aşa cum fusese pînă în aprilie. Cu doar cinci luni în urmă.

Dar Doug o privea din uşă, prudent, temător, iar Sara se săturase de discuţii.

— Ştii la ce oră ai să fii acasă?

— Mack a spus c-o să le luăm şi pe Carrie şi Abby şi mergem să mîncăm de cină în oraş.

— Credea că tu ai o întîlnire, adăugă şi Carrie.

— Abby vrea să se ducă?

— Aşa cred. Mack a zis c-o s-o întrebe.

Sara nu mai ezită.

— Numai să nu ajungeţi acasă mai tîrziu de ora nouă. Am să vă aştept.

— Nu vrei să vii şi tu?

— Nu, e petrecerea voastră. Distracţie plăcută. Şi acum, culcaţi-vă. În cîteva minute vin să vă spun noapte bună.

* * *

A doua zi dimineaţă, de cum intră în birou, îşi deschise calendarul. Ziua îi era complet ocupată cu activităţi de care n-avea nici un chef, pînă aproape la ora şase seara. *Aş putea să anunţ că sînt bolnavă şi să mă duc acasă, să mă ascund şi eu o zi în pat, să vegetez, cum ar spune Doug.*

Atîta numai că aşa ceva nu-mi stă în fire. Trebuie să ştiu că am relizat cîte ceva la sfîrşitul fiecărei zile. Poate că sînt puţin cam maniacală — dar asta-s eu.

— Mata eşti sara?

Ridică privirea spre silueta mătăhăloasă din uşă — un bărbat mare cît un urs, cu barbă neagră şi păr lung pînă le umeri, atingîndu-i braţele musculoase care ieşeau din tricoul strîmt.

— Sara Elliott, răspunse ea. Aveţi vreo audienţă? Secretara mea încă n-a venit...

— Secretara! *Jucăria* ta, vrei să zici!

Trîntindu-şi mîinile pe birou, individul se rezemă în braţe, aplecat spre ea.

— Vreau să ştiu ce mama mă-tii îi faci lu' nevastă-mea!

— *Donna?* Donna e măritată?

— N-o face pe nevinovata...

— Domnule... cum te-oi fi numind, că n-ai avut bunul simţ de a te prezenta, nu permit nimănui să-mi vorbească aşa. Dacă de altceva nu eşti în stare, va trebui să pleci. Iar dacă nu pleci, am să plec eu.

— Mama mă-sii...

Sara se ridică.

— Scuze, Iisuse, da' aşa vorbesc eu! Ce, eu îţi spun matale cum să vorbeşti? Îmi *pasă* mie cum vorbeşti? Mie-mi pasă doar cum vorbeşti cu *nevastă-mea.* Ai întărîtat-o contra mea, ai ajutat-o să mă înşele...

— O clipă. Cum te numeşti dumneata?

Omul îşi aruncă mîinile în sus, frustrat.

— Ziggy.

— Şi mai cum?

— Ce contează şi mai cum? Zigmund Brouner. Ziggy-mi zice.

— Domnule Brouner, va trebui să-mi explici despre ce e vorba aici. Secretara mea este Donna Soldana. Nu e măritată; locuieşte singură, ca să evite o situaţie dificilă de-acasă, iar acum stă la mine pînă-şi va găsi un apartament

nou, unde să poată fi în siguranță.

— Baliverne de tot rahatu'.

— Ți-am spus...

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Doar nu mi-o schimba felu' de-a vorbi, doar pentru mata! Ăsta-s eu, și-ai să mă iei așa cum snt, fin'că mi-ai furat nevasta, ai ațîțat-o în contra mea, ai ajutat-o să-și ia un amant, ce rahat, poate chiar mai mulți, și-aș putea să te dau în judecată prin toate tribunalele din Chicago, da' nu vreau decît să vie acasă și să nu te mai apropii de ea. Locuiește *la tine-n casă?* Iisuse! Zi-i că tre' să vie-acasă! Sînt acolo, o știe, o *știe-al naibii de bine,* că-n weekenduri se-ntoarce și ne distrăm de nu mai putem, și pe urmă iar e plecată toată săptămîna, cică se duce la spital în fiecare zi dupe slujbă și stă peste noapte să se trateze de astmă, decît în weekenduri poa' să vie acasă, și am zis că okay, fin'că nu ne costa nimic, i-o plătea asigurarea. Și-n tot timpu' ăsta, ea se culca-n stînga și-n dreapta... cu cîți gagii, dracu' știe, *că niciodată nu s-a dus la nici un spital.* M-a mințit, și-acu' de mine ce s-a ales? Un rahat, asta s-a ales.

În fața acestui asediu, Sara rămăsese încremenită, nevenindu-i să creadă.

— Dar tatăl ei?

— Ta-su? Care ta-su? Maică-sa nu s-a măritat niciodată, a avut trei copii, fiecare cu alt bărbat, pîn-acu' cîțiva ani cînd a murit, de droguri, se zice, da' Donna zicea c-ajunsese prea rea și-mpuțită ca să mai trăiască.

Sara îl privea stupefiată.

— Ia loc, îl invită ea în cele din urmă. Te rog. Trebuie să înțeleg: vine la dumneata în weekenduri?

— *Vine-acasă*-n weekenduri! Și-n restu' timpului se regulează cu cin-se nimerește. Pe unu-l știu la sigur, că i-a zis că se ținea dupe ea fra-su, c-a-ncercat o dată să i-o tragă

şi avea nevoie de-un adăpost sigur. Au stat o vreme la el în apartament, da' ea avea şi casa ei, şi cred că-şi ducea gagii şi acolo. Că la felu' cum arată, nici nu mă mir c-o vor toţi...

Lăsă fraza neterminată, ezitînd între mîndrie şi gelozie.

— Domnule Brouner, spuse Sara într-un tîrziu, n-am ştiut nimic din toate astea. Mie Donna mi-a spus că o hărţuia tatăl ei, că abuzase de ea sexual, aşa că avea nevoie de un loc unde să stea astfel încît mama ei să poată veni în vizită, iar tatăl ei să n-o găsească. Şi am crezut tot ce mi-a spus.

— Palavre. Donna nu minte decît dac-o pune cineva. E ca o gîgîlice, nu prea le ştie pe-ale lumii, are nevoie de-ngrijire, că singură nu se descurcă.

Sara clătină din cap.

— Se vede clar că are foarte multă experienţă, e vicleană, minte de minune şi joacă foarte bine teatru.

— Gogoşi! Gogoşi, gogoşi! *Mata* eşti aia care minte! Eşti rea, eşti ca ăla, cum îi zice, Houdini, tipu' care punea femeile să facă tot felu' de lucruri, le hipnotiza, mai ştiu eu ce — aşa şi dumneata!

Svengali — dar nu-l corectă. De fapt, nici nu avea ce să mai zică. N-ar fi crezut-o, şi nu era sigură nici ea dacă să-l creadă sau nu, deşi bănuia că spunea adevărul. *Am avut şi eu o oarecare încredere în sentimentele lui Abby faţă de Donna.* Şi Reuben îi spusese acelaşi lucru, la telefon. Sara începuse să creadă că avea dreptate. Şi totuşi, continuase...

Uşa de la antecameră se deschise, şi auzi paşii Donnei.

— Donna! o strigă ea. Poţi să vii pînă la mine, te rog?

În uşă, Donna se opri brusc.

— Ce cauţi aici? Ţi-am spus ca niciodată să nu... Nu poţi să vii aici...

— Ba pot să vin oriunde vreau, ce mă-sa!

Sărind în picioare, Brouner o îmbrăţişă mai-mai să-i

trosnească oasele.

— Am venit să te iau acasă, dulceață. Să te scap de Houdini asta. Nu-ți face bine, păpușel, îți reguleze mințile doar ca să se distreze, să te puie să faci lucruri ce tu nu le vrei. E a dracu'. Ai nevoie de apărare contra la oameni ca ea; tu ești prea bună pentru d-alde ăștia. Așa c-ai să pleci dracu' de-aicea și-ai să vii cu mine.

— Bine, răspunse Donna.

Așa, simplu. Chiar nu crede în nimic? Ba da, cum să nu? Crede în tot ce-i în avantajul Donnei.

Încă nevenindu-i să creadă, Sara întrebă:

— Vînătăile alea de unde-au apărut?

Ziggy își feri chipul.

— De la mine, cred. Mi-a venit dracii. N-a fost Donna de vină; ea e cea mai bună nevestică pe care și-ar putea-o dori cineva, niciodată n-a făcut nimica...

— Ba cum să nu? Te-am supărat. Sărăcuțu' băiețaș, cît te-ai necăjit din cauza mea, nu-i așa? Da' tu ești băiatu' meu mare și puternic, care știe ce vrea.

O privi pe Sara ca și cum ele două, între femei, ar fi putut să înțeleagă complexitățile nevoilor feminine.

— Mai am și eu nevoie de cîte o pauză, din cînd în cînd.

Tremurînd de furie, încercînd să înțeleagă cum putuse greși atît de amarnic (și cît de multe opinii greșite își mai putuse forma și în legătură cu alte persoane?), Sara se duse la ușă.

— Voi fi acasă la cinci și jumătate; după ora aia, poți veni să-ți iei lucrurile.

— Mda, bine, da'...

— Și n-ar strica să-ți cauți o slujbă nouă. Sînt sigură că nu-ți va fi greu deloc; știi să fii foarte convingătoare. Iar acum, vă cer să plecați amîndoi. Am de lucru.

— Sara, nu! protestă Donna. Vreau să zic, îmi pare rău,

ştiu c-am inventat unele lucruri, da' n-am făcut *rău* la nimeni, vreau să zic, n-am *omorît* vreun om, sau aşa ceva — şi ştii, chiar aveam nevoie de o vacanţă, adică, Ziggy poate fi cam obositor, aşa, în doze mari, şi ţi-am fost foarte foarte recunoscătoare pentru că m-ai ajutat; ai fost extraordinară şi n-am s-o uit niciodată, niciodată, orice-aş putea să fac pentru tine...

— Să pleci, asta poţi să faci.

— Nu, nu vorbeşti serios. Îmi place munca asta, de-aici. Vreau să zic, detest s-o iau de la început, în funcţii noi. Înţelegi, nu mi-e deloc uşor, iar aici lucrez chiar foarte bine, Sara, ştii şi tu că aşa e, *depinzi* de mine, şi nu e nici un motiv ca asta să se schimbe, vreau să zic, sînt tot eu, secretara ta...

— Nu mai eşti secretara mea. Şi acum, plecaţi amîndoi, sau chem paza?

Ziggy începea să se alarmeze.

— Hai s-o tăiem, scumpo. N-avem nevoie de probleme.

— Da' nu poate să mă *concedieze!*

— *Scumpete,* ne-am dus de-aici!

O trase pe uşă afară. Sara le auzi paşii îndepărtîndu-se, îşi imagină cum alţi angajaţi se uitau afară pe uşile birourilor, să vadă ce se întmplase, după care se lăsă liniştea. Nu se mai auzea decît ţăcănitul keyboardurilor de computer şi ţîrîitul telefoanelor în birouri.

* * *

Abia dacă schimbă o vorbă cu Donna şi Ziggy, cînd veniră să-şi ia lucrurile; nu mai avea nici răbdare, nici energie pentru ei. Într-un fel, era chiar mai bine că toţi ceilalţi din familie luau cina în oraş, lăsînd-o singură să se calmeze, după ce Ziggy duse la maşină ultimul braţ de

haine, fotoliul cel nou şi televizorul, iar Donna trînti cheia pe bufetul din bucătărie. Aşa că, simţindu-se nesigură în legătură cu aproape toate — *în privinţa Donnei se înşelase; oare mai greşise şi în raport cu alte persoane?* — îl sună pe Reuben.

Doar ca să-i audă glasul. Doar ca să schimbe cîteva cuvinte, eventual să rîdă puţin împreună.

Dar răspunse soţia lui, iar Sara trînti receptorul. *Tot acolo e. Şi mai răspunde şi la telefon. Locuieşte la el, mănîncă la el. Doarme cu el. Trăieşte cu el.*

Ce-o fi avut în cap? Era căsătorit; avea o soţie *în reşedinţă,* şi o viaţă în care nu mai exista loc şi pentru Sara Elliott.

Intrusa. Cealaltă femeie. Cea care-i stricase casa.

N-avea să-i mai telefoneze niciodată. El însuşi îi spusese aşa, cînd o sunase; n-ar fi trebuit s-o pună în situaţia asta. N-avea să *fie* în situaţia asta; n-avea să se lase umilită.

N-avea să-l mai vadă. Nici să se mai gîndească la el. Terminase cu el, definitiv.

* * *

— Dumnezeule, spuse Ardis veselă, închizînd telefonul, trebuie să fi fost cealaltă iubită a ta. Sau ai mai multe?

Cînd sunase telefonul, Reuben era în living, iar Ardis se repezise în birou să răspundă.

— Ţi-am mai spus să nu răspunzi la telefon în casa asta.

— Of, Ben, dar sigur că pot să răspund la telefon! Doar locuiesc aici!

— Eşti în vizită.

Ar fi vrut să bea un pahar, dar se stăpîni; măcar atîta lucru îi datora. Nu-l interesa cine sunase; din moment ce nu putea fi Sara, nu mai conta nimic, şi oricum avea să revină.

Aruncă o privire spre Ardis, care arăta foarte drăguță şi foarte pierdută, înghițită într-un fotoliu mare şi negru, de unde-l privea cu o expresie rugătoare, ca şi cum ar fi căutat drumul înapoi, drumul spre linişte şi pace.

— Nu-ți pot da ceea ce vrei, spuse el încet, cu tristețe. S-au întîmplat prea multe lucruri care nu se mai pot nici desface, nici să fie iertate.

Stătea într-un fotoliu identic, față-n față cu ea. Pe masa dintre ei se afla un termos cu cafea, iar Reuben turnă în ambele ceşti.

— Ai să pleci înapoi la New York. Mîine, dacă găsim bilet. Noi doi nu mai avem nimic de împărțit; o ştii la fel de bine ca mine. Nu mă doreşti cu adevărat; ceea ce-ți doreşti e stabilitate şi securitate. Dar singura care-ți poate acorda lucrurile astea eşti tu însăți.

— Ben, nu, te *iube*...

— Nu-i adevărat. Şi nici eu nu te iubesc pe tine. Admir mult ceea ce faci acum — sînt sigur că-i cel mai greu lucru pe care l-ai făcut vreodată — dar doi oameni nu-şi pot clădi împreună o viață bazîndu-se pe aşa ceva. Trebuie să ți-o construieşti singură pe a ta; n-am să ți-o fac eu.

— Eşti soțul meu! Ai o responsabilitate față de mine!

— Am avut. N-o mai am. I-ai distrus toate şansele şi toate posiblitățile, în zeci de feluri. Divorțez de tine, aşa cum ar fi trebuit să fac cu ani în urmă, iar dacă refuzi să cooperezi, vom avea un divorț urît şi pînă la urmă vei suferi mai mult decît mine. Dacă accepți să cooperăm, voi fi cît pot de generos, şi te voi ajuta cît de mult pot, dar dacă mi te împotriveşti nu voi face decît ceea ce sînt obligat prin lege, şi nimic mai mult.

— E cumva cealaltă femeie...

— Vorbesc despre noi doi, despre sfîrşitul căsniciei noastre. N-are nici o legătură cu altcineva. Are legătură

numai cu viața ta și cu viața mea, cu felul în care vom duce mai departe aceste două vieți separate. N-am să mai fac parte din viața ta, și nici pe tine n-am să te mai țin într-a mea. Nu vei participa la nimic din ceea ce fac, plănuiesc sau gîndesc, altfel ai să regreți. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine.

— Ce rău ești! Ești un om crud, Benny.

Se chircise în fotoliu, ca și cum ar fi primit mai multe lovituri de ciocan.

— M-am străduit atît de mult pentru tine! N-am mai băut nici un pahar — și mă *doare,* fir-ar să fie. M-am dus la sute de oameni, pentru tratamente cosmetice și coafuri, masaje și cursuri de nutriție, și exerciții fizice... chiar și *yoga,* pentru numele lui Dumnezeu! M-am *străduit din greu,* numai ca să te mulțumesc pe tine. Și tu nici măcar n-ai observat. Am vrut ca totul să meargă bine, și ție nu-ți pasă.

— Într-adevăr.

Reuben se ridică în picioare.

— Nu mă interesează. Sînt de acord cu tine că-i o cruzime, dar ăsta e adevărul.

— *Nu vreau adevărul!* N-am nevoie de el! La ce bun adevărul, dacă nu pot avea ce vreau? La ce-mi folosește, dacă pierd?

Trase aer în piept.

— Te iubesc, Benny, să știi, orice-ai spune. Vreau să trăiesc cu tine și să mă culc cu tine, să-ți gătesc și să-ți fac pantofii... Tot ceea ce face o bună soție. Nu ți-am fost o soție bună, știu, știu, știu, știu, știu...

Se întrerupse, izbucnind în suspine sfîșietoare.

— Te rog, Benny, te rog, te rog mai dă-mi o șansă! Te rog... Îți pot dovedi că te iubesc, că pot fi orice vrei tu. Nu ți-ai mai dori nici o altă femeie, n-ai de ce, cînd mă ai pe

mine.

Își repezi bărbia înainte, devenind dintr-o dată sfidătoare:

— Dacă mă dai pe ușă afară, am să m-apuc iar de băut. Și numai tu ai să fii de vină, o să mă ai pe *conștiință!*

— Îmi asum riscul. Dacă-ți distrugi viața, singura răspunzătoare vei fi tu însăți. Ți-am mai spus: ce faci cu tine și cu viața ta, e treaba ta. N-am cum să te ajut. Dacă apelezi la ajutor profesionist, am să-l plătesc, dar decizia asta îți aparține: de-acum încolo, toate deciziile îți aparțin numai ție. Nu mie. Niciodată nu vor mai fi ale mele.

Se întoarse spre ușă.

— Dau telefon la agenția de voiaj. Fă bine și împachetează-ți bagajele.

— Nu vreau!

— Atunci, am să ți le împachetez eu și ți le trimit mai tîrziu. Tu alegi. Va trebui să te obișnuiești cu asta.

— Ești un monstru. Te urăsc!

Reuben dădu din cap.

— E un început bun.

Cînd porni spre cabinetul lui, o azi pe Ardis scoțînd un zbieret sfîșietor:

— *Vino înapoi aici!*

Reuben ridică receptorul, căutînd numărul în agendă.

— *Am să mă omooor!*

Formă numărul și se întoarse cu scaunul în partea opusă — rușinat de ea, rușinat de el însuși.

— *Fir-ai al dracu', al dracului să fii!*

Ardis se repezi în bibliotecă și smulse un cuțit de tăiat plicuri din suport.

— *Monstrule! Te urăsc, te urăsc!*

Se repezi la Reuben, înfigînd cuțitul în fotoliul de piele, la cîțiva centimetri de capul lui.

— *O, Doamne!*

Suspinînd, îl smulse şi-şi luă avînt, ca să încerce din nou, dar Reuben o apucă de încheietura mîinii, răscindu-i-o, iar Ardis scăpă cuţitul şi se prăbuşi şi ea la pămînt, ghemuită.

— *O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne...!*

Reuben ridică de jos deschizătorul de scrisori. Era o reproducere a unui stilet italienesc din perioada Renaşterii, cu căsuţe aurii încrustate pe prăsele. Şi îl primise în dar de la Sara. Ce mică e lumea, îşi spuse el, fără speranţă; ne tot ciocnim de oameni — şi, mult prea des, îi rănim.

O ajută pe Ardis să se ridice în picioare.

— Îmi pare rău. Am mers prea departe. M-am lăsat dominat de tot ce am mai rău în mine. Îmi pare rău, Ardis; iartă-mă.

Femeia nu-l luă în seamă. Păşind nesigur pe tocurile ei înalte, ieşi din cameră.

— Mă duc să-mi fac bagajele.

Se opri. Peste umăr, mai adăugă:

— Pot să păstrez brăţara pe care mi-am cumpărat-o în ziua aia din oraş? Vreau să zic, era pe credit cardul tău, şi...

— Sigur că da.

Ardis îşi şterse lacrimile.

— Spune-mi doar la ce oră pleacă avionul, ca să fiu gata. Ştii, să mă aranjez...

Reuben o privi lung. Mîna lui ezită deasupra telefonului. Apoi ridică receptorul şi, cu apăsări deliberate pe butoane, formă numărul.

Capitolul 11

Abby îl văzu pe Sean venind spre ea, şi i se tăie respiraţia. Nu-l mai văzuse toată vara, şi chiar înaintea vacanţei, el nici nu se mai apropiase de ea. Dar azi, în prima zi de şcoală, cînd toţi forfoteau pe trotuar şi pe treptele late care urcau spre intrarea principală, Sean era acolo, venea în direcţia ei, *şi se uita drept la ea.* Pe Abby o luă cu ameţeli, iar respiraţia oprită îi reîncepu, sacadată şi superficială. Luni de zile visase momentul acela, dar săptămînile trecuseră fără nici un telefon măcar.

— Cum a fost în vacanţă? întrebă el pe un ton firesc, relaxat şi — poate? — puţin cam amuzat la vederea expresiei de pe faţa ei.

— A... Bine...

Încercă să-şi stăpînească un strănut, dar nu reuşi, aşa că strănută; de două ori.

— E ceva în aer, se scuză ea. Ştii, am alergie... poate nu-ţi mai aminteşti, dar toamna mi se agravează. Astă-vară n-a fost prea rău. Vreau să zic, am stat în aer liber aproape tot timpul, consilieră la tabăra cu ziua a lui Doug, şi...

Nu mai ştiu ce să spună.

— Şi a fost bine.

— Excelent. Iar acum, eşti în ultimul an. Te bucuri să scapi de-aici, da?

— Nu! Adică...

Încercă s-o dreagă.

— Va fi bine la colegiu, abia aştept, dar...

În sfîrşit, sinceritatea avu cîştig de cauză.

— Îmi *place* aici. Vreau să zic, pot să mă bucur că merg la colegiu, dar nu mă grăbesc... Ţie nu-ţi place aici?

Sean ridică din umeri.

— Prea mulţi puşti. Ce film vedem diseară?

— Film?

Abby strînse pumnii. Uitase cum reuşea Sean mereu s-o facă să se simtă greoaie şi împiedicată. Dar glasul lui o făcea să se înfioare, şi simpla lui apropiere era copleşitoare.

— Nu pot. E începutul săptămînii.

— Tot te mai ţine în gheare Sara? Acum eşti în ultimul an, fată în toată firea, *chonai croi*.

— Poftim?

— „Iubito", în gaelică. E vremea să înveţi şi tu puţină gaelică. Face bine la suflet. Deci, ce film vedem?

Abby era în dilemă.

— N-am putea doar să mergem la o plimbare, sau... ceva?

Urmă o scurtă pauză, apoi Sean ridică din umeri.

— O să mergem pînă la Armitage. S-a deschis acolo un bar nou şi vreau să văd cum e.

— Încă n-am douăşunu de ani, spuse Abby cu voce slabă.

— Ştiu, eşti la liceu. Totuşi, arăţi trecută de douăzeci, s-ar putea să te lase. Şi, oricum, nici mult nu mai ai. Cîţi ani ai acum, nouăşpe...?

Abby clătină din cap.

— Mai am...

Ezită. Lui Sean îi plăceau fetele mai mature.

— Mai am patru ani, din 20 septembrie, recunoscu ea într-un tîrziu, nefericită.

— Patru ani?!? Iisuse, adică n-ai decît...? Okay, okay,

las-o baltă. O să găsim alt local pentru seara asta. O ciocolată fierbinte, sau ce să fie?

Uşurată şi minunat de fericită, Abby rîse:

— O latte. Cu ciocolată şi migdale.

Sean se cutremură.

— Domnişoara are gusturi exotice. Dar... ai s-o capeţi. Te aştept în faţa casei tale, la ora şapte. Termini cina pînă atunci?

— Nu, dar pot să plec.

Tînărul dădu din cap.

— Pe diseară.

Şi atîta tot. Dar însemna o lume întreagă. Erau din nou împreună. Pentru totdeauna. Soarele strălucea, viaţa era frumoasă. Abby intră în şcoală împreună cu colegii, zîmbindu-le binevoitor la toţi, iubind pe toată lumea, chiar şi pe cei care dintotdeauna îi fuseseră antipatici.

* * *

— A fost minunat, îi spuse ea Sarei, în aceeaşi seară, la bucătărie, în timp ce amesteca absentă sosul de tarhon pentru somonul la cuptor. A fost minunat să-mi revăd şcoala, şi profesorii sînt minunaţi, şi... totul e minunat.

— Şi ce altceva s-a mai întîmplat? întrebă Sara, zîmbind.

— Ce altceva...?

— Ca să facă totul să fie atît de minunat.

— A... Nimic deosebit. Doar că a reînceput anul şcolar.

Amestecă mai viguros sosul.

— A, era să uit. După cină, ies la o plimbare. Cu Sean.

Sara puse tigaia cu cartofi în cuptor, ca să se rumenească, după care stătu un moment nemişcată, cu spatele spre Abby. Cînd se întoarse, comentă cu falsă

indiferenţă:

— Ce schimbare.

— Ştiu. Am intrat în vorbă, şi... O, Sara, e aşa de minunat!

Începu să se învîrtească prin bucătărie, o dată, de două ori, apoi îşi aruncă braţele pe după gîtul ei.

— Este, ştii, e pur şi simplu... minunat! iar cînd zîmbeşte... mă rog, ştii şi *tu* cum e, că şi tu simţi la fel, cu Reuben. O, iartă-mă... Am uitat că v-aţi despărţit. Cred că e îngrozitor; erai aşa de fericită cu el. Dar, oricum, ştii ce simt pentru Sean, şi mă înţelegi, nu-i aşa? E aşa de... minunat! Cînd ai să-l cunoşti mai bine, şi ţie-ţi va fi drag.

Un moment, Sara fu amuzată, dar apoi cuvintele lui Abby îşi făcură efectul — *şi tu simţi la fel, cu Reuben... erai aşa de fericită cu el...* — şi se întoarse pînă cînd durerea îi trecu.

— Eşti sigură că e chiar atît de minunat, Abby? Înainte, te-a rănit aşa de crud...

Nedorind să-şi mai reamintească, Abby se întoarse din nou spre aragaz.

— E mult de-atunci. A avut o vară întreagă în care să se gîndească la ce-a făcut.

— Aşa a spus el?

— Sigur.

Lui Abby nu-i plăcea s-o mintă pe Sara, dar uneori sora ei o silea pur şi simplu.

— Totul a mers aşa de... natural... Ştii, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. El voia să mergem la un film, dar i-am spus că-n serile din timpul săptămînii nu pot, aşa că ne-am hotărît să facem doar o plimbare, şi mi-a spus „iubito“. În gaelică.

Sara tăcea, îngrijorată dar nedorind nici s-o descoasă.

— E-n regulă, da? întrebă fata. Ne ducem doar la o

plimbare, înţelegi, şi la o îngheţată sau o cafea sau aşa ceva. N-am să întîrzii.

— Da, e-n regulă, răspunse Sara, împingînd în cuptor tigaia cu somon. Dar, Abby, te rog să ai grijă. Nu te repezi în cine ştie ce mare relaţie romanţioasă; las-o să evolueze de la sine. Dacă e într-adevăr de bine, o să dureze. Dacă nu, vei şti înainte de a fi rănită, nu după.

Uite cine vorbeşte! Cu ce drept îi dau eu sfaturi despre prudenţa în relaţiile sentimentale?

Cu dreptul cuiva care a avut prea multă încredere. Prostesc de multă. Necugetat chiar.

Dar şi-a învăţat lecţia.

Faţa lui Abby devenise mai crispată, iar strălucirea din ochi i se stinsese. Nu crede o vorbă din tot ce-i spun, îşi zise Sara, deznădăjduită. N-am procedat bine. N-am folosit nici cele mai potrivite cuvinte, nici momentul potrivit, sau orice altceva care-ar fi putut-o convinge, sau cel puţin s-o fi făcut să asculte şi, eventual, să-şi aducă aminte mai încolo. Dar nu ştiu cum să fac asta.

O privi pe Abby, care-şi ferea faţa, şi dintr-o dată se simţi sleită şi epuizată. Ce-aş fi putut spune ca s-o conving? Care ar fi fost cuvintele potrivite? Of, aşa m-am mai săturat să tot încerc să fiu o adevărată mamă, şi nu ştiu nici un truc sau secret care m-ar ajuta. Cum reuşesc oamenii să le înveţe, oare?

Se aplecă să scoată cartofii din cuptor.

— Numai să nu întîrziaţi.

— I-am *spus* lui Sean că nu pot să întîrzii. *Ştiu* asta şi fără să mi-o tot zici tu. Şi mai *ştiu* şi la ce oră trebuie să mă scol ca să merg la şcoală.

Sara dădu din cap.

— Într-adevăr, ştii. Te pricepi foarte bine la lucrurile astea. Vrei să-i chemi pe Doug şi Carrie, te rog? Mîncarea e

gata.

Abby ieşi tropăind nervoasă şi, pentru prima oară în viaţa ei, Sara constată că aştepta cu teamă timpul petrecut în jurul mesei. Dar Doug o făcu să uite, turuind despre prima zi de şcoală şi despre expoziţia lui, care se deschidea peste trei zile.

— Vernisajele sînt mereu vinerea, şi se serveşte vin şi gustări, şi vin tot felul de oameni şi mulţi cumpără, e ca o petrecere, sau, mă rog, de fapt *este* o petrecere, înţelegi, toţi îi spun artistului ce bun e, aşa şi pe dincolo...

Îşi îndesă o bucată de somon în gură, cu sosul verde de tarhon prelingîndu-i-se pe bărbie.

— Vezi că parc-ai fi un monstru canibal din spaţiul cosmic, îi atrase atenţia Carrie.

Doug se şterse cu şervetul şi-şi înfipse furculiţa în cartofi.

— Frank, proprietarul galeriei, a spus că-s cel mai tînăr artist pe care l-a avut vreodată şi probabil n-o să mai găsească unul ca mine multă vreme, sau poate chiar niciodată, dar e foarte cool, înţelegi, ştie cum să potrivească luminile pentru ca totul să se vadă cît mai bine, şi pe urmă mută de colo colo platformele alea, ştii, ca pe nişte coloane... Iar lucrările mele stau pe ele, şi lămpile le luminează, şi arată aşa de mişto... Nicidată n-au arătat la fel de bine, nici în camera mea şi nici la şcoală.

— Ai s-ajungi celebru, spuse Carrie, cu privirea în farfurie. Cred că eu n-am să fiu niciodată.

— Ba ai să fii şi tu, o asigură Doug, loial. Au să ţi se publice povestirile. Mack a spus *clar.*

— Dar n-a *făcut* încă nimic. Probabil minte doar, ca să-mi placă de el.

— Deja îţi place de el.

— Ştiu, da' poate vrea şi mai mult.

Sara o privi pe Carrie, uimită ca de-atîtea ori în ultima vreme, de concluziile intuitive pe care le exprima atît de uşor, probabil fără a fi conştientă de perspicacitatea lor. Dar nu putea spune nimic. Se înşelase cu privire la galeria găsită de Mack pentru Doug (cum reuşise?); se putea înşela şi în legătură cu publicarea povestirilor lui Carrie.

Şi apoi, din nou, ea avea să rămînă pe din afară, privindu-i pe amîndoi cum se agăţau de Mack, ca şi cum nu le-ar fi fost numai frate mai mare, ci şi tată şi prieten...

Of, termină. În ultima vreme, nu mai faci altceva decît să-ţi plîngi singură de milă.

Îşi reaminti acest lucru şi în timp ce zîmbea în stînga şi-n dreapta, la vernisajul expoziţiei *Douglas Hayden: Sculpturi*, în Galeria Franklin Stoaner, vineri seara între orele 18:00 şi 20:00.

* * *

Doug, îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu cămaşă albastră deschis şi cravată roşie, zîmbea încîntat la postul său de lîngă bufetul cu vin, brînză şi fructe, bînd una după alta beri de rădăcini, nealcoolizate. Sătea aşezat pe un taburet înalt, de pictură, şi dădea mînca cu toţi cei pe care i aducea spre el Frank Stoaner. Cu toţii păreau uluiţi de vîrsta lui, nevenindu-le să creadă că un sculptor atît de tînăr putea lucra aşa de bine cum spuneau Frank şi Mack. Mack umbla prin sala de expoziţie — circula, cum zicea el — iar Doug îl tot urmărea cu privirea, dornic să vină lîngă el şi să-l ajute să stea de vorbă cu oamenii. Mulţi se opreau să discute cu el, în majoritate vîrstnici, întrebîndu-l cum lucra şi unde studiase.

— Vorbesc cu el de parcă ar fi copilul lor, îi şopti Carrie Sarei, care dădu din cap, amuzată dar şi cu un

început de îngrijorare, căci Doug arăta tot mai abătut cu fiecare vizitator care pleca fără să cumpere nimic.

În sală erau expuse treizeci de sculpturi, pe socluri albe: iepurele din timpul excursiei la Galena, ursul dăruit de Doug mamei lui, acum luat înapoi temporar doar pentru expoziție, un grup de cîini care mîncau sau săreau după un băț aruncat, ori se ghemuiau lîngă o pereche de pantofi; diverse alte animale, vag recognoscibile, şi vreo duzină de copii stînd aşezați în bănci la şcoală, înălțînd zmee, mîncînd cornete de înghețată, construind un pod din LEGO sau zbenguindu-se cu prietenii.

— Absolut remarcabil, pentru un copil de zece ani, auzi Doug pe cineva spunînd — un bărbat înalt, cu păr ondulat, aflat la cîțiva paşi distanță.

— Foarte frumos, spuse şi femeia care-l însoțea.

— Are viitor, continuă omul. Poate-ar fi bine să cumpărăm una, acum, cît n-au crescut prețurile.

— Ei, Kurt, nu vorbi prostii. Sînt amatoriceşti.

— Anunță ceea ce va veni, se încăpățînă Kurt. Vreau şi eu una.

— N-ai decît. Da' s-o ții la tine-n birou.

Pînă la urmă, omul nu cumpără nimic. Pe Doug îl încercă un nou val de dezamăgire.

Sara veni lîngă el.

— Ai public bun. E greu să aduci oamenii la expoziții în ultima săptămînă din august, cînd încă mai sînt ocupați cu activitățile de vară. Dar tu ai reuşit să-i atragi încoace, Doug. E un adevărat succes.

— Nimeni nu cumpără nimic.

— Cei mai mulți oameni nu cumpără din prima seară. Poate că se uită la toate, apoi se duc acasă şi caută locurile cele mai potrivite pentru piesele care le-au plăcut.

Doug se lumină la față.

— Serios?

— Eu aşa aş face.

— Sara are dreptate, spuse şi Carrie, care-şi luase din chicinetă încă o bere de rădăcini. Nimeni nu cheltuieşte banii fără să se gîndească bine mai întîi.

— Aici e totu-n regulă? întrebă Mack, apărînd lîngă ei. Arăţi bine, amice — costum, cravată... excelent! Un adevărat bărbat, bărbăteşte îmbărbătat!

Schimbară un *high five.* Apoi, Mack o sărută pe Sara pe amîndoi obrajii.

— Te bucuri, surioară? E o seară mare pentru Doug; toţi sîntem fericiţi, nu-i aşa? Ce zici, Carrie?

Se apleca şi-i şopti la ureche:

— Tu urmezi. Totul e aproape gata. Pregăteşte-te pentru rolul principal!

Apoi se îndreptă, salutîndu-l milităreşte pe Doug:

— Acum trebuie să mă duc, amice. Totuşi, nu puteam lipsi de-aici; a fost un vernisaj excelent.

Îi făcu scurt cu mîna şi porni drept spre uşă, oprindu-se doar pentru a schimba cîteva cuvinte cu Frank. Apoi, dispăru.

— Ştii ce mi-a spus? îi şopti Carrie Sarei. A zis că să mă pregătesc pentru rolul principal.

Chicoti nervoasă.

— E vorba de povestirile mele! Mi le publică!

— Carrie, zău, nu cred că...

Sara îşi muşcă buzele. Trebuia să înceteze; nu putea fi mereu cea care le spulbera visele.

— N-avem de unde şti la ce s-a referit, încercă ea s-o dreagă.

— A zis că se ocupă de cariera mea. Ştiu foarte bine la ce s-a referit.

Un bărbat vîrstnic se apropie de Doug şi-i strînse mîna.

— Bravo, tinere. Frumoase lucrări. Mai ai mult de învățat: concentrează-te asupra proporțiilor și scalei, și formează-ți un stil propriu; se vede clar că majoritatea pieselor de acum sînt derivative. Totuși, ține-te de treabă, și s-ar putea ca-n cîțiva ani să mai auzim de dumneata.

Doug îl privea lung.

— Sînteți expert? întrebă Carrie.

— Oarecum, răspunse omul, zîmbind. Sînt profesor de arte plastice la Colegiul Truman.

Toți amuțiră.

— Ține-te de treabă, repetă profesorul, zîmbindu-le tuturor înainte de a se îndepărta.

— Nu știa ce vorbea, comentă Carrie.

— Proporții? întrebă Doug. Scală? Derivative? Domnul Albert nu ne-a spus niciodată despre așa ceva, la ore.

— Cred că astea se studiază puțin mai tîrziu, interveni Sara cu blîndețe. Dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce-ai realizat aici. În seara asta, bucură-te și atît, Doug; nu lăsa pe nimeni să-ți strice bucuria.

— Mda...

Doug se îndreptă de spate, dar după un moment umerii i se înmuiară din nou.

— Abby n-a venit.

— Voia să vină, spuse Carrie, da-i e rău.

— La cină nu-i era rău.

— Zicea că-n timpul cinei a început să i se facă rău.

— A vărsat?

— De unde să știu eu?

— Dacă n-a vărsat, nu-i e rău.

— Ba s-ar putea să-i fie! Ar putea să... o doară capul... sau gîtul... sau să aibă gută!

— Gută?

— E în regulă, Doug, zîmbi Sara. Abby n-o să-ți piardă

expoziția; a zis că va veni s-o viziteze mîine, sau poimîine.

— Știu, dar...

Toată bucuria lui Doug se risipise. Probabil că profesorul acela avea dreptate: nu știa nimic despre proporție și scală; nici măcar ce însemna „derivativ" nu știa. Dar Mack și Frank spuseseră că sculpturile lui erau extraordinare. Atunci, de ce nimeni nu cumpăra nimic?

Îi ura pe toți, și mai ales pe profesorul ăla. Nimic nu știau. Erau niște proști.

Iar cravata aia nesuferită îl făcea să simtă că se sufoca, și nu voia decît să se ducă acasă.

— Mă bucur că Abby n-a venit, mormăi el. Aici nu-i nici o distracție.

Sara îl sărută pe frunte.

— E o expoziție foarte reușită, Doug; sîntem atît de mîndri de tine!

— S-o fi dus undeva unde se distrează mai bine.

— Îi e rău! repetă nervoasă Carrie, fără să știe cîtă dreptate avea.

* * *

Cînd Sara, Carrie și Doug se întoarseră, casa era cufundată în întuneric. Carrie alergă la etaj să-i spună lui Abby despre expoziție, dar reveni după nici un minut.

— Nu e sus. Unde-o fi...

— Stai, o opri Sara.

Asculta mesajele telefonice înregistrate, și tocmai ajunsese la o voce de femeie care cerea să se sune la camera de urgență a Northwestern Memorial Hospital.

— Nu-i în camera ei? întrebă ea încordată, formînd numărul pe care-l dăduse femeia.

— Nu!

Carrie părea speriată.

— Ce s-a întîmplat?

— Nu știu.

Îi răspunse o soră:

— Doamnă Elliott, Abby a suferit un accident de circulație; acum e în afară de orice pericol, dar și-a fracturat un braț și e în stare de șoc. Întreabă de dumneavoastră. Cît ce repede puteți ajunge aici?

— Imediat.

Luîndu-și poșeta și cheile, Sara îi spuse lui Carrie:

— Abby a avut un accident de mașină. Tu și Doug să stați aici; vă sun imediat ce aflu mai multe.

— O să *moară?*

— Sora a zis că e în afară de orice pericol. Am să vă dau telefon...

— De ce nu putem veni și noi? Sara, trebuie să mergem și noi la Abby!

Sara dădu din cap. Avea dreptate.

— Bine, ia-l și pe Doug și haideți să mergem.

— Doug! strigă imediat Carrie.

Băiatul își tîrî picioarele pînă în capul scării, dezamăgit de eșecul vernisajului, pînă cînd Carrie îi spuse ce se întîmplase. Abia atunci, o luă la goană împreună cu ea și cu Sara, pînă la mașină.

* * *

La vederea Sarei, Abby începu să plîngă.

— Îmi pare rău, suspină ea. Sara, a fost îngrozitor, totul s-a terminat, îmi pare așa de rău, așa de rău, așa de...

— Taci, o opri încet Sara.

Trase perdelele din jurul patului și-și aduse mai aproape un scaun cu spătar drept. Brațul lui Abby era în

gips — fracturi humerale multiple, spusese medicul — iar Sara îi luă cealaltă mînă, ținînd-o strîns.

— Au venit și Carrie și Doug; nu vrem decît să te faci bine. Medicul a spus c-o să fie totul bine; ai doar fracturi și cîteva contuzii care se vor vindeca repede. Putem vorbi mai tîrziu despre ceea ce s-a întîmplat.

— Nu, tu nu înțelegi! Mă caută poliția! Au să mă aresteze, și-au să mă închidă, și s-a terminat cu toate!

Se tînguia tot mai tare, iar Sara se întrebă: Poliție? Închisoare? Ce tot vorbește? Trase perdelele în lături, uitîndu-se după vreun ajutor.

— Doar o mică injecție, spuse o soră, apărînd de după marginea perdelei. N-o putem lăsa să se agite așa. O să fie bine. Fiica dumneavoastră e o fată curajoasă, doamnă Elliott, n-a plîns deloc pînă a ajuns aici, abia pe urmă n-a mai putut să se stăpînească. E clar că se bazează pe dumneavoastră. Vă mulțumesc că ați venit așa de repede.

N-am avut încotro. Cînd era vorba de copii, niciodată nu avea încotro.

Abby se liniștise, stînd întoarsă cu fața la perete.

— Abby, uită-te la mine, îi ceru Sara. Dacă te temi că vei fi arestată, trebuie să știu de ce.

Așteptă pînă cînd privirile li se întîlniră.

— Ce făcea Sean? Ce te-a pus să faci?

Capul lui Abby începu iar să se zbucіume pe pernă.

— Nu pot să-ți spun. Nu vreau să-l prindă poliția din cauza mea.

— De ce?

— Fiindă... ar afla toată lumea. Toți știu că Sean și cu mine ne-am împăcat, și... Sara, *noi nu ne pîrîm unul pe altul!*

— Nici chiar cînd e vorba de infracțiuni grave? Nici cînd ai fost trădată?

Abby tresări, dar Sara începuse să se înfurie.

— Te-a abandonat. Nu i-a păsat că erai rănită, nici dacă poliția te aresta sau nu. Numai la el s-a gîndit. De ce să-ți pese ție de el? Merită să-l aperi?

Așteptă un moment.

— Abby, îl mai iubești?

Tăcerea se prelungi.

— Nu...

Abby o privi, cu mirare parcă.

— Cred că nici măcar nu-mi mai place.

Sara oftă.

— Atunci, spune-mi ce făcea.

Și Abby îi povesti, de cînd îi vorbise Sean pentru prima oară despre tot planul, pînă cînd îi făcuse cu mîna, în timp ce el și amicii lui coborau din mașina ei.

— Ne vedem peste cîteva minute, *chonai*. La șapte. Ține motorul în mers.

Nu-i putea reproduce Sarei ceea ce-i spusese cînd ea nu se mișcase destul de repede, niște cuvinte atît de vulgare încît simpla stare de șoc o făcuse să apese pe accelerator. Asemenea cuvinte nu le putea repeta nimănui.

Cînd termină, Sara o întrebă:

— Au jefuit barul?

— Nu, știu. Am auzit sirene, strigăte, apoi Sean s-a repezit în mașină, țipînd la mine...

— Nu avea nimic în mîini?

— Ce...? A... Nu mai țin minte. Poate...

Închise ochii nu voia să se mai gîndească, dar Sara încerca s-o ajute.

— Totul s-a întîmplat așa de repede... Nu cred că avea nimic în mînă.

— Arme aveau?

Abby făcu ochii mari.

— Nu ştiu.

— Oricum, împupşcături n-ai auzit.

Încă o dată, fata închise ochii strîns.

— Nu, scutură ea din cap cu convingere. Era linişte, un om îşi plimba cîinele, pînă a dat colţul, şi dintr-o dată am auzit sirenele şi strigătele... Dar... de fapt, nu ştiu cum sună împuşcăturile, Sara.

— Ca nişte pocnitori, sau petarde, cred... Ai auzit aşa ceva?

— Nu. În nici un caz.

— Desigur, s-ar putea să fi fost prea departe...

Sara oftă din nou.

— Nu ştim dacă au împuşcat pe cineva. Dacă a murit cineva. Că atunci...

...atunci, Abby ar avea o mare problemă, iar eu cît aş mai putea face ca s-o ajut?

O soră despărţi perdelele din jurul patului.

— Doamnă Elliott, fratele şi sora lui Abby sînt foarte nerăbdători s-o vadă. Dacă dumneavoastră şi Abby sînteţi de acord, noi n-avem nici o obiecţie.

— Abby? o întrebă Sara. Sînt foarte îngrijoraţi pentru tine.

Fata dădu din cap, începînd iar să plîngă.

— Or să mă urască pentru c-am minţit, şi că n-am venit la expoziţia lui Doug, şi... şi pentru toate...

— Te vor iubi la fel ca întotdeauna.

Şi o iubeau, într-adevăr — o îngropară sub sărutări şi îmbrăţişări, în timp ce Sara, care se retrăsese de lîngă pat, îi privea. Sora spuse că Abby se putea duce acasă în noaptea aceea, dacă starea ei continua să se amelioreze — dar Sara ştia că, pînă nu aflau ce făcuse Sean, nu erau în siguranţă. Deocamdată, conducerea spitalului ţinuse poliţia la distanţă, dar imediat ce ajungea acasă, Abby urma să fie interogată.

iar atunci Sara avea să afle şi ea ce se întîmplase — un simplu jaf, sau şi o crimă?

* * *

Poliţiştii apărură la uşa casei a doua zi dimineaţa. Abby, care luase un somnifer, dormise toată noaptea, dar Sara avusese insomnii, şi era cheaună de somn cînd le deschise. Astfel, cînd Abby coborî la parter, în trening, cu braţul suspendat într-o eşarfă, iar poliţiştii începură să-i vorbească blînd, aproape înţelegător, Sara se simţi buimacă, chiar dezorientată. Trezeşte-te, îşi spuse ea; dacă ăştia umblă cu vicleşuguri, trebuie să fii pregătită.

— Cîţi ani ai, Abby?

— Cincisprezece, răspunse Abby, după un moment de ezitare. Luna viitoare împlinesc şaisprezece.

Poliţistul dădu din cap. „Ofiţer Pinder", citi Sara pe insigna lui. Vreo patruzeci şi cinci de ani, scund şi bondoc, cu început de chelie. Dacă n-ar fi avut uniformă, putea să arate ca un vînzător de costume sau cravate la *Saks*.

— Conduci de mult?

— De... de anul ăsta.

— Cu plăcere?

— Poftim?

— Îţi place să conduci?

— A. Aşa cred... Adică... da.

— Iar prietenii tăi îţi cer să-i duci cu maşina prin diverse locuri?

— Nu! Vreau să zic... doar cîteodată... Dar de obicei, nu, fiindcă...

Trase adînc aer în piept.

— Ştiu că n-am permis.

— Exact. Dar aseară era ceva special?

Ochii lui Abby, roşii şi umflaţi, se umplură de lacrimi.

Ofiţerul Ryan, cărunt şi adus de spate, spuse:

— Am şi eu o fiică de vîrsta ta, Megan o cheamă. E la liceu, o fată drăguţă, isteaţă şi populară, dar ştii, e-nnebunită după un tip şi uneori uită de orice altceva. De mine şi de mama ei, de familie şi prieteni, de şcoală, de orice, şi numai la el se gîndeşte, şi se teme să nu spună sau să facă ceva care ar putea să-l supere.

Nimeni nu spuse nimic.

— Ceea ce cred *eu,* continuă ofiţerul Ryan, pe ton de conversaţie, e că Megan are mult mai multă minte decît nemernicul ăsta şi ştie ce e bine şi ce e rău, iar dacă nu se înţeleg şi el se înfurie, e fiindcă el vrea să facă numai ce ştie el, şi dracu' s-o ia pe Megan cu ce ştie *ea* că e bine, dar are şi ea gărgăunii ei romantici şi se teme să nu-l piardă, de frică să nu rămînă singură, fără nici un alt băiat. Ceea ce-i o prostie, nu? E drăguţă, isteaţă, tînără, e plină lumea de băieţi cumsecade care abia aşteaptă s-o cunoască. O să înţeleagă şi ea, mai devreme sau mai tîrziu; sper numai să-i dea papucii pînă nu intră în vreo belea din cauza lui. Ar fi mare păcat să se întîmple una ca asta; are în faţă toată viaţa, aşa şi pe dincolo...

Se lăsă din nou tăcerea — o tăcere prelungită, epuizată. Ofiţerul Pinder notă ceva în carnet, apoi o privi pe Abby aşteptînd din nou răspunsul la întrebare.

Sara întinse mîna spre Abby, apoi şi-o retrase iar. Nu putea face nimic. Abby trebuia să se descurce singură.

— Deci, reluă în sfîrşit ofiţerul Pinder, să zicem că aseară era o ocazie deosebită. Pentru tine şi prietenii tăi. Şi cîţi prieteni erau cu tine în maşină? Să tot fi fost, poate...

— Sara! strigă Carrie, coborînd în goană scara. Sara, uite! continuă ea, împingîndu-i în faţă o revistă subţire. Povestirile mele! *Trei* povestiri! Mi-au *apărut!*

Mack şi Doug veneau în urma ei; Mack zîmbea cu gura pînă la urechi.

— Povestirile marilor scriitori apar me...

Îi văzu pe cei doi poliţişti şi se opri ca trăsnit.

— Sara, zi ceva! strigă Carrie.

Mack făcu un pas îndărăt, apoi încă unul, uitîndu-se oriunde în jur numai la cei doi ofiţeri nu. Aceştia îi aruncaseră doar o privire, dar acum deveniră mai atenţi, urmărindu-i cu interes mersul de-a-ndăratelea spre antreu.

Sara o cuprinse pe Carrie cu un braţ.

— E minunat, şi abia aştept să aud totul despre asta, însă chiar acum...

— De ce a venit poliţia la noi? întrebă Carrie alarmată, devenind abia atunci conştientă de ceea ce se întîmpla.

— Ca să vorbească despre accidentul lui Abby. Ei sînt Carrie şi Doug Hayden, le spuse ea poliţiştilor. Sora şi fratele lui Abby. Şi fratele ei mai mare, Mack Hayden, adăugă, gesticulînd spre Mack. Vom vorbi despre toate astea mai tîrziu, deocamdată vă rog să vă duceţi sus, Carrie, Doug, Mack... cu toţii. *Sus.*

Mack, însă, se retrăsese deja pînă-n holul de la intrare.

— Tre' să mă duc la serviciu, fraţilor, anunţă el. Şi-am întîrziat. Mă-ntorc la cină.

Auziră uşa din faţă deschizîndu-se, apoi închizîndu-se la loc.

— Nu e prea sociabil, remarcă ofiţerul Pinder, pe un ton neutru.

O privi pe Sara.

— O fi avînd vreun motiv?

— Din cîte ştiu eu, nu, răspunse ea, scurt. Carrie, Doug, v-am spus să vă duceţi sus. Vorbim mai tîrziu.

— De ce se duce Mack la serviciu sîmbăta? întrebă Doug.

— Nu ştiu şi nu mă interesează! strigă Sara, exasperată. De cîte ori...

— Haide, Doug, e clar că n-au nevoie de noi aici, îl chemă Carrie cu voce gravă. Toată emoţia i se ştersese de pe faţă, iar umerii îi stăteau căzuţi. În tăcere, puse revista pe masă, lîngă Sara, şi-l luă pe Doug de umăr, întorcîndu-se cu el spre scara din holul de la intrare.

Ruşinată, Sara îi spuse:

— Carrie, am să-ţi citesc povestirile imediat ce pot. De îndată ce terminăm aici, o să vin şi eu sus. Sînt foarte emoţionată pentru tine.

— Okay, spuse Carrie şi porni în sus pe scară, împreună cu Doug.

— Deci, Abby, reluă ofiţerul Pinder, după o scurtă pauză. Vorbeam despre prietenii care erau în maşină cu tine. Cîţi erau? Patru, poate?

În tot acel răstimp, Abby se uitase în jos. Acum, ridică privirea, surprinsă.

— Da, şopti ea.

— Iar în faţă, lîngă tine, era cineva deosebit — un băiat, eventual?

Îl privi ca şi cum ar fi fost un magician. Încet, dădu din cap afirmativ.

— Şi unde se duceau?

— La un bar, răspunse fata, cu o voce surdă, lipsită de orice voinţă.

— La un bar.

Abby se lăsă păgubaşă. O privi pe Sara, care stătea lîngă ea, şi începu:

— E prea mult...

În sfîrşit, cînd tăcerea deveni insuportabilă, spuse:

— Voiau să-l jefuiască, şi să le trimită banii prietenilor lor din Irlanda, fiindcă trec prin nişte necazuri şi au nevoie

de ajutor.

— Ajutor ca să omoare britanici, completă ofițerul Ryan.

— Ocupanți... murmură Abby cu voce slabă.

— Sigur. Numai că omorurile nu ne duc niciodată foarte departe, nu-i așa?

Fata începu să tremure.

— Au omorît... pe cineva, au... vreunul din ei...?

— Dac-au omorît pe cineva? Nu. Din fericire.

— Sara m-a întrebat dacă... dacă aveau... înțelegeți...

— Arme. Unul dintre ei avea un pistol. Sean, nu. Iarăși, din fericire — pentru el.

— De unde-i știți numele? îi întrebă Sara.

— L-am reținut, răspunse ofițerul Pinder. Pe toți patru i-am prins. Fără mașină, nu puteau ajunge prea departe. De-asta avuseseră nevoie de Abby.

— Totuși, de ea nu le-a păsat, preciză ofițerul Ryan, clătinînd din cap. I-a durut fix în cur — scuze, Abby — de ce i se întîmpla ei. Urîtă sceă.

— Cînd i-ați prins? se interesă Sara.

— Imediat după ce Abby a accidentat mașina. Trei dintre ei au luat-o la fugă pe stradă chiuind ca un trib de indieni, iar pe Sean l-am găsit la vreo două colțuri distanță, încercînd să oprească un taxi. Niște amatori.

Sara, furioasă din nou, spuse:

— Deci, știați toate astea. Ați interogat degeaba o fată de cincisprezece ani care tocmai a suferit un accident groaznic, e rănită și speriată, s-ar putea încă să mai fie în stare de șoc, și totuși...

— N-am avut încotro, să știți, spuse ofițerul Ryan, nu fără blîndețe. Ca să ne asigurăm că toate relatările corespund.

Sara stătu un moment pe gînduri. Cu toată buimăceala

ei, își dădu seama că aveau dreptate.

— Ce-au făcut? întrebă Abby, cu o voce mai sigură.

Ofițerul Ryan pufni.

— Mai nimic. L-au speriat pe barman de a făcut pe el — scuze, Abby. S-a ascuns după tejghea, și cînd trei dintre băieți au sărit peste bar și l-au luat la bătaie, a reușit să declanșeze alarma. Cel cu pistolul n-a tras nici un foc, din fericire pentru el, așa că s-au cărat dracu' — scuze, Abby — de-acolo. Niște amatori, rîse el din nou.

— Totuși, intră la tentativă de jaf cu mînă armată, remarcă ofițerul Pinder. Dacă făceau uz de arme, ar fi fost și mai rău, însă și așa vor avea de plătit un preț.

Cu voce mică, Abby întrebă:

— Și eu?

— Păi, sigur, răspunse ofițerul Ryan. Condusul mașinii fără permis se pedepsește cu amendă. Cred c-ai învățat asta la școală, nu?

Abby, parcă hipnotizată, dădu din cap, fără să-și ia ochii de la el.

— Totuși, nu e o infracțiune, continuă el, așa că te amendăm doar, nu intri în pușcărie. Decît dacă nu te prezinți în instanță. N-ar fi o idee bună. Sfatul meu e să-ți iei un avocat. Cineva care să vină cu tine la tribunal. Uite, pe amenda asta — scoase el un carnet de amenzi din buzunar — scrie că *trebuie să te prezinți.* Ai înțeles? Și vom scrie și data. Dacă vii cînd ești convocată, Abby, o să ți se țină o predică, vei plăti amenda — nu știu cît e — după care vei putea să te întorci acasă. Numai să n-o mai faci niciodată.

— Dar... spuse Abby, încet și cu vocea întretăiată, eu eram la volan... și ei comiteau o *infracțiune*...

— Da, însă se pare că nu știai ce voiau să facă. De ce ți-ar fi spus? Băieții nu prea au încredere în fete că-și țin gura.

nu?

— Dar Sean mi-a...

Abby observă privirea tăioasă a Sarei, care scutură repede din cap.

— ăă...

Tăcu. Nu suporta să spună că nimeni n-avea încredere în ea că putea să țină un secret.

— L-am dus doar cu mașina... și atît?

Voise s-o afirme clar, însă ieșise ca o interogație.

— Mie așa mi se pare, răspunse ofițerul Ryan. Mi se pare că au fugit și te-au lăsat singură, tu nu i-ai mai văzut, și nici nu știai ce planuri aveau. Una peste alta, ai condus fără carnet, ai avariat o proprietate privată și n-a murit nimeni.

Sara le întinse mîna celor doi ofițeri.

— Vă rog să mă iertați că mi-am pierdut cumpătul.

Cu toții își strînseră mîinile, cu gravitate.

— A fost o perioadă cam dificilă pentru toată lumea, comentă ofițerul Ryan.

— Să te faci bine curînd, îi spuse ofițerul Pinder lui Abby.

— Și să ai mai multă grijă cum îți alegi băieții, adăugă ofițerul Ryan, făcîndu-i cu ochiul.

— În plus, ar fi bine să nu mai conduci, nici chiar însoțită, pînă nu-ți iei carnet, încheie ofițerul Pinder, luîndu-și pălăria.

După plecarea lor, Sara se trînti în fotoliu, secătuită și extenuată. Abby se așeză lîngă ea.

— Sara, te rog să mă ierți, Sara, îmi pare atît de rău, știu că mereu zic asta, dar fac așa de multe greșeli... Numai încurcături îți fac. Sînt crucea pe care trebuie s-o porți tu, ca albatrosul din „Bătrînul marinar", nu știu cum ai să mă poți ierta vreodată, dar am să mă achit, îți dau cuvîntul meu, am să găsesc eu o soluție... *Sara!*

Sara rîdea — rîdea nestăpînit, cu hohote care le şocau pe amîndouă.

— E-n regulă, iubito, spuse ea, calmîndu-se. Nu de tine rîd.

Nu rîd de nimeni, adăugă ea în gînd; felul cum vorbise Abby, exagerîndu-şi greşelile, îi amintea de Reuben. Mereu zîmbea cînd îi spuneam că vorbea aşa. Of, la naiba, la naiba, Reuben, ce dor mi-e de tine!

Puse o mînă pe capul plecat al lui Abby, mîngîndu-i părul.

— Numai pe tine însăţi te încurci, iubito. Eşti o fată deşteaptă şi ar trebui să ştii cum să-ţi foloseşti capul, dar preferi să-l ignori; ai crezut că erai îndrăgostită, aşa că toate celelalte păreau irelevante. Abby, uită-te la mine!

O aşteptă să ridice privirea.

— Cînd eşti sigură că ceva e bine sau rău, iar glasul inimii îţi spune contrariul, înseamnă că e ceva în neregulă cu dragostea, nu cu ceea ce crezi tu. Sărmană e iubirea care-ţi cere să te înjoseşti, renunţînd la lucrurile în care crezi. Dacă ţii minte asta, înseamnă că ai învăţat cea mai importantă lecţie din situaţia prin care ai trecut.

O sărută pe amîndoi obrajii, apoi se ridică.

— Eu ies pentru un timp. Te rog, spune-le lui Carrie şi Doug că pot să iasă din camerele lor; probabil au senzaţia că i-am închis acolo cu forţa. Şi, dacă stai să te gîndeşti, exact asta am şi făcut. Poţi să le spui că acum totul e-n regulă.

— Unde te duci?

— Doar la o scurtă plimbare cu maşina. Nu într-un loc anume, numai...

— Numai, cît mai departe. Cît mai departe de problemele pe care ţi le-am cauzat eu.

— Abby, nu-ncepe iar cu din-astea. Gîndeşte-te la ce ţi-

am spus. Ai grijă de Carrie şi Doug. Fă o baie fierbinte. Pregăteşte pizza pentru prînz. Dacă aveţi nevoie de mine, puteţi să mă sunaţi pe mobil.

— N-o să te sunăm. Ai şi tu nevoie de cîtva timp pentru tine însăţi.

Rîzînd scurt, Sara o sărută.

— Te iubesc şi sînt sigură că totul va fi în regulă cu tine.

Porni maşina fără nici un plan clar, străbătînd cartierele învecinate. N-o deranja să oprească la stopuri şi intersecţii, în loc să iasă pe şosea. *Dacă nu ştii unde te duci, nu contează cît timp îţi ia drumul.*

Dintr-o dată, îşi aminti de Carrie. Plecase fără s-o felicite, fără să-i citească povestirile, fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie. *Am să-ţi citesc povestirile imediat ce pot. De îndată ce terminăm aici, o să vin şi eu sus. Sînt foarte emoţionată pentru tine.*

Încetini iar la un semafor. Carrie, îmi pare rău, spuse ea în gînd. Crede-mă că-mi pare foarte rău. Trebuia doar să plec, şi am uitat complet... Ce scuză jalnică! Dar e singura pe care o am. Am să mă achit cînd mă întorc.

Mama ar zice că am nevoie de o vacanţă. Zîmbi în sinea ei. *Probabil. De mult nu m-am mai recreat. Ei bine, pe ziua de azi, plimbarea asta e vacanţa mea: pentru un timp, am să mă detaşez de toate.*

Dar nu în întregime. La un moment dat, o luase pe o rampă spre autostradă, iar acum îşi dădu seama că se afla într-o zonă vag familiară. Indicatorul de benzină era jos, aşa că ieşi de pe autostradă, oprindu-se la prima benzinărie, unde se uită după numele localităţii, în timp ce-şi făcea plinul. Nu văzu nici unul, ceea ce n-o deranjă, de vreme ce nu-şi stabilise nici o destinaţie, aşa că porni mai departe, pînă ajunse la un gard şi ştiu unde se afla încă înainte de a

vedea indicatorul rutier care arăta spre satul River Bend din apropiere.

Nu mai fusese acolo din weekendul cînd văzuseră prima demonstrație, în drum spre Galena. Terenul din îngrăditură nu se schimbase; nu se făcuseră nici un fel de lucrări pentru Carrano Village West. *Dar cum e posibil? Cineva îi împiedică.*

Se oprise la cotul drumului, și tocmai voia să întoarcă mașina, cînd un alt autoturism trecu pe lîngă ea, venind din față și oprindu-se în dreptul unei deschizături a gardului. Curioasă, privi în oglinda retrovizoare la grupul de oameni care coborîră. Trei dintre ei desfășurară niște planșe mari de proiectare, întinzîndu-le pe capota mașinii. Al patrulea era Lew Corcoran.

Oamenii se aplecară peste colile de hîrtie. Din cînd în cînd, cîte unul dintre ei se întorcea și gesticula spre cîmpiile din spatele lor, desenînd cu degetul prin aer. Unul făcea fotografii. Altul nota diverse date pe hîrtii. Cînd unul dintre ei ridică planșele în plan vertical, Sara văzu că erau străbătute de linii albastre și șiruri de cuvinte, iar în colțul din dreapta, jos, se afla o siglă pe care n-o putea distinge de la o asemenea distanță.

Planuri, își spuse ea.

Lew Corcoran venise cu niște planuri. Lew Corcoran într-o antrepriză imobiliară.

Mack.

Corcoran Enterprises. Nu e cea mai originală denumire, da' mie nu mi-a cerut nimeni părerea...

...un tip din afacerile imobiliare... are o mulțime de posibilități pentru un tip plin de promisiuni — asta-s eu. Din imobiliare se cîștigă bani frumoși, surioară...

Omul de lîngă Corcoran se uita spre mașina ei. Corcoran putea s-o recunoască, își spuse Sara, așa că o luă

din loc. Merse încet înainte, încercînd să-şi amintească ocazia trecută cînd plecaseră de la River Bend, cu Abby, Doug şi Carrie pe bancheta din spate. Reuben vorbise despre demonstraţia pe care o lăsaseră în urmă, şi despre convorbirea cu o femeie, Charlotte cutare... *O frază despre care a zis că i-a plăcut — ceea ce înseamnă c-o auzise de la altcineva — despre prea multe soiuri de oameni, care distrug distructiv un oraş civilizat. Din nou, o expresie stranie pentru ea.*

Iar Carrie spusese: *Mack vorbeşte aşa.*

Ce-i spuseseră oamenii din River Bend lui Reuben, cînd îi întrebase cine organiza marşurile?

Puştiul.

Sara simţi că-i venea rău. Niciodată nu putuse avea încredere în el, aşa cum, la modul ideal, o soră ar avea încredere într-un frate, dar se simţise legănată de cuvintele şi zîmbetele lui mieroase, de tonul sincer pe care-i spunea că voia să facă parte din familie, şi de afecţiunea pe care le-o arăta lui Abby, Carrie şi Doug. Şi cu cît îi fusese mai uşor s-o manifeste, cînd ea voise să fie cu Reuben; nu-şi putea îngădui să uite asta.

Dar instinctul ei nu se înşelase. Mack era nedemn de încredere. Venise la ei nu din singurătate, afecţiune sau dorinţă de a se integra, ci numai fiindcă avea nevoie de o casă confortabilă (şi sigură?). Sau, poate, de o ascunzătoare.

Trebuia să stea de vorbă cu el şi, cumva, să-l facă să plece. Nu mai putea avea încredere să-l ţină în casa ei. Nu-i putea încredinţa trei tineri care îl priveau cu admiraţie (cu excepţia cazurilor contrare: *Poate fi foarte rău, Sara; vreau să zic, îl iubim, da' cîteodată...*) şi pe care-i atrăsese de partea lui cu daruri, poveşti şi aere de unchi venit în vizită care oferă distracţii şi cadouri dar nimic din stricteţea disciplinei sau a autocontrolului.

Am să vorbesc cu el cînd ajung acasă, își spuse ea. N-o să mai continuăm așa, nici măcar o zi. Va trebui să-și găsească o altă locuință. Nu mă interesează unde se duce, numai să plece de-aici.

Dar, mai întîi, trebuia să-i spună lui Reuben. Acesta se lupta cu umbrele de cînd începuseră demonstrațiile, cu peste două luni în urmă; acum îi putea da informații utile ca să afle concret ce anume se întîmpla.

Cum să-i dau telefon? Dacă răspunde ea?

Mai parcurse o milă, apoi încă una, pînă ajunse în apropierea autostrăzii.

Nu conta. Trebuia să-i spună. Reuben avea dreptul să știe.

Coti pe un drum lateral și trase pe dreapta, ca să-l sune.

Îi răspunse un mesaj înregistrat. La auzul acelui glas familiar, Sara se înroși, reacționînd din tot trupul ca și cum ar fi atins-o. Nu acum, nu acum, își spuse ea; fă ceea ce ai de făcut, și gata.

— Reuben, Sara la telefon, se prezentă ea, cu o voce calmă și neutră. L-am văzut pe Lew Corcoran vizitînd Carrano Village, cu niște planuri. Mai mult de-atît nu știu nimic, dar mă gîndeam că s-ar putea ca el să instige demonstrațiile și, poate, să influențeze votul din consiliul municipal River Bend.

Ezită o clipă.

— Sper că ți-e de folos, adăugă ea.

Despre Mack nu-i putea spune. *Fratele meu a organizat marșuri împotriva ta, încercînd să-ți saboteze proiectul...* Nu era sigură (sau, mai bine zis, era ea sigură, în sinea ei, dar nu avea nici o dovadă), și-i era datoare lui Mack ca mai întîi să se confrunte cu el (aiurea, nu-i era datoare cu nimic — dar tot nu avea nici o dovadă). Mai crucial, simțea în mod irațional că era o slăbiciune a ei

aceea că nu-şi putea nici admira, nici privi cu încredere fratele, ca persoană, şi că îl bănuia că încerca să saboteze toate încercările lui Reuben. *Fratele meu a organizat marşuri împotriva ta, încercînd să-ţi saboteze proiectul...*

Într-o bună zi, Reuben avea s-o afle. Cel mai probabil, cînd urma să-l investigheze pe Corcoran, dar nu i-o putea spune ea, cu gura ei.

Porni maşina şi ieşi pe autostradă, continuîndu-şi drumul încet, pe banda din dreapta, observînd cît de ciudat arăta şoseaua: ca un miraj privit printr-o peliculă de lacrimi.

Capitolul 12

Mack se duse să-şi viziteze mama.

Veni neanunţat şi se opri în uşă, privind-o cum citea. Era şocat să vadă cît de mult îmbătrînise, cu lumina soarelui accentuîndu-i ridurile. Tess îi simţi prezenţa şi ridică ochii, iar Mack, care nu era nici poet, nici hipersensibil, simţi cum aerul din cameră îngheţa.

Brusc, femeia întinse mîna spre un buton de pe perete.

— Nu, te rog, o opri Mack. Nu vreau decît să-ţi vorbesc puţin.

Afişă un zîmbet cald.

— E mult de cînd n-am mai putut sta de vorbă cu mama mea.

Intră în cameră vag conştient de culorile vii şi materialele scumpe, şi se aşeză într-un fotoliu de lîngă pat. Cînd Tess tresări, cu degetul încă ezitînd lîngă butonul de pe perete, Mack îşi împinse fotoliul puţin mai departe, iar zîmbetul îi deveni mai tăios.

— Aşa e mai bine? Ştiu că nu vrei să stau prea aproape, dar e bine aşa? Nu vreau decît să vorbim, înţelegi, să vorbesc cu mama mea, nu putem face măcar atîta lucru?

Încet, Tess îşi retrase mîna. Închise cartea, dar îşi păstră măsuţa rabatabilă peste genunchi, ca o barieră, privindu-l drept în ochi. Mack clătină din cap, cu tristeţe.

— Nu vrei să te îmbunezi, aşa-i? Eşti tot supărată pe mine. Dumnezeule, ce greu mi-e! Mama mea încă nu m-a

iertat. Nici acum, nici altă dată, niciodată — de cînd m-am născut.

Mîna teafără a lui Tess se încleştă, iar Mack, care nu putea şti ce eforturi făcea pentru a-şi controla muşchii şi bătăile înnebunite ale inimii, o luă tot ca pe o formă de furie. Expiră lung şi se rezemă de spătar.

— Arăţi foarte drăguţă, foarte *élégante,* cum spunea Sara cînd se dădea mare cu franceza ei. Dar, în fond, tu mereu ai arătat aşa. Prietenii mei spuneau tot timpul că am cea mai drăguţă mamă din toate. Mă invidiau, ştiai? Îmi spuneau ce noroc aveam. Şi eu nu scoteam o vorbă, niciodată, despre iadul de la mine de-acasă. De ce le-aş fi spus? Îmi plăcea că mă invidiau. Cred că încă mă mai invidiază, de vreme ce tu şi acum eşti tot atît de drăguţă. Şi ai o cameră la fel de drăguţă, în culori vii... Sara ţi-a aranjat-o?

Aşteptă, pînă cînd Tess dădu uşor din cap.

— Bravo ei. Sara cea bună. Sara cea perfectă. Mereu face numai ce e bine. Am ajuns să fiu invidios pe ea, ştii? Sora mea cea mare, aleasa, favorita...

Pe o latură a feţei lui Tess apăru o umbră — ca şi cum s-ar fi încruntat.

— Sigur că aşa era. Fiica perfectă, prima născută — şi, timp de şapte ani adorabili, singurul copil. Pînă am apărut eu. Ar fi fost de aşteptat să fii în culmea fericirii, înţelegi, că aveai în sfîrşit şi un fiu, primul copil cu noul soţ, începutul unei vieţi noi... Şi ştii ceva?

Se aplecă înainte, coborînd confidenţial glasul.

— Am tot aşteptat. Am tot aşteptat să fiu recunoscut, ca un prinţ al casei, ca o speranţă de viitor, dar asta nu s-a întîmplat niciodată. Fiindcă eu nici nu mă comparam cu Sara, Sara cea perfectă. *Sara* nu avea niciodată probleme cu poliţia. *Sara* nu lipsea de la nici o materie, în şcoală — la

naiba, nici măcar un B n-a luat vreodată, *Sara* nu venea niciodată acasă băută, *Sara* nu lua niciodată bani cu împrumut din poşeta lu' maică-sa, *Sara* nu-şi înjura niciodată părinţii — nici măcar o dată. Păi şi-atunci, ce *făcea* Sara, ai putea să te întrebi?

Ridică din umeri.

— La drept vorbind, mai nimic. Adică, nimic care să merite să i se dea atenţie. Ceea ce însemna, pentru părinţii ei, că lua mereu premiu-ntîi.

Se rezemă de spătar, clătinînd încet din cap, cu uimire parcă.

— V-a trecut vreodată prin minte că poate nu puteam să fiu şi eu ca Sara, chiar dacă aş fi vrut? Că eram făcut dintr-un alt aluat? Ştii, nu cred că v-aţi gîndit la asta. Cred că voi doi credeaţi într-adevăr că mă puteaţi transforma într-o Sara Numărul Doi. Nu mă iubeaţi aşa cum eram; nu m-aţi fi iubit decît dacă m-aş fi schimbat. Şi mă durea, să ştii; mă făcea să mă simt de tot rahatu'. Cum vă şi gîndeaţi la mine, de fapt. Ca la un rahat. Cred că şi acum la fel te gîndeşti.

Nervos, se ridică în picioare. Văzu mîna lui Tess îndreptîndu-se spre butonul de pe perete şi spuse repede:

— Iartă-mă, mamă, sincer, îmi pare rău. Uneori, nu mă mai controlez.

Îi zîmbi din nou cald, încreţindu-şi la colţuri ochii albaştri, şi se aşeză iar în fotoliu, relaxat.

— Mamă, ascultă, am venit să vorbim, să ne simţim bine, nu să ne certăm. Nu vreau decît să stau aici şi să înţeleg şi eu care e situaţia între noi. S-au întîmplat multe, ştii, atît de multe...

Lăsă fraza în aer şi privi cîteva clipe faţa lipsită de expresie a lui Tess.

— Tot ce mi-am dorit vreodată, continuă el în cele din urmă, încet, pe un ton intim, a fost să fiu primul. Eram

primul copil cu numele de Hayden — să nu uităm că Sara e o *Elliott* — şi mai eram şi primul băiat. *Primul băiat,* mamă, mai ţii minte ce spune Biblia despre fiii născuţi dintîi? Ei sînt primii în toate. Dar cum să pot fi eu primul, în prezenţa Sarei? Rămîneam mereu pe locul doi, mereu eram al doilea. Nici nu-ţi pot spune cît detestam situaţiile astea...

Făcu o pauză, apoi zîmbi din nou, brusc.

— Dar e în regulă, ştii, am trecut şi peste asta, nici măcar nu mă mai gîndesc. Atîta doar că, vin acasă după trei ani, gata să uit şi să iert, fiindcă mă simt singur — înţelegi? — îmi doresc o familie, îmi doresc un cămin, *şi propria mea mamă nu mă primeşte în vizită la ea.* Copiii o văd pe mama mea; *Sara* o vede pe mama mea. Eu, însă, nu. Eu sînt pe locul *cinci,* la coadă după toată lumea. Aşa că iată-mă în casa mea, în vechea mea cameră, dar tot singur. Şi fără să-i pese cuiva de mine.

Se încruntă, ca şi cum ar fi simţit că nu era tocmai aşa.

— Sau, mă rog, ce vreau să spun, nu e c-aş fi fost cu adevărat *singur.* Adică, îi aveam pe copii, şi pe Sara cea dulce, aveam o familie, înţelegi — dar nu şi pe mama mea. Pe mama, nu. Pe cea pentru care m-am întors acasă. Şi am fost aşa de fericit cînd Sara a spus în sfîrşit că voiai să mă vezi! Aproape c-am plîns, aşa de fericit am fost. Dar ori de cîte ori încercam să stabilesc o vizită, tu spuneai: nu încă. *Nu încă.* Parcă simţeam un cuţit, de fiecare dată cînd spuneai asta. *Nu încă.* De parcă ţi-ar fi fost teamă de ceva — de ce anume? Că aş fi năvălit aici să te atac, fiindcă încă mai eram furios pe tine? Nu sînt, Christoase, nu mai am timp pentru aşa ceva, sînt prea ocupat. Ocupat, repetă el, dînd din cap, cu zîmbetul strălucitor ca o firmă de neon pe o stradă întunecoasă, noaptea. Sînt un om ocupat.

Puse picior peste picior, apoi le inversă poziţia, gîndindu-se pentru prima oară că poate nu era chiar atît de

minunat să stea de vorbă cu o persoană care nu-i putea răspunde. Începea să-l calce pe nervi. Avea şi el nevoie de răspunsuri.

— Problema e, spuse într-un tîrziu, cu un tremur slab în voce, că niciodată n-am putut să vă înţeleg, ştii? Pe voi doi. Mereu îmi spuneam că părinţii ar trebui să-şi ierte copiii cînd greşesc cîte ceva — înţelegi, iertare şi iubire nesfîrşită. Părinţii nu judecă, aşa-i? Dar nu şi voi doi. Stăteam în camera mea, şi aşteptam să veniţi, să vină măcar tata, să-mi arate puţină înţelegere. Dar el ştii ce făcea? Bătea la uşă şi mă întreba dacă putea să intre, că aveam o mulţime de lucruri de discutat. Păi n-aveam nimic de discutat! Ce să discutăm? Ce, eu de predici aveam nevoie? Aveam nevoie de un tată care să mă înţeleagă, să-şi dea seama că *nu eram fericit.* Crezi că-mi *plăcea* să mă aducă poliţia acasă? Să tot stau în rahaturile alea de secţii de poliţie, pînă veneaţi tu sau tata ca să mă scoateţi pe cauţiune, şi-n timpul ăla să-i tot aud pe poliţişti cum tot vorbeau despre mine? Unu' m-a făcut naufragiu de cale ferată — niciodată n-am uitat asta — şi i-am zis că era un bou care făcea varză din metafore, aşa că m-a luat la trozneală. Oricum nu-i păsa nimănui de mine, aşa că a venit şi *m-a luat la trozneală.*

Se încruntă spre Tess, înfuriat de tăcerea ei. Îşi dezgoli dinţii şi avu plăcerea de a o vedea tresărind, speriată.

— Mereu am vrut să-ţi spun cum mă trozneau căcaţii ăia de sticleţi, de fiecare dată cînd mă săltau la secţie. Şi ştii ce de nu ţi-am spus? Fiindcă-ntr-o zi mi-ai scris o scrisoare. Nu cred că mai ţii minte, da' mi-a ars o gaură-n suflet. Christoase, ai fi putut să vii sus, în camera mea — ţi-am spus că puteai să vii, mai ţii minte? Oricînd voiai ceva de la mine, ştiai unde să mă găseşti. Nu-ţi purtam pică pentru că ne certam tot timpul — nu-mi plăcea, da' eu nu-s ranchiunos, la asta tu şi tata eraţi campioni — oricînd voiai

să-mi vorbeşti despre ceva, ştiai unde să mă găseşti.

O privi lung, aşteptînd un semn, orice indiciu că ar fi vrut să se apere.

— Acum să nu-mi arunci în faţă că nu-l lăsam pe tata să intre — l-am lăsat o dată, da' habar n-avea de ce aveam eu nevoie. Da' pe tine te-aş fi primit oricînd. Oricînd voiai să mă ajuţi să mă simt mai bine, să simt că avea şi de mine grijă cineva. Că doar pentru asta există mamele, ce Dumnezeu! Nu voiam să-mi spui ce greşeam, ştiam că nu era totu-n regulă, dar aveam doar nevoie de cineva care să mă facă să mă simt în siguranţă.

Îşi flexă degetele.

— Aşa că mi-ai scris o-mpuţită de scrisoare. Mai ţii minte ce-ai spus? *Dragostea se termină aici.* I-ai scris asta propriului tău fiu. Rahat, nu-ţi făcusem nimic, nici ţie, nici lu' tata; tot ce făceam, altor oameni le făceam. Şi pe urmă, ultima dată cînd m-a săltat poliţia, fiindcă dădusem lovitura aia, ai spus c-ai să-mi angajezi un avocat şi pe urmă ai să hotărăşti ce-i de făcut cu mine. *Să-mi angajezi un avocat!* Criminalii au nevoie de avocaţi! Nu elevii de liceu care au părinţi care să aibă grijă de ei! *Aveam şaişpe ani,* şi ai zis că eram incorijibil. Ştii ce-nseamnă incorijibil? Incurabil! Fără speranţă! Aşa că... ce? La gunoi cu mine, nu? La canal — acolo se duce rahatu'! Şi acolo m-am dus şi eu: o lună la pîrnaie. Centru de detenţie juvenilă. Asta trebuia să mă facă să mă simt bine, nu?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Datoria ta era să mă ierţi. Să mă aştepţi cu uşa din faţă deschisă, să-mi oferi adăpost. L-am sunat pe tata cînd eram în vizuină aia — pe-asta ţi-a zis-o vreodată? — şi i-am spus că numai din vina lui trebuia să fur, că niciodată nu-mi dădea destui bani, şi dacă unii o păţeau din cauza asta, nu era vina mea, da' se mai întîmplă, lucrurile mai şi scapă de

sub control, uneori. I-am explicat totul, ca să înțeleagă și să mă scoată de-acolo. Și știi ce-a zis? A zis că și tu încercaseși să mă înțelegi, și n-ai putut. Păi pentru asta, cine-i de vină, mm? Eu eram de vină că tu nu puteai să mă înțelegi pe mine? Eu m-am străduit, pe cînd tu, tu n-ai fost în stare de nimic. Da-n închisoare tot eu am ajuns, nici unul din voi!

Se uită pe lîngă Tess, pe fereastră, iar tonul îi deveni meditativ, vorbind atît cu mama lui, cît și de unul singur.

— Eram așa de furios, tot timpul... Nu exista clipă în care să *nu* fiu furios. Nici măcar o dată nu mă trezeam din somn cu gîndul că mă așteaptă o zi grozavă; mereu mă trezeam simțindu-mă ca un rahat și amintindu-mi toate lucrurile care mă înfuriau. Cap de listă, tu și tata, pentru că-mi distruseserăți viața. Erați așa de *primitivi*... Nu vă puteați gîndi la nimic altceva decît să mă pedepsiți. Ce credeați, c-o să mă schimb dacă mă consemnați în casă, pentru numele lui Dumnezeu? Și dacă-mi luați lucrurile — alocația, privilegiile de condus mașina, ce mama mă-sii, tot ce vă putea trece prin minte. N-ați gîndit vreodată că dacă mi-ați fi *dat* lucruri, în loc să mi le luați, n-aș mai fi fost furios și nici voi n-ar mai fi trebuit să găsiți alte căi de a cîștiga bani? Nu voiam decît să am și eu o viață normală, da' voi mă țineați din scurt și smuceați de zgardă ori de cîte ori ideea mea de normalitate nu se potrivea cu a voastră. Nu luați droguri, nu beați nimic mai tare decît vinul, respectați limita de viteză, niciodată nu mințeați, nu înșelați, nu încălcați nici o lege — sau, cel puțin, n-o recunoșteați pe față. Așa că *voi* erați buni și eu eram rău, adică incorijibil. Și pînă la urmă mi-ai scris o scrisoare. Zicînd că *dragostea moare aici*... Sau poate că era: *dragostea se termină aici?* Una sau alta. Asta ce-nsemna, că de-acum încolo nu mai exista dragoste decît pentru Sara? Și Sara se supără pe oameni, să știi, are

un temperament ca toți draci; doar că ea se pricepe mai bine decît mine să se prefacă.

Era atît de ambalat, încît sări de pe scaun, fără să observe că Tess întindea iar mîna spre buton, și porni spre fereastră, apoi către ușă, pentru ca în cele din urmă să se întoarcă la scaun, înfundîndu-și în buzunare pumnii încleștați.

— Într-o zi, l-am încolțit pe tata, tocmai venea acasă după ce-și căutase iar o slujbă, sau cel puțin acolo zicea că fusese — pe-asta ți-a spus-o vreodată? — am sărit în mașina lui cînd a băgat-o în garaj, și am stat acolo, iar eu i-am spus că era un tată de tot rahatu', și un *bărbat* de tot rahatu', incapabil să-și găsească de lucru și să-și întrețină familia — Christoase, mai întîi l-au dat afară, și pe urmă s-a dus să caute, *zicea el,* și un an a tot căutat, pun pariu c-a umblat numai prin baruri și la curve. I-am zis că nu era-n stare să privească lumea-n față, nici să aibă grijă de copiii lui, probabil că nici pe nevastă-sa nu mai avea cu ce s-o reguleze ca lumea. Și ce-a făcut, bulangiul? A șters-o. A tăiat-o și s-a dus, de ne-a lăsat pe toți cu ochii-n soare, nu tu un bilet, nu un telefon, nu nimica. Și eu nu voiam decît un tată care să fie mîndru de mine și să m-ajute — și el a fugit!

Urmă o lungă tăcere. Dacă Mack i-ar fi dai mamei sale destulă atenție că să observe, ar fi văzut că ochii ei era reci ca gheața. Nu se prăbușise, ca atunci cînd Doug lăsase să-i scape vestea despre întoarcerea lui Mack; de data asta, se stăpînea vizibil, cu toți mușchii rigizi și privirea ațintită asupra fiului ei; jumătatea sănătoasă a gurii îi stătea crispată, ca o linie.

Chipul lui Mack fu luminat de un zîmbet, în timp ce se așeza din nou în fotoliu.

— Da' știi, uite ce zic eu, n-ar trebui să vorbim despre toate astea acum. Ești așa de drăguță, și mă bucur că ești

bine; că poți să stai rezemată așa și pe dincolo, n-ar trebui să ne certăm, sau măcar să vorbim despre lucruri neplăcute. Nici nu știu cum am ajuns la subiectul ăsta. Adevărul e că nici nu mă mai gîndesc la toate astea vreodată. Sînt prea ocupat să cuceresc lumea. Pariez că nu mă crezi în stare. Nu prea aveți încredere în Mack Șișul, este? Așa mi-a zis Sara odată, nu ți-a spus? *Mack the Knife.* A fost după ce l-am înjunghiat involuntar pe ăla, cum îl chema... farmacistul. Vreau să zic, a fost un accident, și-o știa și ea, și-a și zis că-i părea rău, da' asta-i ca și cum ai spune unor jurați să ignore ceva; ai dat cuvintele pe gură, gata,. nu mai poți să-ți închipui că nu le-a auzit nimeni!

Clătină din cap cu mirare.

— Nici ea nu mă înțelegea. Știi ce ușor e să rănești oamenii? Nu e nevoie să faci aproape nici un efort, vreau să zic, nici nu simți că faci ceva, abia dacă te miști — și totuși...

Aruncă o privire spre Tess, apoi își mută ochii.

— Ce vreau să zic, e că-i prea ușor; ar trebui să fie mai greu. Dacă oamenii ar ști ce ușor e, ar fi mult mai buni.

Urmă o lungă tăcere, timp în care Mack stătu pe gînduri. Apoi ridică privirea, vesel:

— Deci, vrei să-ți spun cum cuceresc lumea? Știu că ți-ar plăcea să auzi: părinților le place să fie mîndri de copiii lor. Mi-ai spus de nu știu cîte ori că voiai să fii mîndră de mine. Și pe urmă, a trebuit să spui că nu puteai fi. Trebuia s-o strecori și pe asta, nu? Ei bine, oricum, uite unde am ajuns. M-am combinat c-un tip, unu' mai grozav ca tata, fiindcă-i place de mine și știe ce bun sînt, și are o mulțime de planuri, și loc cît încape ca să urc tot mai sus. Fără nici o limită, așa zice.

Tess își repezi degetul prin aer, spre Mack, o dată, apoi încă o dată.

— Ce? Cum dracu' vrei să înțeleg ce-nseamnă asta? Ce

crezi că sînt, un afurisit de telepat, să-ți citesc gîndurile?

Degetul lui Tess continua să străpungă aerul spre el, iar și iar.

— Adică, eu? Ce-i cu mine?... A, vrei să zici, ce fac eu pentru el...?

Tess își lăsă mîna jos, dînd încet din cap.

— Ei, ce zici de asta? Uite că m-am prins. Nu-s chiar prost, hmm? Deci, vrei să știi ce *fac* pentru el?

Zîmbi iar, cu surîsul său larg, deschis, molipsitor, care-i încrețea colțurile ochilor albaștri.

— Poate te întrebi dacă-s gorila lui...?

Rîse sonor.

— Lucrează-n *afaceri imobiliare,* mamă. Cumpără și vinde clădiri. Și construiește. Prin toată lumea. De cînd lucrez pentru Lew, am văzut din lumea asta mai mult decît ați văzut tu și tata la un loc, toată viața! Locuri de care voi nici n-ați auzit — și vrei să știi care-i locul meu favorit? Pînă și copiilor le povestesc despre el, așa de ciudat e. E o afurisită de stîncă în mijlocul oceanului, numită Nauru, complet liberă, fără reguli aiurite, fără nimic, toți de-acolo te-ajută cu plăcere să-ți speli banii.

Înclină capul într-o parte, privind-o pe Tess.

— Nu știi ce înseamnă asta? Spălatul banilor? Bine, las-o moartă. Nu-i de nasu' tău. mai bine să-ți spun ce fac acum: o să-ți placă. Lew a primit autorizația pentru un cazinou pe Fox River — știi unde-i asta? La mama dracu' pe coclauri, la vest de-aici — vreau să zic, o să primească autorizația imediat ce dovedește că terenul e-al lui. E singura autorizație pe care-o s-o aprobe legislatura în următorii cinci ani, iar Lew o are ca și-n buzunar. Eu îl ajut să obțină pămîntul; îl mai vor și alții, da' au să se lase păgubași, ca să putem construi noi.

Zîmbi din nou, convins că nemișcarea lui Tess însemna

că era uimită de succesul lui.

— Vrei să ştii cum de-au s-o lase baltă ceilalţi? A aranjat Lew totul. N-ai cum să nu-l admiri, mamă, nimeni nu ştie mai bine ca el cum merg treburile. Înţelegi, comitatul a hotărît să aprobe o construcţie nouă pe lotul ăla, dacă-l anexează oraşul de-alături. Membrii consiliului trebuie să voteze, iar Lew îi ajută să se hotărască. Bine bine, o să-ntrebi tu, da' cum? Păi la fel cum se conving politicienii în toată lumea! Ăştia mereu au nevoie de bani, şi le place să se tragă de şireturi cu barosanii. Cînd locuieşti într-un sătuc dărăpănat la dracu-n praznic, cît de des ai şansa să lucrezi c-un tip ca Lew Corcoran? Îi ajută şi el c-un bănuţ, pe ici, pe colo — ei nu plătesc impozite pentru fondurile astea, ceea ce iar îi ajută — şi oamenii se bucură, aşa c-au să voteze contra anexării lotului, atîta vreme cît vor ăilalţi să construiască pe el. Pîn-la urmă, ăilalţi au să-şi ia jucăriile şi-au să se ducă-acasă şi — *voilà!* — politicienii locali vor vota anexarea imediat ce Lew va avea autorizaţia-n mînuţă, caldă încă. Iar noi ne vom construi cazinoul — şi ghici cine-o să-l conducă? Te-ai prins: sluga ta devotată, omul de bază al lui Lew!

Se rezemă de spătar, cu un zîmbet radios.

— Ai să vezi; am să te duc acolo. Va fi pe un vapor, înţelegi, pentru asta e nevoie de autorizaţie, numai că vaporul va sta tot timpul ancorat, legat de un al doilea cazinou, birouri, şi tot ce mai trebuie, pe mal. O să-ţi taie răsuflarea, mamă, n-o să-ţi vină să crezi: sălile alea de jocuri, imense, de nu vezi dintr-un capăt în celălalt, şi cinci sau şase restaurante, toate de înaltă clasă, şi băi de marmură, cu tot dichisul. Lew e un vizionar, şi cînd el îşi pune ceva în minte, nimeni nu-i stă în cale. E mult mai bine să fii de partea lui.

Rezemînd-se iar înainte, cu coatele rezemate pe

genunchi, îşi privi mama în ochi.

— Şi ştii ceva? Cînd vor începe să curgă banii, o să am grijă de tine. Mai bine decît Sara, mai bine decît oricine. Dacă nu-ţi place cum eşti tratată aici, am să cumpăr eu toată coşmelia asta de rahat şi-am s-o conduc aşa cum vrei tu. O să vrei haine noi, îţi aduc aici toţi creatorii de modă favoriţi, ca să-ţi arate ce pot face pentru tine, aşa cum stai în scaun, şi toate alea. O să vrei să vezi lumea, cumpăr un avion cu echipaj cu tot, să te ducă oriunde vrei. Cu toţi banii ăia, mamă, o să am tot ce-mi doresc, şi tot ce-ţi doreşti şi tu, am să-ţi cumpăr, tot ce-ţi doreşte inimioara. Ce aici de asta? Tata n-a putut să aibă grijă de tine, da' eu pot. E, acuma zi şi tu, nu că-s un fiu bun?

Se rezemă iar de spătar, întinzîndu-şi picioarele, încrucişate la glezne.

— Pot să am grijă de toată lumea, de toată familia. Am şi început s-o fac, să ştii; să-i vezi pe copii, ce fericiţi sînt! Lui Doug i-am aranjat să expună într-o galerie — ţi-a povestit? Sculpturile alea mici şi drăguţe ale lui, toate în galeria Franklin Stoaner — galerie serioasă, să ştii, nu ca maghernițele alea de amatori. A fost...

Tess arăta din nou cu degetul, împungînd prin aer spre el.

— Acum *ce* mai e?

După ce stătu un moment pe gînduri, Mack zîmbi.

— Vrei să ştii cum am făcut-o? Cum i-am putut aranja o expoziţie unui puşti care habar n-are de sculptură?

Tess bătu cu palma în masă, scoţînd un sunet ca o detunătură de pistol.

— Ei, gata, gata... Nu-i chiar aşa de slab, la drept vorbind, e chiar destul de bunicel, da-i încă un *copil,* nu discutăm asta, da? Ei, în fine, deci, cum i-am aranjat expoziţia. Am vorbit şi eu cu nişte oameni. Ştii cum merge:

îi faci să-ți rămînă datori, și pe urmă, cu treaba asta ajungi departe. Frank și partenerul lui, care-s proprietarii galeriei, au cam rămas în urmă cu plățile, nu prea mult, doar un pic, destul cît să înțeleagă dacă le amintesc că izvoru' s-ar putea să sece oricînd...

Fața lui Tess se schimonosi; încerca să se încrunte.

Mack rînji din nou.

— Mă ascultă cineva?

Se uită sub scaun, ostentativ. Era fericit și avea chef de vorbă.

— Drogurile, mamă, fluxul vital al Americii suburbane. Oamenii vin la oraș săptămînal să se aprovizioneze, sau își primesc marfa la domiciliu, de la niște tipi de treabă ca mine. Acolo se livrează multe produse, înțelegi, alimente, ziare, vitamine, medicamente, U.P.S.-uri, FedEx-uri, tot ce vrei și ce nu vrei. Așa că, eu execut livrările; fac parte din modul de viață american. La fel ca atunci cînd l-am ajutat pe Lew să iasă din încurcătura aia cu Pussy... A, da' tu n-ai de unde să știi, nu-i așa? N-are nici o importanță, mamă, n-a fost decît încă o ocazie ca să mă fac și eu folositor cu ceva.

Zîmbi.

— Indispensabil. Lew își împușcă nevasta; eu aranjez să pară sinucidere. Frank și prietenii li se urcă pe pereți că nu le vine marfa; eu le-o livrez. Și-i las să rămînă în urmă cu plata, doar atîta încît să-mi stea la dispoziție cînd am nevoie de ei. Asta-nseamnă să știi să faci afaceri. Așa c-am avut și eu nevoie de-o galerie pentru o seară, iar Frank și partenerul lui m-au ajutat. Mamă, ce fericit a fost puștiul! L-am făcut să mă iubească. Vezi? Fiu bun, frate bun... Ce și-ar putea dori mai mult o mamă, ca să fie mîndră?

— Mamă! strigă Carrie, năvălind pe ușă, roșie la față; aruncă o privire suspicioasă spre Mack. Da' ce, era vorba ca tu să vii azi aici?

— Bună ziua şi ţie, răspunse Mack vesel.

— Ce *cauţi* aici?

— Ce e, nu-şi poate omul vizita mama? Uite că tu ai venit, eu de ce să nu vin?

— Fiindcă...

Fata se încruntă intens.

— Parcă ştiam că mama a spus că nu vrea să te vadă...

— Mama nu poate să *spună* nimic, îi reaminti Mack.

— Ba poate! De ce vorbeşti aşa? Spune o mulţime de lucruri, şi noi o înţelegem! Şi mai şi scrie — nu-i aşa, mamă?

Se duse la Tess şi o sărută pe amîndoi obrajii.

— Ce faci?

Tess îi puse o mînă pe obraz, apoi arătă spre revista pe care o adusese Carrie.

— Da, am venit să-ţi spun despre ea.

Ezită, nesigură ce anume însemna prezenţa lui Mack şi incomodată de felul ciudat în care o privea fratele ei. De fapt, în acel moment, toată camera părea incomodă. Dar mama lor nu părea să se simtă rău sau gata să leşine, ca atunci cînd Doug făcuse greşeala aceea îngrozitoare. Aşa că poate totul era în regulă.

— Am fost publicată! anunţă ea, aşezîndu-se pe braţul fotoliului lui Tess.

Îi puse pe masă revista şi o deschise; apoi, sinceritatea o obligă să recunoască:

— Mack a făcut-o. Mai ţii minte că ţi-am spus că-mi promisese? Ei bine... s-a ţinut de promisiune. Ia, uite-aici: asta-i a mea, şi asta, şi următoarea. Trei la rînd!

În timp ce vorbea, se emoţionă din nou.

— Şi numele meu! Tipărit! Carrie Hayden, de trei ori!

Tess îi acoperi mîna cu a ei, apoi începu să întoarcă încet paginile revistei. Erau subţiri, aproape transparente, iar

literele fuseseră imprimate cînd mai închis, cînd mai deschis, părînd să aibă mărimi diferite. Coperta era din hîrtie albastră, puțin mai groasă decît filele, iar pe ea erau scrise cu litere negre mari cuvintele „POVESTIRI NOI". Tess deschise la prima pagină, apoi la a doua. Nu exista manşetă a editurii, nici listă a colectivului de redacție, nici date de copyright. În partea de jos a celei de-a doua pagini se vedea un nume, M.H. Publishers, şi o căsuță poştală din Chicago. Pe pagina următoare, cuprinsul enumera şase nume în ordine alfabetică. Al lui Carrie era primul. Tess răsfoi revista pînă la capăt, în căutarea unor date biografice ale autorilor, dar nu găsi decît două coli albe, la sfîrşit. Între cele două coperți de hîrtie mai groasă erau doar opt povestiri — trei ale lui Carrie, şi cîte una de alți cinci autori.

Tess începu să întoarcă paginile încet, parcurgînd cîte un paragraf din fiecare, în timp ce Carrie nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

— Nu-i aşa că-i extraordinar? țipă ea, sărind în sus. Nu-i uluitor? vreau să zic, doamna Norton de la şcoală a zis că-s prea tînără ca să mă publice; nici Sara nu mă credea în stare. Dar Mack poate să facă orice!

Tess ridică privirea, uitîndu-se drept în ochii lui Mack. Chipul lui devenise prudent, impenetrabil.

— Încă n-am apucat să citesc, spuse el sec. Mi-a smuls-o Carrie din mînă. Dar are tot dreptul, adăugă, cu un zîmbet vesel. Ea e autoarea.

Tess îl privea fix. Pe neaşteptate, Mack se ridică în picioare.

— Fraților-cumnaților, e timpul că plec. Mă cheamă la datorie.

Se întoarse spre Carrie, ca şi cum tocmai atunci i-ar fi venit ideea.

— Sper că nu ți-ai făcut griji că ne-ai putea întrerupe,

cînd ai ajuns aici.

— Poftim?

— Mă gîndeam că poate te-ai temut să nu ne deranjezi şi ai stat pe-afară, aşteptînd pînă să intri.

— Ba da, dar nu foarte...

Luată pe nepregătite, Carrie se opri, ştiind la ce se referea, apoi continuă:

— Nu, am... intrat direct.

— Direct.

— Direct. Adică, direct înăuntru, imediat.

Chicoti stînjenită, dorindu-şi să nu se simtă atît de vinovată, cum i se întîmpla adesea cu Mack.

— Vreau să zic, voiam să vorbesc cu mama, înţelegi, asta-i tot ce voiam.

— Nu te-ai uitat pe gaura cheii? o tachină el. N-ai tras cu urechea la uşă?

— Nu!

Dorind cu disperare să se simtă mai bine, să fie iar în termeni buni cu Mack, Carrie se răsuci în loc şi-şi aruncă braţele împrejurul lui.

— Îţi mulţumesc atît de mult pentru revistă, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc! N-am să uit asta toată viaţa! Te voi face să fii mîndru de mine, îţi promit! Am să scriu şi-am să tot scriu, şi într-o zi voi fi celebră şi le voi spune tuturor că numai datorită ţie am reuşit!

Luat pe nepregătite, Mack îşi trecu o mînă peste faţă. Tess n-avea să fie niciodată sigură dacă, o clipă, pe chipul lui nu se citise regretul, dar Carrie observase şi ea. Nedumerită, se aşeză pe braţul fotoliului mamei sale, privindu-l uşor încruntată pe Mack. Acesta se întoarse cu faţa spre ele.

— Două harpii, murmură el.

— Două ce? întrebă Carrie.

— Femei frumoase din mitologia greacă. Iubite de toată lumea, atîta vreme cît stăteau cuminți.

Le mai zîmbi o dată, nesigur, apoi le făcu un semn de salut cu mîna și plecă.

— E ciudat, nu-i așa, observă Carrie.

Nu era o întrebare.

Tess luă creionul și mîzgăli pe blocnotes: *Sara.*

— Hei, ți-a fost mai ușor să scrii! exclamă Carrie. Faci progrese! Știam eu, știam că dacă avem răbdare...

Nervoasă, Tess bătu cu degetul în cuvîntul pe care-l scrisese.

— A, da. Ce-i cu Sara? Vrei s-o chem? Iar ți-e rău?

Și sări în picioare.

— Uite, o chem chiar acum!

Tess ridică mîna.

— Nu ți-e rău? Te simți bine? Și-atunci, cînd vrei să vină Sara? Diseară? Mîine?

Așteptă cîteva clipe răspunsul.

— Bine, atunci am să-i spun să vină cît poate de repede. E bine așa? Trebuie să mă duc acasă, la cină, iar Sara poate să sune și să-ți lase un mesaj, spunînd cînd va veni aici. Așa e bine? Vreau să zic, ești sigură că te simți bine? Adică, totul e-n *regulă,* nu-i așa?

Cînd Tess dădu ușor din cap, Carrie o sărută — o dată, și încă o dată.

— Te iubesc, *te iubesc,* mai spuse ea și, ieșind, o luă la goană spre stația de autobuz.

* * *

— Nu-i era *rău,* îi spuse ea Sarei, la bucătărie, în timp ce o ajuta să facă salata. Dar nici *bine* nu-i era. Scria mai ușor, da' știi, era așa de *liniștită*... Sau, mă rog, nu liniștită.

da'... ştii tu. Şi ţi-a scris numele pe hîrtie. Aşa că m-am cam îngrijorat.

Sara închise aragazul.

— Aici am terminat. Mă duc la ea. Ai tu grijă de cina pentru tine şi Doug. Eu mănînc la întoarcere.

— Da' Abby de ce nu poate?

— S-a culcat puţin. A, şi încă ceva. Mama era tulburată de vreun lucru pe care i-l spusese Mack?

— Nu ştiu. Abby o să se mai ducă la şcoală?

— Sigur că da. Lipseşte doar cîteva zile. Te rog, Carrie, nu-ţi mai face atîtea griji. E o fată puternică, o să-şi revină. Iar dacă are nevoie de ajutorul nostru, ne are aici. Ai auzit ceva din ce i-a spus Mack mamei?

— Nu! Nu ştiu nimic! N-am putut s-aud nimic!

Sara îi studie obrajii înroşiţi.

— Ai auzit ceva şi nu vrei să-mi spui, aşa-i? Mă rog, nu vreau să-l trădezi pe Mack, dar am nevoie să ştiu ce-ar fi putut s-o tulbure pe mama. Înţelegi?

Carrie dădu din cap.

— N-ai nimic să-mi spui?

Clătină din cap negativ.

— Pot să aflu şi de la mama, să ştii; doar că va dura mai mult şi va merge mult mai greu decît dacă-mi spui tu acum.

— N-a fost nimic! zise Carrie cu glas sonor. Vreau să spun, a zis ceva că e un fiu bun şi-un frate bun şi ce mîndră ar trebui să fie mama de el, şi zîmbea, ca şi cum ar fi fost foarte fericit. Decît că... pe urmă, n-a mai fost... Nu prea...

— N-a mai fost...?

— La fel de fericit.

— Cînd anume?

— Chiar înainte de a pleca.

— Şi ce s-a întîmplat chiar înainte de a pleca el?

— Nimic, s-a schimbat la faţă doar.

— Dar ce făcea? Sau, ce făcea mama?

— Îmi citea povestirile, dădea filele, mai citea puțin, s-a uitat în față și la coada revistei, mult timp, după care s-a uitat la Mack, tot așa, mult timp, și s-a uitat și el la ea.

— Asta-i tot?

Carrie ridică din umeri.

— Și pe urmă a plecat?

— A zis că nu citise revista, fiindcă eu am luat-o prima. Și pe urmă, a zis că trebuie să plece. Ne-a spus fraților-cumnaților, ceea ce mi s-a părut destul de ciudat. Și a plecat, iar eu am mai stat un timp... și asta a fost tot.

— Okay. Mă întorc curînd.

Sara o sărută, deși era furioasă. Lua-l-ar dracu' să-l ia, pentru că strica tot ce atingea. Cum îndrăznise s-o viziteze pe mama lor? Tess nu voia să-l vadă; nu era pregătită să-l vadă. Cine naiba se credea, să dea așa buzna-n camera ei? Iar Carrie de ce era îngrijorată? Sau de ce se temea? Părea aproape speriată. Fir-ar el să fie, nu putea să-i lase-n pace, pe toți? Nu putea să plece, și gata?

* * *

— Te simți bine? o întrebă ea pe Tess, imediat ce intră în cameră. Carrie mi-a spus c-a fost Mack pe-aici. Nu te-a deranjat?

Tess arătă spre ceasul de pe perete.

— Știu că e ora cinei, dar voiam să te văd mai întîi. Te simți bine?

Mama ei zîmbi cu jumătate de gură, ca de obicei, iar Sara se așeză, luînd-o de mînă.

— Te-a tulburat.

Clătinînd ușor din cap, Tess arătă spre creion, iar Sara i-l puse între degete. După o scurtă ezitare, mama ei scrise:

întîi.

— Întîi. Mai întîi ai fost tulburată? Nu te condamn; a apărut aşa, pe nepusă masă? Mă rog, face numai ce vrea el, nu-i aşa? Dar ţi-a spus ce dorea?

Mama ei scrise din nou, iar Sara, privind-o, îşi dădu seama că într-adevăr Carrie avusese dreptate: mîna lui Tess era mai sigură, aproape fermă. Se întîmplase ceva care-i dădea puterea şi voinţa de a-şi controla mîna, în loc de a se mai lăsa pradă slăbiciunii. Şi plictiselii, îşi mai spuse Sara, şi frustrării, neputinţei, temerilor...

Mack, îşi spuse ea. A trecut pe-aici, şi totuşi mama se simte bine. A rezistat. S-ar putea ca asta să fie. Poate că, cine ştie cum, a fost chiar mai puternică decît el.

Uimită, o privi pe Tess cum scria cuvîntul *mîndru.*

— Mîndru? De un lucru pe care-l făcuse? Sau voia ca *tu* să fii mîndr*ă?*

Aşteptă pînă o văzu dînd slab din cap.

— Deci, ţi-a spus ce ocupat e, şi cît succes are, şi toate lucrurile pe care le-a făcut pentru Doug şi Carrie, şi cît de mult îl iubesc. Şi a zîmbit, şi s-a purtat fermecător. Şi dacă a vorbit şi despre mine, n-a făcut-o deloc într-un mod plăcut.

Tess scrise din nou: *d, r, g...* Se opri, după care, cu un efort, scrise tot cuvîntul: *drog.*

Sara dădu din cap.

— Ştiu.

De cînd simţise mirosul de marijuana în camera lui, a doua zi după ce se întorsese.

— Nu e un om foarte agreabil, spuse ea, exprimîndu-şi pentru prima oară opinia. Cel puţin, nu tot timpul. Sau poate doar mie-mi displace, sau numai eu n-am încredere-n el... O fi nefericit, în sinea lui, şi sînt sigură că ar trebui să mă port mai frumos cu el, dar e greu, cel puţin mie mi-e greu. Poate că nici eu nu-s o persoană destul de agreabilă. Carrie şi

Doug îl plac, cel puțin în cea mai mare parte a timpului. De Abby nu știu ce să zic. Ești obosită?

Tess stătea mai adunată în scaun, ca și cum efortul de a comunica ar fi epuizat-o. Ca și cum ar fi abandonat din nou, își spuse Sara, înfuriindu-se — căci dacă Tess se lăsa păgubașă, aveau s-o piardă cu adevărat.

— Trebuie să încerci în continuare, spuse ea, fără să-și mai ascundă furia. Asta te ține în viață. Dacă-ți închipui c-am să te las să mori, doar fiindcă așa vrei tu, te înșeli. Ne mai putem gîndi la asta, dacă starea ta se agravează rău, dar pînă atunci încă mai ești mama noastră, și avem nevoie de tine. Și tu ai nevoie de noi, și te vom ajuta, dar trebuie să încerci în continuare.

Tess o privi lung.

— Avem nevoie de tine, repetă Sara. Avem nevoie unii de alții. Nu asta înseamnă să fim o familie?

Așteptă pînă cînd buzele lui Tess se arcuiră într-un zîmbet, iar ochii îi deveniră mai strălucitori.

Atunci, oftă.

— Îți mulțumesc. Te iubesc, cu toții te iubim. Și e clar că progresezi; văd și eu. Oricine poate primi o vizită a lui Mack fără să se zăpăcească de cap e un adevărat supraviețuitor. Și acum, dormi puțin. Eu mă duc acasă. Am să mai vin și mîine, și pe urmă vom veni cu toții, ca să mergem să luăm cina împreună, într-un loc deosebit.

O sărută pe amîndoi obrajii.

— Te iubesc.

* * *

Dar poate că într-adevăr nu-s deloc o persoană agreabilă, își spuse ea, în drum spre casă. Pe Pussy n-am ajutat-o cînd mi-a cerut, și niciodată n-am încercat să

înțeleg nici de ce Donna mințea atît de mult, iar pe Mack mă tot înfurii fără nici un motiv clar. De ce Dumnezeu m-aș înfuria pe cineva care face atîtea lucruri frumoase pentru Doug, Carrie și Abby? Poate că sînt geloasă? Poate pur și simplu nu vreau să se amestece nimeni în felul cum îi cresc? Poate că nu-s decît egoistă.

Și de ce m-am grăbit așa să mă gîndesc la Reuben ca la cine știe ce soi de ticălos? Nu i-am dat nici o șansă să-mi explice ceva, cît de cît...

Ei, haide, cît loc de explicații mai e aici, cînd nevasta despre care nu știai apare la ușă, în timp ce tu erai în pat cu bărbat-său?

Nu pot să răspund, fiindcă n-am încercat nici o clipă să aflu. Pur și simplu am ieșit din casă.

Bine, dar ea intra.

Și pe urmă, n-am dat nici un telefon.

El te-a sunat numai o dată, și nu ți-a explicat nimic.

A spus că se ocupa de problemă, că avea să schimbe lucrurile.

Ușor de spus, nu-i așa? Și ai telefonat și tu, după ce-l văzuseși pe Lew Corcoran la șantierul Carrano Village. Nu ți-a dat nici măcar un telefon de mulțumire. Prin urmare, reiese că ai avut dreptate.

Sau era ocupat să jongleze cu complicațiile din viața lui, încercînd să le înțeleagă, dar eu eram atît de furioasă (și rănită; da, eram rănită), încît nu m-am gîndit nici o clipă la asta. Din secunda cînd nevastă-sa a intrat pe ușă, am încetat să mai cred în el.

Am vederi înguste. Judec oamenii. Sînt meschină.

Hai, termină, că nu ești chiar atît de rea.

Sper că nu sînt, își mai zise Sara, intrînd în garaj și oprind motorul. Dar am fost cu adevărat rănită. Am avut cu adevărat motive...

— Ce face mama? o întrebă Carrie, imediat ce o văzu intrînd în bucătărie.

— Bine. E obosită, dar se simte bine, cred. I-am spus c-o s-o vizităm cu toții, în weekend.

— Fără Mack.

— Da. Fără el.

— Bună, Sara, o salută Abby.

Stătea așezată la masa rotundă pentru micul dejun, cu o farfurie în față, în care nu mai lăsase nici o firimitură.

Sara o sărută.

— Arăți mai bine.

— Carrie mi-a spus că ar fi și cazul, deci cred că așa e.

— A, apropo, a sunat Reuben, anunță Carrie pe un ton fals indiferent. A zis c-o să revină pe la zece.

Sarei i se opri respirația.

Dar mai avea două ore în care să mediteze — pe lîngă că mînca și ea de cină, stătea de vorbă cu Abby, îi ajuta pe Carrie și Doug la lecții, așa că numai pentru meditat nu-i mai rămînea timp.

Tocmai împăturea rufele proaspăt călcate, în dormitor, cînd auzi telefonul, fix la zece.

— Sara, nu puteam să te caut înainte de a pune punct unor capitole din viața mea. Am vrut să te sun ca să-ți mulțumesc pentru... Te simți bine?

Sara rîse scurt, aproape copleșită de impactul vocii lui.

— Da, mulțumesc.

— Și familia ta, toți sînt bine?

— Da.

— Mă gîndesc la ei. Și la tine. Am atît de multe să-ți explic, să-ți cer să înțelegi, și să ierți...

Se întrerupse, și lăsară tăcerea să se prelungească.

— Îți mulțumesc pentru mesajul despre Corcoran, spuse el într-un tîrziu. Ne-a oferit niște direcții noi în care să

investigăm şi vreau să-ţi povestesc ce-am aflat. Avem atîtea despre care să vorbim...

— O lume întreagă, murmură Sara.

— Şi tot timpul. Dacă vrei să crezi asta.

Dacă pot s-o cred.

— Sara, ai să ştii totul; îţi promit. dar nu la telefon; vreau să ne întîlnim. Îmi acorzi măcar atîta?

Sara închise ochii. Glasul lui o învăluia, îi simţea greutatea, apăsarea, ca a unei cape solide, şi se întrebă dacă nu cumva îi fusese frig în toate săptămînile trecute de cînd ieşise din casa lui.

— Da, spuse ea.

— Îţi mulţumesc.

Devenise aproape formal, iar Sara îşi aminti că la fel făcuse şi în timpul primei convorbiri telefonice, cu luni în urmă, cînd o invitase la cină. Există un anumit nivel pentru emoţii, îşi spus ea, şi încă n-am ajuns acolo.

— Săptămîna viitoare va trebui să mă duc la New York, continuă Reuben, doar pentru o zi sau două. Ar fi vreo şansă să vii cu mine?

— Nu ştiu.

Voia să vină. Îşi putea lua o zi sau două libere, de la serviciu. Perioada de la începutul lunii septembrie era întotdeauna mai liniştită.

— Am să încerc, răspunse ea, în cele din urmă. În ce zi ai să pleci?

— Luni dimineaţa. Marţi după-amiază putem fi înapoi.

— Cred că pînă mîine, ştiu şi eu.

Se gîndi să spună: „sper," după care, fără să-i pese dacă era înţelept sau nu, o şi spuse:

— Sper să pot.

— Îţi mulţumesc.

Nu mai era nimic de spus — nimic şi totul; prinşi la

mijloc între aceşti doi poli, tăceau.

— Am să te sun, spuse Sara într-un tîrziu, iar Reuben fu nevoit să se mulţumească doar cu atît.

Stătu cîteva clipe nemişcat în tăcerea din bibliotecă, blestemîndu-se pentru toate greşelile pe care le făcuse: orbirea capricioasă care-l împinsese să se însoare cu Ardis, infantilismul cu care se agăţase de toate iluziile în legătură cu căsnicia lor, hotărîrea defensivă de a trata superficial relaţiile de-atunci încolo, evitînd orice risc.

Îşi reluă lucrul la broşura despre Carrano Village, o foaie de hîrtie împăturită în patru segmente. Prima copertă era gata: o fotografie a proprietăţii aşa cum arăta acum, cu iarbă şi flori. Dedesubt, o singură frază, imprimată cu litere groase: CUM VREŢI SĂ ARATE MÎINE ACEST LOC?

În interior, pe partea stîngă, fotografia fusese modificată cu ajutorul unui montaj generat pe computer. În locul florilor şi al copacilor, un vapor-cazinou cu cinci etaje stătea înghesuit între malurile Fox River-ului, legat printr-un pod acoperit de un cazinou întins şi un edificiu administrativ aflate pe mal. Acestea erau înconjurate pe trei laturi de parcări, dintre care una se întindea pînă la un şir de magazine din apropierea şoselei.

Reuben făcuse fotografia la scurt timp după ce primise mesajul Sarei: reprezenta o amenajare numită Casino Village, construit cu zece ani în urmă pe Mississippi, plină zi şi noapte cu jucători din Iowa, Wisconsin şi Illinois.

O nouă definiţie a satului, îşi spuse Reuben cu dispreţ, privind suprapunerea complexului Casino Village peste pajiştea care ar fi trebuit să fie scuarul din centrul localităţii Carrano Village West.

În dreapta, broşura conţinea o imagine a Carrano Village aşa cum o desenase graficianul lui Isaiah pentru arhitecţi, ingineri şi primii investitori: grupuri de case

despărţite de spaţii verzi largi, cu copaci şi tufişuri, flori, iazuri, un club şi o sală de sport, un traseu de golf, terenuri de tenis, piscină, locuri de joacă pentru copii şi terenuri de softball. În depărtare, lîngă şosea, se aflau magazinele, proiectate astfel încît să arate ca nişte case cu frontispicii.

Sub imaginea cazinoului scria cu litere groase: A FOST SOLICITATĂ O AUTORIZAŢIE PENTRU UN NOU CAZINOU ÎN ILLINOIS. S-AR PUTEA SĂ FIE ÎN RIVER BEND?

Imaginea Carrano Village-ului era însoţită de întrebarea: SAU AR PUTEA RIVER BEND SĂ AIBĂ SPAŢII VERZI, LUMINĂ, AER... ŞI VECINI *BUNI?*

Reuben reîncepu să lucreze la textul pentru coperta a patra, o scurtă descriere a proiectului Carrano Village West, apoi o descriere şi mai scurtă a Casino Village-ului de pe Mississippi, şi un paragraf prin care le compara, mai ales în privinţa relaţiei cu comunitatea. Revăzu textul, pentru a se asigura că nu lansase nici o acuzaţie şi nu nominalizase pe nimeni, cînd auzi telefonul. Se uită la ceas — era ora unsprezece seara — şi înhăţă receptorul, gîndindu-se că putea fi Sara, cu un răspuns apropo de călătoria la New York.

— Reuben, eşti treaz, da? îl întrebă avocatul său din New York. Nu te-am prins în mijlicul vreunui interludiu delicios de ilicit?

Reuben rîse.

— Sînt treaz şi lucrez. Nimic ilicit, nici delicios şi nici altfel. Ce veşti ai, Gus?

— Tocmai am vorbit la telefon cu Ardis. De la şapte am vorbit întruna. În caz că nu mai ştii aritmetică, am să-ţi spun eu că asta înseamnă *cinci ore.* Insuportabil aproape în orice împrejurări; cu femeia asta, cînd e în culmea furiei, a fost o tortură. Îmi cvadruplez onorariul pentru fiecare oră în care

interacționez cu Ardis a ta.

Nu e a mea. Niciodată n-a fost a mea, nici chiar cînd am crezut că o doream.

— Reuben? Ți-am luat piuitul?

— Ce vrea? A acceptat oferta noastră.

— Azi-dimineață. De-atunci, s-a mai gîndit, iar acum o refuză.

— Nu se poate. Mîine semnăm hîrtiile.

— Nu mai semnăm nimic. Nu mai semnăm nimic, ca s-o citez textual.

Reuben dădu drumul speakerului și se ridică de pe scaun, începînd să se plimbe în lungul camerei, tot mai furios.

— Ce vrea?

— Pe scurt, și mai mulți bani.

— N-o să-i capete.

— Cît de mult îți dorești divorțul ăsta?

— Sînt hotărît să-l obțin — n-am spus destul de clar? — dar n-am de gînd să ajung în sapă de lemn.

— Bravo. Și cum ai să faci?

Reuben luă cuțitul de tăiat hîrtie. Sara i-l dăruise; Ardis îl folosise pe urmă împotriva lui. Viețile noastre sînt pline de mesaje amestecate, își spuse el răutăcios.

— Gus, i-am făcut o ofertă, una de-o mie de ori mai generoasă decît merită.

— Ceea ce-ar merita, după părerea ei, e o compensație pentru douăzeci și doi de ani de iubire, devotament, prețuire, sprijin, încurajare și... stai să mă uit pe însemnări... să fiu sigur că nu greșesc... Mda, uite, aicea e: constrîngerea de a accepta pretenții sexuale care frizau bestialitatea.

Urmă o lungă tăcere.

— Acum, desigur, continuă Gus, nu poate dovedi nimic. Dar nici tu nu poți dovedi că minte. Într-o singură zi,

cucoana şi-a găsit un avocat nou, şi deştept pe deaspra. Îl cunosc: e bun. Un rechin, da' bun.

Reuben explodă de furie:

— Cît poate s-o mai lungească?!

— Auzi, nu ţipa la *mine*, că nu *eu*...

— Tot inventează minciuni noi şi de fiecare dată ridică miza, asta e? Cît timp poate s-o ţină aşa? Pînă...

— Reuben! Auzi, Reuben..? Ştim că e lacomă, dar trebuie să ne gîndim la...

— ...mă desfiinţează, asta e? Asta o să se întîmple?

— Nu-l omorî pe mesager, spuse obosit Gus. Cinci ore am avut parte numai de răcnetele ei; nu mai am putere pentru încă cinci, şi cu tine.

— Ne-a acceptat oferta!

Şi am sunat-o pe Sara ca să-i spun că am pus punct capitolelor ăstora.

— Ştiu. O ştie şi ea. Şi o ştie şi avocatul ei. I-au venit nişte idei noi în legătură cu ăia dooşdoi de ani de devotament.

— Singură a tocat anii ăia!

Era atît de furios, încît glasul îi suna sec, monoton, din efortul de a şi-l controla, deşi continua să se învîrtească prin cameră, fierbînd în sinea lui.

— A făcut tot ce-a vrut; a primit tot ce-a vrut, încă de cînd m-am însurat cu ea, şi pe toate le-a aruncat pe fereastră. Era o lipitoare, care mă sugea de tot ce putea, iar eu făceam tot posibilul ca să trăiesc cu ea agăţată...

— Bine, bine, te aud. N-am nevoie de o litanie despre defectele lui Ardis şi dezastrul căsniciei voastre. Nu e relevant acum. Reuben, trebuie să...

— Relevant! Ţi-ai ieşit din minţi? Fir-ar să fie, tot ce s-a întîmplat între noi e relevant!

Îi tremurau mîinile.

— A făcut trei avorturi fără să-mi spună. Ştia că-mi doream copii, vorbiserăm despre...

— Stai aşa, *stai o clipă!* Ascultă-mă, fir-ar să fie — e adevărat ce-mi spui?

— Adevărat? Ce naiba tot vorbeşti? De ce-aş inventa una ca asta?

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu...

Reuben se opri pe loc.

— Al treilea a pus capăt căsniciei — mă rog, de fapt, primul a făcut-o, dar n-am plecat pînă la al treilea. N-am putut vorbi niciodată despre asta. Am crezut...

Făcu un gest neptincios.

— Am crezut că nu va fi nevoie.

— M-ai legat de mîini, Reuben. M-ar fi ajutat enorm dacă ştiam asta, acum cîteva ore.

— O ştii acum.

— Okay, lasă-mă o clipă să mă gîndesc.

Epuizat dintr-o dată, Reuben se aşeză într-un fotoliu de lîngă birou, cu mîinile între genunchi.

— Gus, spuse el într-un tîrziu, spre telefon.

— Aşa. Avem mai multe opţiuni. Întotdeauna încep cu cea care presupune cele mai mici eforturi şi cheltuieli din partea clientului meu. Ceea ce înseamnă, starea de fapt actuală. O întreţii dar nu ai nimic de-a face cu ea. Ea îşi vede de viaţa ei, tu-ţi vezi de a ta. Căsătoriţi doar de jure, nu şi de facto.

— Nu.

— Nici nu mă aşteptam. Altă femeie?

— N-am să rămîn însurat cu Ardis. În nici un fel de condiţii.

— Te înţeleg. Dar... o altă femeie? Reuben, fii şi tu mai înţelegător. Nu pot să jonglez orbeşte; am nevoie de toate

faptele, dacă vrei să le țin pe toate în aer. Tocmai mi-ai dat un detaliu pe care-l pot folosi, după ce l-ai ascuns de mine ani de zile; mai dă-mi încă unul.

— Da.

— Ai altă femeie?

— Da.

— Deci, asta ne aduce la opțiunea numărul doi: pînă unde mergem? În clipa asta, îi dai apartamentul în care locuiește, cu mobila și obiectele de artă, șapteșcinci de mii pe lună, ceea ce-nseamnă nouă sute de mii pe an, pe tot restul vieții, în afară de cazul că se recăsătorește, iar atunci suma lunară se reduce la jumătate. Generos, dar nu și opulent. Ea vrea opulență. Pînă unde să merg?

Nu sînt decît bani. Bani pot să cîștig oricînd. O vreau pe Sara; nimic altceva nu contează.

Și banii pe care mă pot aștepta în mod realist să-i cîștig au o limită. Nu construiesc proiecte care măresc la maximum profiturile. Nu pot schimba toate valorile în care cred, doar ca s-o satisfac pe Ardis.

Și nu-i voi cere Sarei să vină la mine, dacă nu pot să am grijă de ea și de familia ei în felul în care vreau să am eu grijă. Trei copii la colegiu, una la mînă...

Fu cît pe ce să izbucnească în rîs. *Am început deja să gîndesc ca un părinte.*

— Trebuie să știu cît cere, spuse el într-un tîrziu. Toate au o limită.

— Și nu vrei să-mi spui și mie care e limita asta?

— Nu acum.

— Asta ar trebui să fie poziția noastră de negociere?

— E poziția în care sînt acum. Gus, ce naiba...

— Okay. Deci, să terminăm cu opțiunile. Numărul trei: mă folosesc de avorturi. În fața unui judecător, ar putea să anuleze așa-zisele pretenții sexuale bestiale, după care am

reveni la oferta noastră. Şi dacă nici aşa nu se potoleşte, s-ar putea ca-n cele din urmă să rămînă cu mult mai puţin. Dar, realist vorbind, un alt judecător ar putea spune că n-avea încotro decît să avorteze, fiindcă fusese lăsată gravidă în moduri atît de indescriptibiile, încît era sigură că urma să aibă copii diformi. Cam aşa ceva; aşa ar juca avocatul ei cartea, cred. Dar oricum, prietene, va fi cum nu se poate mai urît, şi crede-mă că numai de-o porcărie ca asta nu ai nevoie acuma.

— Care sînt şansele de a se potoli, dacă o ameninţi că dai publicităţii avorturile?

— Greu de spus. În zilele noastre, multă lume face avorturi; s-ar putea s-o considere un fel de medalie de onoare, mai ales dacă merge pe rolul victimei sexuale. Ştii cum vine: Am preferat să suport durerea şi regretul unui avort, decît să nasc copilul unui soţ bestial.

— Adineaori ai spus că ar anula aşa-zisele pretenţii sexuale bestiale...

— Am zis că *ar putea* să le anuleze. Oricum, trebuie să gîndesc ca avocatul ei, ăsta-i unul dintre lucrurile pentru care mă plăteşti. Okay, stai aşa...

Urmă o scurtă pauză.

— Ascultă, mai există şi o a patra opţiune, dar de fapt reuşeşte mai des decît te-ai aştepta. O dovadă a cît de nebuni pot fi oamenii. Eu o numesc „tuşa personală". Şi te-ar costa doar o idee mai mulţi bani.

— Ei?

— Ei bine, ce-ai zice de un cont de cheltuieli la Bergdorf, în valoarea de cinci mii pe lună, pentru toată viaţa?

— Nu vorbeşti serios.

— Ba vorbesc foarte serios. Într-adevăr, ăsta-i un mizilic cînd deja primeşte aproape un milion pe an, dar e

altceva. E ceva *personal.* Milionul nu spune decît că ești gata să plătești ca să scapi de ea. Rece, legal, nu tocmai măgulitor. Cele șaizeci de mii de la Bergdorf spun — și dacă nu pricepe, am să-i explic eu — că știi că e o femeie frumoasă, și chiar dacă nu mai ești cu ea, vrei să arate cît mai bine: elegantă, strălucitoare, să întoarcă lumea capetele după ea, mereu în avangarda modei... *acolo unde-i e locul.* Îi dorești asta, fiindcă întotdaeuna i-ai admirat stilul de a se îmbrăca și recunoști că merită. Știu că nu are nici un sens, dar în unele cazuri a fost de ajuns ca să încline balanța.

Așteptă.

— Mă urmărești, Reuben?

— Mă deprimă ce aud.

— Nu mă mir. Vrei să încercăm?

— Asta-i tot? Atît și nimic mai mult?

— Pe moment, da. Hai să facem o încercare. Ascultă, nici ea nu-i complet rațională, așa că fă-i o ofertă irațională, orientată asupra ei ca persoană. Cu fosta mea — cu ambele, de fapt — a mers perfect. La naiba, chiar și cu un cunoscut al meu a mers; nevasta lui, fosta, îmi era clientă, și i-am oferit tipului un număr practic nelimitat de costume Armani, pentru toată viața — și a mușcat. O asemenea momeală trece peste toate liniile: sex, vîrstă, venit. Tușa personală. S-ar putea să fie cheia fericirii tale viitoare. Sper că e extraordinară, iubita ta cea nouă.

— Cînd ai să i-o oferi?

— Astă seară. Chiar acum. Sînt gata să pariez că stă lîngă telefon, bănuind că stau de vorbă cu tine, și așteaptă să se întîmple cine știe ce minune. Deci, *este* extraordinară, noua ta iubită? Hai, c-o meriți.

— Mulțumesc. Este. Sună-mă.

— Imediat.

Reuben încercă să reia lucrul la ultimul paragraf al

textului pe care-l scrisese — VA AVEA RIVER BEND SPAȚIU DESCHIS, SAU POSIBILITATEA UNEI UŞI DESCHISE SPRE JOCURILE DE NOROC? VA ADUCE ACEST TEREN CÎŞTIGURI PENTRU COMUNITATE, SAU POSIBILE CAVALCADE DE AUTOBUZE POLUANTE CU JUCĂTORI AI CĂROR BANI VOR AJUNGE ÎN BUZUNARELE UNOR PATRONI AFLAȚI UNDEVA DEPARTE? — dar nu putea să se concentreze.

Telefonul sună, şi se repezi să răspundă.

— Ei bine?

— O dă cotită. Ai urca pînă la cinşpe mii pe lună?

— Asta-nseamnă mai multe haine decît ar putea purta vreodată o persoană.

— De acord. N-are nici o legătură cu frecvența cu care îşi schimbă rochia. Nu vrea să-ți placă nimic din toată afacerea. Bucură-te că nu-s la mijloc şi copii.

Reuben reflectă un moment la ironia situației, apoi spuse numai atît:

— În regulă.

— În regulă pentru cinşpe?

— Da.

— Revin.

De data asta, întîrzierea dură doar cîteva minute.

— La naiba, Reuben, dură mai e. A zis că m-anunță mîine. Tot ce-am putut face a fost să-i spun că nu mai tîrziu de dimineață; cererea pentru Bergdorf, pe numele ei, intră în tocător la amiază. Încă mai cred c-o s-o ia, dar vrea să se joace cu mine de-a şoarecele şi pisica.

— Nu e deloc încurajator să aud aşa ceva din gura unui avocat.

Gus oftă.

— Sper că numai mie-mi vorbeşti pe tonul ăsta, şi numai la miezul nopții. Ascultă, are şi ea dreptul să se

gîndească; s-ar putea să ştie că-i o imbecilitate, aşa cum ştim şi noi, dar acordă-i o şansă de a-şi păstra demnitatea. Am spus că cred c-o s-o ia; mai sînt doar cîteva ore. Reuben, du-te la o plimbare — una lungă, pe malul lacului. Face bine la suflet. Am să te sun mîine, imediat ce am o veste de la ea.

Reuben se duse la plimbare. O pîclă uşoară plutea peste parc şi malurile lacului, încețoşînd lumina felinarelor portocalii de pe străzi şi alei.

O cunoştea pe Sara, dar nu atît de bine încît să ştie care urma să fie reacția ei.

Dar nu conta; avea să-i spună tot adevărul, la New York dacă era posibil, în timp ce Gus redacta acordul final de divorț, sau la Chicago, unde totul avea să fie necunoscut.

Cînd se întoarse, îşi agăță geaca umedă pe un cuier pom, la uscat. Nu accepta a doua posibilitate. Se concentra asupra convingerii că avea s-o sune a doua zi după-amiază, ca să-i spună că luase biletele pentru New York şi urma s-o ia în lunea următoare, dimineața la ora nouă. Pentru că, desigur, pînă atunci Sara avea să fi găsit o soluție pentru a-şi lăsa familia singură două zile, iar Gus urma să se fi ocupat de toate.

Capitolul 13

— Mă gîndesc să plec din oraş, spuse Sara pe un ton firesc, la micul dejun. Luni, doar pentru o noapte. Problema e că Beth şi Meg călătoresc amîndouă, iar Lindei îi vine toată familia în vizită, aşa că nu poate sta cu voi. Mă gîndeam să sun la...

— Nu, nu, nu! o întrerupse vehement Carrie. N-avem nevoie de prietenele tale, ne putem purta şi singuri de grijă. Şi, oricum, o avem pe Abby.

— Abby e destul de preocupată de ale ei. Nu cred că-i putem pretinde...

— Da' ne descurcăm noi şi singuri! se repezi Carrie iar, încăpăţînată. Sîntem foarte independenţi. Şi inventivi. Chiar *tu* ai spus aşa. Iar despre Abby, tot tu ai spus că-i o fată puternică... Da' ce-i, ce-i de rîs?

Sara zîmbea.

— Nu e de rîs, e minunat. Voi sînteţi minunaţi. Dar nu e tocmai corect, să ştii, să-i arunci cuiva în faţă cuvintele pe care le-a spus...

— De ce nu-i corect, dacă tu însăţi le-ai spus?

Sara rîse şi mai tare. Se simţea nespus de uşurată, vorbind cu Carrie, după noaptea nedormită în care tot construise diverse scenarii.

— Ai dreptate, îi spuse ea.

— Carrie are întotdeauna dreptate, confirmă Abby, intrînd în bucătărie. E cea mai deşteaptă dintre noi, toţi. În

afară de tine, Sara. Doar o felie de pîine prăjită vreau.

— Asta ia toată lumea, sublinie Carrie.

— Fructe, replică Abby, arătînd spre fructiera de pe masă, cu un fior.

— Da' ție-ți plac murele!

— Nu-mi place nimic.

— Nici chiar noi?

— Altceva.

— Noi îți plăcem, și altceva, nimic?

— Da!

Sări în picioare și puse felia de pîine în prăjitor.

— Nu poți să încetezi să mai tot vorbești despre asta?

— Doug unde-i? întrebă Sara repede.

— La el, răspunse absentă Abby. Face ceva din LEGO, cred.

— Înainte de micul dejun?

Sara se duse la baza scării.

— Doug!

— Vin, vin, vin!

Băiatul coborî treptele în goană și se aruncă pe un scaun de la masă.

— Pot să mănînc și eu niște covrigi?

— Dacă crezi că ai timp, n-ai decît.

— Adică trebuie să mi-i fac singur?

— Nu ți-i faci întotdeauna singur?

— Păi, mda, da' s-ar putea să n-am timp. Tu te miști mai repede ca mine.

Oftînd, Sara se ridică iar.

— Sara n-o să fie acasă luni noapte, spuse Carrie. Va trebui să-ți faci singur covrigii, atunci.

Abby ridică privirea, de pe scaunul unde stătea posomorîtă, cu umerii căzuți.

— Pleci?

— Încă nu e sigur. Totuşi...

— E îngrijorată pentru noi, spuse Carrie, da' i-am zis că sîntem independenţi şi inventivi şi ne descurcăm singuri, şi n-o să avem nici o problemă, şi să se ducă neapărat.

— Unde să se ducă? întrebă Doug.

— La New York, răspunse Sara. Doar pentru o noapte.

— De ce?

— M-a invitat un prieten, şi m-am gîndit că s-ar putea să fie interesant.

— Ce prieten?

— Reuben, pe pariu, mormăi Abby. El e din New York.

— Credeam că v-aţi despărţit, spuse Carrie.

— Păi atunci, pot să invit şi eu un prieten la mine, peste noapte? întrebă Doug.

— Nu! strigă Carrie. O să fim numai noi.

— Păi Sara o să se distreze, eu de ce să nu pot să mă distrez şi eu?

— Mack o să fie aici? întrebă Abby.

Nu răspunse nimeni. Sara unse cu brînză topită jumătăţile unui covrig şi puse farfuria în faţa lui Doug.

— Nu ştiu. E plecat în cele mai multe seri, uneori pentru toată noaptea, cred. Aţi vrea să fie aici?

Abby, Doug şi Carrie se priviră între ei.

— E bine dacă e aici, răspunse Doug. Vreau să zic, la toţi ne place de el, înţelegi, chiar dacă ne face să ne simţim... ştii tu.

— Incomod, completă Abby, pe un ton distant.

— E ciudat, spuse şi Carrie, la fel cum îi spusese şi lui Tess.

— De cele mai multe ori, e cool, adăugă Doug, da' uneori îl apucă... ciudăţeniile. Oricum, nu cred c-o să fie aici. Am impresia că nu-i mai place la noi în casă.

— Ei bine, mie-mi place, declară Carrie, şi pot să am

grijă de casa noastră, sau să ajut, cel puţin. Vreau să zic, am aproape paişpe ani, iar Abby o să împlinească şaişpe săptămîna viitoare, aşa că n-avem nici o problemă. Deci poţi să te duci, Sara — la New York, vreau să zic.

— Chiar te duci cu Reuben? insistă Abby.

— Da, spuse Sara.

— Credeam că v-aţi despărţit, îi aminti încă o dată Carrie.

— *Unii* oameni se pot iubi cu adevărat, afirmă mohorîtă Abby. *Unii* oameni au noroc. *Unii* oameni trăiesc fericiţi, în timp ce noi, ceilalţi, ne scufundăm în singurătate şi disperare.

— O, biata Abby, o compătimi Carrie, privind spre Sara ca să se asigure că vedea cît de bună era cu sora ei.

Sara nu mai insistă.

— Ce-o să faceţi azi?

Abby ridică din umeri.

— E sîmbătă.

— Eu mă duc pînă la Jeff, spuse Doug. Mama lui ne duce la muzeu, să vedem mumiile.

— Eu merg la Barb, zice şi Carrie. Ne ducem la film, cu gaşca. Barb poate să stea la noapte aici, Sara?

Peste capul plecat al lui Abby, discutară detaliile, după care, vorbind mai departe, Carrie şi Doug strînseră la bucătărie şi se duseră la etaj. Într-un tîrziu, Abby se ridică alene şi, fără să privească în direcţia Sarei, porni şi ea încet spre scară.

Sara o opri.

— Abby, te rog, mai stai un minut aici, cu mine.

După o pauză, Abby se întoarse şi se aşeză iar pe scaun. Sara îi privi faţa frumoasă, abia vizibilă printre şuviţele de păr blond-cendres. Avea colţurile gurii arcuite în jos, a îmbufnare şi pleoapele umflate. Pentru prima oară,

Sara simți un început de iritare.

— Știu că te simți foarte singură, spuse ea, ca și cum nimeni nu s-ar mai fi simțit vreodată atît de îngrozitor, și nimeni n-ar putea înțelege cum te simți. Realitatea este — și o știi la fel de bine ca mine — că majoritatea oamenilor se simt uneori cu adevărat îngrozitor, și te-ar putea înțelege. Și eu te înțeleg; treci printr-o perioadă dureroasă. Ești în creștere și în schimbare, și uneori ți-e greu să mai înțelegi cine anume ești, unde te afli și încotro vei merge de-acum încolo.

Abby își despărțise șuvițele de păr și o privea. Sara ezită, apoi continuă:

— Mă bucur foarte mult că ai coborît la bucătărie în dimineața asta; știu că-ți dai toată silința. Dar și noi ne străduim, Abby, iar tu nu recunoști asta, și nici nu ne ajuți. Toți vrem să te ajutăm cît putem de mult, și nu-ți vrem decît binele. Dar trebuie să ne gîndim și la binele nostru, nu?

Contemplă expresia prăbușită a fetei. *Suferă cu adevărat; ce îngrozitoare poate să fie vîrsta asta! Pentru nimic în lume n-aș accepta să mai am șaișpe ani!* Dar, oricît de nesigură se simțea, o propulsau propriile ei nevoi și dorințe, iar în cele din urmă, continuă:

— Abby, îmi doresc foarte mult călătoria asta de luni, e importantă pentru mine, și nu vreau să mi-o petrec făcîndu-mi griji pentru voi trei. Asta înseamnă că trebuie să fiu sigură că-ți asumi responsabilitatea. Carrie și Doug sînt minunați, dar sînt foarte tineri. Pe Mack nu mă pot baza. Tu ești singura pe care sînt nevoită să contez, și vreau să te aud spunîndu-mi că vei face asta pentru mine, și c-ai s-o faci ca un om în toată firea, nu ca un copil mofturos.

Abby făcu ochii mari. În ultimele zile, fusese cocoloșită atît de mult, încît uitase cum era să i se ceară ceva.

— Bine, spuse ea, apoi își drese vocea. Vreau să zic... bine, o să am grijă de ei.

Se simțea nefericită și ura pe toată lumea, dar trebuia s-o facă, fiindcă așa spusese Sara, și fiindcă Sarei i se întîmplase ceva, se schimbase într-un mod pe care Abby nu-l putea înțelege, și o speria.

N-are nici un sens... își spuse ea, deznădăjduită.

— Îți mulțumesc, răspunse Sara, cu un oftat lung, lung de tot. Acum mă duc la piață, nu vrei să vii și tu? În fiecare săptănmînă văd acolo o mulțime de prietene de-ale tale.

Abby se crispă, iar Sara o sărută pe frunte.

— Nu e nevoie să te ascunzi de ele la nesfîrșit, iubito. Fac parte din viața ta, la fel cum și tu faci parte dintr-a lor, altfel de ce ți-ar tot da telefon, deși nu vrei să vorbești cu ele?

Încet, Abby spuse:

— Au să-și rîdă de mine fiindcă am fost proastă... și m-am lăsat păcălită... de Sean.

Îngîndurată, Sara dădu din cap.

— Pare tipic pentru ele. Sînt crude și nesimție, și tot timpul își rîd de tine, nu? Nici nu s-ar gîndi să spună că ești prietena lor care-a putut să facă și ea o greșeală.

Abby zîmbi — apoi își dădu seama că zîmbea și încercă să se încrunte.

— Okay, spuse ea, cu un oftat. Am să vin la piață. Cred că măcar atîta lucru îți datorez. Cel puțin la cărat sacoșele sînt și eu bună.

* * *

La întoarcere, puseră cumpărăturile în cămară, după care, în timp ce pregăteau prînzul, Sara începu să discute planurile pentru duminică după-amiază, ca să-i fie mai ușor

lui Abby.

— Doug trebuie să-şi ia sculpturile de la galerie, spuse ea, şi aş dori să vii şi tu cu noi.

Abby clătină din cap.

— Aş prefera să stau acasă.

— Iar eu aş prefera să vii cu noi. Ne poţi ajuta la transportatul sculpturilor, sînt destul de multe. Toate, de fapt.

— Nimeni n-a cumpărat nici una?

— Nu. Mă gîndeam să cumpăr eu una, îm secret, dar dacă afla Doug, ar fi fost îngrozitor.

— Nici măcar una nu s-a vîndut...

— Nu.

— Dar de ce? Sînt aşa de reuşite...

— Sînt. Pentru un copil de zece ani.

— Atunci, de ce-au acceptat oamenii ăia să i le expună?

— Nu ştiu. Nici eu nu înţeleg.

— Mă rog, ai să-mi poţi povesti cînd vă întoarceţi. Zău, Sara, n-am nici un chef să vin.

Sara nu se lăsă.

— Doug şi cu mine avem nevoie de ajutorul tău, iar compania ta ne va face plăcere. N-o să dureze mult.

— Nu putem merge; duminică e închis.

— Am dat eu telefon. E deschis.

Abby trînti pe masă rîşniţa de piper şi ieşi valvîrtej din bucătărie.

— Vrei să conduci tu? strigă Sara în urma ei.

Încet, fata reapăru în uşă.

— N-am să mai conduc niciodată.

— O, ce păcat... Mă gîndeam că ar fi o practică excelentă, să mergi cu maşina pe autostradă. Mă rog, cum vrei. Atunci, am să conduc eu.

După un moment, Abby se apropie încet şi luă iar

rîşniţa, reîncepînd să presare pe salată piperul, concentrată.

— Crezi că mă pricep destul de bine la şofat ca să circul pe autostradă?

— Da, altfel nu mi-aş risca viaţa.

În sfîrşit, pe faţa abătută a lui Abby se ivi un zîmbet.

— Cred că aş putea... dacă şi tu zici că-i în regulă, după... după...

— Cred că e bine, spuse repede Sara.

* * *

Şi, duminică după-amiază, în drum spre galerie, stătu tăcută în maşină, fără să-i dea nici o altă instrucţiune decît acelea de a-i spune cînd s-o ia la stînga şi cînd la dreapta, cu speranţa că Abby n-o vedea cum tot apăsa cu piciorul spre mocheta de jos, ca şi cum ar fi călcat pe frînă.

— A fost excelent, spuse ea, în timp ce Abby intra în parcarea de lîngă galerie.

— Eşti foarte bună, Abby, o felicită şi Doug, deschizînd portiera din spate. Nu mi-a fost deloc frică.

Abby îl cuprinse cu braţul pe după umeri, fără să răspundă. Nu se putea hotărî dacă să fie bucuroasă că se descurca bine şi o mulţumea pe Sara, sau deznădăjduită, pentru că suferea cu adevărat.

— Ei, ia uite-l pe micul nostru artist! remarcă jovial Frank Stoaner, cînd Doug intră primul în galerie.

Băiatul se opri, nesigur. Micul...?

Sara trecu pe lîngă el.

— Am venit să luăm sculpturile lui Doug. N-avem nevoie de ajutor. Sînt sigură că eşti ocupat.

— Au dispărut! strigă Doug, privind în jur. Unde sînt?

— În spate.

Stoaner îi ciufuli părul.

— Nu puteam să le țin aici o veșnicie, înțelegi, expoziția s-a închis. Da' ți le-am păstrat cu mare grijă. Toate sînt împachetate, în camera din dos.

— Bine, dar...

— A fost doar pentru o singură seară, continuă Frank, cam nervos. Nici nu era vorba de mai mult.

— O singură seară? repetă Abby, care contemplase două saltele agățate de tavan, cu hărți rutiere pictate pe ele, dar acum se întoarse încruntată spre Frank. Expozițiile nu stau deschise doar o seară.

— Unele, da, replică el nepăsător.

— De ce?

— Fiindcă așa se face.

— Dar de ce?

Frank își aruncă mîinile în sus.

— Merg să vă aduc cutiile.

— O clipă, îl opri Sara. Aș dori și eu să știu de ce.

— Fiindcă sînt diferite, răspunse el furios. Îmi conduc galeria așa cum vreau, și fiecare expoziție e altfel.

— Înțeleg asta, dar ceea ce nu înțeleg e de ce ai aceptat să-i expui piesele unui băiat de zece ani pentru o singură seară...

— Ascultă, nu vreau să ne certăm...

— De unde ceartă? Nu fac decît să pun o întrebare simplă. Nu se ceartă nimeni.

— Întreabă-l pe fratele tău, spuse el după un moment.

— Ba te întreb pe tine. Știu că Mack a aranjat totul, dar nouă nu ne-a spus niciodată că va fi doar pentru o singură seară. Cum v-ați înțeles?

— Ascultă, i-am făcut o favoare. O să-ți explice el totul.

— Eu te întreb pe tine, nu pe el. Care-i problema? Dacă a fost un aranjament de afaceri simplu, ar trebui să fie ușor de explicat.

Trase taburetul înalt pe care stătuse Doug la vernisajul expoziției și se așeză.

— Aștept aici pînă-mi răspunzi.

Stoaner se uită de la Sara la Abby și la Doug, apoi din nou la Sara. Și la saltelele din spatele lui Abby.

— Fir-ar să fie, mormăi el. Îi faci unuia o favoare, și pe urmă să te ții interogatorii! Îi datoram ceva, aruncă el spre Sara. Partenerul meu și cu mine, îi eram datori, așa că i-am făcut cadou o seară. Am o firmă serioasă aici, crezi că pot s-o țin ocupată cu toate fleacurile unui plod amărît?

Doug se făcu palid la față; ochii holbați i se umplură de lacrimi. Se uita țintă la Frank, ca și cum nu s-ar fi putut clinti din loc.

— Canalie! scrîșni Abby — și, luîndu-l pe Doug de umeri, ieși cu el pe ușă.

— Da, cred că ăsta e cuvîntul cel mai potrivit, spuse și Sara.

Trecu pe lîngă Stoaner spre partea din spate a galeriei, unde într-o cameră puternic luminată, plină de tablouri împachetate în plastic și hîrtie maro, erau stivuite într-un colț șase cutii cu numele lui Mack pe ele. În tăcere, Sara luă cutia de deaspra și se întoarse prin galerie, pentru a-o lăsa lîngă intrare. Cînd reveni, Stoaner se ridică și o urmă. Fără o vorbă, duseră cutiile la mașină, punîndu-le în portbagaj. Abby și Doug nu se zăreau nicăieri.

Sara trînti capota portbagajului și se întoarse, privindu-pe Stoaner în față,

— Îmi pare rău, mormăi el. Era drăguț puștiu', să știi.

Și, cu un gest vag, intră înapoi în galerie.

— Abby, spuse Sara, fără să ridice vocea.

Abby și Doug apărură de după colțul clădirii. Chipul lui Doug șiroia de lacrimi, iar Abby îl ținea strîns lîngă ea.

Băiatul se aruncă spre Sara.

— Mack a zis că sînt bun, a zis că meritam o expoziție... începu el, cu glas sugrumat. A zis că *voiau* să expun în galerie, așa a *spus!* De ce-a mințit?

Sara îl cuprinse și ea cu brațele.

— Poate că a vrut doar să te facă să fii fericit.

— Nu sînt fericit!

— Dar ai fost, și sînt sigură că nu s-a așteptat nici o clipă să afli.

— Nu trebuia să mă mintă.

— Ai dreptate. Mult prea adesea, minciunile au un efect de bumerang. Dar poate că Mack încă n-a aflat asta. Cred că mereu pendulează între minciuni și adevăruri, tot timpul.

Doug se opri din plîns.

— Așa face?

— Cred că da.

— Și eu cred, spuse Abby. Vreau să zic, vorbește de parcă totul ar fi minunat, și la fel de minunat ar fi și el, da' știi, poate că nu-i adevărat.

Doug se încruntă.

— Minte mult?

— Așa cred, răspunse Sara, dar sigur nu știm. Haideți acum, să mergem acasă. Abby, ce-ar fi să stai tu în spate, cu Doug? Conduc eu.

— Tipul ăla, cum-îl-cheamă, s-a înșelat în legătură cu Doug, spuse Abby, în timp ce Sara pornea mașina.

Sara dădu din cap.

— S-a înșelat în legătură cu multe.

— Cum ar fi...?

— Păi, presupun că-i datorează lui Mack bani pentru droguri. Ceea ce înseamnă că va trebui să-i spun lui Mack să plece; nu mai poate locui cu noi, dacă ține droguri în casă și le plasează la clienți.

— Am mirosit și eu, în camera lui, zise Abby.

— Şi eu, prima oară cînd a venit. Nu ştiam că încă mai consumă. Nu mi-ai spus.

— Am crezut că nu contează. Vreau să zic, de cele mai multe ori era aşa de drăguţ...

— Nu e drăguţ, e un mincinos, interveni Doug.

— Cu tine n-a fost drăguţ, că te-a minţit, dar mie mi-a cumpărat o maşină, şi a aranjat şi să fie publicate povestirile lui Carrie... Ştii, a făcut o mulţime.

— Ei bine, o să plece din casa noastră imediat ce vorbesc cu el, declară Sara.

Dar asta înseamnă că nu mai pot să mă duc la New York. Trebuie să mă asigur că a plecat, şi nu mai tîrziu de mîine dimineaţă. Ce şanse oi fi avînd?

Gura i se crispă. Conducea maşina cu înverşunare, încercînd să nu se gîndească. În spatele ei, Abby îi explica lui Doug ce prostie era să iei droguri, şi că Mack era un prost pentru că lua droguri şi minţea, iar Franklin Stoaner era şi prost şi idiot. Doug mormăi — în semn de încuviinţare, sau doar pentru ca Abby să vorbească mai departe.

Am să-l sun pe Reuben imediat ce ajungem acasă. Poate reuşim s-o amînăm pe altă dată. Atîta vreme cît nu survine cine ştie ce nouă criză, pînă atunci. Cît poate aştepta un bărbat ca o femeie cu trei copii să găsească un weekend liber şi pentru ea însăşi?

* * *

Carrie veni acasă de la prietena ei, şi luară cina în linişte. Toţi păreau epuizaţi. Sara lăsase un mesaj pe robotul lui Reuben, cerîndu-i s-o sune, şi pînă atunci se gîndi numai la cină. Cînd auziră telefonul, o lăsă pe Carrie să răspundă, amînînd cît mai mult momentul cînd avea să spună refrenul

ce i se tot repeta în minte: *Nu pot veni, nu pot veni, nu pot...*

— Sara, e Mack! anunță Carrie, aducînd telefonul în sufragerie. Zice că trebie să plece.

Sara îi smulse receptorul din mînă.

— Să plece?

— Nu de tot, surioară, răspunse el, vesel. Doar într-o călătorie de afaceri, cîteva zile, pînă miercuri, joi cel tîrziu. E vreo problemă?

— Nu! Nu, în nici un caz. Îți mulțumesc că mi-ai spus. La întoarcere, vreau să vorbim.

— Simt cumva o undă critică? N-am mai prea trecut pe acasă, nu ți-am spus ce program încărcat am? Îmi pare rău; mă declar vinovat, şi promit că am să mă reformez. Reabilitez.

— Nu la programul tău mă refeream. Despre alte lucuri avem de discutat.

— Cînd mă întorc, surioară, îți promit că vom discuta cît vrei tu de mult, despre pantofi şi vapoare şi ceară de tavan, despre verze şi regi. Acuma, pa, şi ai grijă de restul clanului.

— Nu i-ai spus, zise Abby, în timp ce Sara închidea telefonul.

— Ce să-i spună? întrebă Abby.

Sara îi lăsă pe Abby şi Doug să-i povestească surorii lor cele întîmplate la galerie. *Totul e perfect. Luni plec cu Reuben. Mîine e luni, iar eu mă duc la New York, cu Reuben.*

* * *

Luni dimineața, pentru prima oară de la accident, Abby se duse la şcoală.

— Sînt mîndră de tine, îi spuse Sara, îmbrățişînd-o. Eşti

o fată foarte curajoasă, şi sînt absolut sigură că toată lumea o să te ajute.

— Nu şi Sean. El o să fie rău.

Umerii i se încordară.

— Mi-e frică să-l văd.

— Nu pot să cred că va fi acolo, Abby. A comis un delict grav; acum trebuie să plătească. Nu-şi poate relua viaţa dinainte, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Vrei să zici că s-ar putea să fie în închisoare?

— Dacă era acolo, am fi auzit. Nu ştiu unde e, dar nu cred că ai de ce să-ţi faci griji pentru asta.

— Şi dacă *totuşi* e la şcoală?

— N-o să fie, insistă Sara, pe un ton tăios. Îţi faci probleme degeaba. Nu te mai tot gîndi la asta. Hai mai bine să terminăm cu gustările astea pentru prînz, altfel o să întîrziaţi cu toţii.

Pe un ton voit nepăsător, întrebă:

— Ai să pleci de la şcoală cu Doug şi Carrie, ca să veniţi acasă împreună?

— Nu, răspunse sarcastic Abby. Am să stau la şcoală ş-am să-i las să umble aiurea, fără ca nimeni să ştie unde sînt şi ce fac.

Sara trecu peste ironie ei.

— Am să te sun pe la cină.

— A, fii sigură că n-o să putem mînca fără să-ţi auzim vocea!

— Voi dori să vă aud *eu* vocile vesele, preciză Sara, şi să vă spun că vă iubesc.

Carrie se holba la ele, uimită nu numai de obrăzniciile lui Abby, ci şi de felul cum se stăpînea Sara.

— Distracţie plăcută, îi ură ea, sărutînd-o la despărţire.

— Şi să ne aduci ceva, spuse şi Doug, printre pupături zgomotoase. Ceva care se găseşte numai la New York, nu şi

la Chicago.

— Pa, o salută și Abby.

Și, după o ezitare:

— Îmi pare rău că am vorbit urît.

O sărută pe Sara, apoi o îmbrățișă.

— Sper din toată inima să vă simțiți bine, tu *și Reuben.*

O dată cu zgomotul ușii care se închidea în urma lor, liniștea din casă se așeză în jurul Sarei. De obicei, la ora asta era în drum spre serviciu — dar în acea zi de luni, nimic nu era ca de obicei. Își făcuse valiza încă din zori, cînd renunțase la orice încercări de a mai adormi. Așa că, verificînd încă o dată ca să se asigure că ușile din față și din spate erau încuiate, luă un taxi spre aeroport.

* * *

Reuben o aștepta lîngă intrarea în salonul de plecări. Nu se mai văzuseră de aproape o lună.

Îi luă mîinile într-ale lui. Conștient de prezența unei funcționare așezate la un birou din apropiere, spuse doar atît:

— Bună dimineața. Mă bucur să te văd.

Îi arătă funcționarei legitimația de membru, apoi porniră cu scara rulantă spre etajul întîi. Mergînd împreună cu el prin salon, pe Sara o cuprinse o senzație ciudată de liniște, de parcă acum toate ar fi fost în regulă și la locul lor. Știa că viitorul era încă plin de necunoscute, dar continua să simtă acea stare de plutire și ușoară dezorientare a ușurării.

Reuben își lăsase sacul de voiaj și servieta pe două fotolii, într-un colț al salonului. Își luară două cești de cafea și se așezară, iar el o luă de mînă.

— Îți mulțumesc că mi-ai împlinit dorința. Cred că nu ți-a fost ușor.

— Toți și-au luat rămas-bun bine dispuși, spuse Sara, ca și cum totul ar fi mers strună. Cred că se vor distra de minune și se întreabă de ce nu plec mai des de-acasă.

— Ar trebui să ne gîndim și la asta.

Procedau prudent, prevăzător, ca doi refugiați la întoarcerea acasă, care caută atenți schimbările din peisaj, dar cel mai mult se uită după ceva drag și familiar.

— Vreau să știi tot ce s-a întîmplat, spuse Reuben, și cum s-a întîmplat, și în ce situație mă aflu acum.

Vorbea cu glas scăzut, iar Sara se apleca mai aproape, să-l audă. Adăugă:

— Îți spun totul mai tîrziu, cînd vom avea liniște.

Dădu și ea din cap.

— Bine.

— Și mai vreau să aud despre tine, despre ceea ce faci, despre serviciu și despre prieteni, ce se întîmplă cu Abby, Carrie și Doug. Cum a fost expoziția? Și Donna Soldana, a mai apărut? Ai o secretară nouă acum? Abby și Sean mai sînt împreună? Din cîte mi-a spus, am dedus că aveau unele probleme...

Zîmbi.

— Parc-aș fi un inchizitor.

— Sau un om foarte preocupat.

Și implicat, își mai spuse ea, surprinsă să constate cît de mult își amintea, și cît de profund se integrase în viața ei, doar în cîteva luni.

— Mult mai mult decît preocupat.

Se uită scurt la ceas.

— Avem timp destul. Mai e un lucru pe care vreau să-l știi. Ți-am rezervat o cameră la un hotel, în apropierea apartamentului meu. Aș dori foarte mult să stai cu mine, dar vreau ca în primul rînd să te simți cît mai comod.

Sara zîmbi ușor.

— Cum ar spune Abby: ce demodat ești!

— Și ar avea dreptate. Dar e bine să poți alege între trecut și prezent, și să iei întotdeauna numai ceea ce e cel mai potrivit pentru tine.

— Faci asta în activitatea ta.

— Da.

Era mulțumit; îi plăcea să fie înțeles fără a trebui să explice sau să descrie totul de mai multe ori.

Sara se uită pe fereastră, amintindu-și de veranda prelungă a unei cabane din Galena, unde Reuben o ținea cu brațul pe după umeri, în timp ce-i vorbea despre munca lui. Repetă cu voce tare unul dintre lucrurile care-i plăcuseră cel mai mult.

— Vreau ca viețile oamenilor să se combine cu o ambianță vie, nu cu niște dreptunghiuri de ciment pline-ochi cu cărămizi și oțel, și numai niște fotografii să le arate trecutul, felul cum arătaseră acele locuri înainte de sosirea lor.

— Drumul spre inima unui bărbat, murmură Reuben, e acela de a-i cita exact cuvintele. Îți mulțumesc. Rareori sînt ascultat cu atîta atenție.

Își termină cafeaua încercînd să se concentreze asupra ceștii, asupra convorbirii, asupra timpului.

— Mai vrei una?

— Nu, mulțumesc.

— Noaptea aceea, la Galena, cînd ți-am vorbit despre munca mea, a fost noaptea cînd Abby a spus despre noi că sîntem demodați.

Sara zîmbi.

— Iar recepționerul s-a uitat la noi de parcă am fi fost picați din Lună.

Urmă o pauză. Reuben nu mai putea sta locului. Se uită din nou la ceas.

— Ar fi timpul să mergem; în cîteva minute începe îmbarcarea.

— Da.

Totuşi, nu se mişcară.

— Aş dori foarte mult să stau cu tine la noapte, spuse ea.

Ochii li se întîlniră, iar Reuben ştiu, cu uşurare şi cu mirare în acelaşi timp, că dorinţa ei era la fel de mare ca a lui. Îi sărută palma, ridicîndu-i-o la buze.

În avion, cînd stewardul le servi suc de portocale şi şampanie, Sara îl întrebă despre River Bend.

Reuben îşi deschise servieta.

— Mulţumită ţie, putem în sfîrşit să mergem înainte. Mă gîndesc la o schimbare de direcţie.

Îi spuse tot ce aflase despre Corcoran Enterprises şi-i dădu un exemplar din broşura pe care o imprimase.

— Vineri am o întîlnire cu primarul din River Bend şi cu încă doi, ai unor localităţi învecinate, aştept nişte răspunsuri de la *Tribune* şi *Sun-Times* şi, sper, de la unii dintre cei care au demonstrat. Dacă au citit broşura, vor avea de pus nişte întrebări. S-ar putea să primesc o veste chiar şi de la puştiul care organiza manifestaţiile de-acolo, dar nu mă aştept; băiatul stă cu capul la cutie.

Sara îşi frînse mîinile.

— Eu cred că e Mack.

— Mack? Fratele tău? Nu se poate! E implicat în afacerea asta?

— Aş fi preferat să nu fie...

Făcu o pauză.

— Lucrează pentru Lew Corcoran.

— N-am ştiut. E doar o coincidenţă? A venit de la New York şi s-a angajat întîmplător la Corcoran, care tot întîmplător îţi era ţie client?

— N-a fost nici o coincidență la mijloc. Mack lucrase pentru Lew Corcoran și la New York. I-a spus să mă caute cînd ajungeau în oraș, el și Pussy, ca să-i ajut să se instaleze. L-a însoțit pe Corcoran, lucrînd pentru Corcoran Enterprises. Mi-a spus-o la scurt timp după sosire, și mi-a mai spus și că afacerile imobiliare sînt de mare viitor. Singura coincidență e că tu și Corcoran vreți aceeași proprietate, însă chiar și asta e de înțeles, din moment ce n-au mai rămas decît puține proprietăți atît de mari.

— Și că noi doi ne-am cunoscut.

Sara dădu din cap.

— Însă nici asta nu e cu adevărat o coincidență; în munca mea, întîlnesc foarte mulți oameni care vin aici cu afaceri și au nevoie să se organizeze repede.

Reuben se gîndi un moment.

— S-ar putea ca Mack să lucreze pentru Corcoran, însă n-ar putea să vîndă proprietăți, și nici să organizeze demonstracții la River Bend.

— Ești un om așa de drăguț, replică Sara, să-mi aperi fratele contra propriilor mele acuzații. Îți mulțumesc, dar asta nu cred că va schimba nimic.

Făcu o pauză, cu mîinile încă încleștate.

— După ce l-am văzut pe Corcoran la River Bend, și ți-am dat telefon, mi-am amintit ce ne-ai spus despre femeia cu care vorbiseși în ziua cînd i-am văzut pe demonstranți, acea Charlotte, cred că se numea. Ți-a spus că un puști spusese că avea să le facă rost de pancarte și bannere dacă voiau să protesteze contra satului tău, iar mai tîrziu ai zis că folosise o frază care părea necaracteristică pentru ea — că satul va atrage aici străini care vor distruge distructiv un oraș civilizat.

— Da, îmi aduc aminte, iar Carrie a spus că și Mack vorbea la fel...

Se întrerupse, amintindu-şi cealaltă expresie pe care o folosise Charlotte.

— Nici măcar un bunic de sămînţă... murmură el.

— Şi-n minte. Încă o frază care sună în stilul lui Mack.

— N-am vorbit prea mult timp despre asta, dar nici n-am spus că era improbabil.

— Nu mai cred aşa ceva.

Stewardul le oferi cafelele şi micul dejun; acceptară cafelele şi, în timp ce le umplea ceştile, Sara întoarse capul pentru a privi pe fereastră. Sub ei se întindea lacul Erie, cu oraşele înşirate pe mal ca o salbă, scînteind în soare. Ultima oară privise din avion acel lac cînd era în drum spre facultatea de medicină din New York. Pentru prima oară, îşi reaminti emoţiile şi sentimentul de aventură din acea zi fără regretul acut pe care ajunsese să-l aştepte. Există atîtea moduri de a-ţi trăi viaţa, medită ea, amuzată de propria ei lipsă de originalitate, dar mulţumită şi uşurată să descopere că acum putea recunoaşte toate minunăţiile modului ei de a trăi.

— Ce putem face cu Mack? întrebă Reuben.

— Poate, răspunse Sara, cu o uşoară ezitare, n-ar strica să uităm de el pentru un timp. Să nu-l lăsăm să ne tulbure aceste două zile.

Iar Reuben, care crezuse că familia ei era mereu pe locul întîi, îi luă mîna într-a lui.

— Excelentă idee, spuse el.

Capitolul 14

Mack dormea în apartamentul Rosei, din Hyde Park, cînd îi sună telefonul mobil, la ora şase şi jumătate dimineaţa. Încercă să-l ignore, dar melodia nebunească pe care o alesese continuă să se repete demenţial, pînă se dădu bătut.

— Rahat, mormăi el şi, întinzînd mîna spre podea, şi-o mişcă încoace şi-ncolo pînă-l găsi.

Rosa nici nu se mişcă; putea să doarmă şi-n toiul unui război mondial.

— Mda, bălmăji Mack în telefon.

— Ce mama mă-tii ai făcut?! lătră Corcoran.

— Ce...?

Se ridică în capul oaselor.

— Nimica... Adică, obişnuitele. Azi mă duc la St. Louis. Mi-ai zis să...

— Ba nu te duci nicăieri. Mişcă-ţi fundu-ncoace.

— Acum?

Dar Corcoran închisese deja.

De ce trebuia să lucreze cu un tip căruia îi sărea muştarul la tot pasul? Se burzuluia din nimic, pînă-l linişte a el, iar atunci se calma şi-şi vedea mai departe de treabă ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, şi fără să scoată o vorbă de scuză, în mă-sa. Mack ştia cum să-l ia, îl avea la degetul cel mic. Totuşi, îşi spuse el în timp ce se dădea jos din pat, n-ar fi fost prea bine să-l lase să aştepte.

— Ce oră e? întrebă Rosa.

— Şase jumate. Credeam că dormi; culcă-te la loc.

— Cine crezi că poate să doarmă, cu telefonul ăsta sonat al tău? De ce nu-l pui şi tu să sune ca unul normal?

— Şi să fiu la fel ca restu' lumii? replică el, trăgîndu-şi chiloţii şi uitîndu-se în jur după pantaloni.

— Unde te duci?

— La şefu'. Şefuleţu' meu şefulesc, cu şefia lui şefească, a cerut ca lucrativul său lucrător să lucreze spre a i se înfăţişa el însuşi în faţă.

Rosa chicoti.

— Nu-i rău, pentru la ora asta. N-ai putea să mai stai cîteva minute în pat? Uite, sînt gata!

Întinsă pe spate, îşi desfăcu larg picioarele şi-şi întinse braţele deasupra capului, agăţîndu-se de tăblia patului ca şi cum ar fi fost legată.

Mack se opri o clipă, pradă unei dileme chinuitoare, apoi îşi încheie fermoarul peste erecţia voluminoasă care-i forţa pantalonii.

— Aşa vă-nvaţă la Universitatea din Chicago?

— Aşa eram încă dinainte de a veni aici.

— Şi la curs cum eşti?

— Acolo, vorbesc despre Aristotel şi Homer, şi-mi place foarte mult. Şi cu tine îmi place.

Se ridică în şezut.

— Mack, nu te las să pleci.

— Am să mă-ntorc repede.

— N-o să fiu aici. Am curs. Aristotel.

— Sună-mă după-amiază.

— Unde-ai să fii?

— La St. Louis, s-ar putea să începem acolo un proiect nou.

— N-am ce să fac cu tine, cînd eşti la St. Louis.

— Las-c-o să fie bine, cînd mă întorc, îi promise el, făcîndu-i cu mîna din uşă.

— Nu primesc şi eu măcar un pupic?

— Ştii bine răspunsul.

Sigur că-l ştia, îşi spuse el, în timp ce ieşea din clădire. Nu săruta niciodată femeile; nu-i plăcea.

Pe drum, se gîndi la Corcoran, încercînd să ghicească dinainte ce-l rodea, dar în cele douăzeci de minute pînă ajunse la adresa lui, îşi parcă maşina şi luă liftul pînă la mansardă, nu-i veni nici o idee.

Îi plăcea apartamentul lui Lew: camere enorme, cu tavan înalt, mobilier supradimensionat (Pussy se tot plîngea că se pierdea în fotolii şi canapele; şi chiar se pierduse de-a binelea, ba bine că nu!) şi ferestre largi cu vederi spre lac şi oraş, aşa că noaptea dădea senzaţia că se aflau într-un avion, iar ziua, cînd norii coborau spre pămînt, şi nu mai exista decît apartamentul şi cerul, Mack se simţea ca şi cum ar fi fost stăpînul lumii.

— Ura, şefu', aruncă el, în timp ce-l urma pe Corcoran prin antreu, cotind spre bucătărie, convins că avea să-i ofere micul dejun.

Dar Corcoran o luase în cealaltă direcţie, spre birou.

— Ai cafea? întrebă Mack. Iar am fost ocupat azi-noapte...

Rînji libidinos; asta-l făcea întotdeauna pe Lew să rîdă.

Azi, însă, nu. Corcoran luă o broşură de pe birou şi o aruncă spre Mack. Pe copertă era o fotografie a terenului de lîngă River Bend, iar dedesubt scria: CUM VREŢI SĂ ARATE MÎINE ACEST LOC?

Nedumerit, Mack deschise broşura şi avu şocul de a vedea fotografia unui cazinou plutitor.

— Ce-i asta...?

A FOST SOLICITATĂ O AUTORIZAŢIE PENTRU

UN NOU CAZINOU ÎN ILLINOIS, spunea textul. S-AR PUTEA SĂ FIE ÎN RIVER BEND?

Ridică privirea spre Corcoran.

— Cum au aflat?

— Aştept să-mi spui.

— De unde mama mă-sii vrei să ştiu? Christoase, Lew, doar nu crezi c-am avut vreun amestec! Mi-am ţinut gura, ce puii mei, de ce-aş fi trăncănit?

— Tu să nu te ţii de cioace cu mine, băi bulangiule. Cine te plăteşte?

— *Mă plăteşte?*

Simţind un val de ameţeală, Mack întinse mîna spre spătarul unui scaun, gata să se aşeze.

— Nu ţi-am dat voie să stai jos.

— Lew, nu mă simt bine, trebuie să...

— După ce-mi răspunzi, poţi să te duci şi la spital, şi-n mă-ta dacă vrei. Mai întîi, spune-mi cine-a aranjat toată porcăria asta.

— Nu ştiu! Ascultă, nu mă plăteşte nimeni... Îţi jur pe Dumnezeu, Lew...

Mack îşi dădu seama că scîncea, şi începu să tuşească, ca să cîştige timp pentru a-şi regăsi controlul, dar tusea i se transformă dintr-o dată într-o serie de suspine — şi, înnebunit, se repezi:

— Pe cuvîntul meu că nu ştiu nimic. Doar ştii c-am ţinut secret, am făcut o treabă bună, chiar tu mi-ai spus...

Nu te mai smiorcăi! Încercă să se îndrepte de spate, înfruntîndu-şi ameţeala.

— Hai, mă Lew, doar sînt omu' tău, nu mai ştii? Tot ce vrei, aia fac. Ai zis să ţin secret, am ţinut secret. Nu ştiu nimic de treaba asta. Dacă te gîndeşti bine, ai să-ţi dai seama că nici n-am cum să ştiu; doar ai *încredere* în mine! Cineva a aflat. Vreau să zic, acum ştie toată lumea, îţi dai

seama, oricine ar putea să dea un telefon la...

— Nimeni nu dă telefoane dacă nu-i vinde cineva pontu'.

Luă o sticlă de scotch de pe barul din spatele lui şi trase o duşcă, privind spre hîrtiuţele răsfirate pe birou. Temperatura din apartament era reglată aproape la nivelul unui frig ca iarna, dar Mack văzu cu uimire şi un început de teamă că pe Lew îl treceau năduşelile. *De ce? De ce-i e frică?* Auzea un ţiuit în urechi, îi vibra capul, iar degetele începură să-l furnice.

Corcoran ridică privirea.

— Cu mine ai terminat-o, da' dacă vrei să rămîi întreg, ai să-mi spui cine te plăteşte.

Terminat...? Întreg...? Ce tot vorbeşte?

— Nu mă plăteşte nimeni! Pentru tine lucrez! Ai încredere-n mine! ascultă, ce-ar fi să stăm jos şi să vorbim ca oamenii...

— N-am ce discuta cu tine, şi n-ai să stai nici un jos! Singurii care stau jos aici sînt oamenii care lucrează pentru mine.

Cu tot vîjîitul din cap, Mack reuşi să chicotească forţat.

— Nu vorbeşti serios. Sînt omul tău. Mă rog, auzi, dacă eşti prea ocupat ca să stăm de vorbă acum, am să vin altă dată...

Făcu un pas înapoi.

— Ştiu ce ocupat eşti, Lew... da, eşti un om ocupat... atunci, am să vin...

Corcoran deschise sertarul de sus, din dreapta biroului, unde Mack ştia că avea două pistoale, ambele încărcate.

— Nenorocitule, zi odată pentru cine lucrezi!

Mack simţi că se uda între picioare. Venindu-i rău de frică şi jenă, încă ameţit, îşi încleştă mîinile în faţă. Corcoran îl privea, ştiind că făcuse pe el, iar Mack începu

ă tremure. Totul scăpase de sub control, se învîrtea în jurul ui, trecea în goană pe lîngă el, lăsîndu-l în urmă, şi nu utea să suporte, avea senzaţia că era iar în duba poliţiei, şteptînd să vină cineva să-l salveze.

Se repezi spre Corcoran, şi-l văzu cu satisfacţie pe Lew ărind înapoi. Cu acea ocazie, observă că hîrtiuţele de pe irou erau mesaje telefonice de la roboţii lui Lew — şi ştiu, u claritatea iute a terorii, că partenerii lui Lew din afacerea u cazinoul (poate şi ziarele?) văzuseră broşurile şi sunau ca ă afle ce naiba se întîmpla. De-asta-l treceau sudorile pe ew. De-asta-i era frică.

Ei bine, să-i fie şi mai frică! Sperie-l! Cine mă-sa se rede, să te ameninţe? Doar are nevoie de tine!

— Fă bine şi fii atent, începu el, cu glasul îngroşat. Fii tent, Lew, că n-ar fi bine să mă ameninţi. Am şi eu nişte hestii... chestii pe care n-ai vrea să le vadă lumea... poze le lu' cum-o-chema... Pussy... cînd ai împuşcat-o.

Îl văzu pe Corcoran schimbîndu-se la faţă, dar acum nu e mai putea opri.

— Ai vrut să pară că fusese singură, că se împuşcase, şa că m-ai chemat pe mine. Pe *mine,* mai ştii, *pe mine* m-ai hemat! Şi ţi-am făcut treaba, am făcut tot ce voiai, iar tu te-i cărat, m-ai lăsat singur cu ea şi cu toată mizeria aia, de-sta ce mai zici, barosanu' Lew Corcoran a fugit, da' Mack layden a stat pe loc să şteargă pe jos după el. Numai că, ezi tu, Mack Hayden e *deştept,* Mack Hayden *face poze,* Mack Hayden îşi acoperă curu'!

Se retrase de lîngă birou, aproape orbit de groază, dar ı acelaşi timp simţind o însufleţire demenţială. Chipul lui Corcoran, negru de furie, se unduia prin faţa lui.

— Nimeni nu-l prinde pe Mack Hayden nepregătit! Eu int ăla cu creieru', tu nu eşti decît un haidamac, fără mine -ai fi ajuns nicăieri! Nu pupai tu nici demonstraţii, nici

televiziune şi reporteri, nici nimica! Şi nici cazinou nu pupai!

Izbucni în rîs.

— Şi poate că nici n-o să-l mai pupi vreodată! La asta nu te-ai gîndit, *domnu'* Corcoran? Poate că tocmai careva dintre partenerii tăi ţi-a făcut-o. Ca să se descotorosească de tine. Au şi ei planurile lor, nu-s ca tine, acum au să te arunce la gunoi şi-or să ţină totu' numai pentru ei! Ha, întreabă-i! strigă el. Întreabă-i şi-ai să vezi!

Se retrăsese pînă aproape de uşă. Corcoran, şocat un moment de ideea că era posibil ca unui dintre partenerii lui — sau poate toţi? — s-o fi pus la cale, trase în ultima clipă concluzia că nu putea fi adevărat, şi scoase un pistol din sertar.

— Pozele, spuse el crispat. Nenorocitule. Unde-s?

Mack se uită la pistol — era aşa de mic, ca o jucărie, în mîna mare şi transpirată a lui Lew.

— *Unde sînt?*

— La păstrare.

Glasul îi era sugrumat. Surescitarea îi trecuse, lăsînd în urmă numai teama.

— Da' am spus la mulţi oameni... Sute... Dacă mi se întîmplă ceva...

Minciuna era atît de absurdă, încît nici n-o putu duce pînă la capăt. Ţiuitul se înrăutăţea, umplîndu-ţi ţeasta pînă părea gata să plesnească. Nu mai suporta frica şi presiunea dinapoia ochilor. Simţi un urlet ridicîndu-i-se în gît şi, pe negîndite, dintr-o mişcare instinctivă, mîna i se repezi spre o masă din apropiere şi apucă o statuetă de bronz, un nud olimpian grecesc. Ca un aruncător de greutate furios, Mack o azvîrli spre capul lui Corcoran.

Totul se întîmplă atît de repede, încît Corcoran nici nu avu timp să se ferească, iar Mack îl văzu căzînd încă înainte

le a fi pe deplin conştient că aruncase statueta. Rămase îngă uşă ca în transă, fără să se mai poată mişca. Toate păreau acum dintr-o dată înfundate, chiar şi ţiuitul. Aşteptă, n timp ce ţiuitul creştea din nou, apăsîndu-i pe dinăuntru impanele, ochii, scalpul, pînă cînd din gît îi izbucni un ;bieret.

Acesta îl smulse din transă. Traversă grăbit încăperea. Corcoran zăcea în spatele biroului, cu sîngele şiroindu-i dintr-o rană de la cap. *E mort. Sau o să sîngereze pînă moare...* Gîndul nu era al lui, făcea parte din ţiuitul din cap. *Oricum, aşa-i trebuie. Ce naiba, M-a concediat. Acuma tre' ă mă car de-aici, să mă car dracu' de-aici...*

Nu, stai... Tremura din cauza frigului din apartament, antalonii uzi i se lipeau de picioare, degetele îl furnicau, ar undeva în capul gata să-i explodeze cuvintele se mpleteau în fraze cu mai mult sens: *Nu poţi să pleci acum, u aşa. Gîndeşte. Gîndeşte. Fă ordine. La fel cum ai făcut u căţeaua aia de Pussy, tot aşa fă şi acum.*

Ca şi cum ar fi fost tot în transa aceea stranie, se aplecă ă caute statueta. Mai întîi observă pistolul. Zăcea pe covor, ngă mîna întinsă a lui Corcoran. *Lasă-l acolo. Are mprentele lui pe el.* Se aplecă mai mult, pînă văzu şi tatueta, care ricoşase spre perete. O luă şi o şterse cu un ervet de la bar, înainte de a o pune la locul ei, pe masă. ıpoi înmuie un colţ al şervetului în sîngele lui Corcoran şi nînji cu el colţul biroului, calculînd unghiul sub care Corcoran l-ar fi putut lovi în cădere. *Îmi merge mintea, nu ı-am pierdut cu firea.* Începu să-şi îndese şervetul în uzunarul sacoului, dar se opri. *Haina nu pot să mi-o spăl ingur, dar pantalonii, da.* Aşa că-l înfundă în buzunarul antalonilor, după care se mai uită o dată prin jur. Nu mai tinsese nimic altceva — ticălosul nu-i dăduse timp, nu-l isase nici măcar să se aşeze.

Cu o ultimă privire în urmă, se grăbi spre uşa din faţă şi o deschise, cu o mînă în buzunarul hainei. Nimeni nu-l văzuse venind, şi nici acum nu era nimeni afară, să-l vadă plecînd. Lew nu suporta să-i intre străini în apartament, iar menajera venea numai cînd el era plecat la birou.

Circulă toată ziua cu maşina. Trebuia să plece din Chicago, dar n-avea unde să se ducă. Nu exista nici o localitate în care să aibă pe cineva căruia să-i poată cere găzduire pentru cîteva nopţi. În New York avea vreo două fete, dar le părăsise fără o vorbă, cînd Corcoran îi legănase pe la nas un salariu mai mare şi o muncă uşoară, la Chicago. Nu la New York, îşi spuse el. Acasă. Mă duc acasă.

— Acasă, repetă cu voce tare, aşezat în maşină — maşina pe care o ura acum, fiindcă mirosea a urină şi transpiraţie şi începea să semene cu o închisoare. Acolo mi e locul. Oricum, e ora mesei. Trebuie să mănînc, să-mi refac puterile.

Traficul era aglomerat pe ambele direcţii ale şoselei ce ducea spre Lake Shore Drive, şi dură mult pînă să ajungă în cartier şi să găsească un loc de parcare. Cîndva, ar fi parcat oriunde, dar în noaptea asta nu-şi putea permite riscul unei amenzi. Oricine l-ar fi putut vedea intrînd sau ieşind cu maşina din garajul lui Corcoran.

— Hei! exclamă Carrie, cînd Mack trecu valvîrtej pe lîngă dormitorul ei, în drum spre scara care ducea la etajul doi. Nu era vorba că pleci pentru cîteva zile?

Mack merse mai departe, urcînd treptele cîte două.

— Băi, da' prietenos mai eşti! strigă fata după el. Noi am mîncat de cină, lasagna, dacă vrei...

Dar fratele ei dispăruse; îl auzi tropăind pe podelele de la etajul doi.

Se duse în camera lui Abby.

— Ciudat, comentă ea.

— Ce e ciudat? întrebă Doug, venind şi el din camera lui.

— Mack. E sus, cu nişte draci groaznici.

— *Mack?* strigă Abby. Nu se poate.

— Parcă nu trebuia să fie aici, spuse Doug.

Carrie ridică din umeri.

— N-a zis nimic, era pe fugă.

— Probabil îl scăpa pipi, spuse Doug. Nu vreau să mai stea aici; îl urăsc. M-a minţit în legătură cu expoziţia, probabil minte tot timpul, îl urăsc.

Se întoarse spre scară.

— Şi-am să-i şi spun, uite-acum mă duc să-i...

— Nu! strigă Carrie. E foarte furios, mai bine să nu se înfurie şi pe tine. Lasă-l în pace.

— Ba nu-l las. M-a *minţit!* Mi-a tot spus ce bun eram, şi nu erau decît minciuni. E un mincinos, şi-am să mă duc să i-o spun chiar acuma!

— Ba nu te duci nicăieri, îl opri Abby, furioasă. Ai să te-ntorci în camera ta, ca să-ţi termini temele.

— De ce?

— Fiindc-aşa zic eu, şi acum eu sînt şefa! Hai, du-te!

În clipa aceea, sună telefonul, iar Doug se repezi să răspundă.

— Bună, iubitule, e totul în regulă acasă? îl întrebă Sara.

— Sigur, tu unde eşti?

— La New York, ştii doar.

— Mda, da' te-auzi de parc-ai fi tot aici.

— Dă-mi-o mie... îi smulse Carrie receptorul din mînă. Sara, e acasă Mack.

— Cum? Păi spunea c-o să plece din oraş...

— Ştiu, da' a venit acum cîteva minute. Părea supărat

foc pe toată lumea.

— Ce-a spus?

— N-a spus nimic, doar a fugit sus la el, nici bună-seara nu ne-a dat. Şi nici să mănînce de cină n-a vrut.

— Te rog, Carrie, dă-mi-o pe Abby.

— Da' pot să-ţi spun şi eu...

— Ştiu că poţi, iubito, numai că vreau să vorbesc cu Abby.

Întorcîndu-se, Carrie o văzu pe Abby în uşa camerei.

— Sara vrea să-ţi vorbească. Mereu te întreabă pe *tine* dacă e totul în regulă.

Abby n-o luă în seamă, făcînd un efort să se gîndească la sora lor mai mare; merita şi ea să se simtă bine, fără să-şi facă griji pentru ei.

— Nu te alarma din cauza lui Mack, Sara; Carrie n-ar fi trebuit să-ţi spună. N-avem nici o problemă, totul e-n ordine.

Fă-o pe Sara să se simtă mîndră de tine! îşi mai spuse ea.

— Tu te distrezi bine?

— Da.

— Unde eşti?

— În drum spre cină, cu un taxi. Abby, Mack n-a spus de ce-a venit acasă?

— Nu l-am văzut. Carrie a zis c-a fugit pe lîngă ea şi a urcat în camera lui fără o vorbă, şi părea îngrozitor de furios. Unde luaţi cina? E n local elegant?

— Nu ştiu. Se numeşte „Gramercy Tavern“.

— Te duce la o *tavernă?*

Sara rîse.

— Am auzit că e una bună. O să mergem cu toţii într-o zi. Sînteţi îngrijoraţi din cauza lui Mack?

— *Nu,* ţi-am spus. N-avem nici o problemă. Cu Reuben

e totul în regulă?

Sara îl privi; își zîmbiră, cu mîinile atingîndu-li-se.

— E perfect, răspunse ea.

— Pari fericită. Ești fericită?

— Da.

— Serios?

Abby trase aer în piept.

— Bine, spuse ea, cu convingere. Ce porți acum?

— Costumul negru cu pantaloni, și bluza de mătase roz — aia pe care ai luat-o și cu tu împrumut de cîteva ori... Abby, unde e Mack acum?

— Ți-am spus, în camera lui, cred că stă îmbufnat acolo. Sara, nu-ți mai face griji pentru noi, sîntem bine. Nu s-a schimbat nimic, totul e normal.

Sara dădu din cap. De ce n-ar fi fost? Ce anume o îngrijora așa de tare?

— Bine, iubito, oricînd vrei să vorbim, sună-mă. Mai dă-mi-i și pe Doug și Carrie, te rog.

În timp ce-i povesteau despre cele de peste zi, căută să distingă semne de îngrijorare în vocile lor, dar nu auzi nici unul. Își luă rămas-bun de la ei cînd taxiul opri în fața restaurantului.

* * *

Imediat ce Sara îl sărută, Reuben deschise larg ochii, trezindu-se pe loc.

— Bună dimineața. Ești foarte frumoasă pe ziua de azi.

— Numai un îndrăgostit ar putea spune asta.

Îl sărută din nou.

— Ai o întîlnire, la ora nouă.

— Așa e, fir-ar să fie. Și nu vreau decît să stau cu tine, atîta tot.

— La micul dejun? La prînz? La cină?

Reuben rîse.

— La toate trei.

Aruncă o privire spre fereastră.

— N-ai vrea să facem o plimbare în dimineața asta? Întîlnirea mea e la primărie, iar în apropiere e o mică braserie unde putem lua micul dejun, pe Barclay Street. Avem destul de mult de mers pînă acolo.

— Nu-mi displac plimbările lungi. Şi avem timp destul; e încă devreme.

Îl sărută şi se dădu jos din pat, desfătîndu-se cu faptul că Reuben o privea cum mergea, goală, spre uşa băii.

* * *

Drumul pînă pe Barclay Street fu mai lung decît se aşteptase Sara, dar şi înviorător, la ora aceea din zori, cînd puteau merge cu pas vioi, fără să fie stînjeniți de mulți alți trecători. După mai mult de o oră de mers, ajunseră la *Peg's Place*, un local mic, vesel şi agitat, plin cu discursuri politice, comentarii despre vreme, meciurile din Little League şi impozite, şi clătite. Se aşezară la bar, pînă cînd se eliberă o masă, iar atunci se mutară acolo, luîndu-şi farfuriile şi cănile cu cafea.

— Îmi plac localurile astea cu autoservire, comentă Reuben.

— Şi mie, răspunse Sara.

Îşi zîmbiră peste mica masă Formica. Franzela prăjită cu marmeladă era delicioasă, cafeaua perfectă şi totul părea minunat.

— Ce-ai vrea să facem în după-amiaza asta? o întrebă Reuben. Aş fi dorit să te duc la părinții mei, dar sînt plecați pentru încă o lună. Îi vom vizita atunci. Între timp, am o

listă de muzee, sau galerii de artă care cred că ți-ar plăcea — ce preferi?

— Carrano Village. Avem timp?

— Avem tot timpul. Îți mulțumesc.

Îi era recunoscător, şi descoperea umilit că pînă şi acum, după ce-şi dovedise succesele de-atîtea ori, încă mai avea nevoie de o persoană pe care s-o intereseze munca lui.

— Imediat ce termin aici, spuse el, mergem cu maşina în New Jersey, iar de la Carrano ne vom duce direct la aeroport. Avionul pleacă abia la şase jumate. Vom avea timp chiar şi pentru un prînz mai tardiv.

Îşi termină cafeaua.

— E timpul să mergem. Aş prefera să stau cu tine şi să beau cafele la nesfîrşit.

— Vin şi eu cu tine. N-am mai fost niciodată la primărie. Şi, în timp ce te aştept, voi explora împrejurimile.

— O să luăm de la primărie o hartă. Ai la tine mobilul? O să te sun cînd termin.

* * *

O sună de două ori — o dată, pentru că voiam să-ți aud vocea, şi a doua oară, ca să-i spună că avea să întîrzie.

— Toate se lungesc mai mult decît mă aşteptasem; poți să mă aştepți încă vreo oră?

— Sigur că da.

— Unde eşti?

— Pe o bancă, în Battery Park.

— Şi te uiți la Statuia Libertății.

— Da, şi e uluitor. Am văzut-o în mii de fotografii, toată viața, dar acum, dintr-o dată, e aici, în fața mea, mai mare decît mă aşteptasem, şi incomparabil mai puternică decît mi-am imaginat vreodată. Trebuie să-i aduc aici şi pe

Doug, Carrie şi Abby; vreau s-o vadă şi ei.

— O să-i aducem împreună, şi vom face cu ei turul oraşului. Acum trebuie să te las. Am să te sun curînd.

Sara rămase tăcută, privind peste apă la statuia lucitoare, cu făclia ţinută sus pe cerul albastru, ca o făgăduială a acelei lumi noi. Ce plăcut era să se simtă ca o turistă — indife ənt unde! *O să-i aducem împreună, şi vom face cu ei turul oraşului.* Splendidă idee — dar uneori, totuşi, era mai satisfăcător să fie singură, să gîndească fără a trebui să vorbească, să absoarbă imaginile şi sunetele fără să fie nevoită să le verbalizeze şi să le împărtăşească.

Totuşi, fu plăcut şi să împărtăşească restul zilei cu Reuben. Se plimbară prin Carrano Village East, iar Sara fu impresionată. Era mult mai atrăgător decît se aşteptase, arătînd exact aşa cum descrisese Reuben proiectul Carrano Village West: grupuri de case individalizate, stil ranch sau cu un etaj, spaţii verzi întinse, terenuri de joacă, o şcoală, un centru de recreere şi un şir dublu de magazine concepute în stil american timpuriu generic. Integrat ferm în peisajul rural din New Jersey, satul era cald şi primitor, un loc unde-ţi puteai imagina că te-ai stabili, ţi-ai creşte copiii şi ţi-ai face prieteni.

— Mai puţin decît o familie, mai mult decît o localitate, murmură ea.

— Mulţumesc, îi spuse Reuben, din nou recunoscător. Ăsta e mereu scopul.

— Isaiah e aici? întrebă ea, în timp ce mergeau înapoi spre maşină. Mi-ar face plăcere să-l cunosc.

— Săptămîna asta, nu. E la pescuit, în Canada — pasiunea lui, după consturirea de oraşe pentru familiile tinere. Dar va veni la Chicago mai spre sfîrşitul lunii. Vrei să-l invităm la cină?

Sara îi aruncă o privire şi văzu că era surprins să

constate cît de repede şi uşor se înscrisese persoana întîi plural în vocabularul lor.

— Da, răspunse ea simplu.

Schimbările de vocabular i-o luau înainte, de vreme ce în lexiconul ei termenul „noi" includea trei copii şi o mamă. Aveau să-şi transforme unul altuia viaţa, aşa că n-aveau decît să discute despre asta la Chicago, unde avea să locuiască mult timp de-acum încolo.

Se opriră să ia o cafea la un mic restaurant de lîngă Princeton, iar Sara dădu telefon acasă.

— Totul e în regulă, îi spuse Abby. Nu e nevoie să suni întruna, să ştii. De fiecare dată cînd ai sunat, toate erau la fel.

— Îmi place să ştiu asta, răspunse Sara. Cum a fost la şcoală, bine?

— A fost ca lumea. Mă rog, Carrie pare puţin cam indispusă, poate că n-a avut o zi prea grozavă, acuma-i sus în camera ei, da' lasă c-o să-şi revină ea, mereu îi trece, după momentele astea dramatice.

— Nu vrea să vorbească cu mine?

— Cu nimeni nu vrea să vorbească. E bine, doar că... o ştii tu cum e.

— Mack e acolo?

— Nu ştiu. Abia am ajuns acasă, chiar înainte să suni tu. E destul de linişte aici; cred că s-o fi dus undeva. Tu ai să ajungi la nouă, da?

— Chiar mai devreme, probabil. Aveţi de mîncare în congelator; aţi găsit-o?

— Sigur că da; Sara, e totul în *regulă.*

Rîzînd, Sara închise telefonul.

— Singurul lucru pentru care n-am de ce să-mi fac griji e că le-ar fi dor de mine.

— Presimt că nu-şi arată adevăratele...

Telefonul lui Reuben începu să sune. Ascultă cîteva momente, apoi spuse:

— Nu am veşti bune. Aeroporturile din New York şi New Jersey sînt închise — temporar, zice-se. E clar că cineva consideră că s-ar putea să fie o problemă de securitate. O posibilă problemă de securitate.

— Dar n-am auzit o vorbă.

— N-am ascultat la radio.

— Bine, însă chiar şi aşa, nimeni n-a spus nimic.

— Poate că zona rurală din New Jersey e ultima în care ajung veştile. Oricum, nu ştim cît o să dureze; mai bine să-l sun pe Isaiah. Putem zbura cu avionul lui.

— Dar nu e în Canada, la pescuit?

— Fir-ar să fie, ai dreptate. Şi şi-a luat şi avionul cu el!

— Îi sun pe copii, spuse Sara după un moment. Aş vrea să le pot spune ora cînd vom ajunge acolo.

— O să ne interesăm în continuare la aeroporturi. Între timp, mergem acasă?

— Acasă...?

Reuben zîmbi trist.

— Acasă, aici. Se pare că avem trei case, pe moment. La două dintre ele nu putem ajunge.

— Într-adevăr, de ce n-am merge? Nu-mi pot imagina că am sta în aeroport ore întregi, aşteptînd.

Reuben porni maşina, iar Sara le dădu din nou telefon copiilor.

— Închise! exclamă Abby. Cum se poate? Le închid aşa, pe neanunţate? Şi oamenii care şi-au luat bilete de avion ce fac?

— Se pare că şi ei trebuie să aştepte, la fel ca noi.

— Cît timp?

— N-am idee. Am să vă anunţ imediat ce aflu ceva.

Reuben îi acoperi mîna cu a lui.

— Dacă lucrurile nu revin curind la normal, vom închiria un avion. Spune-i lui Abby să nu-și facă griji.

— Ai auzit, Abby? întrebă Sara.

— Sigur. Aude tot ce vorbim?

— Dacă dau drumul la difuzor, da. Ai ceva împotrivă?

Urmă o scurtă pauză.

— Cred că nu.

Și încă o pauză.

— Cred că trenul ar merge prea încet, nu?

— Cu trenul n-am putea ajunge în seara asta. Dar ai auzit, dacă e nevoie, vom închiria un avion.

— Și dacă nu găsiți? Dacă se închiriază toate înainte?

— Atunci, vom veni mîine. Te-ar deranja foarte tare?

— În nici un caz. De cîte ori să-ți spun că e totul în regulă? Dar dacă aeroporturile nu se deschid nici mîine?

— Atunci, o să venim cu mașina.

Sara îl privi pe Reuben, care dădu din cap.

— Cît ar dura asta?

— Nu sînt sigură; n-am mai făcut-o niciodată. Dacă plecăm în zorii zilei, ar trebui să fim acolo pînă la ora cinei. Dar, dacă vrei să pornim cu mașina chiar de-acum, am putea-o face.

— Nu, e okay. Lasă, puteți veni și mai tîrziu, astă seară... Sau mîine... Cînd o fi. N-o s-avem nici o problemă. Putem să luăm masa în oraș?

— Sigur. De ce, nu vreți să mîncați acasă?

Sigur că nu voiau, își spuse ea. În oraș era mult mai distractiv.

— Folosește-ți credit cardul. Am să-ți dau eu banii, cînd ne întoarcem.

— E okay dacă mergem la „O'Fame"? Lui Doug îi place pizza.

— Tuturor vă place pizza. E-n regulă; distracție plăcută.

Dă-mi-o puțin și pe Carrie la telefon.

O auzi pe Abby strigînd:

— Te cheamă Sara...!

Puse telefonul jos și se duse să mai strige o dată, de la baza scării, apoi se întoarse.

— Stă bosumflată. Am putea să te sunăm noi, mai tîrziu.

— Da, puteți să mă sunați oricînd. Și o să vă anunțăm ce se mai întîmplă pe-aici.

Închizînd telefonul, Sara se întoarse spre Reuben, care dăduse radioul mai încet, și-i spuse:

— Ai auzit ceva despre unele avioane care să decoleze mai tîrziu, în seara asta?

— Încă nu. Din cîte aud, se pare că acasă totul e-n regulă.

Sara dădu din cap.

— Sînt într-adevăr minunați; nu se agață de mine, dar cred că ai avut dreptate cînd ai spus că probabil ascund faptul că vor să mă întorc acasă.

Stătu un moment pe gînduri.

— Ar trebui să ajung acolo cît mai repede. Nu putem închiria un avion?

— Am să-ncerc. Mă gîndesc că, dacă aeroporturile sînt închise, poate nici chiar avioanele particulare n-au voie să decoleze.

Dădu un telefon, în timp ce Sara asculta radioul.

— Nu, spuse el într-un tîrziu, nu se mișcă nimic. Putem să mergem cu mașina: închiriem una și pornim oricînd.

— Dar dacă aeroporturile se deschid în cursul serii, am ajunge mai devreme.

— Într-adevăr.

— Atunci, hai să mai așteptăm un timp.

Tăcură din nou, ascultînd la radio.

— Ieşim să luăm cina în oraş? întrebă după o vreme Reuben.

— O, azi am umblat prin atît de multe locuri... şi aşteptăm veşti... n-am putea să ne facem ceva de mîncare acasă?

— O idee foarte bună.

În timp ce maşina se tot oprea şi pornea din nou în ambuteiajul care se întindea pe o distanţă de cîteva cvartale, la intrarea în Holland Tunnel, Reuben îşi spuse că era surprinzător şi anormal că, tocmai în acel moment, cînd se părea că nu avea sub control nici una dintre mişcările pe care le putea face — avioanele rămîneau consemnate la sol, Isaiah plecase în Canada, traficul era blocat, şi toate programele lui zburau pe fereastră — se simţea mai puternic ca oricînd în viaţa lui. O ruptură stranie, reflectă el, între o viaţă privată, unde de cele mai multe ori reuşim să ne conturăm zilele şi anii, şi lumea mai largă din jurul nostru, unde o decizie guvernamentală sau pur şi simplu numărul prea mare de şoferi de pe o arteră poate exercita o putere suficientă ca să ne dea planurile peste cap şi să ne silească s-o luăm pe alte căi. Nici guvernul şi nici oricare dintre ceilalţi şoferi nu încearcă să ne saboteze; puţin le pasă de noi. Şi totuşi, nu avem nici o putere să schimbăm situaţiile pe care le cauzează ei.

Decît, adăugă el în gînd, să schimbăm benzile de circulaţie — deşi ştia că, în cel mai bun caz, ar fi cîştigat o jumătate de minut; la un moment dat, vom ajunge acasă — aici, sau la Chicago — şi, între timp, o am pe Sara, lîngă mine; un motiv suficient ca să mă simt puternic.

* * *

Pregătiră cina împreună. Reuben prăji păstrăvi, iar Sara

făcu salată de orez, şi duseră totul în cabinetul lui Reuben, unde acesta sună încă o dată la linia aeriană, pentru a auzi doar un mesaj înregistrat. *Încă un mod de a pierde controlul; un detaliu neînsemnat, care devine unul dintre cele mai iritante din societatea modernă.*

— Dacă mai trebuie să stăm încă o noapte, o întrebă el, ai să fii îngrijorată?

— Cred c-o să fie totul bine, răspunse Sara. Doar că nu aşa plănuisem, şi sînt dezolată că trebuie să le spun că nu pot fi acolo, cu ei. Nu suport să mă simt aşa de neputincioasă, adăugă ea vehement. Ştiu că-i o prostie, nu se cutremură pămîntul şi n-ar trebui să fiu atît de tulburată, dar, Dumnezeule din ceruri, de la New York la Chicago, o deplasare atît de simplă... pur şi simplu presupunem că se va întîmpla toată ziua, în fiecare zi.

Tăcură din nou, o vreme, apoi începură să vorbească despre timpul pe care-l petrecuseră despărţiţi. Sara îi povesti despre accidentul lui Abby, despre deznădejdea cauzată de Sean şi, mai rău, despre faptul că-i cedase; despre necazul lui Doug după falsa expoziţie; despre Donna Soldana, cu minciunile şi cu soţul ei cel tembel; şi despre povestirile publicate ale lui Carrie.

— Mie nu mi se pare o revistă adevărată, însă ar putea fi una din alea mici, obscure, nu pot fi sigură, şi oricum nu vreau să scot o vorbă; e aşa de emoţionată...!

— Şi Mack? întrebă Reuben.

— Nu ştiu... E atît de *prezent*... Mereu sîntem conştienţi de el, chiar şi cînd e plecat din casă. Nu mă simt bine cu el în preajmă, şi cred că şi copiii încep să se simtă tot mai incomod, pentru că e atît de imprevizibil... Pur şi simplu nu ştiu ce să zic... Nu-l înţeleg...

După un moment, rîse uşor.

— Ce catalog de evenimente dramatice! Dintotdeauna

am considerat că sîntem nişte oameni atît de banali, dar toate astea parc-ar fi într-o piesă de teatru, cu o intrigă ca alea inventate de Carrie.

Tăcu o clipă, apoi continuă mai încet:

— Mă gîndeam, de fiecare dată, că nu procedam bine, că aş fi putut găsi o soluţie mai bună, dar se întîmplau atît de multe, şi atît de repede, încît nu le puteam opri nici măcar pentru o clipă, cît să mă pot gîndi ce e mai bine de făcut, sau cel puţin ce posibilităţi aş fi avut. Tot încercam să mă simt stăpînă pe situaţie, dar nu puteam. Şi la fel mă simt şi acum. Nu pot nici măcar să ajung acasă. Ar trebui să fie aşa de simplu, şi totuşi, nu pot să fac nimic.

— Nu pot să cred, spuse încet Reuben. Avem destule moduri în care ne simţim stăpîni pe situaţie; altfel, n-am putea merge mai departe...

Telefonul sună. Reuben se uită la ceas — era ora zece — în timp ce răspundea.

— Reuben, unde-i Sara? întrebă Abby.

— Aici, lîngă mine, răspunse el, întinzîndu-i receptorul.

— Ce e?

— Nu ştiu...

Abby vorbea cu o voce ascuţită şi nesigură.

— E ceva în neregulă cu Mack, se... se poartă *groaznic* şi mă *sperie* şi nu ştiu ce să fac.

— Ce-a făcut? *Te-a lovit?*

— Nu, stă mai mult sus, la el în cameră, dar l-am văzut o dată şi arăta... nu ştiu... groaznic! De parcă ar zîmbi, dar i se văd numai dinţii, înţelegi, strînşi la un loc, asta-i tot ce se *vede.* Şi spune tot felul de lucruri ciudate, şi zice că numai noi sîntem de vină.

— Pentru ce să fiţi voi de vină?

— Nu ştiu! E aşa de ciudat! A zis că i-am întărîtat pe toţi împotriva lui, şi... nu pot să-ţi explic, continuă ea,

ridicînd tonul, da' nu știu ce să fac! Ne-am pus un film, în bibliotecă, dar nici nu putem să ne uităm, cînd ne gîndim tot timpul la... știi... la toate. Am sunat la familia Abbot, și la Pierce, da' nimeni nu-i acasă, și oricum nu știu ce le-aș spune. Fratele meu se poartă ciudat, n-ați putea veni pînă la noi? Vreau să zic, nu s-a întîmpla nimic, doar că... Sara, n-ai putea să vii acasă? Nu poți să închiriez un avion, cum ar fi, sau ceva, și să vii acasă? Te rog, Sara, nu poți să găsești o soluție? Vrem neapărat să vii...!

Sara îl privi pe Reuben, dar acesta auzise vocea ascuțită și rugătoare a lui Abby și suna deja, de la un alt telefon, la firma de închiriat mașini.

— Putem pleca în cel mult o oră, și o să mergem direct. Sînt destul de sigur că putem fi acolo pînă dimineață.

— Venim cu o mașină, îi spuse Sara lui Abby. Putem ajunge dimineață, Vreau ca în noaptea asta tu, Carrie și Doug să stați împreună. Dacă Mack coboară la parter, nu vă certați cu el; nu vorbiți mai mult decît strictul necesar. Nu aveți de unde să știți ce s-ar putea să-l înfurie, așa că purtați-vă prietenos și nu angajați discuții neprincipiale. Puteți să-i spuneți că sîntem în drum spre casă — ba chiar, vă și rog să-i spuneți; spuneți-i c-am plecat acum cîteva ore. Dacă te mai deranjează, mai sună la Pierce și la Abbot; pînă la urmă, tot au să vină acasă. Mai telefonez și eu, și sună și tu ori de cîte ori vrei. Oricînd, da?

— Okay, da' cît o să dureze?

— Zău că nu știu. Ți-am spus, Reuben presupune că vom ajunge la Chicago pînă dimineață. De fiecare dată cînd vorbim, am să te anunț unde sîntem.

Se ridică din picioare și se uită la ceas. Era zece și un sfert.

— Pornim acum, spuse ea.

Capitolul 15

Carrie detesta casa cînd Sara nu era înăuntru. Sau, mai bine zis, n-o detesta, o iubea — dar în lipsa Sarei, nu mai era aceeaşi casă. Toate camerele păreau prea mari şi sunau a gol, ca şi cum un uriaş ar fi luat un măr frumos şi l-ar fi scobit pe dinăuntru, lăsîndu-i doar forma. Într-o zi, avea să scrie o povestire cu un asemenea subiect — una plină de tensiune; profesoara ei spusese că avea talent la aşa ceva.

Prin uşa închisă, o auzea pe Abby la parter, vorbind cu Doug — sau, poate, la telefon. Peste cîteva minute, Abby o strigă de la baza scării:

— Te cheamă Sara...!

O strigă încă o dată, mai de aproape, dar Carrie nu voia să stea de vorbă cu nimeni, aşa că tăcu. În cîteva minute, însă, sora ei bătu la uşă.

— Carrie, pot să intru?

— Nu.

Abby deschise totuşi uşa.

— Ce ţi s-a întîmplat azi, aşa de îngrozitor de n-ai vrut să vorbeşti nici măcar cu Sara?

— Nu mi s-a întîmplat nimic, adică... nimic! Abby, nu poţi să mă laşi în pace?

— Sara vine acasă, dar nu...

— Ştiu că vine! O aştept. Lasă-mă-n pace şi gata — la ce oră aterizează avionul?

— Nu pot să decoleze, asta încercam să-ţi spun. Din nu ştiu ce motiv, aeroporturile sînt închise, şi nici un avion nu poate zbura, aşa că s-ar putea să nu ajungă acasă în seara asta.

— Da' trebuie să ajungă azi acasă! Am nevoie de ea!

— Toţi avem nevoie de ea. A spus c-o să vină imediat ce poate, au să închirieze un avion, sau ceva.

— Dar *cînd va ajunge aici?* Ce să fac pînă atunci?

— Vrei să vorbeşti cu mine?

— Nu. Am să găsesc eu ceva de făcut...

— La naiba Carrie, încerc doar să te ajut.

— Nu ţipa la mine! Te rog.

— Toţi vrem să vină acasă, să ştii...

Involuntar, Abby se uită spre scara de la etajul doi, apoi reveni cu privirea la Carrie.

— Trebuie doar să aşteptăm, şi să avem grijă ce facem pînă atunci.

Carrie arătă spre etaj.

— E... acasă?

Abby dădu din cap.

— L-am auzit umblînd prin cameră. S-ar putea să fi fost acolo tot timpul.

— Nu-mi mai place de el.

— Nimănui nu-i mai place de el. Evită-l, şi atîta tot. Sara zice să stăm împreună şi să nu... înţelegi, să nu-l supărăm, să nu se înfurie... şi mai mult.

— De ce e furios?

— De unde să știu eu?

— Aseară era negru de furie, cînd a trecut în goană pe lîngă mine. O fi înnebunit, şi-acuma vede draci şi stafii şi duşmani peste tot. Mă cam sperie.

— Vino jos, Carrie, şi hai să le rezolvăm pe toate împreună. O să ne facem temele în bibliotecă, şi pe urmă ne ducem la „O'Fame" să mîncăm de cină.

— O să vin imediat.

— Vino acum!

— Am zis că vin imediat! Nu-mi spune tu mie ce să fac, că nu eşti Sara, să ştii!

— Acum eu sînt şefa în casă! Şi-ţi *ordon* să...

— Nu zbiera la mine! Şi degeaba încerci să-mi dai ordine, că nu ţine. Nu mai sînt o puştoaică; am treişpe ani şi-am să vin cînd o să am eu chef!

Abby rămase pe loc, nehotărîtă, cu umerii căzîndu-i.

— Ce mă bucur că nu-s Sara, mormăi ea. Un sfert de oră, aruncă ea furioasă, ai să fii jos într-un sfert de oră!

Şi plecă, trîntind uşa.

Carrie se lăsă la loc în fotoliu. O auzi pe Abby spunîndu-i lui Doug să vină jos, cu ea.

— Fă cum îţi zic eu şi nu mai comenta!

Lui Carrie îi păru rău pentru fratele ei; şi pentru ea însăşi îi părea rău. Ştia că ar fi trebuit să coboare la parter; în lipsa Sarei, Abby era într-adevăr şefa, întotdeauna. Dar înainte avea altceva de făcut; după ceea ce i se întîmplase la şcoală în acea zi, trebuia să discute cu Mack. Trebuia să afle

adevărul.

Trăgînd adînc aer în piept, porni în sus pe scară, spre etajul doi, încercînd să nu se gîndească la ceea ce putea să se întîmple. În capul sării se afla un mic hol pătrat, cu o ușă, iar ușa era închisă. Carrie bătu, dar începuse să tremure, iar pumnul ei abia atinse ușa; nici măcar ea nu auzi ciocănitul.

Întredeschise ușa, și se pomeni în fața unei perdele din pînză de sac, pe care Mack o agățase de tavan astfel încît să nu se vadă imediat în cameră chiar dacă cineva deschidea ușa.

— Ieși dracu-afară! se răsti Mack, de după perdea.

— Pot să intru? întrebă Carrie.

Era o prostie, de vreme ce tocmai îi ordonase să iasă, dar nu știa ce altceva să spună.

Nu primi nici un răspuns. În pat, Mack se întoarse pe partea cealaltă, îngropîndu-și fața în pernă. Dormise toată ziua, trezindu-se doar ca să fumeze un chiștoc de marijuana. Iar acum, mai venise și puștoaica asta de soră-sa pe capul lui. Ce mama mă-sii voia? Ce voiau toți de la el? De ce dracu' nu puteau să-l lase-n pace?

— Trebuie să te întreb ceva, continuă Carrie. E foarte important. N-o să dureze decît un minut, și pe urmă plec.

— Rahat.

Încercă să se trezească, săltîndu-se într-un cot și scuturînd din cap ca un cîine ud.

— Ei, ce mă-sa mai aștepți?

Carrie dădu la o parte perdeaua. Primul lucru pe care-l văzu fu scrumiera de pe noptieră, plină de scrum și mucuri

de țigară strivite și mototolite. Prin aer plutea o ceață de fum albăstrui, făcînd-o să strîmbe din nas.

— Băi, da' aici pute...

— Ăsta-i rahatu' tău ăla important?

N-o invită să se apropie sau să stea jos, așa că fata rămase pe loc, lîngă perdea, mutîndu-și greutatea de pe un picior pe altul.

— Profesoara mea mi-a spus că nu-i o revistă adevărată. E doar o imitație.

Mack ridică din umeri.

— Așa, și?

— Nu e adevărată! M-ai mințit! Mi-ai spus că e o revistă literară celebră și că voiau să-mi publice povestirile pentru că-s cele mai bune, dar profesoara mea a zis că celelalte povestiri erau luate din alte reviste, pe una o citise în *The New Yorker*. E un fals, și nimănui nu i-a păsat de povestirile mele, le-a copiat doar și atîta. De ce m-ai mințit? Sau... chiar m-ai mințit? Vreau să zic, s-ar putea ca profesoara mea să greșească, sau... ceva? A greșit? Sau așa ceva?

Gura lui Mack se lăți într-un rînjet acru.

— Așa ceva.

— Ce vrei să zici cu asta? Spune-mi! Trebuie să știu!

— De ce? Ai fost fericită. Altceva, ce contează?

Nedumerită, Carrie îl privi lung. Avea dreptate: fusese cu adevărat fericită cînd primise revista. Dar acum nu mai era fericită; acum se simțea îngrozitor. Și totuși...

— A fost o minciună! spuse ea cu voce sonoră.

Mack ridică iar din umeri.

— La fel sînt toate pe lumea asta. Christoase, literală mai eşti! Crede ce vrei...

— Nu, să ştii că nu merge aşa! Vreau să zic, nici nu mai ştiu ce să cred. Nu ştiu dacă-s o scriitoare bună sau nu. Cum să pot şti vreodată, dacă oamenii mă mint? Cum să fiu ajutată, dacă sînt minţită tot timpul?

— N-are nici o importanţă. Nimic nu contează. Christoase, ce plictiseală! Ascultă, vaco, am încercat să-ţi fac o bucurie. Şi ţi-am făcut-o. De ce mama ta nu te poţi mulţumi cu atît? Cînd o treabă iese bine, las-o aşa cum e.

— Nu pot...

Deznădăjduită, Carrie simţi cum lacrimile începeau să-i şiroiască pe faţă.

— Nu pot fi fericită, dacă nu e adevărat.

— Nimic nu-i adevărat, pentru numele lui Dumnezeu! Totu-i o minciună! Rezolv-o cum ştii, eu nu mă mai bag. Eşti o tîmpită, la fel ca toată familia ta, şi mă plictiseşti de mor, cară-te-n mă-ta de-aici şi spune-le lu' bou' de frac-tu şi vaca de sor-ta să mă lase-n pace şi ei.

Lui Carrie i se tăie respiraţia.

— Chiar ne crezi nişte tîmpiţi? Nu ne iubeşti? Nici măcar nu-ţi place de noi? Niciodată nu ţi-a păcut? Ai minţit tot timpul?

În timp ce-l privea, simţi un val nebunesc de furie.

— Ei bine, află că tîmpitul eşti tu! Ţi-am dăruit o familie întreagă, ai venit peste noi şi noi am zis da, sîntem familia ta, şi te-am iubit, şi pe urmă ai început să inventezi

tot felul de chestii şi să zici că nu-s importante, dar sînt, dragostea e importantă, şi e important şi să fii bun la ceva, dar tu eşti un om rău şi te urăsc, cum te urăşte şi Doug fiindcă l-ai minţit în legătură cu expoziţia, şi am auzit şi ce i-ai spus mamei la sanatoriu, despre droguri, şi cum a murit Pussy împuşcată şi tu ai făcut să pară că s-a sinucis, şi nu eşti deloc drăguţ, înjuri prea mult şi nimeni nu te crede, nici nu te place...

Mack sărise din pat, cu o grimasă pe faţă.

— Gura! Taci dracu' din gură! Cine mai ştie ce-ai auzit?

Dar Carrie era prea furioasă ca să se mai oprească.

— ...şi *tu* eşti cel care-ar trebui să plece... *tu* să ieşi afară din casa noastră! Nu te vrem aici!

— Gura, curvo! Gura! Cine ştie ce-ai auzit?

Dintr-o dată îngrozită, Carrie strînse în mîini perdeaua din pînză de sac.

— Nimeni! N-am spus la nimeni!

Chipul lui Mack se schimonosi, ca şi cum nu s-ar fi putut hotărî ce să facă, iar Carrie, într-un moment îngrozitor de limpede, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-i spună că ea era singura care ştia. Se retrase după perdea, ţinîndu-se de ea atît de strîns, încît bara subţire se rupse, căzînd cu perdea cu tot.

— I-am spus Sarei! ţipă ea, repezindu-se deja pe uşă afară. Iar mama a spus la poliţie!

Minciuna îi ieşise pe gură de la sine, iar Carrie coborî în fugă scara, aproape căzînd de pe picioare, şi năvăli în bucătărie, unde Abby tocmai deschidea uşa frigiderului.

— Iartă-mă, iartă-mă, l-am înfuriat şi n-am vrut, da' a spus nişte lucruri groaznice, şi acum mi-e frică...!

— Te-ai dus acolo, la el? întrebă Abby. De ce? Doar ştii că n-aveai voie!

— Trebuia să-l întreb...

Izbucnind în plîns, Carrie îşi ascunse faţa lîngă braţul lui Abby, care o cuprinse de umeri.

— Ce-a făcut? întrebă Doug. De ce ţi-e frică?

Sora lui scutură din cap. Mîneca lui Abby era deja udă de lacrimi, dar tot nu se putea opri din plîns.

— Carrie, *ce s-a întîmplat?* se răsti Abby, făcînd-o să plîngă şi mai tare. Iartă-mă, n-am vrut. Poţi să te opreşti din plîns şi să ne spui şi nouă ce s-a întîmplat? ...Ascultă, uite cum facem: hai să mergem în oraş, să luăm cina, şi ne povesteşti pe drum, da?

— Nu pot să vorbesc despre asta...

— Ba poţi. Cum vrei să te ajutăm, dacă nu ştim ce s-a întîmplat? Haide, vorbeşte-ne!

Suspinele lui Carrie scădeau treptat; trăgîndu-şi nasul, fata ridică privirea.

— Leoarcă ţi-am făcut bluza...

— N-are nimic. O să mă schimb înainte să ieşim.

— Hai să mergem acum, propuse Doug. Mie mi-e deja foame.

— Ţie ţi-e foame tot timpul. Şi nu-i decît cinci jumate.

— Mulţi oameni iau cina mai devreme. Oricum, pîn-ajungem să mîncăm, o să se facă şase şi ceva.

De ce nu? se întrebă Abby. În fond, toţi vrem să ieşim

mai repede din casă.

— Bine. Spălați-vă pe mîini, și să mergem.

* * *

Mack le auzise vocile, apoi ușa din față închizîndu-se, iar acum aproape că simțea tăcerea înălțîndu-se de la parter și învăluindu-l, mai-mai să-l strivească.

Încă nu era gata să se confrunte cu toți trei; trebuia să gîndească. Erau doar niște copii, și se putea debarasa de ei fără nici o greutate, dar mai întîi avea nevoie de un plan. El își făcea întotdeana planuri; de-asta-i reușeau așa de bine toate treburile; de-asta îi era indispensabil lui Lew.

Numele reverberă în mintea lui, făcînd-l să se crispeze și mai tare. Nenorocitul. Mi-a tras-o. M-a acuzat de niște chestii de care n-auzisem niciodată, nici nu știam despre ce era vorba. M-a concendiat, nenorocitu'.

Da' nici eu nu trebuia... nu trebuia să...

Făcu un efort s-o spună cu glas tare.

— Nu trebuia să-l omor.

Nu trebuia să-l omor, nu trebuia să-l omor, nu trebuia...

Acum, toate se încurcaseră. Imediat ce găseau cadavrul, copoii aveau să-l caute, fiindcă lucrase pentru Lew; urmau să-i pună întrebări-capcană, ca să-l înfunde. Avea nevoie de răspunsuri, de un plan bine pregătit. Se învîrtea prin cameră, bombănind de unul singur.

Rosa. Ar spune orice, ca să mă ajute.

Telefonul începu să sune, iar Mack se încordă. Era prea

devreme, încă nu se pregătise pentru confruntarea cu poliția. Lasă-l să sune. Auzi cum intra în funcțiune înregistrarea, apoi... tăcere. Nici un mesaj. Îl căuta cineva care nu voia să-i lase nici un mesaj. Cineva care... îl urmărea.

. Sau, ce mama dracu', o fi fost vreunul din boii ăia care vînd fel de fel de chestii.

Strînse pumnii. De ce mama mă-sii nu putuse să-i lase un mesaj, oricine-o fi fost? Ce drept avea, să-l sune și să nu zică nimic?

Trebuia să afle... și n-avea cum.

Băga-l-aș în mă-sa.

Își smulse de sub pat sacul de voiaj și începu să îndese în el hainele și încălțămintea — *mai multe decît aveam la venire; toate astea pe care mi le-am cumpărat fiindcă mergeam pe cai mari, eram vicepreședinte* — după care aruncă peste ele cardurile și cuțitul elvețian. Ultima fu o mică girafă de lemn pe care Doug o sculptase cînd Mack îi spusese că avea să-i aranjeze într-adevăr o expoziție. Fiindcă te iubesc, îi spusese, cuprinzîndu-l cu brațele. Ești un frate nemaipomenit.

Mack frecă girafa între palme, apoi se prăbuși pe dușumea, plîngînd.

— N-am vrut... se tînguia el.

N-avea idee ce voia să spună, dar nu se putea opri.

— N-am vrut, n-am vrut să... Nu știu ce să fac, spune-mi ce să fac... Nu știu ce să fac!

Începu să urle, să arunce cu blesteme, dar nimic din ce

spunea nu răsuna destul de tare ca să risipească tăcerea din casă. Era singur şi nu avea pe nimeni cu care să stea de vorbă.

Nimeni nu te crede, nici nu te place... ieşi afară din casa noastră! Nu te vrem...

— Căţea! zbieră el, la adresa lui Carrie. Ba n-am să plec! Asta-i casa mea, e familia mea! Am şi cheie, aici locuiesc, aici mi-e locul...

Se înecă şi începu să tuşească, ghemuit pe podea, gîfîind sufocat, tot mai conştient de crudul adevăr: nu era casa lui, şi nici familia lui. Le dăduse cu piciorul.

Dar nu putea accepta asta. Curva aia mi-a făcut-o. M-a spionat, a împrăştiat minciuni despre mine... La cine se gîndea? La Carrie? La Sara? Sau la mama lui...? Ce mai contează? îşi spuse el, cu înverşunare. Toate s-au aliat contra mea.

— Tată, vino să mă iei! spuse cu glas tare, la fel ca în anii de demult, cînd zăcea în secţiile de poliţie pînă venea tatăl său să-l scoată. Du-mă acasă, îmi pare rău... N-am vrut...

Chircit pe podea, lîngă geantă, scutură din cap, încercînd să înţeleagă. Tatăl lui...? Ce naiba tot vorbea? Tatăl lui îl lăsase de izbelişte, îl trădase. Şi Lew îl trădase. Ar fi trebuit să aibă grijă de el, să-l ajute, să se asigure că izbîndea, că avea o viaţă fericită... Ar fi trebuit să-i fie ca nişte taţi, şi cînd colo canaliile îl înlăturaseră din drum ca pe un gunoi, puţin le păsa ce se întîmpla cu el. Tatăl lui...? De ce naiba să-şi cheme tatăl? Ce-l apucase?

Înnebunesc, își spuse; trebuie să încetez, să-mi adun mințile de rahat...

Dar nu putea să se miște; zăcea ghemuit pe jos, cu obrazul rezemat de geantă. Suspinele îi încetaseră, dar respira sacadat, icnit, cu gura deschisă, iar din cînd în cînd înjura pe cîte cineva, pe toată lumea. Vag, azi ușa din față deschizîndu-se și pe cei trei copii vorbind, în timp ce intrau. După un moment, auzi cum închideau ușa și o încuiau, cu siguranța. *Nici nu s-au uitat să vadă dacă-s aici... Cum aș fi intrat înapoi în casă, cu siguranța pusă?*

Puțin le păsa de el. Nimănui nu-i păsa. Era singur, așa cum fusese întotdeauna, n-avea cine să-l ajute, pe cine să intereseze unde se ducea sau ce făcea. Trebuia să plece. Să iasă din casa asta pînă nu-i aduceau pe cap gaborii. Numai de-ai dracu' aveau s-o facă. Și din ură. Erau plini de ură. Plozii dracu'... Casa dracului...!

Îndesă girafa sculptată printre haine și pantofi și închise fermoarul genții. Să-mi fac un plan, și gata — m-am dus de-aici.

Telefonul sună din nou. Se repezi în jos pe scară, să asculte.

— Sara! strigă Abby. Unde ești...? Noi sîntem bine, hai că de-abia ne-ai sunat, cînd eram la restaurant, nu e nevoie să dai telefon la fiecare... Nu, nu l-am văzut; cred că e tot sus, sau poate o fi ieșit... Sigur că e încuiată!... Sîntem în bibliotecă, o să ne terminăm lecțiile și pe urmă ne uităm la *Întoarcerea regelui*. Tu unde ești?... Acasă la Reuben? Și cum e?

Cui naiba i pasă cum e acasă la Reuben? pufni Mack, în timp ce tăcerea de jos se prelungea. Cînd se întoarce? La ce oră aterizează avionu'?

— Sînt bine, își fac temele, vrei să vorbești cu ei?... Okay, am să le spun. Şi eu te iubesc. Vorbim curînd. Pa.

Mack scutură din cap, ca pentru a-şi limpezi minţile. De ce nu vorbiseră despre întoarcerea Sarei acasă? Era deja... ce oră era? Se uită la ceas. Aproape nouă seara. Fusese vorba că se întorcea în seara asta. Şi încă mai era acasă la gagică-su? Unde, la New York, sau la Chicago? Închise ochii. Nu suporta să fie dezorientat.

— ...mi-am lăsat cartea de mate-n camera mea, se auzi de jos vocea lui Carrie.

— Vin şi eu cu tine, răspunse Abby.

În clipa următoare, Mack le auzi paşii urcînd. Deschise ochii, şi-i văzu pe toţi trei stînd la cîţiva metri distanţă — trei vrăjitoare, trei spirite rele — privindu-l fix.

— Bau! strigă, şi rînji cînd îi văzu tresărind. Ce vreţi? Iar cadouri? Gata cu cadourile, s-au dus. S-a zis şi cu zilele frumoase. Le-aţi dat cu şutu', curviştinelor, şi tu, băi căcăţişule, că nu puteaţi să lăsaţi lucrurile-n pace, aşa cum erau, nu?

— Ce tot vorbeşti? întrebă Abby, care trecuse în faţa fraţilor ei, şi acum îl privea încruntată.

— Ia uite-o şi pe celebra şoferiţă! ţipă Mack. Şoferiţa super-proastă care nu ştie cum să iasă-n mă-sa din curte, aşa că ia şi-un pom cu ea, pe capota roşie a maşinii! Să nu-mi spui tu mie ce să fac, fă curvo...

— Nu vorbi aşa cu Abby! strigă Carrie. Eşti nebun, de ce nu pleci odată din casa noastră?

Mack făc un salt înainte, şi toţi trei se retraseră speriaţi; Doug se împiedică de prima treaptă.

— Abby, vino... o chemă el, cu glas tremurat. Hai jos... vreau să zic, hai să...

— Artisu'! zbieră Mack, cu voioşie dementă. Sculptoru' şi scriitoarea! Vestita pereche! Ia hai să le dăm noi mîna la celebru' artist şi faimoasa scriitoare!

Doug o luă la fugă în jos pe scară,

— Şi-am rămas cu vrăjitoarele! strigă înnebunit Mack.

Rînjetul îi pierise de pe buze, o dată cu orice urmă de veselie.

— Vrăjitoarelor, căţelelor, turnătoarelor ce sînteţi, numai voi sînteţi de vină! Totu' mergea perfect, îmi mergea strună, începeam s-o îmbrobodesc şi pe Sara, cu toţii mă credeaţi o mană cerească pentru toată familia asta de rahat, da' n-aţi putut să staţi la un loc, a trebuit să-ndrugaţi la minciuni şi s-o instigaţi pe Sara împotriva mea, şi pe Lew l-aţi pornit contra mea, toată lumea m-a trădat...

— Nu ştim despre ce vorbeşti! ţipă Abby.

— Ieşi afară, afară, afară de-aici! răcni şi Carrie. Nimeni nu te mai vrea în casa asta! Te urîm!

— Gura! Nu plec nicăieri! Aici stau eu! Tacă-ţi gura, că de nu, voi o să vă căraţi nu eu — începu să strige — voi toţi, o să am eu grijă! Daţi-vă din drumul meu.

Fetele rămaseră pe loc, privindu-l fix. Nu-i stăteau în drum, nici măcar aproape de el nu erau. Mack îşi repezi

chipul înainte, spre ele.

— O să am eu grijă de voi! strigă, apoi se întoarse şi urcă scara în fugă.

— Ce facem? îi şopti Carrie lui Abby.

— Nu ştiu.

Abby ştia că sora ei aştepta instrucţiuni clare, care s-o ajute să-şi regăsească încrederea în sine, dar nu-i venea nici o idee. Nu vreau să mă maturizez, îşi spuse ea dintr-o dată, nu vreau să am grijă de oameni, nu vreau să se bazeze nimeni pe mine şi să mă întrebe ce să facem... fiindcă nu ştiu!

Dar ochii lui Carrie erau plini de lacrimi, într-ai lui Doug se citise teama, iar Abby îşi aminti ce spusese sora ei: Săptămîna viitoare, Abby împlineşte şaisprezece ani, şi ştia că ea trebuia să fie şefa, fiindcă nu mai aveau pe nimeni. Probabil la fel s-a simţit şi Sara, cînd a trebuit să se întoarcă acasă şi să aibă grijă de noi, îşi spuse ea. Niciodată n-am să mă mai supăr pe ea, pentru nimic.

Trase adînc aer în piept, apoi o cuprinse pe Carrie cu braţul, strîngînd-o lîngă ea.

— Îmi pare rău că am ţipat la tine, iubito, îi spuse.

Vorbea la fel ca Sara — şi, dintr-o dată, se simţi mîndră de sine însăşi.

— Nu plînge, şi nu-ţi face griji, o să ne descurcăm noi. Hai acum, să mergem jos şi să vedem ce face Doug.

— Da' cum rămîne cu...

Fără să-şi ducă întrebarea pînă la capăt, Carrie arătă spre etajul doi.

— Probabil o să rămînă acolo, îmbufnat.

O luă de mînă şi porniră amîndouă spre parter.

* * *

Mack le auzi cum plecau. Stătea aşezat pe geanta de voiaj, încercînd să-şi facă un plan. Dacă-i venea o idee bună, poate reuşea să dreagă totul şi s-o ia de la început.

Dar nu mai avea timp. Copiii ăştia sonaţi se pregăteau să cheme poliţia, şi erau gata să spună... totul. Tot ceea ce auzise curviştina aia despre galerie şi Frank şi droguri. Şi despre Pussy. Şi atunci, sticleţii aveau să dea şi de alte chestii, de la New York...

Veni în uşa camerei şi se opri, ascultînd. Din bibliotecă se auzeau sunete slabe; vedeau un film. Putea să intre acolo, să-i împuşte pe toţi trei şi să se care dracu'.

Telefonul mobil sună din nou.

Nu răspunde!

Sună de trei ori.

Rosa.

Îl scoase din buzunarul hainei.

— Rosa, trebuie să vorbesc cu...

— Janghină, punem noi mîna pe tine, sacrîşni Corcoran, răguşit. O să te...

Mack urlă. Aruncă telefonul cît colo, apoi îşi apăsă pumnii peste gură. *Să n-audă...* Dar, înăuntrul lui, răcnetele continuau, arzîndu-l în gît, reverberîndu-i în cap. Înnebunit, se trînti pe pat, bătînd cu pumnii în saltea, zbierînd cu gura-

n pernă, simțind că-i exploda țeasta.

Nu l-am omorît. Nu l-am omorît. E acolo... E acolo... Nu l-am omorît.

Lumea lui se destrăma, bucățile zburau care-ncotro, și nu reușea să le prindă, să le mai adune la un loc. Lovea iar și iar salteaua. Trebuia să-l omor! Trebuia să-l omor!

TREBUIA SĂ-L OMOR!

Ieşi afară, ieşi afară, ieşi afară. Pleacă de-aici.

Sări în picioare. „Nu, stai, copiii... Nu poți să-i lași așa... *droguri... Pussy, împușcată... tu, care-ai făcut să pară sinucidere...* Cățaua, m-a spionat, curviștina... Știe prea multe. Și le-a spus și la ceilalți, nu încape nici o îndoială. Nu pot să plec pînă nu mă ocup de ei.

Rămase pe loc, nehotărît, chinuit.

Lasă-i în pace; nu pot să facă nimic.

Dacă pun poliția pe urmele mele, gaborii vor zice că l-am omorît pe Lew.

Nu l-ai omorît.

Ce mama mă-sii mai contează? Era cît pe ce să-l omor.

Cui îi pąsă, dacă tu tot pleci de-aici?

Nu știu! Nu pot să risc.

Şi-n fond, unde-ai să te duci?

Nu știu. Undeva, într-un loc sigur. Pe Nauru. Am să mă duc pe Nauru. E o insuliță adăpostită, unde nu vine niciodată nimeni. Acolo am bani, în bancă; oamenii mă cunosc; mă plac. Au să mă apere. Și nimeni nu știe n-am fost vreodată acolo.

Știu copiii. Le-ai povestit atîtea despre insulița aia...

Da' ei n-or să mai fie.

Şi Lew ştia despre insulă. Dar Lew şi ai lui spălaseră prea mulţi bani, prin băncile de pe Nauru. Erau ultimii care ar fi dat din gură.

Oricum, oamenii aveau să-l apere. Le cumpărase cadouri, jucase cărţi cu ei. Le era drag. Urmau să aibă grijă de el.

Mai întîi, să scap de copii. Pe urmă, să mă duc pe Nauru. Şi atunci, am să fiu fericit.

Se duse la scară. „Stai, trebuie să pară un accident. Fără nici o legătură cu Mack Hayden... "

Picioarele i se înmuiară dintr-o dată, şi se aşeză pe treapta de sus. Tremura, nu putea să se mişte, nu putea să ia nici o hotărîre. *Fă-ţi un plan!* Îşi aprinse un chiştoc de marijuana. *Gîndeşte-te la ceva. Nu mai ai mult timp.* Lew... Copiii... Un accident... Fumă tot chiştocul, apoi îşi aprinse altul, privind fumul cum plutea. Şi atunci, dintr-o dată, totul se rezolvă. Ştia ce avea de făcut.

* * *

— Simt miros de fum, spuse Carrie, mai tare decît banda sonoră a filmului.

— Fumează chiştoace, mormăi Doug posomorît. Sara i-a spus că nu trebuie, da' el tot fumează.

— De unde ştii ce fumează?

— Am mai simţit mirosul.

— De ce nu pleacă odată? întrebă Carrie. E îngrozitor

că doar... sta pe aici, așa, degeaba...

— Ai zis asta de cel puțin douăzeci de ori, remarcă Doug.

— Păi și ce, nu-i îngrozitor? Abby, nu putem să facem nimic? Nu-mi place cu el în casă.

— Am sunat la Pierce şi la Abbot. Nu e nimeni acasă. Ca şi cum toţi cunoscuţii noştri ar fi plecat din cartier.

— Nu vreau să plecăm nicăieri; vreau numai ca *el* să plece.

— Am putea să chemăm şeriful, ca să-l evacueze, propuse Doug.

— Ce tot vorbeşti? întrebă Carrie.

— Nu ştiu exact cum e... da-n filme, am văzut de multe ori faza asta.

— Nu poţi să evacuezi pe cineva care n-a făcut nimic rău, spuse Abby. Oricum, dacă sunaţi la şerif, ce-i spuneţi, că e fratele vostru în casă şi că vouă nu vă mai convine? Nu sună deloc convingător.

— Aici, în Chicago, avem şerifi? întrebă Carrie. Eu credeam că-s numai în Vestul Sălbatic.

— Mai las-o moartă, replică Doug abătut.

— Acum e linişte, observă Abby. Dacă nu-l luăm în seamă, o să fie în regulă.

— Ştiu, spuse Carrie. Da' aşa aş mai vrea să fie cu noi aici şi Sara...

— Şi eu, răspunse Doug, privind-o pe Abby ca şi cum sora lor mai mare ar fi putut-o face pe Sara să apară ca prin farmec.

Abby sări în picioare, dădu volumul mai încet şi formă nervoasă numărul de telefon.

— Reuben, unde-i Sara? întrebă ea.

Carrie şi Doug o ascultau, ţinîndu-se de mînă — lucru pe care nu-l făceau aproape niciodată. Cînd Abby închise întrebară amîndoi într-un glas:

— Cînd vine?

— Vor închiria o maşină...

Nesigură, Abby stătea în mijlocul bibliotecii, fără să ştie cum avea să poată rezista atîtea ore, doar aşteptînd.

— Sara zice că pornesc acum.

— Da' cînd vor ajunge aici?

Abby oftă.

— Mîine dimineaţă.

— Dar durează prea mult! exclamă Carrie. Trebuie să ajungă mai devreme!

— Să conducă mai repede! adăugă şi Doug.

— Şi eu ce vreţi să fac? se enervă Abby. Nu pot decît să aştept la fel ca voi, şi să ştiţi că nici mie nu-mi convine, da' nu pot să ia avionul, aşa că vor merge cu maşina toată noaptea şi probabil nici n-au să doarmă deloc, aşa că dacă vă mai plîngeţi eu nu mai vorbesc cu voi.

Aşteptă, dar Carrie nu mai spuse nimic. Se chirci doar şi mai mult pe canapea, continuînd să-l ţină pe Doug de mînă. Abby puse iar televizorul mai tare.

— O să stăm aici toată noaptea şi-o să ne uităm la filme, o să facem şi pocorn, şi pe urmă Sara va ajunge acasă, şi totul o să fie bine.

— Trebuie să ne culcăm? întrebă Doug.

— Am zis că o să stăm treji toată noaptea.

— Eu nu vreau să mă duc sus.

— Bine. Rămînem aici.

— Nici eu nu vreau sus, spuse Carrie.

— Păi veți sta aici!

— Putem să mîncăm și înghețată, *și* popcorn?

— Puteți să mîncați orice vreți.

— Orice?

— Orice.

— Începînd de-acum?

— De oricînd?

— Ne ducem la bucătărie să ne luăm înghețată, și pe urmă o să facem popcorn.

— Perfect.

— Chiar putem să mîncăm și una, și alta?

— La dracu'!

Cei doi o tuliră afară, iar Abby se prăvăli într-un fotoliu, lăsînd liniștea să se așeze în jurul ei. Era epuizată. Cum reușea Sara să reziste?

Telefonul sună, și se repezi să răspundă.

— Bună, iubito, spuse Sara. Voiam doar să știți că sîntem în mașină, și chiar acum ieșim din New York. Acolo e liniște?

— E bine. Ne uităm la filme, Doug și Carrie s-au dus să-și aducă înghețată, și s-a făcut liniște. Nu-ți face griji pentru noi. Uite, vor să-ți vorbească.

Doug și Carrie tocmai se întorceau, iar Abby le întinse

telefonul.

— Deci de ce nu luați un avion pînă acasă? întrebă Doug.

— Avioanele nu pot zbura în noaptea asta. Ajungem imediat ce putem. Povestiți-mi ce-ați făcut azi. Ați avut multe lecții?

— Da, şi ni le-am făcut pe toate, aşa că acum putem să ne uităm la filme. Abby zice că putem vedea toate filmele pe care le avem. Şi mîncăm îngheţată, iar pe urmă o să ne facem şi popcorn. Abby ne dă voie. Vrei să vorbeşti şi cu Carrie?

Îi întinse receptorul, iar sora lui îl luă şi spuse şi ea că totul era în regulă, că era bine, că nu se întîmpla nimic, doar că un băiat, la şcoală... În timp ce asculta, Abby îşi spuse că toţi trei păreau să fi conspirat tacit pentru ca Sara să nu se îngrijoreze. La prima vedere, părea o seară obişnuită, ca atunci cînd Sara suna de la serviciu ca să le spună cînd urma să ajungă acasă şi să se asigure că aveau de toate pentru cină. Doar o seară ca oricare alta, îşi spuse Abby, ghemuindu-se în fotoliu, cu o cupă de îngheţată pe care i-o adusese Doug şi două pişcoturi înfipte în ea ca nişte urechi de iepure. Apoi, Doug luă din nou receptorul, iar Carrie alese următorul film, în timp ce băiatul îşi lua rămas-bun de la Sara.

— Şi în curînd veţi fi aici, da?

— Da, răspnse ea.

După ce închise, îi spuse lui Reuben:

— Sper că ştiu cît de elastic poate fi termenul curînd.

— Cînd eşti tînăr, timpul nu e automat mai elastic?

— Dacă vrei să spui că se poate întinde la nesfîrşit, atunci cînd aştepţi cu nerăbdare să se întîmple ceva, da, aşa e.

— Prin urmare, se va întinde pentru noi, toţi. Crezi că acum ai putea să dormi puţin, pentru ca mai tîrziu să treci la volan în locul meu?

— De dormit, nu pot să dorm, dar sigur că vom conduce cu schimbul.

— Încearcă totuşi să adormi. Vezi că e o pernă, pe bancheta din spate.

Sara zîmbi.

— La toate te-ai gîndit.

Aranjă perna şi-şi rezemă capul, închizînd ochii.

— Nu închide radioul.

— Să nu te împiedice să adormi.

— Ba să te împiedice pe tine!

Reuben îi luă mîna şi o sărută în palmă. În spaţiul strîmt şi întunecat al maşinii, simţea o tandreţe profundă pentru Sara, nu sexuală, ci protectoare şi afectuoasă. Nu ştiuse că avea să găsească o femeie capabilă să-i ofere şansa unor asemenea sentimente.

După un timp, Sara vorbi din nou.

— Trebuie să sun acasă.

Se îndreptă de spate şi luă telefonul mobil de pe consola dintre fotolii.

Reuben puse radioul mai încet şi o privi, cu un zîmbet.

— Sigur că da, spuse el.

Capitolul 16

— Vin la tine, spuse Mack în telefon. Am vrut doar să te-anunț.

— Știi ce oră e? se răsti Rosa.

— Nu.

Se uită la ceas.

— Fir-aș al dracu'! Ce mai zboară timpu', cînd te distrezi! Hai, c-acum ajung.

— E patru jumate dimineața, m-ai trezit din somn, după ce-am dormit exact treizeci de minute, mîine — azi, de fapt — la opt am curs, și numai de tine n-am chef acum.

— Da' ai chef de sex, nu? Ca de obici.

— Las-o moartă, Mack. Du-te și te culcă. Sună-mă mîine.

— Nu pot, acum trebuie să vin. De fapt, sînt deja acolo, toată noaptea am stat la tine.

— Ce?

— Sînt la tine de la, ăă... de pe la vreo zece. Hai să zicem, unșpe.

— Ce tot vorbești? Pînă acum o oră, am fost cu niște prieteni.

— Mda, da' eram și eu cu voi. Ascultă, nu-i mare lucru. Nu trebuie decît să spui că de-aseară de la unșpe am stat în camera ta, unde citeam, în timp ce tu te distrai cu prietenii.

Important e că știu că eram acolo, da?

— Asta pare un alibi.

— Auzi, da' cine-a zis... Ascultă, ai spune că eram acolo, atîta tot. Ce mama mă-sii, Rosa, stau așa de mult pe la tine, cu ce te doare dacă zici că și-n noaptea asta am fost tot acolo?

— De ce ai nevoie de alibi? Ce-ai făcut? Lasă, nu contează, nici nu vreau să știu. Ești nebun, Mack. Vrei să mint pentru tine? De ce-aș face asta?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți cer decît...

— ...Să mint pentru tine. De ce? Fiindcă am fost și noi împreună o vreme? Haide, Mack, știm că ești un tip drăgălaș, la pat nu ești rău deloc, da' nu sîntem tocmai un cuplu oficial. Oricum, ești un tip ciudat, știi, mereu încerci să controlezi totul, inclusiv pe mine, da' ceea ce vrei de fapt e să ai pe cineva care să aibă grijă de tine — și aia să fiu eu, cred. Dar să mint pentru tine? Să am probleme cu poliția, cu avocații, cu jurații sau cu mai știu eu cine? Ești nebun. Hai, culcă-te — și să nu mai vii pe-aici pînă nu te potolești.

Mack rămase cu receptorul în mînă mult timp după ce Rosa închisese telefonul. Încă un colț al lumii lui se desprinsese, sfărîmîndu-se...

Privi în jurul lui, prin cameră. Era goală. Nici măcar nu arăta ca și cum ar fi fost a lui. Mereu își ținea hainele, încălțămintea și celelalte lucruri împachetate sau puse în sertare, fără să lase nimic la vedere.

Și totuși, era camera lui. Din casa lui. Unde locuia familia lui.

Ieși afară! Nimeni nu te vrea aici! Te urîm!

Cine să aibă grijă de el?

Îi venea rău. Nimeni. Numai el. În lumea întreagă, singurul om pe care putea să conteze era el însuşi.

Păi atunci, gîndeşte. Şi mişcă. Lew poate să se aştepte să pleci, şi să trimită un om de-ai lui...

Îşi aprinse o ţigară, trase vreo două, trei fumuri, apoi o lăsă să cadă pe cearşaf. O privi fix, aşteptînd să vadă flacăra. Nu se întîmplă nimic. Furia îi reveni. La naiba, îşi spuse. Cearşafuri rezistente la foc. Căţeaua de maică-sa, nu-l lăsa să facă nimic din ce voia.

Aprinse altă ţigară şi o puse cu jarul lîngă prima, suflînd peste ele. Apoi mai adăugă încă una şi încă una, pînă se adunară opt ţigări aprinse, ca spiţele unei roţi. În sfîrşit, în cearşaf se căscă o mică gaură cu marginile negre. Îşi aprinse încă o ţigară şi o fumă în timp ce privea fascinat fuiorul de fum care se înălţa din gaura ca o pată neagră tot mai întinsă. Rînji în jurul ţigării şi, cu o ultimă privire în cameră, ieşi, coborî în fugă scara, pe lîngă uşile închise ale dormitoarelor de la etajul întîi, pînă la parter. Mai avea de făcut două focuri.

* * *

Abby se chinuise toată noaptea să rămînă trează. De trei ori îşi făcuse cafea, dar nu avea alt efect decît acela de a o face să fie nervoasă şi somnoroasă în acelaşi timp.

Auzi o uşă trîntindu-se şi strigă:

— Cine-i acolo? Sara? Ai ajuns acasă?

Nu primi nici un răspuns, aşa că-şi spuse că probabil visase, sau poate fusese un sunet din filmul care încă mai continua. Doug şi Carrie dormeau ghemuiţi la capetele

canapelei. Nu auzisera nimic, deci probabil nu fusese nimic de auzit.

Slab, Abby simţi un miros de fum. Va să zică, era încă treaz, sus, în camera lui — stătea treaz şi fuma. Ce se întîmplase cu el de se purta atît de îngrozitor? Niciodată nu mai fusese aşa. Aproape că-şi ieşise din minţi.

În clipa următoare, îşi dădu seama că nu era miros de marijuana.

— Arde ceva! spuse ea, cu voce tare.

Carrie deschise ochii.

— Ce...?

— A luat foc ceva, repetă Abby. Doug, trezeşte-te! Arde!

— Fumează, mormăi Doug. Lasă-mă să dorm.

— Scoală-te! Trebuie să vedem ce e, şi nu vreau să mă duc singură acolo.

— Nici eu nu vreau să merg sus, spuse Carrie.

— Mergem toţi trei. Hai, Doug, scoală!

Împingîndu-i şi înghiontindu-i, îi conduse pe amîndoi în hol şi urcară scara pînă la etajul întîi.

— Miroase a fum, spuse Doug.

— Nu pe bune!

Ţinîndu-i de mînă, Abby porni cu ei spre etajul doi.

Mirosul era mai puternic, mai înţepător, şi văzură filamente cenuşii de fum tîrîndu-se pe tavan, din camera lui Mack pînă în casa scării.

— Mack! strigă Doug. O să ardă de viu!

Şi, smulgîndu-şi mîna dintr-a lui Abby, se repezi în sus, pînă pe palier.

— Doug! îl strigă sora sa, luînd-o la fugă după el.

Pleacă de-acolo!

— Extinctorul! țipă Carrie, alergînd înapoi la etajul întîi.

— Nu, sună la 911! strigă Abby după ea.

Dar Carrie lua deja stingătorul din scoabele de pe perete.

— Haide, Doug, Carrie sună la...

Abby se opri. Îl vedea pe Doug agitîndu-se în jurul patului, tușind, ținut la distanță de flăcările care țîșneau în sus sub un nor dens de fum negru. Unele dintre flăcări parcurseseră un cearșaf care atîrna pînă pe jos și lingeau covorașul și pachetul de țigări mototolit de lîngă marginea acestuia. Dincolo de pat, focul devorase perdelele de la fereastră și se urca pe cercevelele de lemn.

— E aici! icni Doug, printre tuse. Arde de viu! Trebuie să-l scoatem!

Abby miji ochii spre forma din mijlocul patului. Putea fi Mack, sau doar o grămadă de pături. Se apropie. Printre flăcări, văzu doar zdrențe boțite dintr-o pătură și un cearșaf. Tușind, îl luă pe Doug de braț.

— Nu e nimeni acolo, e doar...

— Uite-l! strigă Carrie, năvălind pe ușă cu extinctorul în brațe. Ia-l tu, Abby.

— Ai sunat la 911?

— Nu, am crezut...

Carrie văzu fața lui Abby și izbucni în lacrimi, apoi începu să tușească.

— M-am gîndit că doar să-l stingem noi...

În clipa următoare, se uită spre pat și scăpă stingătorul din mîini.

— E acolo!

Doug tuşea şi încerca să-şi smulgă braţul din strînsoarea lui Abby, cînd deodată covoraşul luă şi el foc, brusc. Toţi trei făcură un salt înapoi, spre uşă, în timp ce flăcările cuprindeau covorul. Franjuri aprinse de la marginea acestuia pluteau prin fum şi le ajungeau în păr.

Doug scoase un ţipăt, începînd să se plesnască peste cap, în acelaşi timp cu Carrie. Abby îi luă de mîini şi, tuşind, cu ochii plini de lacrimi, îi trase spre scară.

— Nu, nu! ţipă Carrie, îngrozită şi surascitată în acelaşi timp. Focul...! Abby, stinge focul! Nu putem lăsa să ne ardă casa, e... Abby, fă ceva!

— O să moară! strigă şi Doug, începînd să plîngă. E fratele meu, şi...

— N-o să stăm să ardem şi noi, pentru Mack! se răsti Abby. Sau pentru o casă.

Îi împinse în faţa ei pe scară şi-i ţintui lîngă perete, în timp ce forma numărul de telefon.

— Ne-a luat foc casa! ţipă ea imediat ce i se răspunse — şi, încercînd să-şi stăpînească tusea, spuse repede numele şi adresa; apoi, trîntind receptorul, se întoarse furioasă spre Carrie. Ţi-am spus să suni tu!

— Iartă-mă! se tîngui fata. Am crezut că era doar un foc mic...

Un trosnet prelung îi făcu pe toţi trei să ridice privirile, tocmai cînd tavanul ceda, şi în jur începeau să cadă bucăţi de tencuială şi lemn aprins, lovindu-le feţele.

— Părul! răcni Doug, încercînd să-şi acopere capul cu braţele.

Un lemn în flăcări căzu pe scaunul de lîngă telefon,

după care marginea covorului din hol începu să fumege. Carrie țipă, iar Abby îi luă iar de mîini și-i trase în jos pe scară, spre parter.

— Nu, stai! strigă Carrie. Jurnalul meu! E în...

Încercă să scape, dar Abby o strînse și mai tare, tîrînd-o spre ușa din față.

— Abby, jurnalul meu!

— Dă-l dracu', o să scrii altul! Nu fi proastă!

— Da' desenele mele! zbieră Doug. Au să ardă ...

— Poți să faci altele — da' dacă mori, nu mai desenezi nimic!

Cu prețul unui suprem efort, Abby reuși să-l împingă afară, pe ușa de la intrare. Plîngea și tușea, fără să poată vedea încotro mergea, dar era atît de furioasă și speriată, încît o ținea tot înainte. Nu conta decît să scape.

— Ești un prost, amîndoi sînteți niște idioți, cum puteți fi așa de tîmpiți? Mergeți, haideți, ce dracu', *mișcați-vă!*

O priviră cu ochi mari. Abby nu striga niciodată la ei, nici nu-i înjura și nu se uita vreodată așa.

Din apropiere se auzeau sirenele pompierilor, așa că alergară pe trotuar.

— Uite o geantă... începu Doug, dar atenția îi fu atrasă de cele două mașini roșii care se opriră în fața casei, urmate de alte două, ale poliției, ce blocară capetele străzii. Pompierii săriră jos, descolăcind furtunurile, în timp ce alții desprindeau scările de pe lateralele mașinilor.

În continuare, totul începu să se încețoșeze pentru Abby. Vedea vecinii care ieșeau din case, dar ea cu Carrie și Doug se retraseră în umbra copacilor dintre curtea lor și cea a familiei Pierce. Se adunau tot mai mulți locatari,

trăgîndu şi mantourile peste pijamale şi cămăşi de noapte, şi strigînd diverse întrebări, dar Abby clătina din cap.

— N avem nevoie de nici un ajutor... totul e-n ordine.

— Dar, iubito... începu o vecină, iar Abby izbucni iar în plîns.

— Totul e-n ordine! strigă ea, cu o înverşunare care-i făcu pe vecini să se retragă cu cîţiva paşi.

Încremeniţi, Carrie şi Doug priveau flăcările care umpleau ferestrele de la etajul întîi.

— Dormitoarele noastre, şopti Carrie. Casa noastră, sărmana noastră casă... perdelele mele frumoase, patul meu, şi jurnalul... o, jurnalul meu...

Abby îi cuprinse cu braţele.

— Dar noi n-am păţit nimic, şi sîntem împreună, spuse ea. Ăsta-i cel mai important lucru. Altceva nu contează. Am ieşit din casă la timp...

— Şi am chemat pompierii, scînci Carrie. Tu i-ai chemat. Tu eşti eroina. Am să scriu despre asta, Abby eroina cea fantastică, Abby care ne-a trezit din somn şi ne-a scos cu forţa afară, ne-a luat pe sus, şi ne-a salvat vieţile, datorită ei nu sîntem acum două cadavre carbonizate, negre,. duhnind a...

— Carrie! o opri tăios Abby, distingînd o undă de isterie în bolboroselile fetei.

— Ce?

— Gata... calmează-te.

— Cum să mă calmez. Era să ardem de vii.

— Mack a ars, spuse Doug.

Se îndoi de mijloc, începînd să tuşească.

— A murit.

— N-avem de unde să ştim, răspunse Abby. Eu nu cred că era acolo.

Carrie ridică privirea, cu faţa brăzdată de lacrimi şi ochii umflaţi.

— Dacă n-a murit, unde e? Vreau să zic, n-a coborît, că l-am fi văzut. Şi nici pe fereastră n-a sărit... nu-i aşa?

Priviră la ferestrele de la etajul doi, apoi din nou în jos, spre pămînt.

— Geanta! spuse Doug. Am văzut-o, ştii, cînd am ieşit din casă, şi chiar atunci au venit pompierii...

— Peste tot sînt împrăştiate haine, spuse Carrie.

— Ale lui Mack, continuă Doug, frecîndu-şi ochii care-l usturau. Şi geanta e tot a lui.

— Eşti sigur? întrebă Abby.

— Da, şi-a cumpărat una, spunea că avea de făcut o mulţime de călătorii, şi părea să fie aia.

— Toate arată la fel, spuse Carrie, frecîndu-se şi ea la ochi.

— Lasă-i în pace, o sfătui Abby. O să te usture şi mai rău.

— Şi hainele sînt tot ale lui, continuă Doug, fără să se oprească din frecat.

— Da' nu l-am văzut plecînd, repetă Carrie.

— Dormeam, îi aminti Abby. Eu am adormit după ce am vorbit cu...

Şi, deodată, îşi aminti de Sara.

Sara avea să-i sune, fără să-i răspundă nimeni, şi urma să se îngrijoreze... Trebuie s-o sun, îşi spuse ea — dar telefonul celular îi rămăsese în casă.

— Staţi aici, le spuse lui Carrie şi Doug. Trebuie să-mi

iau telefonul, să vorbesc cu Sara.

Dar pompierii o opriră.

— Nu intră nimeni în casă. Stai pe loc, fetițo, tu ai dat telefon?

Abby înclină din cap.

— Bravo, da' acum stai aici.

— Dar telefonul meu... e în bucătărie... sora mea... trebuie s-o sun...

— Stai pe loc! La o parte!

Abby se retrase. Pompierii de pe scări spărgeau ferestrele care încă mai erau întregi, iar alții doi intrară pe ușa din față, trăgînd după ei furtunuri.

— Abby!

Doamna Pierce, care locuia în vecini, își croia drum prin mulțimea de gură-cască.

— Sărăcuții de voi, mielușeilor! îi căină ea. Unde-i Sara? Mai e cineva în casă?

— Mack, răspunse Doug. A murit.

Doamna Pierce îi strînse lîngă trupul ei voluminos.

— Slavă Domnului că voi sînteți bine, dar, o, ce îngrozitor, săracu' Mack... oribil... Da' unde-i Sara?

— Pe drum, se întoarce de la New York, răspunse Carrie. Vor ajunge aici destul de curînd.

— Vor... ajunge?

— Sara și... logodnicul ei.

O amuți o convulsie de tuse, iar doamna Pierce îi strigă unui vecin să aducă niște sticle de apă.

— Se căsătoresc... gîfîi ea.

— O, ce frumos, da' uite că acum nu-s aici, și voi aveți nevoie de ajutor. Mergem direct la noi, faceți o baie, că

sînteți îngrozitor de murdari, ia uite, v-ați înnegrit de tot, de fum, şi... O, Dumnezeule, Doug, ți-a ars părul! Şi ție, Carrie! Haideți, în baie cu voi, şi pe urmă la culcare, că sînteți frînți de oboseală. Hai, hai, dacă Sara tot nu-i aici, aveți nevoie de cineva care să vă îngrijească.

Abby distinse nota critică din tonul ei, în timp ce simțea cum i se uzurpa autoritatea. Se desprinse din îmbrățişarea amplă a doamnei Pierce.

— Nu... adică, vă mulțumim, sînteți foarte drăguță, da'...

Se întrerupse ca să tuşească.

— ...sîntem bine; putem să ne purtăm de grijă şi singuri...

— Ei, ascultă, domnişoară, se vede clar că nu puteți, şi cu Sara plecată-n vîjîială...

— Nu-i în nici o vîjîială! S-a dus la New York doar pentru o noapte, şi tot timpul dă telefoane şi se interesează de noi, şi nu-i vina ei că s-au închis aeroporturile! Şi putem să ne descurcăm şi singuri! Nu noi am dat foc, din camera lui Mack a pornit, fuma şi probabil a adormit, şi toată lumea ştie că nu trebuie să fumezi în pat, iar Sara va fi aici imediat... într-o clipă, şi n-avem nevoie de nimic!

— Dumnezeule, Abby, da' nu trebuie să țipi, voiam să vă ajut doar. Vă arde casa, şi voi tuşiți de la fum, şi tremurați de frig, şi plîngeți... Ce voiați, să nu vă iau în seamă?

— Iertați-mă, se scuză Abby, clătinînd din cap neputincioasă. Vă rog să mă scuzați, da' ştiți, n-am pățit nimic, şi vrem mai bine să stăm aici şi să...

— S-a stins focul! exclamă Doug.

Toți priviră spre casă. Pompierii încă mai stropeau

înăuntru prin ferestre, dar cei doi care intraseră ieşeau acum, trăgînd furtunurile cu ei. Continuau să iasă nori de fum cu miros acru, şi peste tot se simţea duhoarea de cenuşă udă, lemn ars şi materiale textile pîrlite.

— Ce mai pute... murmură Carrie.

Abby clipea din ochi, încercînd să vadă înăuntru.

— Parterul pare să fie în regulă. Putem s-o aşteptăm pe Sara acolo.

Se retrase de lîngă doamna Pierce.

— Trebuie să fim aici cînd ajunge Sara acasă. Dacă vine şi vede cum arată casa, şi noi nicăieri, o să se sperie.

— Puteţi să-i lăsaţi un bilet...

— Nu! Nu vrem să plecăm nicăieri!

Pompierii coborîseră scările şi stăteau în jurul casei.

— Gata, copii, l-am stins, spuse unul dintre ei. Bine c-aţi sunat la timp. Sînteţi nişte eroi.

Carrie îi aruncă lui Abby o privire triumfătoare.

— Dumneavoastră sînteţi mama lor? o întrebă pompierul pe doamna Pierce.

— Nu, e vecina, se grăbi Abby să explice. Sora noastră mai mare are grijă de noi, şi o să fie şi ea aici, în cîteva minute...

— Unde-i Mack? întrebă Doug.

— Mack? repetă pompierul.

— Era la etajul doi, în cameră. Patul lui a luat foc, şi l-am văzut culcat acolo, aşa că ştim că a murit. Unde l-aţi dus...

— N-a murit nimeni. Şi nici acolo nu era cineva. Am găsit doar un cearşaf şi vreo două pături îngrămădite deasupra, probabil asta aţi văzut. Pun pariu că fuma, hmm?

Nu aşa s-a aprins focul?

— Nu-i acolo? întrebă Carrie. Serios?

— Îngrămădite? repetă şi Abby. De ce?

— Probabil le-a împins cînd a văzut că luase foc, şi a sărit jos. Ce prostie, să fumezi în pat. Fuma?

Dădură din capete.

— Tîmpitul... Şi-acuma nu ştiţi unde e, nu? A fugit fără să vă alarmeze? Nu-mi place deloc cum sună. Era un prieten al vostru?

Îl priviră fără să răspundă.

— Ei, dar asta-i o veste bună! strigă doamna Pierce. Deci, n-a murit!

Li se alăturaseră şi doi poliţişti. Unul dintre ei ţinea în mînă o planşetă, în timp ce celălalt punea întrebări. Abby se simţea incomod de vinovată; era la fel ca la interogatoriul de după accidentul de maşină. N-am făcut nimic, îşi spuse; Mack a făcut-o. Eu i-am scos pe ceilalţi din casă. Am făcut tot ce-am putut.

Poliţiştii o întrebară pe doamna Pierce ce văzuse, apoi se întoarseră spre Abby.

— Ei, dacă nu mai aveţi nevoie de mine... spuse doamna Pierce. Abby, cînd terminaţi, să veniţi la noi, cu toţii; las uşa descuiată. Nu intraţi la voi în casă, nu vă mai apropiaţi...

— Are dreptate, mormăi poliţistul. Ia să vedem: numele dumitale?

— Abby Hayden.

— Vîrsta?

— Aproape... şaişpe.

Se întoarse spre Doug şi Carrie.

— Doug Hayden, zece ani, aproape unsprezece.

— Carrie Hayden, şi am treisprezece ani.

— Şi toţi locuiţi aici? se interesă poliţistul.

Dădură din capete că da.

— Sora voastră are grijă de voi? o întrebă el pe Abby. Cum se numeşte?

— Sara Elliott, şi are douăzeci şi şapte de ani, aproape douăzeci şi nouă.

— Parcă vă chema Hayden.

— Da, Sara e... sora noastră doar după mamă.

— Şi are grijă de voi.

— Da! E o soră extraordinară!

— Dacă-i aşa de extraordinară, acum unde e?

— Pe drum... Adică, vine acasă, cu maşina. Aeroporturile din New York erau închise... S-a dus la New York, doar pentru două zile şi o noapte, şi trebuie să sosească din clipă-n clipă. A dat telefon şi a spus că mai are puţin.

— Vine cu maşina de la New York... repetă poliţistul, scriind; apoi, ridică iar privirea. Şi părinţii voştri unde-s?

— Sînt...

Abby începu să plîngă. Era atît de complicat să explice, şi suna îngrozitor...

— N-avem nici o problemă, Sara are grijă de noi, ne e ca o mamă, mai bună decît o mamă...

— Nu pare să fi avut cu adevărat grijă de voi. Ar putea fi acuzată de abandon; asta-i infracţiune.

— Sara nu e o infractoare! Ce tot vorbiţi? E minunată, e adevărata noastră mamă! Şi telefonează tot timpul, mereu se gîndeşte la noi. Oricum, şi eu sînt destul de mare, cîştig

bani ca babysitter, ce, dacă pot avea grijă de alţi copii nu pot să văd şi de sora şi fratele meu? Nu sîntem noi de vină că Mack a dat foc patului! Lăsaţi-o-n pace pe Sara! De ce nu puteţi să ne lăsaţi în pace, pe toţi?

— Ei, uşurel, o temperă poliţistul cu planşeta; îşi privi mustrător colegul. Te-a cam luat gura pe dinainte.

Celălalt ridică din umeri.

— E o situaţie cam aiurea.

— Ia să vedem, începu poliţistul cu planşeta. deci, vine acasă. Acum unde e?

— În Chicago! A sunat şi a spus că va fi aici din clipă-n clipă! Adineaori a sunat!

— Sper să fie aşa... murmură evaziv poliţistul.

Stătu un moment pe gînduri.

— Bine, atunci, să recapitulăm, spuse el, întorcîndu-se iar spre Abby. Aţi simţit miros de fum şi v-aţi dus sus. Şi pe urmă ce s-a întîmplat?

Abby le povesti totul, oprindu-i pe Doug şi Carrie, care tot încercau să intervină, cu variantele lor.

— Părea un foc mic, spuse ea, dar s-a răspîndit mult mai repede decît ne aşteptaserăm.

— Aşa se întîmplă de obicei, confirmă poliţistul, privind lung spre ferestrele de la etajul doi. Dacă fuma, el e vinovatul. Putea să vă omoare pe toţi. Sigur nu ştiţi unde e?

Clătinară din capete.

— Nu cumva încercaţi să-l apăraţi?

Acelaşi răspuns.

— Să fie clar, toate astea intră în raport. Va trebui să scriem că Mack... Mack şi mai cum?

— Hayden, mormăi Doug.

— Hayden. Deci rudă.

— Fratele nostru, spuse tot Doug, răvășind cu vîrful pantofului țărîna de pe jos.

— Fratele vostru? Frate mai mare?

Dădură din capete.

— Ce vîrstă?

— Douăzeci de ani, spuse Abby.

— Douăzeci... Şi nu v-a spus nimic? Nu v-a anunțat că luase foc patul?

Doug şi Carrie tăcură.

— Nu, răspunse Abby.

— Dispărut... probabil vinovat de incendiu... v-a lăsat în casă. Mack Hayden are de răspuns la o mulțime de întrebări. Aveți vreo fotografie a lui pe care să ne-o dați?

— Nu, spuse Abby.

— Vrei să spui că toate au ars?

— Nu-i plăceau fotografiile. N-avea nici una în cameră, cu nimeni.

— Aiurea situație, repetă primul polițist.

— Hmm, clătină din cap celălalt. Putem să-l dăm în urmărire, da' fără nici o fotografie... Maşină avea?

Dădură din capete.

— Îi ştiți numărul?

Răspuns negativ. Polițistul înjură în surdină.

— Ei, dacă primiți vreo veste de la el, să ne anunțați, da? Imediat, e clar?

Dădură din capete afirmativ.

— Mai era cineva în casă despre care nu ne-ați spus?

— Nu.

— Sigur?

— Da!

După un moment, polițistul ridică din umeri.

— Trebuie să vorbesc și cu sora lor, îi spuse el colegului său.

— Putem intra în casă? întrebă Abby.

— Mă îndoiesc, răspunse polițistul, înainte de a le repeta întrebarea pompierilor.

— În nici un caz, răspunse unul, venind spre ei. E periculos. Dacă aveți nevoie de ceva, bucătăria ar fi cea mai sigură, dar să nu rămîneți acolo. Oricum, toate sînt vraiște, apă, cenușă, fum, n-a mai rămas aproape nimic întreg.

Se uită în jur.

— Părinții voștri unde-s?

— Putem să mergem în vecini, spuse repede Abby.

Nu mai suporta întrebările. *Și unde era Sara? De ce nu venea să-i scape?*

— Așa să faceți, spuse unul dintre polițiști, gesticulînd spre vecinii care încă se mai învîrteau prin apropiere. Probabil că oricare dintre ei ar putea să vă ajute. Nu uitați, îi mai spuse el lui Abby, transmiteți-i surorii voastre să ne caute. Imediat ce ajunge aici.

Și, în sfîrșit, plecară — pompierii, polițiștii, mașinile. Nu mai rămăseseră decît straturile de apă de pe stradă și trotuar, o mulțime de cioburi, lemnele și hîrtiile arse care umpleau curtea din față și fumul care încă mai continua să iasă pe ferestrele de la etajele casei — o ruină urîtă și înnegrită, cu găuri în loc de ferestre.

— Biata noastră casă, o jeli Carrie.

Vecinii veneau să le ofere de mîncare, haine, orice aveau nevoie, și să întrebe despre Sara. Cînd Abby le spuse

că sora lor trebuia să sosească în orice moment, refuzîndu-le invitațiile. Îi lăsară în pace. Cerul devenise albastru, cu nori albi și pufoși, și răsărea soarele.

— Abby!

Doamna Pierce apăruse în ușă.

— Sara la telefon! De-o oră tot încearcă să vă sune. E foarte îngrijorată.

Carrie ajunse cea dintîi în bucătăria doamnei Pierce.

— Sara, a ars casa! N-a mai rămas...

— Știu, mi-a spus doamna Pierce. Voi sînteți bine? Și Doug ce face? Unde-i Abby? A pățit ceva?

Carrie începu să povestească, dar Abby îi smulse receptorul și se așeză la masă, căci i se tăiau picioarele.

— Unde ești? Le-am spus polițiștilor că sînteți deja la Chicago.

— Tocmai acum am intrat în oraș. Ajungem acasă în mai puțin de-o oră. Abby, a pățit cineva ceva?

— Nu, doar ne-am speriat și am tușit mult, ne-au usturat și ochii, de la fum, dar sîntem bine, numai casa... casa arată îngrozitor, Sara, n-a mai rămas aproape nimic din ea.

— Știu, și e cumplit, cred că a fost groaznic, s-o priviți cum ardea, dar...

— Și ce-o să facem acum, că nu mai avem unde locui? Și nici haine, nici... Nimic nu mai avem!

— O să găsim noi o soluție, Abby, toate pot fi înlocuite. Cel mai important e că tu, Doug și Carrie sînteți bine. Nimic altceva nu contează. Chiar sînteți bine? N-ați pățit nimic? Carrie începuse să-mi spună că i-a ars părul...

— Da, i s-a pîrlit puțin, și lui Doug la fel. Probabil au să se laude cu asta la școală, adăugă Abby, aproape amuzată;

era atît de uşurată că vorbea în sfîrşit cu Sara, şi atît de obosită, încît o lua cu ameţeli. Au să fie centrul atenţiei.

— Dar în rest, nimic, spuse Sara.

— Nu, serios, nimic altceva. Am ieşit din casă la timp, şi sîntem bine.

— Slavă Domnului, şopti Sara.

Şi, după o clipă:

— Şi Mack?

— Nu ştim unde e. Crezuserăm c-a murit, că focul a pornit din patul lui, dar pompierul a spus că nu era nimeni acolo. Şi a dispărut. Vreau să zic, fusese sus, în camera lui, am simţit mirosul, că fumase, şi pe urmă a luat foc patul, dar cînd ne-am dus să ne uităm, nu mai era acolo.

— Povesteşte-mi tot ce s-a întîmplat.

Abby repetă tot ceea ce-i spusese şi poliţistului. Acoperind receptorul cu mîna, Sara îl privi pe Reuben, care asculta în timp ce conducea maşina prin traficul de dimineaţă.

— Nu vreau să-i sperii şi mai mult, dar nu pot să înţeleg ce se întîmplă cu Mack, iar dacă se hotărăşte să se întoarcă, nu vreau să-i găsească acolo. Casa nu pare să mai fie sigură.

— Să se ducă la doamna Pierce, răspunse Reuben. Poţi să te gîndeşti la un motiv care să nu-i sperie?

Sara descoperi iar receptorul.

— Abby, trebuie să vă odihniţi puţin, ca să discutăm clar pe urmă. Spune-i doamnei Pierce că aveţi nevoie să dormiţi, iar la noi în casă, cu toată apa şi fumul de-acolo, nu se poate.

— Pompierul a spus că bucătăria n-a păţit aproape nimic, răspunse Abby. Nu vream să mergem în altă parte,

Sara, vrem să ne întoarcem acasă.

— Ştiu, dar casa poate fi periculoasă, iar doamna Pierce v-a oferit camerele ei de musafiri, aşa că aşteptaţi acolo pînă venim şi noi. Te rog, Abby, fă asta pentru mine.

După ce, fără tragere de inimă, Abby acceptă, Sara vorbi cîteva cuvinte cu Carrie şi Doug, dîndu-le aceleaşi instrucţiuni.

În sfîrşit, Reuben trase maşina pe dreapta şi o cuprinse pe Sara în braţe.

— N-au păţit nimic. Nu te considera vinovată pentru ceea ce s-a întîmplat.

— Nu trebuia să-i las singuri.

— De cîte ori, întrebă el după un moment, te-ai aştepta ca aeroporturile să se închidă şi să ia foc casa, în aceeaşi noapte?

Involuntar, Sara zîmbi.

— Nici măcar o dată.

O sărută pe creştet.

— Ai lăsat şi tu o noapte un băiat de zece ani şi o fată de treisprezece în grija surorii lor de şaisprezece ani. Nimeni nu te poate învinui pentru asta.

Sara tăcu un moment, apoi clătină din cap.

— Nu trebuia să oprim. Vrei să conduc eu mai departe?

— Tot rîndul meu e, spuse el, pornind maşina. Chiar crezi că Mack ar putea să se mai întoarcă?

— Cred că da, deşi de fapt nu-mi vine a crede. Cum ar putea? I-a lăsat pe toţi trei în casa care luase foc. Nici n-a încercat să-i alerteze...

Începu să tremure din nou.

— Nu pot nici măcar să mă gîndesc... Puteau să ardă de

vii, sau să sară de la etajul doi... Cum i-a putut lăsa acolo? E monstruos ce-a făcut.

— Cred că a intrat în panică. S-a trezit din somn în patul cuprins de flăcări şi a fugit.

— Asta-i o scuză?

— În nici un caz. S-ar putea să fi fugit instinctiv, dar avea timp să se întoarcă după ei. Timp destul. Nu ţi se pare ciudat că au avut timp să se urce acolo? Din cîte-au spus Abby şi Carrie, trebuie să fi ars foarte slab, destul de mult timp.

— Mamei mele trebuie să-i mulţmim pentru asta, zîmbi vag Sara. Biata Tess, mereu speriată de dezastre, a făcut din casă o fortăreaţă, pînă la materiale ignifuge...

— Dacă întreabă de Mack, ce-o să-i spuneţi?

— Că a plecat din nou, la fel ca prima dată. Cred că toţi ne aşteptaserăm la asta, în fond. Îţi mai aduci aminte povestirea pe care a gîndit-o Carrie cînd ne-am dus la Galena şi am văzut primul marş?

— Era ceva cu un personaj care sperie vecinii şi-i face să demonstreze... Să fiu al drcului! Şi pe urmă, cum mai era? Voia să obţină pămîntul în nişte sopuri necurate.

— Ca să falsifice bani, cred... sau să ambaleze marijuana...

— Ori ca să ascundă o comoară furată. Poate Carrie ar trebui să se facă detectiv!

Sara zîmbi.

— Sau romancieră. Deocamdată, cred c-o s-o lăsăm să creadă că totul era numai în imaginaţia ei.

— Dacă aşa stăteau lucrurile, Corcoran o să aibă mari probleme. Nu cred că-i o crimă să instigi manifestaţii, dar să

dai mită, cu siguranţă. Dacă toate deducţiile noastre sînt corecte, Corcoran a dat şpagă pentru a obţine licenţa cazinoului, şi poate fi inculpat pentru mituirea unor funcţionari publici. Dacă se aşteaptă la asta, se va pregăti să dea vina pe altcineva, iar ăla ar putea fi Mack. În care caz, cred că Mack ar avea nevoie de un refugiu.

— Dar nu-l putem primi înapoi.

— Într-adevăr, nu putem. Va trebui să-l găsim, să găsim o cale de a-l împiedica să mai intre în viaţa ta. În viaţa noastră.

Sara zîmbi scurt, recunoscătoare din nou, dar apoi făcu un gest neputincios.

— Şi cum să procedăm? Face parte din familie.

— Da, asta complică lucrurile, dar nu cred că dictează un singur mod de a rezolva situaţia.

Ajunseseră pe Lake Shore Drive, şi mergeau printre albastrul de oţel al Lacului Michigan, în dreapta, şi clădirile oraşului, pe stînga. După un timp, Sara spuse:

— În curînd vei fi gata să începi construcţiile.

— Oricum, mai avem nevoie de aprobarea guvernelor locale, dar sper că ne-o vor da ca să iasă cît mai repede din încurcătură. Pot susţine că au fost induşi în eroare, cu informaţii incomplete sau false, şi credeau că-şi salvează comunităţile împotrivindu-se proiectului Carrano. Şi s-ar putea să le meargă, mai ales dacă ne dau aprobarea şi noi începem săpăturile, şi totul merge strună. Probabil că procurorul de stat se va mulţumi să pună mîna pe Corcoran; el e peştele cel mare, rechinul.

— Sau, măcar pe Mack.

— S-ar putea. Chiar dacă n-a fost decît un intermediar,

Corcoran l-ar putea oferi ca ţap ispăşitor. N-o să-i fie uşor, orice s-ar întîmpla. ...Cred că partea cea mai grea a traficului matinal a trecut. Ar trebui să ajungem curînd.

Din acel moment, cu zgîrienorii din Gold Coast pe stînga, apoi trecînd prin Lincoln Park, Sara nu se mai gîndi decît să ajungă mai repede acasă şi să se convingă că fraţii ei erau bine. Nimic altceva nu conta. Mack putea să mai aştepte — deocamdată...

Capitolul 17

Ceea ce observară mai întîi fu apa, lucind pe asfalt, şiroind pe lîngă borduri în pîrîiaşe pline de frunze şi crenguţe. Apoi văzură casa, o ruină înnegrită deschisă spre cer, cu găuri căscate în locul ferestrelor, iar enormitatea dezastrului o frapă pe Sara pentru prima oară.

— O, nu se poate! şopti ea. Nu, nu, nu... continuă să repete, copleşită.

Reuben trecu prin faţa casei, în căutarea unui loc de parcare. Manevră printre două maşini şi, după ce opri, o cuprinse pe Sara cu braţele. Şi el era dezolat, şi încerca să-şi imagineze cum ar fi fost să-şi piardă la fel noua locuinţă din Chicago, deja plină de amprenta Sarei şi de tot ceea ce-i dădea senzaţia că avea un loc în lume.

— Dar i-ai spus lui Abby că poate fi înlocuită, îi aminti el. Şi aţi scăpat toţi cu bine.

— Da...

Ochii ei se umplură de lacrimi, în timp ce întorcea capul spre acele ziduri pe care le crezuseră impenetrabile, sanctuarul creat de mama ei, căminul care-i aşteptase întotdeauna, oriunde s-ar fi aflat.

— Toţi trăiesc... toţi sînt bine... Dumnezeule, cînd mă gîndesc ce s-ar fi putut întîmpla...

Se opri un moment, apoi continuă:

— Ştiam că o iubeam, dar nu cred că ne dăduserăm vreodată seama cît de mult poate însemna o casă — mereu

la locul ei, mereu primitoare, așteptîndu-ne cu ușa deschisă, ca să ne apere și să ne adăpostească, să ne țină uniți indiferent ce s-ar fi întîmplat afară...

— Nu crezi că s-ar putea să exagerezi importanța unei clădiri, cînd sîntem cinci oameni care ne pregătim să ne făurim o viață împreună?

Sara simți o scurtă tresărire de furie, dar aproape imediat rîse ușor.

— S-a întors jocul, spuse ea. Nu mai ești tu singurul care exagerează. Îți mulțumesc, s-ar putea să fi avut nevoie de cuvintele astea. Și, da, cred că sînt gata să discut problema și cu copiii.

— Care e casa doamnei Pierce?

— Lîngă a noastră, pe stînga.

Ajunseră la grădina de flori din fața casei, acum distrusă, și se opriră să privească o geantă de voiaj căzută pe marginea trotuarului, din care se revărsau haine.

— Asta de unde-a mai apărut? întrebă Sara.

— Din casa ta?

Sara clătină din cap.

— N-am mai văzut-o niciodată. Mă întreb dacă n-o fi a lui Mack; s-ar putea să știe copiii.

Ridică privirea și văzu ușa din față întredeschisă, sub un X mare format din fîșii de bandă galbenă.

— N-ar trebui să fie deschisă, murmură ea.

Porni pe alee și urcă treptele de la intrare, înlăturînd cu piciorul resturile de lemne arse, hîrtii și cioburi. Aproape sufocată de mirosul acru de fum, umezeală și textile arse, închise ușa.

— Încă nu vreau să mă uit înăuntru.

Apoi, împreună cu Reuben, traversă cele două curți, spre casa vecinilor.

— N-aș vrea să-i trezesc din somn; poate că, dacă aruncam doar o privire

Dar Abby alerga deja pe treptele din față.

— Sara! O, Sara, cît mă bucur că ai...

Se aruncă spre sora ei, izbucnind în lacrimi.

Sara o cuprinse strîns, mîngîindu-i părul și plîngînd în același timp cu ea, în vreme ce aștepta să li se potolească amîndurorura suspinele și lacrimile.

— A fost îngrozitor... gîfîia Abby, printre sughițuri. Ne-am uitat... ne-am uitat cum ardea, Carrie a zic că flăcările ne devorau casa, erau enorme și creșteau... creșteau tot mai mari... și se întindeau așa de repede, că a durat o veșnicie pîn-au reușit pompierii să le stingă... Și toate lucrurile noastre, se tîngui ea mai departe, și camerele noastre și balansoarul meu cel nou și toate viețile noastre, parc-aș fi privit *viețile noastre* arzînd, parcă *noi* am fi ars, a fost așa de *groaznic*... Și totul, numai din vina mea...!

Ridică din nou vocea, ascuțită.

— Trebuia să am grijă! Eu răspundeam de toate, iar acum n-o să mai ai încredere-n mine...

— Taci! i-o reteză Sara, poate mai tare decît intenționase; își îmblînzi tonul. Nici să nu te gîndești la așa ceva, Abby, ai fost minunată, ai ieșit la timp din casă și ai salvat trei vieți. Ce poate fi mai important decît asta? Ceva mobilă, acolo, niște lucruri... Cum ar putea fi mai importante decît voi trei? Ai fost lucidă, și inteligentă, și ai luat inițiativa. Putea ieși o tragedie, dar tu ai făcut ca totul să se termine cu bine. Sînt atît de mîndră de tine, și te iubesc, și ți-aș încredința aproape orice...

Abby ridică privirea, cu obrajii încă lucindu-i de lacrimi.

— Pe bune? Chiar vorbești serios?

— Ştii bine că aşa e. Tu eşti eroina mea.

— O, îţi mulţumesc...!

Apoi, clătină din cap.

— A fost groaznic, ştii, mă simţeam de parcă numai greşeli aş fi făcut, în loc să...

Îl văzu pe Reuben, care stătea la cîţiva paşi distanţă, şi se chirci în braţele Sarei.

— Am crezut... vreau să zic, ştiu că eraţi împreună, am vorbit şi la telefon, şi tot, dar... credeam c-o să fim... înţelegi... numai noi, singuri...

Niciodată n-o să mai fim numai noi, singuri, reflectă Sara, dar nu era momentul s-o spună cu voce tare. Reuben, în schimb, zise încet:

— Voi încerca să nu vă deranjez, Abby.

Fata îl privi lung în ochi, încercînd să se deprindă cu noua ordine a lucrurilor, noua definiţie a familiei, chiar şi sub imperiul oboselii şi al şocului cauzat de incendiu.

— Nu de *tine* e vorba, spuse ea într-un tîrziu. Adică, nu de tine ca persoană...

Oftă; nici asta nu-i ieşea bine.

— Vreau să zic, n-am vrut să te jignesc, Sara mi-a spus la telefon că o să vă... că sînteţi împreună. Numai că...

Reuben zîmbi.

— Nu m-ai jignit, spuse el. O aşteptai pe Sara, ţi-era dor de ea, iar eu nu-mi aveam locul în peisaj.

Stătu un moment pe gînduri.

— Poate-ţi va fi mai uşor dacă-ţi spun ce simt pentru Sara şi ce nădăjduiesc, pentru noi toţi. Ai dreptul să-mi ceri asta, şi la fel şi Doug, şi Carrie. Abby, o iubesc pe Sara; o preţuiesc şi o respect, o admir şi vreau să fac tot ce pot pentru ca viaţa ei să fie atît de completă şi fericită pe cît a visat vreodată. Asta înseamnă ca şi tu, Doug şi Carrie să fiţi

fericiți, fiindcă dacă voi nu sînteți, nici Sara nu e. Și nici eu n-aș putea fi, pentru că sînt absolut sigur că, atunci cînd vom ajunge să ne cunoaștem mai bine, vă voi iubi şi pe voi trei aproape la fel de mult cum o iubesc pe Sara.

— Adica, speri, replică Abby, cu o lucire ştrengărească în ochi.

Reuben rîse.

— Vom ajunge într-o situație neplăcută, cu siguranță, dacă n-am să reuşesc.

După o scurtă ezitare, cu un gest şovăitor, nesigur, Abby îi întinse mîna. Reuben i-o luă între ale lui.

— Vom avea o familie, şi vom fi foarte mîndri de noi înşine. Iar dacă mai survine vreo criză ca asta de-acum...

Instinctiv, Abby privi spre casă.

— O s-o reconstruim, spuse Reuben. O vom face exact aşa cum era înainte. Pînă şi mobila putem s-o reproducem.

Cu ochii mari, Abby îi cercetă chipul.

— Chiar aşa? Putem s-o facem la fel cum a fost?

— Exact. Aveți fotografii ale camerelor?

Fata dădu din cap.

— Sara a spus să le facem, în caz de... o... de incendiu.

— Înțelept gîndit. Cred că planuri arhitecturale n-aveți, nu?

Abby o privi pe Sara, care spuse:

— Dacă există, n-am idee unde ar putea fi. Poate în pivniță... Cel mai probabil, la etajul doi.

— Care nu mai există. Dar putem comanda şi planuri, cunosc nişte arhitecți foarte buni. Şi, Abby, tu, Carrie şi Doug trebuie să vă gîndiți bine. Putem face şi schimbări. Orice schimbări vă doriți. Poate ați vrea să aveți camere mai mari, sau mai mici, rotunde sau triunghiulare... Cine ştie?

Abby izbucni în rîs.

— N-ai cum să le faci rotunde.

— Se poate face aproape orice, cu condiția să respecte reglementările urbanistice din Chicago. Trebuie să fim cît de cît practici, dar o să ne și distrăm de minune!

— Sara!

Carrie și Doug veneau și ei în fugă, dinspre casă.

— De ce nu ne-ați trezit? țipă Doug.

Se aruncară pe Sara, la fel cum făcuse și Abby, iar Reuben se retrase din nou. După care, doamna Pierce apăru pe veranda din față, invitîndu-i pe toți să intre în bucătărie, pentru a lua micul dejun.

* * *

În timp ce-și terminau ultimele firimituri de prăjitură, Doug întrebă:

— Și dacă se-ntoarce Mack?

Urmă o scurtă pauză.

— N-o să se mai întoarcă, declară sec Carrie. A făcut o prostie, fumînd în pat, de-a dat foc la casă. Acum i-ar fi frică și s-ar jena să mai vină înapoi.

— Și-a lăsat aici geanta, sublinie Doug.

— Aia era geanta lui? se interesă Reuben. Sara și cu mine chiar ne întrebam...

Doug dădu din cap.

— Am văzut-o la el în cameră...

Aruncă o privire scurtă spre Carrie.

— ...sau, mă rog, una la fel ca ea, da' și hainele par să fie ale lui.

Sara ridică privirea.

— Și-a făcut bagajul? Și-a pus toate lucrurile în geanta de voiaj, a dus-o afară, după care s-a întors să fumeze o

ţigara în pat şi a adormit?

— Ciudat, remarcă şi Carrie.

— Dar e şi complet ruptă, aminti Doug. Cînd am văzut-o în camera lui, n-avea nimic.

— Poate a căzut pe fereastră, presupuse Carrie.

Sara şi Reuben schimbară o privire.

— Oricum, insistă Carrie, nu se mai poate întoarce, pentru că n-o să-l mai primim în casă.

— Şi dacă *totuşi* se întoarce? nu se lăsă Doug.

— Atunci, va trebui să-i spunem că nu poate locui cu noi, răspunse Sara. Poate veni în vizită, dar va fi nevoit să-şi caute o locuinţă proprie.

— Dar e.,.. vreau să zic, e aşa... ca un membru de familie.

Sara oftă.

— Ce credeţi, întrebă ea cu grijă, după felul cum s-a comportat, şi el ne consideră pe noi membri ai familiei lui?

Doug mormăi ceva.

— Iartă-mă, n-am auzit, spuse Sara.

— Cred că nu, sau nu tot timpul, cel puţin, dar... dar *eu* voiam să fac parte din familia *lui.*

Sarei i se strînse inima. *Blestemat să fie pentru ce-a făcut, i-a făcut să-l iubească, apoi s-a lepădat de ei ca şi cum ar fi fost nişte jucării pe care nu le mai voia.* Se duse la Doug şi îl îmbrăţişă.

— Ştiu că aşa voiai. Ai fost cel mai bun frate pe care şi l-ar fi putut dori cineva vreodată, iar el te-a trădat. Pe toţi ne-a trădat, nu crezi?

— Poate că nu ne-am străduit noi destul...

Sara stătu un moment pe gînduri.

— Poate. Tu şi Carrie aţi părut să încercaţi din răsputeri. Nu sînt sigură ce-am mai fi putut face.

— Poate, interveni gînditor Reuben, apartenenţa la o familie trebuie să fie cîştigată pe merit...

Doug îl privi nedumerit.

— La fel ca banii?

— La fel ca respectul.

O privi pe Sara, ca să se asigure că intervenţia lui nu era deplasată, şi cînd o văzu zîmbindu-i, continuă:

— Nu sînt un expert într-ale familiilor, dar am considerat întotdeauna că oamenii trebuie să se străduiască să fie buni membri de familie, ca să merite respectul şi admiraţia, poate chiar şi iubirea.

— Ce prostie! Îi respecţi şi-i iubeşti pe membrii de familie pentru că-i ai. Vreau să zic, o familie nu e, cum ar veni, ca o clasă de şcoală, sau aşa...

— Într-adevăr. Dar e greu să menţii un grup fericit, dacă nu toţi membrii lui se simt răspunzători unii pentru ceilalţi.

— Sara a zis că trebuie să învăţ să fiu răspunzător pentru mine însumi.

— Are dreptate, dar în acelaşi timp, nu trebuie şi să ne ajutăm familia, poate şi pe alţii, să fie mulţumiţi de ei înşişi? Asta ajută orice grup de oameni să rămînă puternic.

— Cred c-am înţeles, spuse Doug. Trebuie să încercăm să fim drăguţi unii cu ceilalţi. Ştiam încă dinainte. Sara ne-o spune tot timpul...

Îşi privi mîinile.

— Deci, dacă se întoarce şi, ştiţi... intră şi se instalează... Ce facem?

Reuben îşi umplu din nou ceaşca de cafea.

— Eu, în locul vostru, l-aş întreba cum s-a aprins focul.

— A fumat în pat, spuse Carrie, dînd din cap înţelepţeşte.

Îi văzu pe Sara şi Reuben schimbînd încă o privire.

— Ce?

— Nimic, răspunse Sara. Oricum, asta ar fi o întrebare foarte potrivită pe care să i-o punem.

Îngîndurată, Carrie îşi îngustă ochii.

— Şi l-am putea întreba şi despre drogurile pe care le tot plasa la oameni...

Reuben o privi atent.

— A spus că făcea trafic de droguri?

— Mamei i-a spus. Şi ceva în legătură cu Pussy Corcoran, cînd a murit...

Sara se încruntă.

— Da, mi-ai spus şi mie asta, ceva despre...

Clătină din cap.

— Ce era, Carrie? Îţi mai aminteşti?

— Ne-am rugat pentru Pussy, într-o seară, înainte de cină, mai ţineţi minte? Fiindcă se împuşcase şi fusese nebună şi... şi pisăloagă, cam aşa ceva. Iar Mack a spus că fusese şi o nevastă rea. Ceea ce nu era deloc frumos, înţelegeţi, pentru că femeia murise.

— Dar cum putea să ştie...

Sara se întrerupse brusc, schimbînd încă o privire scurtă cu Reuben. Ştia că amîndoi se gîndeau la acelaşi lucru. *Să nu ştie copiii că s-ar putea să fie implicat şi într-o omucidere. Măcar cîteva iluzii să-şi păstreze.*

— Dar n-ar putea, cum ar fi, să ia cina cu noi, sau ceva? întrebă Doug. Vreau să zic, dacă ne roagă frumos? Şi dacă se poartă frumos cu noi?

— Dacă vrea să vină la noi, spuse Sara, sigur că poate veni. Dar va trebui să ne răspundă la întrebări.

— Da' poate că n-o să-l mai vedem niciodată! Poate că nici măcar n-o să mai ştim vreodată unde s-a dus!

— Cred că-l mai caută şi alţii, spuse Reuben.

— Poliţia, sigur, interveni şi Carrie.

Reuben dădu din cap. Ştia că şi Sara se gîndea, la fel ca el, la Corcoran — un pericol mult mai înspăimîntător pentru Mack: mai ameninţător şi, probabil, mai persistent decît poliţia. Poate chiar n-avea să se lase păgubaş pînă nu-i dădea de urmă. Era posibil şi să ştie unde se dusese — unde anume ar fi crezut Mack că-şi putea găsi un adăpost aparent sigur.

— Am să scriu despre toate astea, reluă Carrie, cu vocea îngreunată de somn. Vreau să zic... cînd am să înţeleg tot ce s-a întîmplat...

Tuturor copiilor le cădeau capetele în piept. Dintr-o dată, Abby se îndreptă de spate.

— Şcoala! spuse ea. Ar fi trebuit să mergem la şcoală.

— De ce? Că doar e... A, e miercuri...! tresări şi Carrie. Aveam impresia că e sîmbătă...

Se înmuie la loc.

— Nu putem merge. Nu mai avem haine. Nici cărţi, şi... şi toate temele mele au ars! Şi oricum, mi-e prea somn.

— O să vă culcaţi la loc, spuse Sara.

— Nu, staţi, interveni iar Abby. Nici nu ştim ce-o să facem. Vreau să zic, mîine... ce-o să se întîmple?

— Atunci, haideţi să facem nişte planuri. O listă simplă. Cinci minute, după care vă duceţi la culcare.

Sara luă un creion şi un blocnotes din geantă şi, aşezîndu-se la masa doamnei Pierce, începu să scrie rapid ceea ce-i dictau fraţii ei.

— Să sunăm la director şi să spunem de ce nu putem veni azi la şcoală.

— Să ne mutăm la Reuben.

— Cu ce să ne mutăm? Nu ne-a mai rămas nimic.

— *Noi* am mai rămas.

— Şi să ne cumpărăm haine noi.

— Şi pantofi, şi cărţi, şi de toate.

— Şi să desenăm casa cea nouă, cum o să fie.

— Şi să ne luăm o vacanţă. Ca-n Galena, da' mai mare şi mai... altfel.

— Şi să se căsătorească Sara şi Reuben! mai spuse Abby, chinuindu-se să-şi ţină capul drept. O să ajutăm şi noi la nuntă.

— Mişto! se bucură Doug. Eu am să duc inelul, sau ceva?

— Ceva... zîmbi Reuben.

— Trebuie să-i spunem şi mamei, zise Carrie, frecîndu-se la ochi. O să vrea să ştie.

— Despre foc, nu, răspunse Abby. Ar fi prea mult pentru ea.

— Lăsaţi c-o să hotărîm noi ce-i spunem şi cum anume, spuse Sara. Nu vreau să dăm toţi buzna acolo cu povestiri diferite.

— Trebuie să-l cunoască pe Reuben, insistă Carrie. Şi-i putem spune c-o să vă căsătoriţi, şi poate faceţi şi un copil.

Sara şi Reuben schimbară, pentru a nu ştiau nici ei a cîta oară, încă o privire.

— În problema asta, voi să nu vă mai amestecaţi, spuse ea, cu un zîmbet. O s-o vizităm noi doi, Reuben şi cu mine.

Se ridicară cu toţii de la masă. Abby şi Carrie se rezemau de ei, Doug se ţinea de braţul lui Reuben, aproape adormit — şi, peste capetele celor trei copii, se sărutară.

— Avem multe de făcut, spuse Reuben, ghicind gîndurile Sarei.

Se sărutară încă o dată, traşi în jos de greutatea copiilor.

— Dar mai întîi, spuse el, în timp ce se întorceau spre uşă, e timpul să ne pregătim casa. Pentru toată familia.

— *Sfîrşit* —